

The *New York Times* bestseller

Lisa Kleypas

Rainshadow Road

'She's definitely up there with
Marian Keyes and Cecelia Ahern'

York Evening Press

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA KLEYPAS

*Rainshadow
Road*

*A Friday Harbor
Novel*

*"Pure reading magic."
—Booklist (starred review)*

NGÔI NHÀ CUỐI PHỐ
RAINSHADOW
Lisa Kleypas

Nguyên tác : RAINSHADOW ROAD
(Friday Harbor Novels Series – Book 2)

Chuyển ngữ : Se Sẻ Nâu
Nguồn : <http://sesenau.blogspot.com>

Ngày hoàn thành : 29/4/2015
Rating : 18+

~*~

Review :

Lucy Marinn là một nghệ sĩ thủy tinh sống trong thị trấn cảng Friday Harbor xinh đẹp, kỳ diệu của bang Washington. Cô đã choáng váng và mù mịt trước loại phản bội cay đắng nhất : Kevin, hôn phu của cô đã rời bỏ cô. Người yêu mới của anh ta là em gái của chính Lucy. Sự đau đớn đã quật ngã Lucy còn bị nhân bội lên bởi sự việc rằng cô đã thường xuyên tạo ra những lựa chọn sai lầm trong cuộc sống yêu đương của mình.

Đối mặt với những phản đối của cha mẹ Lucy, Kevin đã yêu cầu bạn anh ta, Sam Nolan – một chủ vườn nho địa phương trên đảo San Juan, để “yêu đương lãng mạn” với Lucy và hy vọng sẽ xoa dịu cô, khiến cô vượt qua cơn giận. Rắc rối đã xảy ra sau đó khi Sam và Lucy bắt đầu yêu nhau, Kevin đã suy nghĩ lại, và Lucy khám phá ra rằng mối quan hệ mới trong cuộc đời cô

bắt đầu bằng sự dối trá phản trắc. Những câu hỏi về tình yêu, sự thủy chung, kiểu mẫu cũ, những sai lầm và những sự khởi đầu mới đã được tìm hiểu khi Lucy học được rằng vài thứ trong cuộc sống – ngay cả sau khi đổ vỡ - có thể trở thành thứ gì đó mới mẻ và đẹp đẽ.

(Lấy từ Amazone)

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Series này bao gồm :

- **Quyển 1 : Đêm giáng sinh ở Friday Harbor** kể về chuyện tình dễ thương của Mark Nolan và Maggie Conroy. Truyện đã được Sẻ dịch năm 2011 và đăng trên TVE (ebook) và Vietlangdu (online). Hiện cũng lưu trữ tại Nhà của Sẻ ở blogspot.
- **Quyển 2 : Rainshadow Road** kể về người thứ hai nhà Nolan, Sam Nolan, và cô nghệ sỹ thủy tinh đáng yêu Lucy Marinn. Là quyển này đấy ạ.
- **Quyển 3 : Dream Lake – Hồ Mộng** kể về người em út bất hạnh của nhà Nolan, Alex Nolan, và Zoe Hoffman, cô đầu bếp xinh đẹp, bạn của

Lucy. Sẻ đã dịch và làm ebook 09/2013. Đăng trên TVE-4U (ebook), vietlangdu (đọc online) và dự trữ tại nhà của Sẻ.

- **Quyển 4 : Crystal Cove – Đầm Pha lê**, là câu chuyện về người em họ của Zoe, Justine Hoffman. Quyển này hoàn thành 10/2014 và chỉ lưu trữ trên nhà của Sẻ.
- **Quyển 5 : Lighting Bay xuất bản 9/2013**. Chưa quyết định có nên tiếp tục hay không. Có vẻ đến đây là đủ về những câu chuyện thần tiên ở Friday Harbor rồi...

Đây là bản dịch phi lợi nhuận chỉ vì đam mê và mong muốn chia sẻ với người đồng sở thích đọc sách và chưa được tác giả cho phép. Bản Tiếng Anh là của Tác giả, bản dịch thuộc về của người dịch. Vì thế, xin đừng đăng tải nơi khác ngoài những nơi người dịch chia sẻ. Trân trọng cảm ơn.

~*~

Mục lục :

[Chapter 1](#) –

[Chapter 2](#) - [Chapter 3](#) - [Chapter 4](#)

[Chapter 5](#) - [Chapter 6](#) - [Chapter 7](#) - [Chapter 8](#) - [Chapter 9](#)

[Chapter 10](#) - [Chapter 11](#) - [Chapter 12](#) - [Chapter 13](#) - [Chapter 14](#)

[Chapter 15](#) - [Chapter 16](#) - [Chapter 17](#) - [Chapter 18](#)

[Chapter 19](#) - [Chapter 20](#) - [Chapter 21](#)

[Epilogue](#)

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 1.

Khi Lucy Marinn lên bảy tuổi, có ba thứ đã xảy ra : Em gái nhỏ của cô bị bệnh, cô được phân công một dự án khoa học triển vọng, và cô phát hiện ra pháp thuật là có thật. Đặc biệt hơn, cô có năng lực để tạo ra pháp thuật. Và trong phần còn lại của cuộc đời cô, Lucy sẽ phải nhận thức rõ sự khác biệt giữa bình thường và dị thường chỉ cách nhau có một bước, một hơi thở, một nhịp tim.

Nhưng đó không phải loại kiến thức khiến cho người ta bạo dạn và liều lĩnh. Ít nhất không phải trong trường hợp của Lucy. Nó khiến cô cảnh giác. Sống khép kín. Bởi vì việc bộc lộ năng lực pháp thuật, đặc biệt là thứ mà bạn không thể kiểm soát được, có nghĩa là bạn khác biệt. Và ngay cả một đứa trẻ lên bảy cũng hiểu rằng bạn không muốn nhận thấy bản thân ở bên phía sai của ranh giới phân chia giữa khác biệt và bình thường. Bạn muốn thuộc về phe đúng. Vấn đề là, không quan trọng bạn đã giữ bí mật tốt như thế nào, chỉ cần một lần phạm sai lầm đã đủ để ngăn cách bạn với mọi người khác.

Cô không bao giờ chắc chắn tại sao pháp thuật lại đến với cô, sự kiện nào đã dẫn đến sự xuất hiện lần đầu tiên của chúng, nhưng cô nghĩ tất cả đã bắt đầu vào một buổi sáng, khi Alice thức dậy với cần cổ cứng đờ cùng một cơn sốt và chứng phát ban đỏ bừng. Ngay khi mẹ của Lucy nhìn thấy Alice, bà đã la hét cha cô gọi cho bác sĩ.

Bị hoảng sợ trước sự náo động trong nhà, Lucy ngồi trên một chiếc ghế đầu ở quầy bếp trong chiếc áo ngủ, trái tim cô khua như gõ trống khi cô quan sát cha cô lao sầm sầm xuống chiếc điện thoại vội vàng đến nỗi nó bị nảy bật khỏi chiếc giá đỡ bằng nhựa.

“Mang giày vào, Lucy. Nhanh lên.” Giọng của cha cô luôn rất mực điềm tĩnh đã bị vỡ vụn với từ cuối cùng. Gương mặt ông trắng bệch như xác chết.

“Điều gì đang xảy ra vậy ba?”

“Ba mẹ sẽ mang Alice đến bệnh viện.”

“Con cũng đi sao?”

“Con sẽ ở cả ngày với quý bà Geiszler.”

Người được đề cập là hàng xóm của họ, bà ấy luôn quát to khi Lucy chạy xe đạp ngang qua bãi cỏ trước nhà. Cô phản đối. “Con không muốn. Bà ấy đáng sợ lắm.”

“Không phải lúc này, Lucy.” Ông trao cho cô một ánh mắt khiến những từ ngữ nghẹn lại trong cổ họng của Lucy.

Họ đi đến xe, và mẹ cô trèo vào trong ghế sau, bà giữ Alice như thể con bé là một em bé sơ sinh. Những âm thanh do Alice tạo ra gây hoảng hốt đến nỗi Lucy phải bịt tai lại. Cô cố thu mình sao cho nhỏ bé nhất có thể, những miếng bọc ghế bằng nhựa vinyl ẩm ướt châm chích vào chân cô. Sau khi cha mẹ thả cô xuống nhà của bà Geiszler, họ lái xe đi vội vàng đến nỗi những chiếc vỏ xe để lại trên lối vào nhà những vệt sẫm màu.

Gương mặt của bà Geiszler xếp nếp giống như một chiếc cửa lá sách khi bà bảo Lucy đừng chạm vào bất kỳ thứ gì. Ngôi nhà chứa rất nhiều cổ vật. Mùi mốc dễ chịu của những quyển sách cũ và hương chanh của chất đánh bóng bàn ghế thoang thoảng trong không khí. Nơi này yên lặng như nhà thờ, không âm thanh truyền hình trong phòng nền, không âm nhạc, không cả tiếng nói hoặc tiếng chuông điện thoại.

Ngồi rất yên lặng trên chiếc sofa bọc vải thêu kim tuyến, Lucy nhìn chăm chăm vào bộ tách trà được sắp xếp gọn gàng trên bàn café. Bộ tách được chế tác từ loại thủy tinh mà Lucy chưa bao giờ thấy trước đó. Mỗi tách trà và đĩa lót sáng rực rỡ với sự phát quang đầy màu sắc, Thủy tinh được trang trí với những vòng xoắn ánh kim phủ dày và những bông hoa.

Bị mê hoặc bởi cách màu sắc dường như thay đổi với những góc độ khác nhau, Lucy khuyu gối xuống sàn, nghiêng đầu hết bên này sang bên kia. Quý bà Geiszler đứng tại ngưỡng cửa, bật ra một tiếng cười nhẹ nghe giống như tiếng đá bị nứt khi bạn rót nước trên chúng. “Đó là thủy tinh nghệ thuật,” Bà nói. “Được chế tác từ Tiệp Khắc. Nó đã ở cùng gia đình ta hàng trăm năm nay.”

“Bằng cách nào họ đặt được cầu vồng vào trong chúng vậy?” Lucy hỏi bằng một giọng khe khẽ.

“Họ hoà tan kim loại và màu vào trong thủy tinh nóng chảy.”

Lucy kinh ngạc trước sự tiết lộ đó. “Làm sao bà nấu chảy được thủy tinh?”

Nhưng bà Geiszler đã phát mệt với việc trò chuyện. “Trẻ con hỏi quá nhiều câu hỏi,” bà nói và đi trở lại bếp.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Chẳng bao lâu sau, Lucy biết được chuyện gì đã xảy ra với em gái năm tuổi của cô. Viêm màng não. Điều đó có nghĩa là Alice sẽ về nhà rất yếu và mệt, Lucy phải trở thành cô gái ngoan, phụ giúp chăm sóc con bé, và không được làm lộn xộn. Điều đó cũng có nghĩa là Lucy không được phép tranh cãi với

Alice hoặc làm con bé khó chịu bất kể bằng cách nào. “Không phải lúc này” là cụm từ mà cha mẹ của Lucy đã nói với cô thường xuyên nhất.

Mùa hè dài, lặng lẽ trở thành một khởi nguồn tàn nhẫn của những lễ thói thường ngày về những giờ chơi quy định và cắm trại và gian hàng nước chanh siêu vẹo. Sự ốm đau của Alice đã biến cô bé trở thành trung tâm của vũ trụ, với phần còn lại của gia đình chuyển động xung quanh trong những quỹ đạo đầy lo âu, giống như những hành tinh không ổn định. Trong những tuần sau khi con bé từ bệnh viện trở về nhà, hàng đống những đồ chơi mới tinh và sách chõng chất trong phòng. Con bé được cho phép chạy quanh bàn trong bữa ăn, và không đòi hỏi phải nói “làm ơn” hoặc “cám ơn”.

Alice không bao giờ thoả mãn với việc được ăn những miếng bánh lớn nhất hoặc được thức trẻ hơn những đứa trẻ khác. Đối với một đứa trẻ luôn có quá nhiều thì ngay cả những thứ như thế cũng chẳng có gì đáng kể.

Gia đình nhà Marinn sống trong vùng phụ cận Ballard, phía tây-bắc của thành phố Seattle, nơi khởi thủy được cư trú bởi những người dân gốc Scandinavia* hành nghề đánh bắt cá hồi và công nghiệp đóng hộp. Mặc dù tỷ lệ người dân gốc Scandinavian đã bị giảm bớt khi Ballard tăng trưởng và phát triển, những dấu hiệu phong phú của di sản của vùng phụ cận vẫn còn đậm nét. Mẹ của Lucy nấu nướng bằng những công thức đã trải qua từ những tổ tiên Scandinavian của bà... Gravlax*, thịt cá hồi sấy lạnh tẩm muối, đường và thì là... Thịt heo quay cuộn những quả mận khô ướp gừng trong trung tâm... krumkake, món bánh nướng nhục đậu khấu cuộn thành một chiếc ốc quế hoàn hảo bằng cán của những chiếc muống gỗ. Lucy rất thích giúp mẹ trong bếp, đặc biệt bởi vì Alice không hứng thú với chuyện bếp núc và không bao giờ xâm nhập vào đó.

*(*Scandinavia : Địa danh chung chỉ các nước nằm trong khu vực bán đảo Scandinavia thuộc bắc Âu gồm, Norway, Denmark, Sweeden, một phần của Finland, nên một số tài liệu cũng xếp Finland vào*

đây. Iceland và Greenland là hai đảo quốc thuộc liên hiệp Bắc Âu, tuy không thuộc bán đảo này nhưng cũng có tài liệu xếp chúng vào nhóm Scandinavia)

**Gravlax : một món ăn của dân Nordic, lên men lạnh thịt cá hồi tẩm muối, đường, thì là bằng cách vùi trong cát vùng bên trên thủy triều. Món này thường được dùng như một món khai vị với những lát mỏng cuộn lại và rưới nước sốt có thành phần chính là thì là và mù tạt ăn kèm bánh mì lúa mạch đen.)*

Khi mùa hè lắng dịu nhường chỗ cho một mùa thu đầy hương sắc và trường học sắp bắt đầu, những tình huống tại nhà không tỏ ra một dấu hiệu thay đổi nào. Dù Alice đã khoẻ trở lại, gia đình dường như vẫn vận hành dựa trên những nguyên tắc đau ốm cũ : Không được làm con bé khó chịu. Cho phép con bé làm bất cứ điều gì nó muốn. Do đó, khi Lucy phàn nàn, mẹ cô đã cúi kính với cô theo cách bà chưa từng làm trước đây.

“Con thật đáng trách vì đã ghen tị như thế. Em gái con gần như đã chết. Con bé đã ở trong cơn đau khủng khiếp. Con rất, rất, rất may mắn không phải trải qua những gì nó đã phải chịu đựng.”

Tội lỗi lan toả xuyên qua Lucy trong nhiều ngày sau đó, tự lặp lại theo chu kỳ giống như một cơn sốt dai dẳng. Cho đến khi mẹ cô nói gay gắt như thế, Lucy đã không nhận ra cảm giác quấy rầy đó đã kéo căng bên trong cô như những sợi dây đàn violin. Nhưng đó chính là sự ghen tị. Cho dù cô không biết làm sao để tống khứ đi cảm giác đó, cô biết rằng không bao giờ nên nói ra, dù chỉ một từ, về điều đó.

Trong lúc ấy, tất cả những gì Lucy có thể làm là chờ đợi mọi thứ trở về như cũ. Nhưng không bao giờ còn được như thế nữa. Và cho dù mẹ cô nói bà yêu cả hai con gái của bà như nhau nhưng theo những cách khác nhau, Lucy nghĩ cách bà yêu Alice có vẻ nhiều hơn.

Lucy yêu quý mẹ cô, bà luôn tổ chức những hoạt động ngày mưa vui thích, và không bao giờ phiền lòng khi Lucy muốn chơi trò chứng diện với đôi

giày cao gót trong tủ quần áo của bà. Tuy vậy, tính hay vui đùa của mẹ cô dường như đã bị bủa vây bởi một nỗi buồn bí ẩn nào đó. Đôi lúc Lucy đi vào một căn phòng và tìm thấy bà đang nhìn chăm chăm lơ đãng vào một điểm cố định trên tường với một vẻ thất thần trên gương mặt.

Một vài buổi sớm mai, Lucy nhón chân vào phòng cha mẹ và trèo vào bên phía giường mẹ, và họ sẽ xích lại gần nhau cho đến khi cơn run của đôi chân trần của Lucy biến mất bên dưới những tấm trải giường ấm áp. Điều đó làm phiền cha cô khi ông nhận ra Lucy ở trong giường cùng họ, và ông sẽ cầu nhàu rằng Lucy nên trở về phòng riêng của cô. “Chỉ một lúc thôi mà,” mẹ cô sẽ thì thầm như thế, đôi tay bà quấn quanh Lucy một cách bảo vệ. “Em thích bắt đầu một ngày theo cách này.” Và Lucy sẽ rúc sát vào mẹ gần hơn nữa.

Tuy vậy, có những hậu quả khi Lucy thất bại trong việc làm vui lòng bà. Nếu một lời nhắn được gửi đến nhà bởi vì Lucy bị bắt gặp đang nói chuyện trong lớp, hoặc bị điểm thấp với bài kiểm tra toán, hoặc nếu cô không thực hành đầy đủ những bài học piano, mẹ cô sẽ trở nên lạnh lùng và mím chặt môi lại. Lucy không bao giờ hiểu tại sao điều đó khiến cô cảm thấy như thể cô phải cố gắng mới có được những thứ được trao tặng một cách hào phóng cho Alice. Sau trận ốm chí tử, Alice đã được nuông chiều và làm hư. Con bé có những cách cư xử rất đáng sợ, cắt ngang cuộc trò chuyện, chơi đùa với thức ăn trong bữa tối, giật đồ khỏi tay người khác, và tất cả những điều đó đều được bỏ qua.

Vào một buổi tối khi vợ chồng nhà Marinn lên kế hoạch đi ra ngoài và để những đứa con gái ở lại với một cô trông trẻ, Alice đã khóc và la hét cho đến khi họ huỷ bỏ bữa tối đã đặt trước và ở lại nhà để dỗ dành con bé. Họ đã phải gọi pizza giao đến nhà, và ăn trên bàn bếp, cả hai người vẫn còn đang mặc những bộ đồ đẹp. Trang sức của mẹ cô lấp lánh và toả những tia sáng tán xạ ngang qua trần nhà.

Alice lấy một mảnh pizza và đi vắn vớ vào phòng sinh hoạt chung để xem phim hoạt hình trên TV. Lucy cầm đĩa của chính cô lên và hướng đến phòng sinh hoạt chung.

“Lucy,” mẹ cô nói, “không rời khỏi bàn cho đến khi con ăn xong.”

“Nhưng Alice đang ăn trong phòng sinh hoạt chung kìa.”

Thật ngạc nhiên, cha của Lucy tham gia vào câu chuyện. “Con bé chỉ nhỏ hơn Lucy có hai tuổi. Và như anh đã nhớ, Lucy không bao giờ được phép đi vớ vắn loanh quanh trong bữa tối.”

“Alice vẫn còn đang hồi phục lại trọng lượng đã mất từ trận viêm màng não,” Mẹ cô nói một cách cau kính. “Lucy, trở lại bàn ngay.”

Sự bất công đó siết quanh cổ họng của Lucy giống như một cái kèm ê-tô. Cô mang đĩa trở lại bàn chậm chạp nhất có thể, tự hỏi không biết liệu cha cô có can thiệp nhân danh cô hay không. Nhưng ông chỉ lắc đầu và rơi vào yên lặng một lần nữa.

“Ngon quá,” Mẹ Lucy nói một cách rạng rỡ, cắn vào miếng pizza của bà như thể đó là một món ăn quý hiếm. “Em thật sự hứng thú với điều này. Em không cảm thấy thích ra ngoài. Thật tuyệt khi được thoải mái ở nhà.”

Cha của Lucy không đáp. Từ tốn, ông ăn hết bánh pizza của mình, cầm chiếc đĩa trống đến bồn rửa, và đi tìm điện thoại.

* <http://sesenau.blogspot.com>*

“Thầy giáo của con nói đưa cái này cho mẹ,” Lucy nói, trình ra một mảnh giấy cho mẹ cô.

“Không phải bây giờ, Lucy. Mẹ đang nấu ăn.” Cherise Marinn cắt cần tây trên tấm thớt, con dao phân chia gọn gàng những thân cần tây thành những chữ U nhỏ. Khi Lucy chờ đợi một cách kiên nhẫn, mẹ cô liếc nhìn cô và thở dài. “Nói mẹ nghe đó là gì, cưng à.”

“Những giới thiệu về lễ hội khoa học lớp hai ạ. Chúng ta có ba tuần để làm điều đó.”

Xất đến đoạn cuối của cọng cần tây, mẹ Lucy đặt con dao xuống và với tay lấy tờ giấy. Đôi chân mày xinh đẹp nhíu lại khi bà đọc. “Thứ này trông có vẻ giống một đề án tốn thời gian. Tất cả học sinh đều buộc phải tham gia sao?”

Lucy gật đầu.

Mẹ cô lắc đầu. “Mẹ ước chi những giáo viên này biết họ đang yêu cầu phụ huynh rất nhiều thời gian để tiêu tốn cho những hoạt động này.”

“Mẹ không phải làm bất kỳ điều gì đâu, Mommy à. Con mới là người phải thực hiện.”

“Ai đó sẽ phải đưa con đến cửa hàng vật dụng để mua tấm bìa lớn và những thứ khác. Chưa kể đến việc giám sát những thí nghiệm của con và giúp con thực hành diễn thuyết.”

Cha của Lucy đi vào bếp, trông có vẻ mệt mỏi như thường lệ sau một ngày dài. Phillip Marinn quá bận rộn trong việc giảng dạy môn thiên văn học tại Đại học Washington và làm việc như một cố vấn bán thời gian của NASA, đến nỗi ông có vẻ giống khách ghé thăm nhà họ nhiều hơn sống ở đó. Vào những buổi tối, khi ông thực hiện được việc trở về đúng giờ ăn tối, ông kết

thúc bằng việc nói chuyện với đồng nghiệp trên điện thoại, trong lúc vợ và hai con gái của ông ăn mà không có ông. Tên gọi của bạn bè và thầy cô cũng như huấn luyện viên bóng đá của các con gái, chi tiết vụn vặt về thời gian biểu của họ, hoàn toàn xa lạ đối với ông. Đó là lý do tại sao Lucy hết sức ngạc nhiên trước những lời lẽ sau đó của mẹ cô.

“Lucy cần anh giúp trong đề án khoa học của nó. Em vừa tình nguyện làm một bà mẹ thay thế cho lớp mẫu giáo của Alice. Em có quá nhiều thứ phải làm.” Bà trao cho ông mảnh giấy, và đi đến để gom những mẫu cần tây đã cắt khúc vào trong nồi soup trên bếp.

“Chúa nhân từ.” Ông lướt qua thông tin với một cái nhăn mặt khó xử. “Anh không có thời gian cho thứ này.”

“Anh sẽ phải tìm ra thời gian thôi.” Mẹ cô nói.

“Điều gì xảy ra nếu anh nhờ một trong những sinh viên của anh giúp con bé?” Ông gợi ý. “Anh có thể đề xuất điều đó như là một hoạt động cộng điểm.”

Một cái cau mày làm nhàu gương mặt mẹ cô, khuôn miệng mềm mại của bà căng lên ở các góc. “Phillip. Ý tưởng gán đứa trẻ của anh cho một sinh viên đại học...”

“Đùa thôi mà.” Ông nói vội vàng, dù Lucy không hoàn toàn chắc chắn về điều đó.

“Vậy anh đồng ý làm điều này cùng Lucy chứ?”

“Anh không thấy có lựa chọn nào.”

“Điều đó sẽ là một trải nghiệm gắn kết cho cả hai người.”

Ông trao cho Lucy một ánh mắt cam chịu. “Chúng ta có cần một trải nghiệm gắn kết không?”

“Có, Daddy.”

“Rất tốt. Con đã quyết định loại thí nghiệm nào mà con muốn làm chưa?”

“Đó sẽ là một bản tường trình,” Lucy nói. “Về thuỷ tinh.”

“Về dự án mang chủ đề không gian thì sao? Chúng ta có thể tạo ra một mô hình thái dương hệ, hoặc mô tả cách những vì sao được hình thành...”

“Không, Daddy. Đó sẽ là thuỷ tinh.”

“Tại sao?”

“Chỉ vậy thôi.” Lucy đã bị thuỷ tinh làm cho say mê rồi. Mỗi buổi sáng vào bữa điểm tâm, cô đã kinh ngạc với thứ vật liệu lỏng lánh tạo ra chiếc tách tinh tế của cô. Cách nó chứa đựng thứ dung dịch rạn rờ hoàn hảo như thế nào, cách nó truyền sức nóng, sự lạnh lẽo, sự dao động, dễ dàng ra sao.

Cha cô dẫn cô vào thư viện và lựa ra những quyển sách của người lớn về thuỷ tinh và chế tạo thuỷ tinh, ông nói bởi vì những quyển sách của trẻ con về chủ đề này không có đủ chi tiết. Lucy đã học được rằng, khi vật chất được tạo nên từ những phân tử có cấu tạo như những viên gạch chồng lên nhau, bạn không thể nhìn xuyên qua nó được. Nhưng một vật chất được tạo thành từ những phân tử thiếu tổ chức đầy ngẫu nhiên, giống như nước hoặc đường nấu chảy, hoặc thuỷ tinh, ánh sáng tìm ra cách để xuyên qua những không gian giữa chúng.

“Nói với ba nào, Lucy,” Cha cô hỏi khi họ dán một biểu đồ vào tấm bìa lớn, “Thuỷ tinh là chất lỏng hay chất rắn?”

“Nó là một chất lỏng vận hành như một chất rắn.”

“Con là một cô gái cực kỳ thông minh. Con có nghĩ con sẽ trở thành một nhà khoa học giống như ba khi con lớn lên không?”

Cô lắc đầu.

“Con muốn trở thành gì?”

“Một nghệ sĩ về thuỷ tinh.” Gần đây Lucy đã bắt đầu mơ về việc tạo tác thuỷ tinh. Trong giấc ngủ của cô, cô quan sát ánh sáng lung linh và khúc xạ xuyên qua những ô cửa sổ mang màu kẹo... thuỷ tinh khuấy đảo và uốn lượn giống như những sinh vật dưới đáy biển, những con chim, những bông hoa đẹp kỳ ảo.

Trông cha cô có vẻ xáo trộn. “Rất ít người thật sự có thể kiếm đủ sống khi là một nghệ sĩ. Chỉ những người nổi tiếng mới làm ra tiền.”

“Vậy thì con sẽ trở thành một người nổi tiếng,” Cô hồ hởi nói, tô màu lên những mẫu tự trên tấm bìa lớn.

Vào cuối tuần, cha cô đưa cô ghé thăm một cơ sở thổi thuỷ tinh địa phương, nơi một người đàn ông râu đỏ cho cô biết những điều cơ bản của nghề thuỷ tinh. Bị mê hoặc, Lucy áp lại gần nhất mức độ mà cha cô cho phép. Sau khi người thổi thuỷ tinh nấu chảy cát trong lò ở nhiệt độ cao, ông ta đẩy một chiếc gậy bằng kim loại dài vào trong lò và gom thuỷ tinh nóng chảy thành một tảng màu đỏ sáng rực. Không khí nồng nặc mùi kim loại nóng, mùi mồ hôi, mùi mực cháy, và tro từ những cuộn giấy báo ướt được sử dụng để tạo hình thủ công cho thuỷ tinh.

Với mỗi lần thu gom thuỷ tinh thêm vào, người thợ thuỷ tinh làm lớn thêm khối màu cam cháy đỏ, liên tục xoay, thường xuyên làm nóng lại chúng. Ông ta thêm lớp phủ thuỷ tinh màu xanh, hoặc chất bột gốm, đặt và xoay tròn chúng bên trên một chiếc bàn bằng thép không rỉ để màu sắc phân tán đồng đều.

Lucy quan sát với đôi mắt mở to thích thú. Cô muốn học mọi thứ về tiến trình kỳ diệu này, mọi cách có thể để cắt, hợp nhất lại, phối màu và tạo hình thuỷ tinh. Dường như không điều gì từng quan trọng và cần thiết để học hỏi đến thế.

Trước khi họ rời khỏi xưởng sản xuất, cha cô đã mua cho cô một món đồ thuỷ tinh dùng để trang trí trông giống như một khối cầu không khí lỏng, được vẽ những dải cầu vồng lấp lánh. Nó khế đu đưa tại chỗ nhờ một sợi dây đồng mảnh. Lucy sẽ luôn nhớ đây là ngày đẹp nhất trong suốt tuổi thơ của cô.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Tuần lễ sau đó, khi Lucy trở về nhà sau buổi tập luyện bóng đá, hoàng hôn đã chuyển bầu trời sang màu tím sẫm, với tấm màn mây trông như những bông hoa bằng sáp ánh bạc trên một quả mận khô. Cứng đơ trong miếng lót nhựa bảo vệ cẳng chân được chèn trong đôi vớ ống, Lucy đi vào phòng mình và thấy đèn đầu giường đã được bật sáng. Alice đang đứng ở đó, tay cầm một món đồ.

Lucy cau có. Alice đã được nói nhiều hơn một lần là con bé không được vào trong phòng cô khi chưa được cho phép. Nhưng sự việc phòng của Lucy nằm ngoài giới hạn dường như đã khiến điều đó trở thành nơi Alice muốn

đến nhiều nhất. Lucy ngờ rằng em gái cô đã từng lên vào trước đây rồi, khi cô phát hiện ra những con thú nhồi bông và búp bê của cô không ở đúng chỗ của chúng.

Với sự trách móc không lời của Lucy, Alice giật mình quay lại, thứ gì đó rơi khỏi tay con bé xuống sàn nhà. Sự vỡ tung của chúng khiến cả hai nhảy dựng lên. Một ánh tội lỗi trườn qua gương mặt nhỏ bé của Alice.

Lucy nhìn chăm chăm chăm lặng vào mớ hỗn độn lấp lánh trên sàn gỗ. Đó là món đồ trang trí bằng thủy tinh được thổi thủ công mà cha cô đã mua cho cô. “Tại sao mà vào đây?” Cô hỏi với cơn thịnh nộ đầy ngờ vực. “Đây là phòng tao. Thứ đó là của tao. Cút đi!”

Alice bùng nổ trong nước mắt, đứng yên đó với những mảnh thủy tinh vỡ xung quanh.

Cảnh báo bởi tiếng ồn, mẹ cô lao vào trong phòng. “Alice!” Bà xông thẳng tới và nhắc con bé ra khỏi sàn, tránh xa những mảnh thủy tinh. “Bé yêu, con có đau không? Điều gì đã xảy ra?”

“Lucy dọa con.” Alice nức nở.

“Nó làm vỡ món đồ thủy tinh của con,” Lucy nói một cách giận dữ. “Nó đã vào phòng con mà không hỏi và làm vỡ chúng.”

Mẹ cô ôm Alice, vuốt ve mái tóc nó. “Điều quan trọng là không đứa nào bị thương.”

“Điều quan trọng là nó đã làm vỡ thứ thuộc về con.”

Mẹ cô trông có vẻ cáu tiết và mệt mỏi. “Con bé chỉ hiếu kỳ thôi. Đó là một tai nạn, Lucy.”

Lucy trừng mắt nhìn em gái. “Tao ghét mày. Đừng bao giờ vào đây lần nữa, hoặc tao sẽ đánh văng đầu mày.”

Lời đe dọa gây ra một cơn bão nước mắt mới từ Alice, trong lúc gương mặt của người mẹ tối lại. “Đủ rồi, Lucy. Mẹ mong đợi con tử tế với em con, đặc biệt sau khi con bé ốm đau như thế.”

“Nó không còn đau ốm chút nào nữa rồi,” Lucy nói, nhưng lời lẽ đã lạc mất trong những tiếng nước nở dũ dội của Alice.

“Mẹ sẽ chăm sóc em con,” mẹ cô nói, “Rồi sau đó mẹ sẽ trở lại để thu dọn những mảnh thủy tinh đó. Đừng chạm vào chúng, những mảnh vỡ ấy bén như dao cạo. Chúa lòng lành, Lucy, mẹ sẽ kiếm cho con một món đồ khác.”

“Nó sẽ không giống được thế,” Lucy ủ rũ nói, nhưng mẹ cô đã mang Alice ra khỏi phòng rồi.

Lucy khuyu gối xuống phía trước những mảnh vụn thủy tinh đang chiếu sáng lấp lánh thứ màu sắc óng ánh phơn phớt của bong bóng xà phòng trên sàn gỗ. Cô cuộn tròn người lại và khóc rấm rứt, nhìn chăm chăm vào món đồ trang trí vỡ vụn cho đến khi tầm nhìn mờ đi. Cảm xúc dâng đầy trong cô cho đến khi dường như chúng tràn khỏi da và toả vào không khí... Giận dữ, sầu khổ, và một khao khát tuyệt vọng, sôi sục muốn được yêu thương.

Trong bóng lờ mờ của ngọn đèn ngủ, những điểm sáng nhỏ bé bỗng hồi sinh. Nuốt trở lại nước mắt, Lucy quẩn đôi cánh tay quanh mình và hít vào một hơi thở run rẩy. Cô chớp mắt khi những đốm lấp lánh nhấc lên khỏi sàn nhà và bay lượn quanh cô. Sửng sốt, cô chùi nước mắt bằng những ngón tay và nhìn những đốm sáng lượn vòng tròn và nhảy nhót. Cuối cùng cô hiểu ra cô đang trông thấy những gì.

Đom đóm.

Pháp thuật vừa đến với cô.

Mỗi mảnh thủy tinh vỡ đã biến thành một ánh lửa sống. Chậm rãi, đám rước lung linh bằng đom đóm dẫn đường đến ô cửa sổ mở và lướt vào trong màn đêm.

Khi mẹ cô quay lại vài phút sau đó, Lucy đã ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Điều gì đã xảy ra với những mảnh thủy tinh?” Mẹ cô hỏi.

“Nó biến mất.” Lucy lơ đãng nói.

Pháp thuật này là bí mật của cô. Lucy không biết nó đến từ đâu. Cô chỉ biết rằng nó sẽ tìm thấy đúng nơi nó cần, đón nhận sự sống, giống như những bông hoa mọc từ những kẽ nứt của đá lát đường.

“Mẹ đã bảo con đừng chạm vào chúng. Con có thể bị đứt tay.”

“Con xin lỗi, Mommy.” Lucy với tay lấy quyển sách trên bàn đầu giường. Cô mở một trang ngẫu nhiên, nhìn chăm chăm vào đó một cách mù mẫn.

Cô nghe tiếng mẹ cô thở dài. “Lucy, con phải kiên nhẫn với em con nhiều hơn.”

“Con biết.”

“Con bé vẫn còn yếu ớt sau những gì đã trải qua.”

Lucy giữ ánh mắt gắn chặt vào quyển sách trong tay, và đợi trong sự im lặng kiên cường cho đến khi mẹ cô rời khỏi phòng.

Sau bữa ăn tối rời rạc, chỉ có những lời huyền thuyên của Alice phá vỡ sự im lặng, Lucy giúp dọn bàn. Tâm trí cô đây ập những ý tưởng. Có vẻ như cảm xúc của cô quá mãnh liệt, chúng đã biến đổi những mảnh vụn thủy tinh thành một hình thể mới. Cô nghĩ hẳn là thủy tinh đang cố nói với cô điều gì đó.

Cô đi đến văn phòng tại nhà của cha cô, nơi ông đang quay số điện thoại. Ông không thích bị quấy rầy khi đang làm việc, nhưng cô cần hỏi ông vài thứ. “Daddy,” cô ngập ngừng.

Cô có thể nói sự cắt ngang đã làm ông khó chịu qua cách vai ông căng lên. Nhưng giọng ông ôn hòa khi ông đặt điện thoại xuống và nói, “Gì thế, Lucy?”

“Khi ba nhìn thấy đom đóm thì điều đó có ý nghĩa gì không?”

“Con không thể nhìn thấy đom đóm ở tiểu bang Washington được đâu, ba e là thế. Chúng không xuất hiện ở vùng phía Bắc xa xôi này.”

“Nhưng chúng có mang ý nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa tượng trưng, có phải con đang hỏi thế không?” Ông suy nghĩ một lúc. “Đom đóm là một côn trùng rất bình thường trong ánh sáng ban ngày. Nếu con không biết chúng, con sẽ nghĩ chúng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng vào ban đêm, đom đóm phát sáng bằng nguồn sáng của riêng nó. Bóng tối đã làm nổi bật món quà xinh đẹp nhất của chúng.” Ông cười trước vẻ mặt say mê của Lucy. “Đó là một tài năng dị thường đối với một sinh vật trông có vẻ tầm thường, đúng không?”

Kể từ khi đó, phép thuật đến với Lucy khi cô cần nó nhất. Và thỉnh thoảng khi cô ít muốn nó nhất.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 2

“Em phải tin tưởng những kết quả.” Lucy đã từng nói với Kevin, không lâu sau khi họ gặp nhau.

Anh ta đã quàng tay quanh cô và thì thầm, “Không phải với anh, em đừng làm thế.”

Sau hai năm sống cùng Kevin Pearson, Lucy vẫn không thể tin vào vận may của cô. Anh ta là mọi thứ cô từng ước ao, một người đàn ông hiểu giá trị của những hành động nhỏ nhoi, chẳng hạn như trồng cây hoa ưa thích của Lucy trong sân trước của ngôi nhà mà họ chia sẻ, hoặc gọi điện thoại cho cô vào giữa ngày mà chẳng có lý do gì. Anh ta là kiểu người quảng giao, thường lôi kéo Lucy ra khỏi xưởng chế tác của cô để tham dự một bữa tiệc, hoặc ăn tối với bạn bè.

Thói quen làm việc say mê đã gây rắc rối cho những mối quan hệ trước đó của cô. Mặc dù cô chế tạo đa dạng sản phẩm như là đồ khảm, đèn treo, và thậm chí những món đồ nội thất nhỏ, thứ cô yêu thích nhất là tạo tác những ô cửa sổ kính ghép màu. Lucy chưa từng tìm thấy một người đàn ông có sức mê hoặc bằng một nửa công việc của cô, điều đó dẫn đến việc cô trở thành một nghệ sĩ tốt hơn nhiều so với trở thành bạn gái. Kevin đã phá vỡ lối mòn ấy. Anh ta đã dạy Lucy về nhục dục, sự tin tưởng, và họ đã chia sẻ những khoảnh khắc mà Lucy cảm thấy gần gũi với anh ta nhiều hơn bất kỳ ai khác cô từng biết. Nhưng ngay cả bây giờ, vẫn có một khoảng cách, tuy nhỏ nhưng không thể vượt qua được, giữa họ, ngăn cản họ biết những sự thật căn bản về nhau.

Một cơn gió thánh Tư mát mẽ luôn xuyên qua ô cửa sổ mở hé vào gian garage đã được chuyển đổi công năng. Xưởng sáng tạo nghệ thuật của Lucy bị lấp đầy với những dụng cụ hành nghề: Một dụng cụ cắt và một bàn thiết kế có hộp chiếu sáng âm, một trạm hàn, những giá đỡ trữ kính, một lò nung. Một bảng hiệu bằng thủy tinh khảm vui mắt treo bên ngoài, mô tả hình chiếu của một phụ nữ trên một tấm ván kiểu cũ đu đưa dựa vào nền trời. Bên dưới chúng, những chữ SWING ON A STAR được khắc bằng acid với kiểu chữ có nhiều cuộn xoáy.

Những âm thanh trôi dạt đến từ thị trấn cảng Friday gần đó : tiếng inh ỏi vui vẻ của đám mòng biển, tiếng kèn báo hiệu chuyển phà đến. Mặc dù đảo San Juan là một phần của bang Washington, dường như nó giống một thế giới khác hoàn toàn. Nó được bảo vệ bởi bóng mưa của những rặng núi Olympic, vì thế ngay cả khi Seattle bị chôn vùi trong sự xám xịt và mưa phùn, ánh nắng vẫn rực rỡ trên đảo. Bờ biển được viền quanh với những bãi cát, hòn đảo sum xuê với những rừng linh sam và thông. Trong mùa xuân và mùa thu, những luồng bụi nước phá vỡ đường chân rời khi những tốp cá voi săn đuổi phía sau đàn cá hồi.

Thận trọng, Lucy sắp đi sắp lại các mảnh thủy tinh trước khi nhấn chúng vào trong mặt bàn được bao phủ bằng vữa hồ liên kết những thứ mỏng manh. Sự phối trộn đồ khảm là một mớ lộn xộn của thủy tinh cát, đồ sứ vỡ, pha lê Murano*, và thủy tinh khảm hoa văn Millefiori*, tất cả được sắp xếp vòng quanh một xoáy nước thủy tinh chạm. Cô đang chế tạo một món quà sinh nhật cho Kevin, một chiếc bàn với thiết kế cuộn xoáy mà anh ta đã tán thưởng trong một phác hoạ của cô.

*(*Murano : một địa danh cách Venice-Italy 1,5 miles, nổi tiếng về các sản phẩm thủy tinh nghệ thuật từ nhiều thế kỷ trước cho đến nay.*

** Millefiori : Một kỹ thuật tạo tác thủy tinh khảm hoa văn nhiều màu sắc rất tỉ mỉ mang tín mỹ thuật cao thường áp dụng cho những món đồ nhỏ trang trí hoặc đồ trang sức. Kỹ thuật này từng bị thất truyền vào thế kỷ 18, nhưng được hồi sinh vào thế kỷ 19)*

Mải mê với công việc, Lucy quên mất bữa trưa. Lúc nào đó vào giữa buổi chiều, Kevin gõ cửa và đi vào xưởng.

“Hey,” Lucy nói với nụ cười toe toét, kéo tấm phủ che qua món đồ chạm của cô để anh ta không nhìn thấy. “Anh đang làm gì ở đây? Có muốn lấy cho em một miếng sandwich không? Em sắp chết đói rồi.”

Nhưng Kevin không trả lời. Gương mặt anh ta cứng đờ, và anh ta bối rối khi gặp ánh mắt cô. “Chúng ta phải nói chuyện.” Anh ta nói.

“Về điều gì?”

Anh ta buột ra một hơi thở không đều. “Điều này không gây được hiệu quả trên anh.”

Từ biểu hiện của anh ta cô hiểu rằng có gì đó rất không ổn, Lucy lạnh hết cả người. “Điều gì... điều gì không gây được hiệu quả trên anh?”

“Chúng ta. Mối quan hệ của chúng ta.”

Sự dâng trào đột ngột của nỗi hoảng loạn hoang mang khiến trí óc cô trống rỗng. Mất vài phút để cô thu thập lại trí thông minh. “Đó không phải về phía em,” Kevin đang nói, “Ý anh là em rất tuyệt vời. Anh hy vọng em tin điều đó. Nhưng gần đây điều đó không đủ với anh. Không..., “đủ” không phải là từ đúng. Có lẽ em là quá nhiều đối với anh. Điều đó giống như không có chỗ dành cho anh, giống như anh đã bị xô đẩy. Có chút nào trong những điều này có ý nghĩa với em không?”

Ánh mắt choáng váng của Lucy rơi xuống những mảnh thủy tinh rời rạc trên bàn làm việc. Nếu cô tập trung vào thứ gì đó khác, bất kỳ thứ gì ngoại trừ Kevin, có lẽ anh ta sẽ không tiếp tục nữa.

“...cần phải thật sự, thật sự minh bạch về điều này, để anh không kết thúc với việc trở thành kẻ tồi tệ. Không ai trở thành tồi tệ. Chỉ là một mối thôi, Luce, khi luôn phải trấn an em rằng anh gắn bó với mối quan hệ này cũng nhiều như em. Nếu em có thể đặt bản thân vào hoàn cảnh của anh chỉ một phút, em sẽ nhận ra tại sao anh cần đôi chút thời gian thoát khỏi điều này. Khỏi chúng ta.”

“Anh đang không nói tạm nghỉ.” Lucy dò dẫm tìm dụng cụ cắt kính và chấm nhẹ đầu của nó vào trong dầu. “Anh đang chia tay em.” Cô không thể tin điều đó. Cho dù cô nghe thấy bản thân đang nói ra những từ ngữ đó nhưng cô không thể tin chúng. Sử dụng một cái thước ke vuông như một sự hướng dẫn, cô rạch một mảnh kính, vừa vặn nhận thức về những gì cô đang làm.

“Nhìn xem, đây là những gì anh đang nói đến. Âm điệu đó trong giọng em. Anh biết những gì em đang nghĩ. Em đã luôn lo lắng rằng anh sẽ chia tay em, và bây giờ anh đang làm điều đó, vì thế em nghĩ em đã đúng ngay từ lúc đầu. Nhưng không phải như thế đâu.” Kevin ngừng lại, quan sát cô túm chặt mảnh kính đã được rạch bằng một cặp kềm điều khiển. Một sự kẹp chặt thành thạo, và mảnh kính nứt dọc theo đường đã rạch. “Anh không định nói đó là lỗi của em. Những gì anh muốn nói là đó cũng không phải lỗi của anh.”

Lucy đặt miếng kính và cặp kềm xuống với sự thận trọng quá mức. Cô cảm thấy như đang rơi, cho dù cô vẫn ngồi yên. Cô có phải là một kẻ ngốc không, khi sững sốt đến thế? Cô đã bỏ lỡ dấu hiệu nào nhỉ? Tại sao cô lại mù quáng đến vậy?

“Anh đã nói anh yêu em.” Cô nói, và co rúm lại trước âm thanh thống thiết của những từ đó.

“Anh đã yêu em. Anh vẫn yêu. Đó là lý do tại sao điều này khó khăn với anh đến thế. Anh đang đau đớn cũng nhiều như em. Anh hy vọng rằng em nhận ra điều đó.”

“Có ai đó khác sao?”

“Nếu có, thì cũng không liên quan gì đến việc tại sao anh cần phải có một khoảng dừng giữa chúng ta.”

Cô nghe thấy giọng nói của chính cô, giống như cạnh của thứ gì đó đã bị xé rách. “Anh đang nói ‘cần một khoảng dừng’ giống như anh định ra ngoài để uống café và ăn một chiếc bánh vòng. Nhưng đó không phải là một khoảng dừng. Đó là mãi mãi.”

“Anh biết anh là đồ khốn. Anh biết điều này sẽ là một tình huống cả hai cùng mất mát.”

“Có cách nào để điều đó trở thành bất kỳ điều gì khác ngoài trừ cùng mất mát không?”

“Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Bao nhiêu lần em muốn anh nói điều đó rồi nhỉ? Anh không thể hối tiếc nhiều hơn anh đang có vào ngay lúc này. Anh đã làm điều tốt nhất anh có thể, và anh xin lỗi nếu điều đó không đủ đối với em. Không, anh biết em không bao giờ nói điều đó không đủ tốt, nhưng anh có thể nói. Bởi vì không thứ gì anh từng làm có thể xóa đi sự thiếu chắc chắn của em. Và cuối cùng, anh phải đối mặt với sự thật rằng mối quan hệ đã không gây được hiệu quả trên anh. Điều đó chẳng vui vẻ gì đâu, hãy tin anh. Nếu điều này khiến em cảm thấy có đôi chút tốt hơn, anh đang cảm thấy giống như cút ấy.” Đương đầu với cái nhìn chăm chăm không thấu hiểu của Lucy, Kevin buột ra một hơi thở ngắn. “Nhìn xem, có vài thứ em cần phải nghe từ anh trước khi em phát hiện ra từ ai đó khác. Khi anh nhận ra mối quan hệ của chúng ta ở trong sự khủng hoảng, anh phải nói chuyện về điều

đó với ai đó khác. Anh hướng về... ờ, một người bạn. Và càng nhiều thời gian trải qua bên nhau, bọn anh càng trở nên gần gũi hơn. Không ai trong bọn anh có bất kỳ kiểm soát nào về điều đó. Nó chỉ xảy ra thôi.”

“Anh đã bắt đầu hẹn hò với người khác sao? Trước khi anh chia tay với em?”

“Anh đã chia tay với em về mặt cảm xúc rồi. Anh chỉ chưa nói với em về điều đó thôi. Anh biết, anh nên xử lý điều đó khác đi. Thực ra anh phải đi theo hướng mới này. Đó là điều tốt nhất cho cả hai chúng ta. Nhưng phần gây khó khăn cho mọi người, bao gồm cả anh, đó là người anh đang ở cùng bây giờ... rất thân với em.”

“Thân với em? Ý anh đó là một trong những người bạn của em?”

“Thật ra... đó là Alice.”

Toàn bộ da cô căng lên, theo cách khi người ta vừa tự cứu chính mình khỏi một cú rơi nhưng vẫn cảm thấy nhức nhối vì adrenaline. Lucy không thể thốt lên nổi một từ nào.

“Cô ấy không có ý định với những gì xảy ra nhiều hơn anh chút nào đâu.” Kevin nói.

Lucy chớp mắt và nuốt nghẹn. “Với những gì xảy ra? Anh... anh đang hẹn hò với em gái em sao? Anh đã yêu nó ư?”

“Anh không định làm điều đó.”

“Anh có ngủ với nó không?”

Sự im lặng hổ thẹn của anh đã trả lời cô.

“Cút đi,” Cô nói.

“Được rồi. Nhưng anh không muốn em trách cứ cô ấy về...”

“Cút đi, cút!” Lucy đã có đủ. Cô không chắc chắn chính xác nên làm gì kế tiếp, nhưng cô không muốn Kevin ở đó khi cô làm điều đó.

Anh ta đi đến ngưỡng cửa của xưởng chế tạo. “Chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn sau khi em có cơ hội để nghĩ về điều này, được không? Bởi vì anh muốn chúng ta vẫn là bạn bè. Nhưng sự việc là, Luce... Alice định chuyển đến khá sớm. Vì thế em cần tìm một chỗ ở.”

Lucy im lặng. Cô chờ đợi trong sự thinh lặng vụn vỡ suốt nhiều phút sau khi anh ta rời khỏi.

Một cách cay đắng, cô tự hỏi, tại sao cô lại ngạc nhiên chứ. Kiểu mẫu chẳng bao giờ thay đổi. Alice luôn chiếm lấy bất kỳ thứ gì cô ta muốn, bất kỳ thứ gì cô ta cần, không bao giờ thèm lưu ý đến hậu quả. Mọi thành viên của gia đình Marinn đều đặt Alice lên trên hết, bao gồm cả Alice. Thật dễ dàng để ghét cô ta, ngoại trừ rằng có những lúc Alice sở hữu một sự pha trộn giữa yếu đuối và sâu muộn có vẻ như là một âm vang nỗi buồn lặng lẽ của mẹ họ. Lucy luôn tìm thấy bản thân ở trong vị trí chăm sóc cho Alice; chi trả cho bữa tối khi họ ra ngoài, cho cô ta vay tiền chẳng bao giờ trả lại; cho mượn quần áo và giày chẳng bao giờ quay về.

Alice thông minh và phát âm chuẩn, nhưng luôn gặp khó khăn để hoàn tất bất kỳ điều gì cô ta bắt đầu. Cô ta thay đổi công việc thường xuyên, bỏ lại những dự án dang dở, phá vỡ những mối quan hệ trước khi chúng đi đến được nơi nào đó. Cô ta tạo ra một ấn tượng ban đầu sáng loà – lôi cuốn và quyến rũ và vui thích – nhưng rồi nhanh chóng lướt qua người ta, dường như

không thể kéo dài sự tương tác trần tục ngày nối ngày sẽ gắn kết một mối quan hệ.

Trong một năm rưỡi vừa qua, Alice làm người viết kịch bản thứ cấp cho một vở nhạc kịch dài diễn ban ngày. Đó là khoảng thời gian lâu nhất cô ta từng ở lại với một công việc. Cô ta sống ở Seattle, thỉnh thoảng du lịch đến New York để gặp gỡ những nhà văn tài năng về những phân đoạn tình tiết. Lucy đã giới thiệu cô ta với Kevin, và họ đã cùng đi chơi trong vài dịp thỉnh thoảng, nhưng Alice không bao giờ tỏ ra bất kỳ thích thú nào với anh ta. Thật ngốc nghếch, Lucy không bao giờ ngờ được rằng thói quen vay mượn những thứ thuộc sở hữu của cô sẽ dẫn đến việc đánh cắp bạn trai cô.

Mối quan hệ của Alice và Kevin đã bắt đầu như thế nào nhỉ? Ai đã đi bước đầu tiên? Lucy đã tệ hại đến nỗi đẩy Kevin khỏi cô sao? Nếu đó không phải là lỗi của anh ta, như anh ta đã tuyên bố, vậy thì đó hẳn là lỗi của cô rồi, đúng không? Phải là lỗi của ai đó chứ.

Cô khép chặt mi để ngăn những giọt nước mắt nóng hổi. Làm sao người ta có thể nghĩ về những thứ gây tổn thương nhiều như thế này? Người ta sẽ làm gì với những ký ức, những cảm giác, những nhu cầu, mà không thuộc về bất cứ nơi nào?

Bước loạng choạng, Lucy đi đến chiếc xe đạp ba bánh dùng để thu hoạch nho đang đậu gần ngưỡng cửa. Đó là một chiếc xe hái nho hiệu Schwinn màu ngọc lam, với một chiếc giỏ trên tay lái. Cô với lấy chiếc nón bảo hiểm treo trên chiếc móc bên cạnh cánh cửa, và dắt chiếc xe ra bên ngoài.

Sương mù đã bao phủ buổi chiều mùa xuân mát mẻ, những tán cây linh sam Douglas xuyên thủng lớp mây nhẹ như bột xà phòng. Gai ốc mọc trên đôi cánh tay trần của cô, khi cơn gió thốc một cơn rùng mình đáng nguyên rủa vào bên trong chiếc áo thun. Lucy lái đi không định hướng, hoặc đích đến, cho đến khi cuồng chân và tức ngực. Cô ngừng lại tại một nhánh rẽ bên

đường, nhận ra một đường mòn dẫn đến vịnh phía bờ Tây của hòn đảo. Dắt chiếc xe đạp dọc theo lối mòn lờm chờm, cô đi đến rìa vách đá dốc được tạo thành từ đá ba-zan đỏ đã bị phong hoá và những kén đá vôi thuần khiết. Qua và mòng biển đang tìm kiếm những gì còn lại của thủy triều trên bãi biển bên dưới.

Cư dân gốc của hòn đảo, thổ dân Salish của vùng bờ biển Tây Bắc Thái Bình Dương, đã một thời thu lượm những con sò, hào, và cá hồi, trong những vĩa đá. Họ tin rằng sự phong phú về thức ăn trong eo biển là một món quà từ một phụ nữ, người đã kết hôn với biển cả từ cách đây rất lâu. Một ngày nọ, cô gái đi bơi, và biển cả mang lấy hình thể của một thanh niên đẹp trai đã sa vào tình yêu với cô. Sau khi cha của cô gái miễn cưỡng cho phép họ kết hôn, người phụ nữ đã biến mất cùng người tình vào trong lòng biển. Kể từ khi đó, để tỏ lòng biết ơn, biển cả đã trao tặng những mùa bội thu cho cư dân đảo.

Lucy luôn thích câu chuyện kể, bị hấp dẫn bởi ý tưởng về tình yêu hoàn thiện đến nỗi người ta không phiền lòng khi dâng hiến bản thân cho chúng. Từ bỏ mọi thứ vì chúng. Nhưng quan niệm lãng mạn ấy chỉ tồn tại trong nghệ thuật, văn chương, hoặc âm nhạc. Nó chẳng có ý nghĩa gì với cuộc đời thực.

Ít nhất không phải với cô.

Sau khi hạ chân chống của chiếc xe đạp, Lucy tháo nón bảo hiểm và đi xuống bãi biển bên dưới. Địa hình đầy đá cuội và gồ ghề, những mảng cát xám tua tủa những mảnh gỗ dẹt. Cô bước chậm rãi, cố đoán cần phải làm gì. Kevin muốn cô rời khỏi nhà. Cô đã mất đi mái ấm, bạn trai, và em gái trong một buổi chiều.

Những đám mây vần vũ, làm chết lịm những vệt ánh sáng ban ngày. Phía xa xa, một đám mây giông gởi cơn mưa đến biển cả trong sự tuôn trào lưu động

giống như một mạng lưới được rây qua ô cửa sổ. Một con quạ lượn nhấp nhô trên mặt nước, đôi đỉnh cánh đen tuyền tách ra thành những ngón tay lông như thể nó cố vươn lên cao và hướng về hòn đảo. Con bão đang tiến đến hướng này – Cô nên rời đi và tìm chỗ trú ẩn. Ngoại trừ rằng, có vẻ như cô không thể nghĩ ra được nơi nào đó để về.

Xuyên qua màn sương mặn mòi, cô nhìn thấy ánh lấp lánh màu xanh lục trong đám đá cuội. Cô khom xuống để nhặt lên. Những chiếc chai ném vào đại dương từ những con tàu xa khơi, thỉnh thoảng bị khuấy tung và dạt vào bờ biển, bị vùi dập bởi những con sóng và cát thành những mảnh đá cuội phủ sương giá.

Khép chặt bàn tay quanh mảnh thủy tinh của biển, cô nhìn ra mặt nước đang xô bờ như những tấm mền hung hãn. Đại dương đã chuyển thành xám thẫm, màu của thương tiếc và uất hận, và nổi cô đơn sâu lắng nhất. Phần tồi tệ nhất của việc bị lừa dối, như cách cô đã bị, là chúng khiến cô đánh mất niềm tin vào bản thân. Khi phán quyết rằng có điều gì đó đã sai, cô có thể không bao giờ hoàn toàn chắc chắn về bất kỳ điều gì nữa.

Nắm tay cô đang bốc cháy, một đốm lửa. Cảm thấy một sự quẫn quại dị thường châm chích vào lòng bàn tay, cô mở những ngón tay ra theo phản xạ. Mảnh thủy tinh biển đã biến mất. Tại chỗ của nó, một con bướm đậu trên lòng tay cô, trải rộng đôi cánh màu xanh óng ánh. Con bướm bướm chỉ đậu một lúc trước khi chấp chới bay đi, một ánh xanh lập loè không thuộc về trái đất này, khi nó bay lượn để tìm nơi trú ẩn.

Một nụ cười rạn vỡ kéo giật vành môi Lucy.

Cô chưa bao giờ cho bất kỳ ai biết những gì cô có thể làm với thủy tinh. Thỉnh thoảng, khi cô trải nghiệm những cảm xúc mạnh mẽ, một mảnh thủy tinh sẽ biến đổi thành một sinh vật biết bay, hoặc ít nhất là những ảo ảnh hết sức thuyết phục, luôn nhỏ bé, luôn chuyển tiếp. Lucy đã luôn cố tìm hiểu

xem bằng cách nào và tại sao điều đó xảy ra, cho đến khi cô đọc được một trích dẫn của Einstein* – *người ta phải sống như thể mọi thứ đều kỳ diệu, hoặc như thể không có điều gì là kỳ diệu*. Và khi cô hiểu rằng bất kể cô có gọi món quà của cô là một hiện tượng vật lý phân tử hay pháp thuật, cả hai định nghĩa đều thật, và dù sao thì từ ngữ cũng chẳng có gì phải bận tâm.

*(*Albert Einstein là nhà vật lý lý thuyết người Đức, người đã phát triển thuyết tương đối tổng quát, một trong hai trụ cột của vật lý hiện đại. Theo Wiki – Ct của Sê))*

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Nụ cười không vui của Lucy nhạt dần khi cô quan sát con bướm bướm biến mất.

Bướm bướm tượng trưng cho sự phê chuẩn một thời kỳ mới trong cuộc đời. Giữ vững niềm tin khi mọi thứ quanh bạn đã thay đổi.

Không phải lần này, cô nghĩ, thấy ghét năng lực của chính mình, ghét tính cô độc mà nó đại diện.

Bên rìa tầm nhìn, cô thấy một con chó bulldog đang men theo mép nước. Nó được dắt bởi một người lạ tóc sẫm màu với ánh mắt cảnh giác ghim chặt trên Lucy.

Cách nhìn của anh ngay lập tức khơi dậy sự bất an. Anh ta có thân thể vạm vỡ của một người kiếm sống ngoài trời. Và có thứ gì đó về anh gợi lên cảm giác rằng anh chẳng xa lạ gì với khía cạnh khắc nghiệt của cuộc đời. Trong hoàn cảnh khác hẳn Lucy sẽ phản ứng theo một cách khác, nhưng lúc này, cô chẳng thềm bận tâm rằng cô chỉ có một mình trên bãi biển cùng anh.

Cô hướng đến đường mòn dẫn trở lên lối rẽ bên đường. Một cái liếc qua vai cho thấy rằng anh đang theo sau cô. Điều đó tác động mạnh mẽ vào thần kinh cô. Khi cô đẩy nhanh nhịp bước, đỉnh giày đế mềm của cô mắc vào đá

ba-zan phong hoá. Sức nặng của cô bị ném về phía trước và cô ngã xuống đất, chống đỡ sự va chạm trên đôi tay.

Choáng váng, Lucy cố tập trung bản thân. Vào lúc cô vùng vẫy đứng lên được, người đàn ông đã bắt kịp cô. Cô xoay người đối mặt với anh trong tiếng thở hổn hển, mái tóc nâu rối bời của cô che khuất một phần tầm nhìn.

“Không tệ lắm, đúng không?” Anh ta cộc cằn nói.

Lucy đẩy mớ tóc ra khỏi mắt và nhìn anh đầy cảnh giác. Đôi mắt anh mang sắc thái lam-lục sinh động trên gương mặt rám nắng. Anh gây ấn tượng mạnh, quyến rũ, với sự hấp dẫn mang tính chất dữ dội và lộn xộn. Dù trông anh không nhiều hơn ba mươi, gương mặt anh dày dặn với sự chín chắn của một người đàn ông đã làm trọn phần việc của anh ta đối với cuộc đời.

“Anh đang đi theo tôi.” Lucy nói.

“Tôi không đi theo cô. Đây tình cờ là lối đi duy nhất để trở lên con lộ, và tôi muốn trở lại xe của tôi trước khi cơn bão ập đến. Vì thế, nếu cô không phiền, thì hoặc là đi tiếp lên đó hoặc tránh khỏi lối đi.”

Lucy bước sang ven đường và làm một cử chỉ chế diễu mời anh đi trước.
“Đừng để tôi giữ anh lại.”

Ánh mắt của người lạ chiếu vào tay cô, nơi những vết máu tụ tập trong những kẽ ngón tay. Một rìu đá đã cắt vào lòng bàn tay khi cô ngã. Anh cau mày. “Tôi có một hộp sơ cứu trong xe.”

“Không sao đâu mà,” Lucy nói, mặc dù vết cắt đang nhức nhối. Cô thấm vết máu đang rỉ ra vào quần jeans. “Tôi ổn.”

“Đè chặt lên đó bằng bàn tay kia của cô,” người đàn ông nói. Miệng anh siết chặt khi anh quan sát cô. “Tôi sẽ đi lên cùng với cô.”

“Tại sao?”

“Phòng trường hợp cô ngã lần nữa.”

“Tôi sẽ không ngã.”

“Đất rất dốc. Và từ những gì tôi thấy từ xa, cô không bước vững tí nào hết.”

Lucy buột ra một tiếng cười hồ nghi. “Anh thật là... Tôi... Tôi thậm chí không biết anh.”

“Sam Nolan. Tôi sống ở vịnh False.” Anh ngừng lại khi một tràng sấm rền đáng ngại xâm lấn bầu trời. “Chúng ta phải đi thôi.”

“Những kỹ năng dân dã của anh có thể hữu dụng trong một số việc đấy,” Lucy nói. Nhưng cô không tỏ ra chút chống đối nào khi anh hộ tống cô men theo địa hình gồ ghề.

“Đi nào, Renfield,” Sam nói với con chó bulldog, kẻ đi theo phía sau trong những tiếng khụt khịt và khò khè nhầy nhụa.

“Anh sống trên đảo toàn thời gian à?” Lucy hỏi.

“Phải. Sinh ra và lớn lên ở đây. Còn cô?”

“Tôi mới ở đây đôi năm.” Cô thêm vào một cách ảm đạm, “nhưng có thể tôi sẽ rời đi sớm.”

“Đổi việc à?”

“Không.” Dù Lucy đã quen thận trọng với cuộc sống riêng tư, một thôi thúc khinh suất nào đó đẩy cô nói thêm. “Bạn trai vừa chia tay với tôi.”

Sam trao cho cô một cái liếc nhanh. “Hôm nay à?”

“Khoảng một giờ trước”

“Chắc chắn đã chấm dứt chứ? Có thể đó chỉ là một cuộc cãi vã thì sao?”

“Tôi chắc chắn.” Lucy nói. “Anh ta đã dối gạt tôi.”

“Vậy là tổng khứ tốt.”

“Anh không định bênh vực anh ta à?” Lucy hỏi với vẻ hoài nghi.

“Tại sao tôi nên bênh vực một gã như thế?”

“Bởi vì anh ta là đàn ông, và dường như đàn ông không kèm được việc lừa gạt. Đó là cách họ được hun đúc nên. Một nhu cầu mang tính sinh học.”

“Quái quỷ gì thế. Đàn ông không dối gạt. Nếu muốn tán tỉnh người khác thì nên chia tay trước. Không ngoại lệ.” Họ tiếp tục men theo đường mòn. Những giọt mưa nặng hạt gõ nhịp xung quanh càng lúc càng nhiều. “Gần như thế.” Sam nói. “Tay cô vẫn đang chảy máu à?”

Thận trọng, Lucy buông lỏng sự đè chặt mà cô đang làm với những ngón tay, và nhìn vào vết cắt đang rỉ máu. “Nó đã chậm lại rồi.”

“Nếu nó không ngừng sớm, có lẽ cô cần một hoặc hai mũi khâu.” Điều đó khiến cô lão đảo, và anh vươn tay đến khuỷu tay cô để giữ vững cô. Nhận thấy cô trắng nhợt đi, anh hỏi, “Cô chưa bao giờ phải khâu mũi nào sao?”

“Không, và tôi thích không bắt đầu điều đó bây giờ hơn. Tôi bị chứng trypanophobia.”

“Đó là cái gì? Sợ kim chích à?”

“Uh-huh. Anh nghĩ điều đó ngu ngốc, đúng không?”

Anh lắc đầu, một nụ cười mờ nhạt chạm đến góc môi anh. “Tôi bị mắc một chứng phobia rất tồi tệ.”

“Đó là gì?”

“Đó là chứng cần-phải-biết cực kỳ luôn.”

“Nhện à?” Cô đoán. “Sợ độ cao? Sợ những anh hề?”

Nụ cười của anh nở rộng như một ánh chớp nhanh, chói loà. “Thậm chí còn chẳng gần như thế chút nào.”

Họ đã đi đến lối rẽ, và bàn tay anh rời khỏi khuỷu tay cô. Anh đi đến chiếc xe bán tải móp méo màu xanh, mở cửa, và bắt đầu lục lọi bên trong. Con bulldog ngã vật vào cạnh xe và ngồi xuống, quan sát các sự việc xuyên qua khối nếp nhăn và những đường rãnh trên mặt nó.

Lucy đợi ở gần đó, kín đáo quan sát Sam. Thân thể anh mạnh mẽ và rắn chắc bên dưới chiếc áo thun bằng cotton mòn xơ đã bạc màu, chiếc quần jeans bám lông lẻo trên hông anh. Có một vẻ đặc biệt từ những người đàn ông trong vùng này, một vẻ ngoan cường khắc sâu tận xương. Vùng Tây Bắc Thái Bình Dương được cư ngụ bởi những nhà thám hiểm, những người mở đường, và quân nhân, những người không bao giờ biết được khi nào tàu tiếp tế sẽ đến. Họ sống sót dựa vào những gì họ có thể kiếm được từ biển cả và

núi đồi. Chỉ có sự pha trộn đặc biệt của tính cứng rắn và hài hước mới có thể có khả năng một người đàn ông tồn tại được dưới những điều kiện đói khát, lạnh lẽo, bệnh tật, những cuộc tấn công của kẻ thù, và những thời kỳ buồn chán chí tử. Bạn có thể vẫn tìm được điều đó trong những cháu chắt của họ, những người đàn ông sống cùng những quy luật tự nhiên trước rồi mới đến những luật lệ xã hội sau.

“Anh phải kể với tôi,” Lucy nói. “Anh không thể chỉ kể anh mắc một chứng ám ảnh tồi tệ hơn của tôi rồi sau đó để lại tôi lửng lơ như thế.”

Anh kéo ra một hộp bằng nhựa màu trắng với một chữ thập đỏ trên đó. Lấy một miếng lau khử trùng từ chiếc hộp, anh dùng răng để xé bao bì. “Đưa tay cho tôi,” anh nói. Cô lưỡng lự trước khi làm theo. Sự nắm giữ dịu dàng của tay anh như truyền điện, gợi lên một nhận thức đột ngột về sức nóng và sự mạnh mẽ của thân thể đàn ông quá gần với thân thể của cô. Hơi thở của Lucy bị nghẽn lại khi cô nhìn vào trong đôi mắt xanh mãnh liệt đó. Một số đàn ông có được chính xác điều đó, thứ gì đó đặc biệt có thể đánh bạn ngã sống xoài nếu bạn cho phép chúng.

“Thứ này sẽ nhức lăm đấy,” Anh nói khi bắt đầu làm sạch vết cắt bằng những những nhát đẩy dịu dàng.

Hơi thở kêu rít lên giữa hai hàm răng cô khi sự khử trùng rất bóng.

Lucy lặng lẽ đợi, tự hỏi tại sao một người lạ lại xử lý đồng rắc rối này cho cô. Khi đầu anh cúi xuống trên tay cô, cô nhìn chăm chăm vào những lọn tóc dày của anh, một sắc thái nâu quá dồi dào và sẫm màu trông gần như đen.

“Xét cho cùng, cô không ở trong tình trạng tệ cho lắm.” Cô nghe anh lầm bầm.

“Anh đang nói về tay tôi hay đồ vỡ của tôi?”

“Đồ vỡ. Phần lớn phụ nữ sẽ khóc văng lên ngay lập tức.”

“Tôi vẫn còn trong cơn choáng váng mà. Kịch bản kế tiếp sẽ là khóc văng lên và gửi tin nhắn giận dữ đến cho mọi người tôi biết. Sau đó đến giai đoạn tôi muốn tân trang lại mối quan hệ cho đến khi tất cả bạn bè bắt đầu tránh né tôi.” Lucy biết cô đang huyền thuyên, nhưng dường như không thể ngăn được bản thân. “Trong đoạn kết, tôi sẽ cắt tóc ngắn chẳng hề phù hợp với tôi và sẽ mua những đôi giày đắt đỏ mà tôi chẳng bao giờ mang.”

“Với đàn ông thì đơn giản hơn nhiều,” Sam nói. “Chúng tôi sẽ chỉ uống khá khá bia, bỏ qua vài ngày không cạo râu, và mua một thiết bị nào đó.”

“Ý anh nói... giống như một chiếc lò nướng à?”

“Không, thứ gì đó tạo ra tiếng ồn cơ. Chẳng hạn như máy thổi để gom lá rụng hoặc một chiếc cửa dây xích. Những thứ ấy làm lành vết thương tốt cực kỳ luôn.”

Điều đó câu kéo được một nụ cười ngắn, miễn cưỡng từ cô.

Cô cần về nhà và suy nghĩ về việc cuộc đời cô đã hoàn toàn khác biệt với cách nó đã có khi cô thức dậy vào sáng hôm đó. Làm sao cô có thể trở lại ngôi nhà mà cô và Kevin đã tạo lập cùng nhau? Cô không thể ngồi tại bàn bếp với những chiếc chân bàn lung lay mà cả hai người họ đã sửa chữa lại vô số lần không thể đếm xuể, và lắng nghe tiếng gõ nhịp của chiếc đồng hồ kiểu cổ hình con mèo đen với chiếc đuôi là quả lắc đồng hồ mà Kevin đã tặng cô vào sinh nhật thứ hai mươi lăm. Bộ đồ ăn của họ là mớ lộn xộn của những con dao, những chiếc nĩa, thìa không đồng bộ từ những gian hàng bán đồ cổ. Bộ đồ ăn với những cái tên kỳ diệu. Chúng đã gây thích thú trong việc truy tìm những báu vật mới – một chiếc nĩa vua Edward, một chiếc

muỗng Điều Walt Mùa Xuân. Giờ đây, mọi vật trong ngôi nhà đó vừa trở thành bằng chứng cho một mối quan hệ thất bại khác nữa. Làm sao cô đối mặt với sự tích lũy đáng nguyền rủa đó được chứ?

Sam dán một miếng băng dính trên bàn tay cô. “Tôi không nghĩ cô sẽ phải lo lắng về những mũi khâu,” Anh nói. “Sự chảy máu gần như đã ngừng lại.” Anh giữ bàn tay cô lâu hơn cần thiết chỉ trong một phần giây trước khi buông ra. “Tên cô là gì?”

Lucy lắc đầu, hình bóng của một nụ cười vẫn còn nấn ná. “Không trừ phi anh kể cho tôi chứng ám ảnh của anh.”

Anh nhìn xuống cô. Lúc này mưa đã nặng hạt hơn, những giọt nước nhỏ lấp lánh trên làn da anh, đè nặng mái tóc anh cho đến khi những lọn dày sẫm lại và tách ra. “Bơ đậu phộng.” Anh nói.

“Sao cơ?” Cô hỏi, sừng sốt. “Anh bị dị ứng ư?”

Sam lắc đầu. “Đó là cảm giác về việc nó dán dính trên vòm miệng của tôi.”

Cô trao cho anh một ánh mắt ngờ vực. “Đó là một chứng ám ảnh thật sự sao?”

“Chắc chắn.” Anh nghiêng đầu, nghiên cứu cô với đôi mắt ẩn tượng đó. Chờ nghe tên cô, cô nhận ra.

“Lucy,” cô nói.

“Lucy.” Một sự mềm mại mới mẻ bao phủ giọng anh khi anh hỏi, “Em có muốn đi đâu đó và trò chuyện không? Có lẽ là coffee chẳng?”

Lucy kinh ngạc bởi sức mạnh của thôi thúc muốn nói đồng ý. Nhưng cô biết rằng nếu cô đi bất kỳ đâu với người lạ đẹp trai, to lớn này, cô sẽ kết thúc với việc khóc lóc và phàn nàn về cuộc sống yêu đương thống thiết của cô. Để đền đáp lại sự tử tế của anh, cô sẽ tránh cho anh điều đó. “Cám ơn, nhưng tôi thật sự phải đi,” cô nói, cảm thấy thật tuyệt vọng và thất bại.

“Em có thể lái xe về nhà được không? Anh có thể đưa xe đạp của em lên phía sau xe tải.”

Cổ họng cô nghẹn lại. Cô lắc đầu và quay đi.

“Anh sống tại cuối phố Rainshadow,” Sam nói sau lưng cô. “Tại trang trại nho trên vịnh False. Hãy ghé thăm một chuyến, và anh sẽ mở một chai vang. Chúng ta sẽ nói về bất kỳ điều gì em muốn.” Anh ngừng lại. “Bất kỳ lúc nào.”

Lucy ném một nụ cười âm ỉ qua vai. “Cám ơn anh. Nhưng em không thể nhận lời mời đó.” Cô đi đến chiếc xe đạp, gạt chân chống, và lên xe.

“Tại sao không?”

“Chàng trai vừa chia tay em... anh ta hết sức giống anh lúc mới quen nhau. Quyển rũ, và tử tế. Tất cả bọn họ đều giống anh khi mới bắt đầu. Nhưng em luôn kết thúc giống thế này. Và em không thể làm điều đó thêm một lần nữa.”

Cô chạy xe xuyên qua cơn mưa, những chiếc bánh xe lún thành vệt trong lớp đất mềm. Và cho dù cô biết anh đang quan sát, cô không có phép bản thân nhìn lại.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 3.

Khi Sam lái xe theo đường Westside hướng đến vịnh False, con chó bulldog giống Anh thúc vào ô cửa sổ đóng.

“Quên điều đó đi.” Sam bảo nó. “Tao không muốn mưa lọt vào trong xe. Và mày thì nặng đến chết tiệt, mày sẽ ngã ra ngoài mất.”

Ngồi trở lại chỗ của mình, Renfield trao cho anh một ánh mắt thù địch.

“Nếu cái mũi của mày không bị vùi một nửa trong đầu, mày đã có thể giúp tao theo vết cô ấy rồi. Chính xác thì mày làm tốt điều gì vậy hả?” Giữ một tay trên tay lái, Sam với tay qua và gõ đầu con chó một cách dịu dàng.

Anh đã vướng bận tâm trí về người phụ nữ anh vừa gặp, nét mặt cuốn hút đầy đau khổ của cô, về mái tóc sẫm màu xinh đẹp. Việc nhìn vào đôi mắt xanh như đại dương ấy giống như chìm đắm vào trong ánh trăng vậy. Anh không chắc chắn mình muốn gì từ cô, anh chỉ biết rằng anh muốn gặp lại cô lần nữa.

Bây giờ mưa đã dày hơn, buộc anh phải tăng tốc độ của cần gạt nước trên kính chắn gió. Trong chừng mực thời tiết mùa Xuân ẩm ướt, điều đó có nghĩa là anh sẽ phải lưu tâm đến sự huỷ hoại của bệnh mốc sương dạng bột với vườn nho. May mắn thay, chúng đã được những làn gió thích hợp cuốn ra khỏi vịnh. Sam đã trồng tỉa những luống cây của anh song song với những luồng gió thịnh hành, cho phép sự chuyển động của không khí chạy xuyên qua những lối đi giữa các luống và làm khô đám nho hiệu quả hơn nhiều.

Trồng nho là một khoa học, một nghệ thuật, và với những người như Sam, gần như là một tôn giáo. Anh đã bắt đầu từ tuổi thiếu niên, đọc mọi quyển sách về nghề trồng nho mà anh có thể có được trong tay, làm việc tại vườn ươm và học việc tại những vườn nho trên San Juan và Lopez.

Sau khi học chuyên ngành về nghề trồng nho tại WSU* , Sam trở thành một con chuột hầm rượu tại một nhà máy rượu vang ở California, làm việc như một trợ lý của nhà sản xuất rượu. Cuối cùng, anh chôn vùi phần lớn những gì anh có được trong việc mua năm mươi mẫu Anh tại vịnh False trên đảo San Juan. Anh đã trồng năm mẫu với giống nho Syrah, Riesling, và thậm chí một ít giống Pinot Noir thất thường.

* (*Washington State University – Ct của Sẻ*)

Cho đến khi trang trại nho Rainshadow có thể vươn đến những mức độ thu hoạch chín muồi, Sam cần có thu nhập. Ngày nào đó anh sẽ có thể xây dựng một nhà máy sản xuất để chế biến nho từ vườn của chính anh. Tuy vậy, anh có đủ óc thực tế để hiểu rằng hầu hết những ước mơ đòi hỏi những sự thỏa hiệp đi cùng phương pháp.

Anh đã tìm được nhiều nguồn rượu vang bán sỉ, mang chúng đến một bạn hàng đóng thành chai, và phát triển năm thương hiệu rượu vang đỏ và hai loại rượu vang trắng để bán cho những nhà bán lẻ và các nhà hàng. Và anh đặt cho phần lớn chúng những cái tên mang hơi hướng biển cả, chẳng hạn như “Three Sheets,” (*Ba cánh buồm*), “Down the Hatch” (*xuống khoang chứa hàng*), và “Keelhaul” (*hình phạt kéo ai đó dưới nước dọc theo mạn tàu*). Việc kinh doanh tuy khiêm tốn nhưng rất ổn định, với tiềm năng phát triển cao. “Em sẽ tạo ra một sự sản nho nhỏ với vườn nho này.” Anh đã nói thế với anh trai anh, Mark, người đã phát biểu, “Thật tệ là em đã phải vay một sự sản lớn để bắt đầu điều đó.”

Sam đã vực dậy ngôi nhà nông trại kiểu Victorian đồ sộ đi cùng khu đất. Một cảm giác về vẻ trang nghiêm đồ nát bao phủ ngôi nhà, lôi kéo anh hình dung về vẻ huy hoàng mà nó đã từng có. Một thợ đóng tàu đã xây dựng chúng hơn trăm năm trước, bố trí thừa mứa những mái hiên, ban-công, và những ô cửa sổ nhô ra ngoài.

Tuy vậy, qua nhiều thập kỷ, một chuỗi những chủ nhân và người thuê nhà phá hoại ngôi nhà. Những bức tường bên trong đã bị phá bỏ để tạo nên những gian phòng lớn hơn, trong khi những chỗ khác lại bị phân chia với những vách ngăn bằng ván tầm thường. Hệ thống ống nước và điện được lắp đặt tệ hại và hiếm khi được bảo dưỡng, và khi ngôi nhà ở được, vẫn có một số ván lát sàn đòi hỏi phải xem xét. Kính ô bản bị thay thế bằng những ô cửa sổ bằng nhôm, và những tấm lợp vảy cá cũng như đòn chìa phải được bao phủ bằng ván nhựa.

Thậm chí trong cảnh điêu tàn, ngôi nhà vẫn sở hữu một vẻ mê hoặc đầy quyến rũ. Những câu chuyện bí ẩn vương vấn trong những góc nhà hoang phế và những lồng cầu thang lung lay. Những ký ức thắm đẫm trong những bức tường của chúng.

Với sự giúp sức của các anh em trai, Mark và Alex, Sam đã thực hiện những sửa chữa về mặt cấu trúc, đập phá bên trong và tu sửa một vài phòng chính, và san phẳng một số sàn nhà. Vẫn còn cả một quãng đường dài cần vượt qua trước khi sự khôi phục hoàn tất. Nhưng ngôi nhà thật đặc biệt. Không hiểu sao anh không thể tổng khứ đi cảm giác rằng nó cần anh.

Trước sự ngạc nhiên của Sam, Alex dường như có cùng sự ưa thích với ngôi nhà. “Cô nàng già nua xinh đẹp.” Alex đã nói thế vào lần đầu Sam dẫn cậu ta xem qua nó. Là một nhà phát triển địa ốc, cậu ta quen thuộc với mọi thứ phức tạp có thể xảy ra về xây dựng và tu sửa. “Cô nàng sẽ cần cả địa ngục các công việc. Nhưng cô ta đáng với những điều đó.”

“Sẽ tốn bao nhiêu tiền để ngôi nhà có được hình thể tương tất?” Sam hỏi. “Anh chỉ muốn nó được chống đỡ đủ để không đổ sập xuống người anh khi đang ngủ là được rồi.”

Câu hỏi đã mang lại ánh lấp lánh thích thú trong đôi mắt của Alex. “Nếu anh giặt trôi những đồng một trăm dollar xuống toilet liên tục trong một tuần, số ấy mới chỉ đủ cho việc che phủ nó thôi.”

Không ngã lòng, Sam đã mua khu điền sản và bắt đầu làm việc trên đó. Và Alex đã mang đội thợ xây dựng của cậu ta đến để giúp với những tiến trình khó khăn hơn, như là thay thế những thanh xà ngang trên hiên trước và sửa chữa những thanh rầm bị hư hại.

“Em không làm điều này vì anh,” Alex trả lời khi Sam biểu lộ lòng biết ơn. “Em làm chúng vì Holly.”

Một năm trước, vào một đêm tháng Tư mưa gió tại Seattle, em gái duy nhất của họ, Victoria, đã chết trong một tai nạn xe hơi, để lại một cô con gái sáu tuổi. Vì Victoria chưa từng nói cho một ai bất kỳ manh mối nào về cha của đứa trẻ, Holly đã trở thành trẻ mồ côi. Họ hàng gần nhất của cô bé là ba người bác : Mark, Sam, và Alex.

Mark, anh trai cả, đã được chỉ định là người giám hộ của Holly, và anh ấy đã yêu cầu Sam giúp nuôi dưỡng cô bé.

“Em không biết làm sao có thể thực hiện được điều đó,” Sam đã bảo Mark. “Em còn chẳng biết điều cơ bản chết tiệt nào về việc có một gia đình.”

“Em nghĩ là anh biết à? Chúng ta có cùng những bậc sinh thành mà, nhớ không?”

“Chúng ta không có quyền cố nuôi nấng một đứa trẻ, Mark. Anh có biết có bao nhiêu cách để phá huỷ cuộc đời của ai đó không? Đặc biệt là của một cô gái nhỏ.”

“Im đi, Sam.” Lúc này có vẻ như Mark đã bắt đầu lo lắng.

“Thế còn những buổi họp phụ huynh-giáo viên thì sao? Mang con bé đến phòng của đàn ông à? Làm sao chúng ta làm những thứ vớ vẩn giống như điều đó được?”

“Anh sẽ tìm ra cách. Chỉ cần để bọn anh ở đây.”

“Còn cuộc sống tình dục của em thì sao?”

Mark trao cho anh ánh mắt cău tiết. “Đó có thật sự là ưu tiên của em không hả, Sam?”

“Em nông cạn thế đấy. Kiện em đi.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Nhưng rốt cuộc, dĩ nhiên, Sam đã đồng ý với sự sắp đặt ấy. Anh nợ Mark điều đó, người đã giải quyết tình huống gay go mà anh ấy không hề mong đợi, cũng không yêu cầu có. Và thậm chí còn nhiều hơn, anh nợ Victoria điều đó. Anh chưa từng gần gũi cô, chưa một lần ở đó vì cô, vì thế điều ít nhất anh có thể làm là giúp đỡ đứa con gái mồ côi của cô.

Điều Sam không tính đến là Holly đã đánh cắp trái tim anh dễ dàng đến thế. Điều gì đó đã xảy ra với những món đồ trang trí và chuỗi vòng cổ làm bằng mì ống mà cô bé mang về nhà từ trường học. Và đường nét của Victoria mà anh thoáng thấy trong bé, nụ cười toe toét chun mũi, ánh mắt say mê khi bé tạo nên một chiếc hộp từ những que kẹo và hồ dán, hoặc đọc một cuốn sách về những con thú biết trò chuyện. Việc có một đứa trẻ trong cuộc đời sẽ thay

đổi bạn trước cả khi bạn nhận thức được điều đó. Thói quen và quan điểm của bạn sẽ thay đổi trước, rồi đến những thứ mà bạn lo lắng và hy vọng.

Và điều đó khiến bạn làm những thứ ngớ ngẩn như là nhận nuôi một con chó bulldog xấu xí, mắc chứng bệnh da sần sùi và có những vấn đề về xương hông, khi chẳng ai khác muốn.

“Đi nào, anh bạn.” Sam nói, nhắc Renfield khỏi xe và cẩn thận đặt nó xuống đất. Con chó lùnh nhùng phía sau anh khi anh bước đến hiên trước.

Alex cuộn tròn trong một chiếc ghế mây mòn xơ, đang uống bia.

“Al,” Sam nói thận trọng. Anh tiếp tục xem chừng Renfield đang lặc lè trườn lên đoạn dốc đặc biệt dành riêng cho nó. Giống chó bulldog và những bậc thang không bao giờ là sự kết hợp tốt. “Chú mày đang làm gì ở đây thế?”

Alex trong chiếc quần jeans mòn xơ và một chiếc áo len kiểu cổ hoàn toàn khác biệt với loại trang phục tươm tất thường lệ. Gương mặt không cạo của cậu ta đúc khuôn những dấu vết ảm đạm của một người đàn ông đã uống say đều đặn suốt phần lớn buổi chiều.

Một cơn rùng mình từ cổ chạy dọc sống lưng Sam, khi anh nhớ đến cha mẹ anh đã thường xuyên có những cái nhìn đờ đẫn đó như thế nào. Cứ như thể họ đang uống một loại chất cồn khác biệt với những người khác vậy. Loại rượu khiến người khác phấn khởi, thư giãn, quyến rũ, lại biến Alan và Jessica Nolan thành những con quái vật.

Mặc dù Alex chưa bao giờ sa ngã đến mức độ đó, cậu ta cũng chẳng phải kẻ tuyệt vời gì trong lúc say sưa. Cậu ta đã trở thành loại người Sam sẽ không muốn dính líu đến nếu như họ không phải là máu mủ ruột rà.

“Tiễn đưa buổi chiều.” Alex nói, đưa chai lên môi, uống cạn phần bia còn lại.

Cậu ta đang tiến hành ly dị sau bốn năm kết hôn với một phụ nữ mà lẽ ra cậu ấy tốt hơn không nên dính bẫy ngay lần đầu tiên. Vợ cậu ấy, Darcy, đã xoay xở để nghiền ngẫm hợp đồng tiền hôn nhân giống như một con hải ly gặm nhấm chiếc bè gỗ, hiện đang trong tiến trình phá huỷ cuộc đời được sắp xếp thận trọng mà Alex đã làm việc hết sức khó nhọc để xây dựng nên.

“Chú đã gặp luật sư của chú chưa?” Sam hỏi.

“Hôm qua.”

“Thế nào rồi?”

“Darcy được giữ ngôi nhà và phần lớn tiền. Lúc này các luật sư đang thương lượng về các quả thận của em.”

“Rất tiếc. Anh hy vọng điều đó sẽ có tác dụng với chú.” Nói thế không hoàn toàn là sự thật. Sam không bao giờ có thể chịu đựng được Darcy, kẻ chỉ có tham vọng duy nhất trong cuộc đời là trở thành một người vợ thu hoạch chiến công. Sam sẽ cá cược vườn nho rằng em trai anh vừa bị thay thế bởi một ông chồng có nhiều sức ảnh hưởng hơn.

“Em đã biết khi em cưới cô ấy, rằng hôn nhân sẽ không bền chặt.”

“VẬY TẠI SAO EM LÀM ĐIỀU ĐÓ?”

“Phúc lợi về thuế.” Alex liếc nhìn với vẻ buồn cười vào Renfield, kẻ sắp đâm sầm vào chân cậu ta, và với tay xuống để gãi vào lưng con chó. “Đó cũng là vì,” cậu nói, xoay sự chú ý trở lại Sam, “chúng ta mang họ Nolan.

Không ai trong chúng ta từng có một cuộc hôn nhân kéo dài lâu hơn thời gian trung bình để xây một ngôi nhà.”

“Anh sẽ không bao giờ kết hôn,” Sam nói.

“Thông minh đấy.” Alex nói.

“Thông minh chẳng dính líu gì với điều đó hết. Chỉ là anh luôn cảm thấy gần gũi hơn với một người phụ nữ hiểu rằng anh có thể bước đi khỏi cô ta vào bất kỳ lúc nào.”

Cùng lúc đó, cả hai người bọn họ đều phát hiện ra mùi của thứ gì đó đang cháy, bay ra từ những ô cửa sổ. “Thứ quái quỷ gì thế?” Sam hỏi.

“Mark đang nấu ăn,” Alex nói.

Cửa trước bật mở, và Holly chạy ào ra bên ngoài, hét lên khi cô bé nhìn thấy Sam. Anh bật cười và bắt lấy cô bé khi cô bé lao vào anh. Khi họ gặp nhau vào mỗi cuối ngày, Holly luôn hành động giống như họ đã bị chia cách trong nhiều tuần.

“Bác Sam!”

“Chào bé bánh gừng.” Anh tặng cô bé một nụ hôn ấm ỉ, “Trường học thế nào?”

“Hôm nay cô Duncan dạy bọn cháu một số từ tiếng Pháp. Và cháu bảo cô ấy là cháu đã biết một số rồi.”

“Những từ nào?”

“Rouge, blanc, sec, và doux. Cô Duncan hỏi cháu đã học những từ đó ở đâu, thế là cháu đã kể cho cô về bác của cháu, và bác ấy là một người làm rượu vang. Rồi cô ấy nói cô ấy không biết từ ‘người làm rượu vang’ trong tiếng Pháp là gì, vì thế bọn cháu phải tìm kiếm nó trong từ điển, nhưng không tìm ra.”

“Đó là vì không có từ đó.”

“Từ gần nhất mà họ có là ‘vigneron’ nghĩa là người trồng nho. Nhưng người Pháp tin rằng nó có nghĩa là người làm rượu nho, không phải là người trông nom vườn nho.”

Holly chạm mũi bé vào mũi anh. “Khi bác bắt đầu làm rượu nho từ những trái nho của chính bác, bác sẽ đặt tên một loại rượu theo tên cháu nhé?”

“Dĩ nhiên bác sẽ làm thế. Nên chọn vang đỏ hay vang trắng nhỉ?”

“Hồng,” Holly nói dứt khoát.

Sam giả vờ hoảng hốt. “Bác đâu có sản xuất rượu vang hồng đâu.”

“Hồng và lấp lánh,” Holly khẳng định, cười khúc khích trước vẻ mặt của anh. Vặn người thoát khỏi vòng tay của Sam, có bé xà xuống với Renfield đang lết đến bên bé.

“Mark đang nấu gì cho bữa tối thế?” Sam hỏi.

“Cháu không thể nói,” Holly nói, gãi cổ Renfield. “Nó đang bốc cháy.”

“Ở Market Chef có món taco cá Friday đấy,” Sam nói. “Sao cháu không chạy vào trong nhà và hỏi xem liệu bác ấy có muốn tối nay ra ngoài ăn không?”

Holly nhìn Alex đầy hy vọng. “Chú cũng sẽ đi chứ?”

Alex lắc đầu. “Chú không đói.”

Đứa trẻ có vẻ lo lắng. “Chú vẫn phải ly dị sao?”

“Vẫn tiến hành.” Alex nói.

“Khi việc đó kết thúc, chú có định kết hôn lần nữa không?”

“Chỉ khi chú xoay sở để quên được những thứ trong lần kết hôn đầu tiên.”

“Đừng nghe chú Alex,” Sam nói vội vàng. “Hôn nhân rất tuyệt.” Anh đã cố hết sức để nghe có vẻ chân thành.

“Hôn nhân giống như kiếm được một hộp nho khô trong lễ Halloween,” Alex nói, “Người ta cố thuyết phục cháu đó là một thứ thú vị. Nhưng khi cháu mở hộp, nó vẫn chỉ là nho khô thôi.”

“Cháu thích nho khô.” Holly nói.

Sam cười với cô bé. “Bác cũng thế.”

“Không biết nếu cháu để những trái nho lâu thiệt lâu trên ghế dài, chúng có biến thành nho khô không nhỉ?”

Nụ cười của Sam phai đi, và đôi chân mày anh nhíu lại. “Cháu tìm ra điều đó bằng cách nào vậy, Holly?”

Một thoáng lưỡng lự. “Đừng bận tâm.” Cô bé rạng rỡ nói, và biến mất vào trong nhà với Renfield huỳnh huých theo sau.

Sam ngăm nghía em trai với một cái nhìn mặt. “Alex, hãy làm ơn làm phước đừng chia sẻ quan niệm của em về hôn nhân với Holly. Anh muốn gìn giữ ảo tưởng của con bé ít nhất cho đến khi lên tám.”

“Chắc chắn rồi.” Alex đặt chai bia rỗng trên lan can hàng hiên và đứng dậy. “Nhưng nếu em là anh, em sẽ thận trọng với những gì anh nói về hôn nhân với con bé. Điều tệ nhất là quan điểm sai lạc, và điều tốt nhất là những định chế lạc hậu. Sự thật là, có lẽ chẳng có ai ở ngoài kia thật sự thích hợp dành cho anh, và nếu anh tìm ra được người đó, chẳng có gì chắc chắn là cảm giác ấy sẽ có qua có lại. Vì thế nếu anh nuôi dưỡng Holly với ý nghĩ rằng cuộc đời là một câu chuyện thần tiên, anh sẽ dẫn thẳng con bé vào những bài học đau thương trong thực tế.”

Sam nhìn em trai anh bước đến chiếc BMW đậu trên lối vào trái sỏi. “Khốn kiếp,” anh lăm bằm đầy trù mẫn khi chiếc xe rời khỏi. Tựa lưng vào một trong những chiếc cột vững chắc của hàng hiên, anh nhìn từ khuôn cửa trước khép kín đến cánh đồng được trồng tía phía ngoài xa ngôi nhà, nơi vườn táo cũ giờ đây đã sắp hàng hàng những cây nho non.

Anh không thể không đồng ý với cách nhìn của Alex về hôn nhân – đó là một tuyên bố đầy mất mát của một người nhà Nolan. Bất luận kiểu tổ hợp di truyền nào được đòi hỏi cho một người để duy trì một mối quan hệ bền lâu, nhà Nolan không có chúng, có lẽ ngoại trừ người anh lớn của họ, Mark. Tuy vậy trong chừng mực Sam quan tâm, những rủi ro trong hôn nhân là một gánh quá nặng so với những phúc lợi có thể có. Anh thật lòng yêu mến phụ nữ, thích thú với sự bầu bạn của họ, và anh có những thời khắc cực kỳ tuyệt vời trên giường cùng họ. Vấn đề là phụ nữ thường có khuynh hướng dính kèm cảm xúc với hoạt động tình dục, điều đó luôn làm hỏng mối quan hệ. Và cho đến bây giờ, ngay cả những người từng tuyên bố chỉ chia sẻ khao khát của Sam qua chuyện yêu đương đơn giản, không phức tạp, rốt cuộc cũng kết thúc ở chỗ muốn có sự cam kết. Khi hiểu rõ rằng Sam không thể

trao cho họ những gì họ muốn, họ chia tay anh và bỏ đi. Và Sam cũng làm thế.

May mắn là anh chưa bao giờ tìm thấy người phụ nữ cảm dỗ được anh từ bỏ tự do của mình. Và nếu anh từng gặp, anh biết chính xác phải đối phó như thế nào : Chạy như bị ma đuổi theo hướng ngược lại.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 4.

Khi cơn mưa tẻ hơn, Lucy hướng đến nơi cô luôn đến khi không chắc phải đi đâu. Những người bạn của cô, Justine và Zoe Hoffman điều hành một quán trọ có phục vụ điểm tâm tại Friday Harbor, chỉ hai phút đi bộ từ nhà chờ phà của bến cảng. Quán trọ có tên Artist's Point (*Đỉnh Nghệ Sĩ*), là một toà biệt thự chuyển đổi công năng với những hàng hiên rộng và những ô cửa sổ đẹp như tranh với những quang cảnh về chòm núi hình vương miện của đỉnh Mount Baker* phía xa xa.

*(*Mount Baker còn được gọi là Koma Kulshan là một ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động phủ băng của dãy Cascades ở bang Washington. Đây là ngọn núi cao thứ ba ở bang này và là được xếp là một trong những núi có khối lượng băng lớn nhất thế giới. Ghi chép đầu tiên về ngọn núi là từ nhà thám hiểm Tây Ban Nha: Gonzalo Lopez de Haro 1790, sau đó được George Vancouver đặt theo tên của trung úy Joseph Baker của HMS Discovery, người đã thám hiểm ngọn núi vào tháng 4 năm 1792. – Ct của Sẻ dựa theo Wikipedia)*

Dù Justine và Zoe là chị em họ, họ không có chút nào giống nhau. Justine mảnh dẻ và dẻo dai như vận động viên thể thao, loại người thích thử thách bản thân xem liệu cô ấy có thể đạp xe, chạy bộ, bơi xa thế nào. Ngay cả khi cô ấy ngồi yên lặng, cô ấy vẫn tạo ra ấn tượng là đang chuyển động. Cô ấy không thể bẽn lẽn hay thiếu trung thực, và cô tiếp cận cuộc đời với một kiểu ngoan cường hồ hởi mà một số người sẽ cảm thấy khá khó chịu. Khi đương đầu với một vấn đề, Justine không thích chờ đợi, cô chọn hành động, đôi khi trước cả khi cô suy nghĩ thấu đáo.

Zoe, ngược lại, cân nhắc những quyết định chính xác y như đo lường các thành phần mà cô sử dụng trong các công thức nấu nướng. Cô ấy không yêu thích gì hơn được la cà tại những khu chợ mở hoặc những gian hàng nông sản, lựa chọn những loại cây trái và rau xanh nuôi trồng hữu cơ tuyệt hảo

nhất, mua những vại mút việt quất, mật ong làm từ hoa lavender, những hũ bơ tươi từ cơ sở chế biến sữa trên đảo. Mặc dù có bằng cấp về nghề đầu bếp, cô ấy cũng dựa vào bản năng nữa. Zoe yêu những quyển sách bìa cứng và những phim cổ điển, và những bức thư viết bằng tay. Cô sưu tập những chiếc trâm cài áo xưa cũ và ghim chúng trên một hình nhân của thợ may kiểu cổ đặt trong phòng ngủ.

Sau khi Zoe kết hôn và ly dị một năm sau đó, cô đã đồng ý giúp Justine điều hành quán trọ. Zoe luôn làm việc trong các nhà hàng và hiệu bánh, và dù cô ấy điều cốt trước ý tưởng bắt đầu một quán café của riêng mình, cô ấy không muốn gánh vác việc quản lý và kế toán. Làm việc Justine là một giải pháp tuyệt hảo.

“Tớ thích khía cạnh kinh doanh của nó,” Justine đã kể với Lucy, “Tớ không thấy phiền phải dọn dẹp, và tớ thậm chí còn có thể sửa chữa ống nước, nhưng tớ không thể nấu nướng để cứu cuộc đời tớ. Và Zoe là một nữ thần nội trợ.”

Đó là sự thật. Zoe thích ở trong bếp, nơi cô ấy biến hoá những sự pha chế không chút nỗ lực như là bánh Muffin chuối trang điểm lớp mặt bằng những hạt sừng mascarpone* thay tuyết, hoặc bánh bông lan hương café và quế được nướng bằng khuôn sắt với vỏ bánh tan chảy trong mật đường nâu. Vào những buổi chiều, Zoe đặt những khay café và đồ ngọt trong khu vực sảnh chung. Những chiếc đĩa sắp thành hàng chông chất bánh cookie bí ngô, sandwiched với kem phô mai, bánh chocolate hạnh nhân nặng y như những cục chặn giấy, bánh tạc nhồi đầy bằng trái cây bọc đường sáng lóng lánh.

*(*Mascarpone : một loại phô mát truyền thống của vùng tây nam Milan – Italia, được chế biến từ cream sữa tươi đông tụ bằng nước chanh ép hoặc acid citric, acid tartaric, hiện là thành phần chính của món Tiramisu tráng miệng nổi tiếng của Ý hiện nay. – Ct của Sẻ.)*

Zoe đã được theo đuổi bởi rất nhiều các chàng trai, nhưng cho đến bây giờ cô ấy từ chối tất cả. Cô ấy vẫn chưa vượt qua được nỗi bất hạnh trong hôn

nhân của mình. Trước nỗi thất vọng của Zoe, cô ấy là người duy nhất sửng sốt khi phát giác ra chồng cô, Chris, là người đồng tính.

“Mọi người đều biết,” Justine nói huých toẹt với cô ấy. “Tớ đã bảo cậu trước khi cậu cưới hắn ta, nhưng cậu đâu có chịu nghe.”

“Với tớ, trông Chris không có vẻ đồng tính.”

“Thế còn về nỗi ám ảnh của hắn ta với Sarah Jessica Parker thì sao?”

“Đám con trai thích Sarah Jessica Parker mà.” Zoe nói một cách phòng thủ.

“Phải, nhưng có bao nhiêu đĩa trong số đó sử dụng Dawn* của Sarah Jessica Parker như là một loại nước thơm sau cạo râu?”

(Sarah Jessica Parker : một hãng SX nước hoa của Mỹ. Dawn là tên của một loại nước hoa buổi sáng dùng cho phụ nữ. – Ct của Sẻ)

“Nó có mùi citrus*.” Zoe nói.

*(*Citrus : loại trái cây có mùi như cam, quýt, bưởi... nói chung – Ct của Sẻ)*

“Và có nhớ khi hắn ta đưa cậu đến Aspen trượt tuyết không?”

“Bọn con trai đi trượt tuyết ở Aspen.”

“Trong tuần lễ trượt tuyết của dân đồng tính ư?” Justine vẫn khẳng khẳng, Zoe phải thừa nhận đó có lẽ là một bằng chứng.

“Và có nhớ cái cách Chris luôn nói ‘ai cũng có một chút đồng tính trong người’ không?”

“Tớ đã nghĩ anh ấy rất sành điệu.”

“Anh ta đồng tính thì có, Zoe. Cậu nghĩ có bất kỳ gã trai đàng hoàng nào lại nói những điều như thế không?”

Thật không may, cha Zoe chống đối ly hôn vì bất kỳ lý do nào. Ông ấy khẳng định rằng mọi thứ sẽ đâu vào đấy nếu họ được tư vấn, thậm chí ông ấy còn gợi ý rằng, Zoe nên làm nhiều hơn để giữ Chris hứng thú. Và gia đình của Chris cũng đổ lỗi cho Zoe, họ nói Chris chưa từng là gay cho đến khi anh ta kết hôn. Về phần mình, Zoe không đổ lỗi cho chồng vì đã trở thành gay, mà chỉ trách anh vì đã vô tình biến cô thành nạn nhân để tìm hiểu bản ngã giới tính của anh ta.

“Thật hết sức bẽ bàng” Zoe đã thú nhận với Lucy, “khi chồng mình bỏ đi vì một người đàn ông khác. Điều đó khiến người ta cảm thấy giống như bị hạ thấp sự hấp dẫn giới tính của mình xuống vậy. Rốt cuộc cứ y như tớ là người đã đẩy anh ta sang đội khác.”

Lucy nghĩ rằng cảm giác xấu hổ đó thường là kết quả của việc bị phản bội. Cho dù như thế là không công bằng, bạn không thể kèm được việc xem chúng như là một dấu hiệu cho thấy bạn đã thiếu thứ gì đó.

“Gì thế?” Justine hỏi với một cái nhìn mặt khi cô ấy mở cửa sau để Lucy vào bên trong. Như thường lệ, Justine đang mặc quần jeans và áo len, mái tóc cột cao trong một túm đuôi ngựa đung đưa. “Trông cậu khiếp quá. Nào, vào trong bếp đi.”

“Tớ ướt hết rồi,” Lucy nói. “Tớ sẽ làm bẩn sàn nhà mất.”

“Cởi giày của cậu ra và vào trong đi nào.”

“Tớ xin lỗi. Lẽ ra tớ nên gọi trước.” Lucy trượt đôi giày lấm bùn ra khỏi chân.

“Không sao mà, bọn tớ không bận gì hết.”

Lucy đi theo cô vào trong gian bếp lớn, ấm áp. Những bức tường được phủ giấy dán in hình những chùm trái anh đào vui mắt. Không gian thơm lừng những mùi bột mì, bơ nóng, chocolate nấu chảy. Zoe đang lấy một khay bánh muffin ra khỏi lò, tóc cô ấy xõ xuống từ đỉnh đầu trong một túm những lọn vàng óng ả. Trông cô ấy giống một cô nàng kiểu cổ điển trong hình quảng cáo, với những đường cong hấp dẫn và vòng eo nhỏ xíu, gò má cô ấy ửng hồng từ hơi nóng của bếp lò.

Zoe mỉm cười. “Lucy. Muốn là người ném thử không? Tớ vừa thử nghiệm một công thức mới cho bánh muffin chocolate ricotta*.”

*(*Ricotta : một loại phô mai mềm của Ý được chế biến từ cream của sữa cừu, dê hoặc trâu. Có thể đánh mịn với đường, quế, nước trái cây thành một loại thức uống hoặc dùng trong các món mì ống, pizza, mayonnaise như một nguyên liệu)*

Lucy lắc đầu lặng lẽ. Bằng cách nào đó sự ấm áp dễ chịu của gian bếp đã khiến cho cảm giác của cô thậm chí còn tồi tệ thêm. Cô giơ tay lên cổ họng để làm dịu đi cơn đau bén nhọn của nỗi khốn khổ.

Justine nhìn cô chăm chú với vẻ quan tâm. “Có gì sao, Lucy?”

“Thứ thực sự tệ,” Lucy xoay sở nói. “Một thứ khủng khiếp.”

“Cậu và Kevin có một trận chiến à?”

“Không.” Lucy hít vào một hơi run rẩy. “Anh ta đá tớ.”

Ngay lập tức cô được dìu đến một chiếc ghế bên cạnh bàn. Zoe trao cho cô một tập khăn giấy để thấm mái tóc ướt và hỉ mũi, trong lúc Justine rót một shot* rượu whisky. Khi Lucy nhấp một hợp chất lỏng mượt mà cháy bỏng, Justine rót một shot khác vào một chiếc ly mới.

*(*Một đơn vị đo lường rượu mạnh của dân Tây bằng một loại ly thủy tinh cao hoặc bằng sắt dung tích khoảng 1.25-1.5 fl Oz hay 30-45 ml tùy vùng miền, để uống hoặc pha cocktail – Ct của Sè)*

“Vì Chúa, Justine, bạn ấy thậm chí còn chưa uống hết ly đầu tiên,” Zoe nói.

“Ly này không dành cho Lucy. Nó là của tớ.”

Zoe mỉm cười, lắc đầu, và mang đến một đĩa chất đầy bánh muffin. Cô lấy một chiếc ghế bên cạnh Lucy. “Lấy một cái đi.” Cô ấy nói. “Hầu như không có bất kỳ vấn đề nào mà một chiếc bánh muffin mới ra lò không thể giải quyết.”

“Không. Cám ơn cậu, tớ không thể ăn được thứ gì đâu.”

“Đó là chocolate,” Zoe nói, như thể điều đó khiến cho mớ bánh có một công dụng chữa bệnh.

Với một tiếng thở dài run rẩy, Lucy lấy một chiếc bánh muffin và bẻ bánh ra, để cho hơi nóng ấm của nó lọc xuyên qua những ngón tay.

“Vậy có vấn đề gì với Kevin?” Justine hỏi, cắn một miếng bánh muffin.

“Anh ta phản bội tớ,” Lucy nói đều đều. “Anh ta vừa nói với tớ điều đó.”

“Cái đồ ngốc đó,” Zoe nói với vẻ sừng sốt. “Thứ đồ nhão nhớt đó, đồ... đồ...”

“Tớ tin ‘đê tiện’ là từ cậu đang tìm kiếm,” Justine nói.

“Tớ ước tớ có thể nói là tớ ngạc nhiên,” Zoe nói. “Nhưng với tớ, Kevin luôn trông có vẻ giống kiểu đàn ông có thể phản bội.”

“Tại sao cậu lại nghĩ như thế?” Justine hỏi.

“Anh là một kẻ ưa nhìn, đó là điều đầu tiên”

“Chỉ vì anh ta đẹp trai...” Justine bắt đầu, nhưng Zoe cắt ngang.

“Không, là háo sắc cơ. Ý tớ là anh ta ưa nhìn phụ nữ. Tớ luôn bắt gặp anh ta nhìn vào ngực tớ.”

“Mọi người đều nhìn vào ngực cậu, Zoe. Người ta không thể kèm được điều đó.”

Zoe cố tình làm lơ người em họ khi cô tiếp tục. “Kevin không xây dựng một mối quan hệ bền vững. Anh ta giống một trong những con chó săn đuổi theo xe hơi. Con chó không thật sự thích chiếc xe hơi. Cái phần săn đuổi mới là thứ nó thích.”

“Anh ta đã phản bội cậu với kẻ nào thế?” Justine hỏi Lucy.

“Em gái tớ, Alice.”

Hai chị em họ trao cho cô ánh mắt tròn y hệt nhau.

“Tớ không thể tin điều đó,” Zoe nói. “Cậu có chắc chắn là Kevin nói thật không?”

“Tại sao anh ta lại phải nói dối một điều như thế?” Justine hỏi.

Zoe nhìn Lucy đầy vẻ quan tâm. “Cậu có gọi Alice để hỏi về điều đó chưa?”

“Điều gì xảy ra nếu con bé nói đó là sự thật?” Lucy hỏi với vẻ khờ sờ.

“Vậy cứ để cô ta có điều đó. Nói với nó, nó quả là một cô nàng tốc độ, và nó xứng đáng thối rửa dưới địa ngục.”

Lucy nhắc ly của cô lên và uống cạn. “Tớ ghét việc đối chất.”

“Để tớ gọi cho cô ta,” Justine đề nghị. “Tớ yêu việc đối chất.”

“Tối nay cậu định làm gì?” Zoe hỏi Lucy với vẻ dịu dàng. “Cậu có cần một nơi để ở không?”

“Tớ không biết. Tớ đoán là có. Kevin muốn tớ chuyển đi ngay khi có thể. Alice sẽ đến sống cùng với anh ta.”

Justine gần như mắc nghẹn. “Con bé sẽ chuyển đi khỏi Seattle ư? Ở trong nhà của cậu? Chúa ơi, làm thế thật đáng ghê tởm.”

Lucy cắn một miếng bánh muffin, sự mềm mại của phô mai ricotta trộn lẫn một cách hoàn hảo với phức hợp sẫm màu của chocolate. “Tớ sẽ phải rời khỏi đảo,” cô nói, “Tớ không thể đương đầu với khả năng sẽ đụng phải họ mọi lúc.”

“Nếu là tớ,” Justine nói, “Tớ sẽ không đi đâu hết. Tớ sẽ ở lại và khiến họ cảm thấy tội lỗi như địa ngục ấy. Tớ sẽ chạm mặt họ với mọi cơ hội có thể được.”

“Đây là nơi bạn bè của cậu ở,” Zoe bảo Lucy. “Ở lại với bọn tớ. Cậu có cả một đội quân ủng hộ để giúp cậu vượt qua chuyện này.”

“Tớ có sao?”

“Dĩ nhiên là cậu có rồi. Tại sao cậu lại còn phải hỏi điều đó nhỉ?”

“Bởi vì tớ quen phần lớn bạn bè trên đảo thông qua Kevin. Ngay cả các cậu. Bây giờ tất cả bạn bè sẽ trở mặt với anh ta sao?”

“Chắc là anh ta sẽ vẫn giữ được một số bạn bè.” Justine nói. “Nhưng cậu có bọn tớ, cùng những lời khuyên tuyệt vời của bọn tớ, và một nơi để ở miễn là cậu muốn.”

“Cậu có căn phòng nào sẵn sàng không?”

“Chỉ một,” Zoe nói. “Và căn phòng luôn luôn sẵn sàng.” Cô ấy trao cho Justine một cái liếc kín đáo.

“Phòng nào thế?” Lucy hỏi.

Justine trả lời với đôi chút ngượng ngùng. “Phòng Edward Munch.”

*(*Edvard Munch (1863-1944) là một họa sĩ người [Na Uy](#) thuộc trường phái tượng trưng, một người làm nghề in đồng thời là một nghệ sĩ tiên phong trường phái biểu hiện. Tác phẩm hội họa nổi tiếng nhất của ông, [Skrik](#) (1893), là một trong một chuỗi các tác phẩm có tựa đề The Frieze of Life, trong đó Munch khám phá những đề tài về tình yêu, cuộc sống, nỗi sợ hãi, cái chết và sự sầu muộn. – Ct của Sẻ)*

“Người họa sĩ đã vẽ bức The Scream (*Tiếng Thét*) ư?”

“Ông ấy cũng vẽ những thứ khác ngoài bức The Scream nữa,” Justine nói. “Ý tớ là, ờ, tớ đã đặt bức tranh đặc biệt đó trong phòng bởi vì đó là tác phẩm nổi tiếng nhất của ông ấy, nhưng tớ cũng đã thêm vào vài thứ xinh xắn, như là bức ‘Bốn Cô Gái trên Cầu’.”

“Không quan trọng.” Zoe nói. “Chẳng có ai từng lưu ý trong phòng đó có bức The Scream hết. Tớ đã bảo cậu là người ta không muốn nhìn vào nó khi họ đi ngủ mà.”

“Tớ sẽ ở,” Lucy nói. “Đó là căn phòng tuyệt vời cho một phụ nữ vừa trải qua một cuộc đổ vỡ.”

Justine nhìn cô trù mẫm. “Cậu có thể ở đó bao lâu cậu muốn.”

“Và sau khi bạn ấy rời đi,” Zoe nói, “chúng ta sẽ trang trí lại với một họa sĩ mới.”

Justine cau có. “Cậu đang nghĩ đến ai vậy?”

“Picasso,” Zoe nói dứt khoát.

“Cậu có vấn đề với Munch, nhưng lại không thấy khó chịu với một người đàn ông đã vẽ phụ nữ có ba con mắt và bộ ngực hình vuông ư?”

“Mọi người đặt phòng ở quán trọ đều hỏi liệu họ có thể ở trong phòng Picasso không. Tớ phát mệt với việc trả lời họ là chúng ta chẳng có căn phòng nào như thế.”

Justine buông một tiếng thở dài và quay sự chú ý trở lại Lucy. “Sau khi cậu ăn xong bánh muffin, tớ sẽ lái xe đưa cậu về nhà để lấy những thứ đồ của cậu.”

“Chúng ta có thể lái thẳng vào Kevin luôn.” Lucy nói với vẻ ửng dờ.

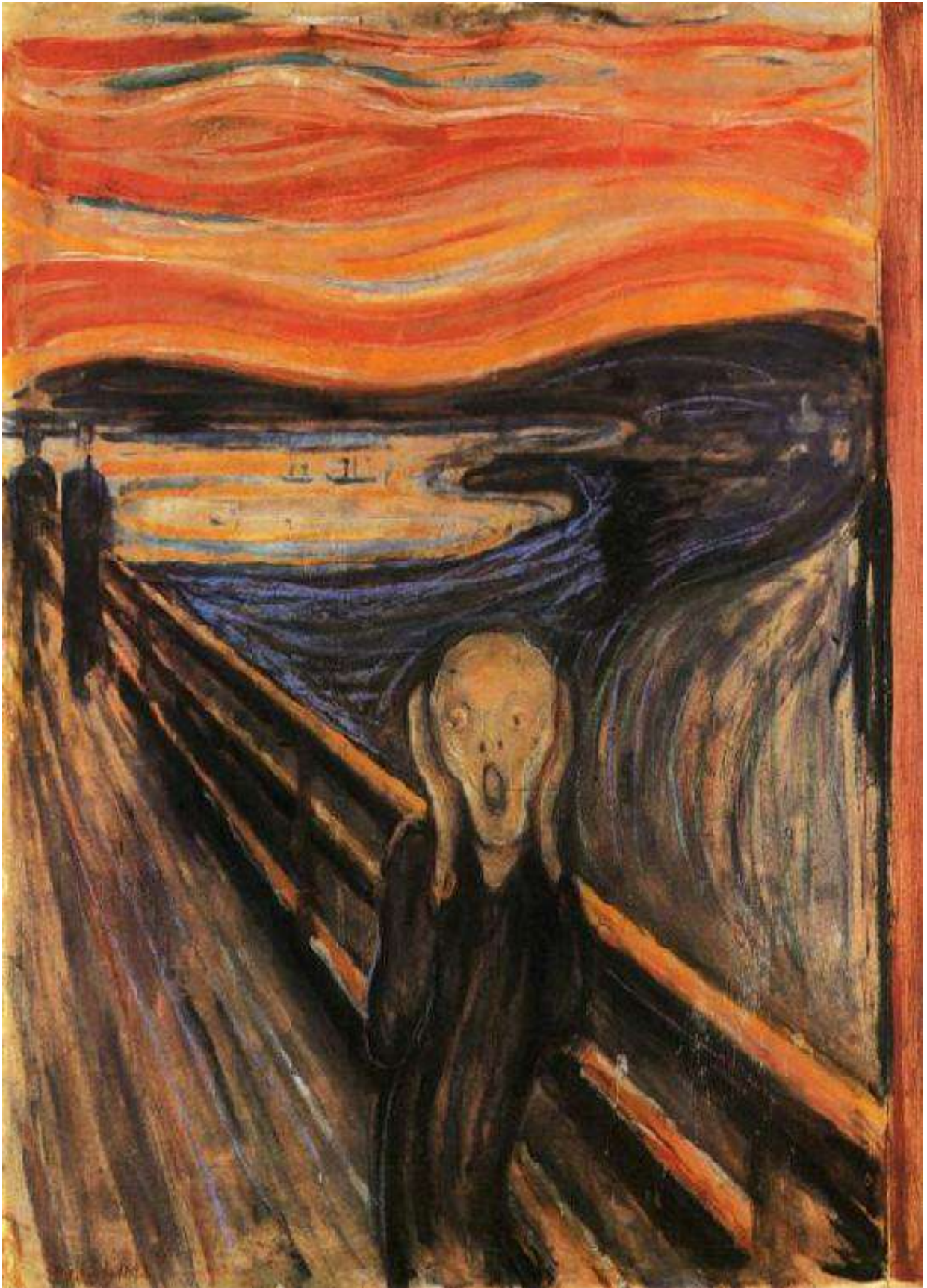
“Bạn ấy đang hy vọng được lái thẳng vào Kevin mà.” Zoe cam đoan với cô.

Justine mỉm cười kiên định. “Rất thích làm điều đó bằng xe của tớ.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Vài ngày sau khi ở tại Artist’s Point, cuối cùng Lucy cũng thu đủ dũng khí gọi cho em gái. Tình huống có cảm giác như không có thật. Sau tất cả những năm tháng ưu tiên mọi thứ cho Alice, trao cho con bé bất cứ thứ gì nó muốn hoặc cần, bây giờ đến điều này ư? Alice thật sự cảm thấy được phép chiếm đoạt bạn trai của Lucy mà không chút băn khoăn đến hậu quả sao?

Lucy ngồi trên giường với chiếc điện thoại trong tay. Phòng Munch thật lôi cuốn và ấm cúng, Những bức tường sơn màu nâu đỏ nồng nàn tương phản một cách hoàn hảo với đường diềm trang trí loăn xoăn màu trắng, khăn trải giường với họa tiết hình học đầy màu sắc. Và những bản sao bằng máy in phun màu, như là bức Bốn Cô Gái trên Cầu, hoặc bức Đêm Hè tại Asgardstrand rất đẹp. Bức duy nhất gây ác mộng là The Scream, với sự thống khổ và chịu đựng thật rõ ràng khiến cho tâm trạng trĩu nặng. Ngay khi bạn nhìn vào chúng, bạn không thể tập trung vào bất kỳ thứ gì khác.

(Bức Tiếng Thét - Edward Munch vẽ năm 1893 – Ct của Sè)

Khi Lucy nhấn nút gọi số nhanh, cô nhìn chăm chăm vào hình thể há miệng đang bịt chặt đôi tai, bầu trời màu đỏ máu bên trên ông ấy, vịnh hẹp màu xanh sẫm bên dưới. Cô biết chính xác ông ta cảm thấy như thế nào.

Dạ dày cô cuộn lên khi Alice nhắc máy.

“Xin chào?” Giọng em gái cô đầy cảnh giác.

“Là chị.” Lucy hít vội. “Kevin có ở đó cùng em không?”

“Có.”

Im lặng.

Đó là một kiểu im lặng khác với những lần họ từng chia sẻ trước đây. Tắc nghẹn, rùng mình. Lucy đã thực hành nhiều cách để tiến hành cuộc trò chuyện này, nhưng ngay lúc này đây, cô không thể thốt ra nổi từ nào.

Alice nói trước. “Em không biết em nên nói điều gì.”

Lucy tìm được chỗ ẩn náu cho cơn giận, bám chặt lấy nó giống như một người sống sót với thiết bị cứu sinh. Nên nói gì nhỉ? “Em có thể nói với chị tại sao em làm điều đó.” Cô nói.

“Nó cứ thế xảy ra thôi. Không ai trong bọn em có bất kỳ sự kiểm soát nào để vượt qua điều đó hết.”

“Em có thể không có khả năng kiểm soát cảm giác của em,” Lucy nói, “nhưng em có thể có khả năng kiểm soát hành vi của em mà.”

“Em biết. Em biết mọi thứ chị định nói. Và em biết điều đó không ngăn em nói em rất tiếc, nhưng em có.”

“Alice. Mỗi lần trong cuộc đời em khi em nói ‘em rất tiếc’ với chị, chị đã luôn nói không sao. Nhưng lần này không như thế. Điều đó không bao giờ có thể chấp nhận được. Em đã làm chuyện đó bao lâu rồi?”

“Ý chị muốn nói bọn em đã hẹn hò bao lâu rồi, hay...”

“Có sex. Hai người đã bắt đầu có sex từ khi nào?”

“Một vài tháng. Từ Giáng Sinh.”

“Ừ...” Lucy tắt tiếng. Không có đủ không khí trong phòng. Cô đang hít thở giống như một con cá bị mắc cạn.

“Bọn em không cùng nhau thường xuyên lắm,” Alice nói nhanh. “Thật khó tìm ra thời gian để...”

“Để lén lút loanh quanh sau lưng chị?”

“Kevin và em nên đối phó với chuyện này theo cách khác. Nhưng em không chiếm đoạt bất kỳ thứ gì từ chị, Lucy. Chị và Kevin đã trở nên xa cách. Quả thực là có nhiều thứ rõ ràng là không tốt đẹp giữa hai người.”

“Không hề rõ ràng với chị. Bọn chị đã ở cùng nhau hai năm. Đã chia sẻ một căn nhà. Vẫn ngủ với nhau vào tuần trước. Vì thế, từ góc nhìn của chị, nhiều thứ khá là tốt đến chết tiệt ấy chứ.”

Từ ngữ không dễ dàng đến với Lucy – cô không phải là một trong những người có thể nguyên rủa một cách tự nhiên. Nhưng ngay lúc này nó mang lại cảm giác thật tuyệt. Thật thích đáng cho những dịp đặc biệt. Và cô có thể

nói, từ sự im lặng của Alice, rằng cô ta không nghĩ Lucy và Kevin vẫn còn ngủ với nhau.

“Bây giờ em mong đợi điều gì sẽ xảy ra?” Lucy hỏi. “Chị được cho là nên tha thứ cho em, và quên tất cả về mối quan hệ của chị với Kevin, và tán gẫu cùng hai người trong suốt những cuộc tụ họp gia đình cùng nhau ư?”

“Em biết sẽ phải mất nhiều thời gian trước khi điều đó xảy ra.”

“Chẳng có thời gian nào để chờ đợi đâu. Chẳng có số lượng thời gian nào sẽ đủ hết. Em đã làm nhiều hơn cả việc làm tan vỡ trái tim chị, Alice. Em đã phá vỡ gia đình của chúng ta. Bây giờ điều gì nên xảy ra đây? Nó có đáng với việc đánh cắp bạn trai chị không?”

“Kevin và em yêu nhau.”

“Kevin chỉ yêu chính bản thân anh ta. Và nếu anh ta phản bội chị, em cho rằng anh ta sẽ không làm điều tương tự với em sao? Em nghĩ liệu có bất kỳ điều tốt đẹp nào có thể đến với một mối quan hệ đã bắt đầu theo cách thức đó không?”

“Anh ấy có mối quan hệ với em khác biệt hơn anh ấy đã có với chị.”

“Dựa trên điều gì?”

“Em không hiểu điều chị đang hỏi.”

“Chị đang hỏi điều khác biệt là gì? Sao em và chị lại khác nhau?”

“Kevin muốn ai đó mà anh ấy có thể là chính mình. Chị quá hoàn hảo, Lucy. Chị có những tiêu chuẩn mà không ai khác có thể sống theo. Ngoại trừ chị, có vẻ thế.”

“Chị không bao giờ nói mình hoàn hảo hết,” Lucy run rẩy nói.

“Chị đâu cần nói. Đó là cách chị sống.”

“Em thật sự đang cố đổ lỗi cho chị về những gì em đã làm à?”

“Bọn em hay nói đùa về tính kiểm soát đồng bóng mà chị thể hiện.” Em gái cô nói một cách tàn nhẫn. “Kevin nói chị không thể chịu nổi nếu anh ấy để quên một chiếc tất trên sàn nhà. Chị quá bận rộn kiểm soát mọi người và mọi thứ, chị không bao giờ ngừng lại để lưu tâm đến những gì ở ngay trước mắt chị. Em không thể ngăn được nếu như Kevin muốn em nhiều hơn. Em không đẩy anh ấy đi như cách chị đã làm. Và trong tương lai, chị sẽ không thể giữ nổi bạn trai nếu như chị không thay đổi.”

“Chị không cần sự giúp đỡ của em trong lần mất mát này.” Lucy lập bập nói, và gác máy trước khi em gái cô có thể đáp.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 5.

Thật kiệt sức trước những nỗ lực mà trí óc bạn trải qua sau một đổ vỡ. Những sự kiện quá khứ được khơi dậy và mổ xẻ, những cuộc chuyện trò được xem xét lại. Những manh mối nối gót theo nhau giống như đám vớ lấy khỏi máy sấy khô. Sau tất cả những nỗ lực đó, điều kinh ngạc không phải là việc bạn bị đổ vỡ, điều kinh ngạc là bạn đã không lưu tâm đến tất cả các dấu hiệu.

“Phần lớn người ta không có thời gian đặt mọi thứ đúng nơi đúng chỗ ngay khoảnh khắc điều đó xảy đến với họ,” Justine nói. “Phần lớn chúng ta quá bận rộn để nhớ cuộc hẹn với nha sĩ và cố đến chỗ làm đúng giờ, và nhớ phải dọn dẹp hồ cá trước khi nó khiến những cái đuôi mục ruỗng.”

“Tớ không thể tin Kevin nói dối tớ dễ dàng như thế,” Lucy nói. “Tớ đã nghĩ tớ biết anh ta quá rõ, nhưng hoá ra là tớ chẳng biết gì hết.”

“Đó là cách mà sự phản bội vận hành. Người ta không thể làm tổn thương bạn trừ phi họ có được sự tin tưởng của bạn trước.”

“Tớ không nghĩ mục tiêu là tổn thương tớ,” Lucy nói. “Nhưng ở nơi nào đó dọc theo ranh giới cảm xúc của Kevin đối với tớ đã thay đổi, và tớ đã không nhận ra. Có lẽ anh ta quả thật đã ngã vào tình yêu với Alice, và chỉ đơn giản là như thế thôi.”

“Đáng ngờ lắm.” Justine nói. “Tớ nghĩ Kevin sử dụng Alice như một cách để thoát khỏi mối quan hệ với cậu, và bây giờ hẳn ta mắc kẹt với con bé.”

“Cho dù đó là sự thật, tớ cần hiểu tại sao anh ta lại trở nên không yêu tớ nữa.”

“Những gì cậu cần là có bạn trai mới.”

Lucy lắc đầu. “Tớ sẽ tránh xa đàn ông cho đến khi tớ có thể đoán ra tại sao tớ cứ liên tục kết thúc với người không đúng.”

Nhưng bạn bè cô chẳng thêm để tâm. “Tớ biết một vài anh chàng rất tuyệt. Tớ có thể sắp đặt cậu với ai đó.” Justine tham gia gần như mọi kiểu nhóm hoặc câu lạc bộ ở Friday Harbor. Cô ấy làm tình nguyện cho những cuộc đua xe và những cuộc chạy vì từ thiện, và tài trợ một lớp học tự phòng vệ cho phụ nữ địa phương. Mặc dù những dính líu của Justine với đám đàn ông thường chẳng kéo dài hơn gì so với một cuộc khám xét của nhân viên TSA*, cô ấy có biệt tài trong việc nối kết bạn bè với những chàng trai mà cô ấy đã hò hẹn.

*(*TSA: Transportation Security Administration : cục an ninh vận tải trực thuộc bộ Nội An Hoa Kỳ, chịu trách nhiệm về an toàn hàng không và vận tải du lịch – Ct của Sẻ)*

“Dĩ nhiên,” Justine nói với vẻ đăm chiêu, “có lẽ cậu phải hạ thấp tiêu chuẩn của cậu xuống một chút.”

“Tiêu chuẩn của tớ không cao để bắt đầu cùng,” Lucy nói. “Tất cả những gì tớ muốn là một người đàn ông quan tâm đến bản thân nhưng không phải là kẻ tự yêu mình... người làm việc nhưng không bị ám ảnh bởi công việc, và tự tin chứ không phải ngạo mạn... và không còn sống chung với cha mẹ khi anh ta đã ba mươi, và không mong đợi rằng việc đưa tớ đến một bữa tối lãng mạn tại một nhà hàng địa phương trong lần hẹn đầu tiên sẽ dẫn thẳng đến việc cởi quần áo tớ. Những điều đó không có gì quá đáng đấy chứ?”

“Phải,” Justine nói. “Nhưng nếu như cậu có thể bỏ qua việc giặt giũ trong danh sách phẩm chất, cậu có thể tìm thấy một anh chàng khá tươm. Chẳng hạn như Duane.”

Cô ấy vừa nhắc đến bạn trại hiện thời của mình, một tay mê mô-tô mặc đồ da và cười một con Harley Shovehead đời 81.

“Tớ có kể với cậu là tớ đang làm vài công việc cho Hog Heaven không?” Lucy hỏi. Đó là nhà thờ của nhóm mê mô-tô mà Duane tham dự.

“Không, cậu không kể điều đó.”

“Họ đã đặt tớ thay thế ô cửa sổ lớn đặt ở phía sau thánh đường. Tớ định sử dụng vài gợi ý từ giáo đoàn. Phần nằm ngang của thánh giá sẽ được tạo tác với những chiếc tay lái xe mô-tô cách điệu.”

“Quá tuyệt,” Justine nói. “Tớ không tin họ có đủ khả năng thuê cậu.”

“Họ không thể,” Lucy thú nhận với một nụ cười toe toét. “Nhưng họ là những chàng trai tuyệt vời, tớ không thể ngoảnh mặt làm ngơ được. Vì thế về mặt cơ bản, tớ và họ có một thoả thuận trao đổi. Tớ lắp kính tạo tác cho họ, và trong tương lai, bất cứ khi nào tớ cần một ân huệ, tớ có thể gọi cho họ.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sau khi Lucy chuyển ra khỏi ngôi nhà cô đã ở cùng Kevin để chuyển vào một phòng của Artist's Point, cô làm việc trong xưởng chế tạo của cô gần hai ngày. Cô chỉ ló mặt về phòng để lấy vài giờ ngủ, và quay trở lại xưởng trước lúc rạng đông. Khi ô cửa sổ nhà nguyện của dân mô-tô hình thành, Lucy thậm chí còn cảm thấy gắn kết với công việc của cô sâu sắc hơn thường lệ.

Ngôi nguyện đường được góp nhặt trên những thứ trước đây là một rạp chiếu phim cũ kỹ. Cơ ngơi nhỏ và thiếu cửa sổ ngoại trừ tấm kính màu mới được lắp gần đây tại trung tâm của bức tường phía trước, nơi một màn hình chiếu phim từng ở. Toàn bộ cơ ngơi không thể nhiều hơn hai mươi foot chiều rộng, với những hàng ghế sáu chỗ ngồi trên mỗi cạnh của lối đi chính giữa. “Chúng ta đang hướng tới thiên đường,” người mục sư đã nói với cô, “bởi vì địa ngục sẽ không có được chúng ta.” Lucy biết chính xác cần phải thiết kế ô cửa sổ sau những lời đó như thế nào.

Cô kết hợp chì truyền thống đã trở thành phương pháp – ghép những mảnh kính trong một khung tranh bằng kim loại được hàn lại – với kỹ thuật ép keo hiện đại tại một vài khu vực có những tấm kính sặc sỡ nhấp nháy với lớp kính bên dưới. Điều đó làm cho ô cửa sổ như có chiều sâu và lớn hơn một cách vượt trội. Sau khi trải một lớp chất làm bóng vào trong những khoảng trống giữa chì và kính, Lucy hàn một mạng lưới những thanh gia cường vào ô cửa sổ.

Sửa sang dự án khoảng hai lần trong buổi sáng, cô bước lùi khỏi bàn làm việc. Cô cảm nhận một cơn rùng mình hài lòng khi cô nhìn vào ô cửa sổ. Nó trở thành chính xác theo cách cô đã hình dung – tôn kính và đẹp đẽ, một chút quanh co. Giống chính xác như giáo đoàn nguyện đường của dân mô-tô.

Thật là tuyệt khi làm ra thứ gì đó có ích, và tập trung vào thứ gì đó khác hơn là vấn đề của riêng cô. Thủy tinh của cô không bao giờ bỏ rơi cô, cô nghĩ, lướt đầu ngón tay trên tấm kính trong mờ lấp lánh.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Lucy trì hoãn việc gọi báo cho cha mẹ về việc đổ vỡ của cô với Kevin. Không chỉ vì cô cần thời gian để suy nghĩ về những gì đã xảy ra và những gì nên làm kế tiếp, mà còn vì cô chắc chắn rằng, vào lúc này, Alice hẳn đã gọi cho họ rồi, và xoay chuyển tình huống theo chiều hướng có lợi cho cô ta. Và Lucy không định lãng phí cảm xúc và năng lượng cho một cuộc chiến vô ích. Cha mẹ cô sẽ đứng về phía của Alice, và Lucy sẽ được mong đợi phải ngậm chặt miệng và chìm vào trong phòng nệm.

Gia đình Marinn đã chuyển đến một căn condo gần Cal Tech*, nơi Phillip đang giảng dạy bán thời gian. Họ bay đến Seattle mỗi hai đến ba tháng để thăm con gái cũng như duy trì sự tiếp xúc với bạn bè và các đồng nghiệp. Lần ghé thăm gần nhất, họ đã không hài lòng khi biết được rằng tấm chi phiếu sinh nhật hào phóng mà họ tặng cho Lucy đã được tiêu toàn bộ vào chiếc Jet Ski* cho Kevin.

**Cal Tech : California Technology Institute : Học viện công nghệ California – Ct của Sê.*

**Jet Ski : thương hiệu một loại mô tô nước cá nhân của hãng Kawasaki – Ct của Sê*

“Mẹ đã hy vọng con sẽ mua thứ gì đó xinh đẹp cho bản thân,” mẹ cô đã khiển trách nhẹ nhàng trong sự riêng tư. “Hoặc đem xe đi sửa chữa và sơn mới. Thứ gì đó vì lợi ích của con.”

“Có ích với con khi Kevin hạnh phúc.”

“Sau khi con nhận tấm chi phiếu đó, anh ta đã đề cập đến việc muốn một chiếc Jet Ski sớm như thế nào?”

Nhức nhối bởi câu hỏi, Lucy đã trả lời lơ đãng, “Ồ, anh ấy không đề cập điều đó. Con mới là người đề xuất ra ý tưởng.”

Dĩ nhiên điều đó không phải sự thật, và dù sao thì mẹ cô cũng chẳng tin. Nhưng chúng làm phiền Lucy khi nhận ra rằng cha mẹ không thích bạn trai

của cô. Bây giờ cô tự hỏi họ sẽ làm gì với việc anh ta vứt bỏ cô con gái này và chiếu cố đến cô con gái khác của họ. Nếu đó là những gì Alice muốn, nếu điều đó làm cho con bé hạnh phúc, Lucy ngờ rằng họ sẽ tìm ra một cách để sống cùng với chúng.

Tuy vậy, khi mẹ cô gọi từ Pasadena, phản ứng của bà khác với những gì Lucy đã tiên đoán.

“Mẹ vừa nói chuyện với Alice. Nó kể với mẹ về những gì đã xảy ra. Mẹ không thể tin được điều đó.”

“Thoạt đầu con cũng không.” Lucy nói. “Rồi khi Kevin yêu cầu con chuyển đi, con mới bắt đầu tin.”

“Có bất kỳ dấu hiệu nào không? Có có ý tưởng nào về những gì đang xảy ra không?”

“Không, con chẳng hề có manh mối nào.”

“Alice nói con và Kevin đã có nhiều vấn đề.”

“Có vẻ thế,” Lucy nói, “Vấn đề mà bọn con có là Alice.”

“Mẹ đã bảo Alice rằng cha và mẹ hết sức thất vọng với nó, và rằng cha mẹ không thể ủng hộ cho loại hành vi như thế. Vì lợi ích của chính nó.”

“Thật ư?” Lucy hỏi sau một thoáng.

“Tại sao nghe con có vẻ ngạc nhiên thế?”

Lucy bật ra một tiếng cười bối rối. “Mẹ à, trong toàn bộ cuộc đời mình, con chưa từng nhớ đã nghe thấy mẹ hay ba nói rằng ba mẹ thất vọng với bất kỳ

điều gì Alice đã làm. Con đã nghĩ mẹ và ba sẽ yêu cầu con chấp thuận mối quan hệ của Alice với Kevin và chỉ vượt qua điều đó.”

“Con đã sống với người đàn ông đó trong hai năm. Mẹ không biết bằng cách nào con có thể ‘chỉ vượt qua’ thôi.” Một khoảng lặng khá lâu. “Mẹ không thể hình dung làm sao con có được ý tưởng là cha con và mẹ có thể phê chuẩn cho hành động của Alice.”

Mẹ cô nghe có vẻ thật sự hoang mang đến nỗi Lucy không thể nén được tiếng cười hoài nghi. “Mẹ luôn phê chuẩn bất kỳ điều gì Alice muốn làm, dù đúng hay sai.”

Mẹ cô im lặng một lúc. Cuối cùng bà nói, “Mẹ thừa nhận, mẹ đã luôn có khuynh hướng quá nuông chiều em gái con. Con bé luôn cần nhiều sự giúp đỡ hơn con, Lucy. Con bé không bao giờ có được năng lực như con. Và nó không bao giờ còn như cũ sau trận viêm màng não. Tâm trạng thất thường và suy nhược...”

“Những điều đó cũng có thể xảy ra khi trở nên sa đọa hư hỏng.”

“Lucy” Giọng của mẹ cô mang vẻ quở trách.

“Đó cũng là lỗi của con,” Lucy nói. “Con cũng đã nhường nhịn Alice nhiều như mọi người. Tất cả chúng ta đều đối xử với nó giống như nó là một đứa trẻ cần bảo bọc. Không phải con đang loại trừ khả năng nó phải chịu những di chứng kéo dài từ chứng viêm màng não. Chỉ là... một vài thời điểm, Alive phải chịu trách nhiệm cho những hành vi của nó.”

“Con có muốn ghé thăm California không? Đi xa một đôi ngày nhé? Cha và mẹ sẽ mua vé cho con.”

Lucy mỉm cười trước nỗ lực hiển nhiên để đổi hướng cuộc trò chuyện. “Cám ơn. Điều đó thật sự ngọt ngào đối với con. Nhưng tất cả những gì con sẽ làm là ngồi loanh quanh đâu đó và rầu rĩ mà thôi. Con nghĩ tốt hơn con nên ở lại đây và tiếp tục bận rộn.”

“Con có cần điều gì không?”

“Không, con ổn. Con làm điều đó ngày này qua ngày khác rồi mà. Con nghĩ phần gay go là sẽ phải đụng mặt với Kevin và Alice – Con vẫn không chắc con sẽ xoay sở với điều đó như thế nào.”

“Hy vọng là Kevin sẽ đủ khôn phép để trải qua thời gian với con bé ở Seattle, hơn là khăng khăng để con bé thăm viếng anh ta tại đảo.”

Lucy chớp mắt bối rối. “Cả hai người họ đều đang ở đây, mẹ à.”

“Ý con là gì?”

“Alice không kể với mẹ sao? Nó đã chuyển đến ở cùng với Kevin.”

“Không, con bé...” mẹ cô ngừng ngang. “Chúa lòng lành. Vào trong ngôi nhà mà con đã chia sẻ cùng với anh ta sao?”

“Phải.”

“Alice đã làm gì với căn hộ ở Seattle?”

“Con không biết,” Lucy nói sảng. “Có lẽ nó sẽ cho con thuê lại chẳng.”

“Lucy, điều đó không vui chút nào.”

“Rất tiếc, Đó chỉ là... Alice đã bước vào trong cuộc sống của con như thể đó chỉ là một đôi giày cũ. Và điều điên rồ là, con bé dường như không hề cảm thấy có lỗi. Con thật sự nghĩ nó cảm thấy được cho quyền đối với bạn trai của con. Như thể con phải trao anh ta đi chỉ vì con bé muốn anh ta.”

“Đó là lỗi của mẹ. Cách mẹ nuôi dưỡng nó...”

“Đợi đã,” Lucy nói, gay gắt hơn cô dự định. Cô hít một hơi thở rời rạc và dịu giọng lại. “Chỉ một lần thôi, Mẹ à, làm ơn đi, có thể có gì đó là lỗi của nó không? Có thể chúng ta chỉ cần đồng ý rằng Alice đã làm sai, và không tìm ra hàng tá cách để biện minh cho điều đó không? Bởi vì mỗi lần con nghĩ đến việc ngủ nghê của con bé tại nhà con, trong giường của con, cùng bạn trai của con, con thật sự cảm thấy muốn đổ lỗi cho nó.”

“Nhưng Lucy... cho dù còn quá sớm để khêu gợi lên điều này... con bé là em gái con. Và ngày nào đó khi con bé tìm đến con cùng với một lời tạ lỗi thành tâm, mẹ hy vọng rằng con sẽ tha thứ cho nó. Vì gia đình vẫn là gia đình.”

“Quả là quá sớm để khơi gợi lên điều đó. Nghe này, Mẹ, con... phải đi.” Lucy biết mẹ cô chỉ đang cố giúp đỡ. Nhưng đây không phải kiểu trò chuyện có thể trôi qua tốt đẹp với họ. Họ có thể nói về những thứ hời hợt, nhưng bất cứ khi nào họ mạo hiểm tiến xa hơn, mẹ cô dường như buộc phải nói bà đã nghĩ và cảm thấy như thế nào. Như một kết quả, Lucy thường tâm sự những chi tiết cá nhân về mối quan hệ của cô với bạn bè hơn là với gia đình.

“Mẹ biết con nghĩ mẹ không hiểu cảm giác của con ra sao, Lucy,” mẹ cô nói, “nhưng mẹ có hiểu.”

“Mẹ hiểu sao?” Khi Lucy đợi mẹ cô tiếp tục, ánh mắt cô đậu lại trên bức tranh ‘The Dance of Life’* của Munch. Bức tranh vẽ vài cặp đôi đang khiêu vũ trong một đêm hè. Nhưng có hai người phụ nữ đứng cô đơn trong tranh.

Người đứng bên trái mặc đồ trắng, trông có vẻ ngây thơ và đầy hy vọng. Người phụ nữ già hơn đứng bên phải, mặc đồ màu đen, những góc cạnh không nhân nhượng trên thân thể bà chuyển tải nỗi cay đắng về một chuyện yêu đương đã trở thành sai trái.

(* *The Dance of Life* của Edvard Munch vẽ năm 1899 – Ct của Sè)

“Trước khi mẹ kết hôn,” mẹ cô nói, “mẹ có dính líu với một người đàn ông - mẹ đã yêu ông ấy rất nhiều – và một ngày, ông ta loan báo với mẹ rằng ông ta đang yêu người bạn thân nhất của mẹ.”

Mẹ cô chưa bao giờ tiết lộ bất kỳ điều gì kiểu như thế với cô trước đây. Lucy túm chặt chiếc điện thoại, không thể tạo ra nổi một âm thanh nào.

“Điều đó còn vượt xa hơn cả sự đau đớn. Mẹ đã... chà, mẹ cho rằng con sẽ gọi đó là suy nhược thần kinh. Mẹ không bao giờ quên được cảm giác không thể ra khỏi giường. Cảm thấy như thể linh hồn con đã trở nên quá nặng để con có thể di chuyển.”

“Con rất tiếc,” Lucy nói với giọng chết lặng. “Thật khó để nghĩ mẹ đã trải qua một chuyện như thế. Nó hẳn phải đáng sợ lắm.”

“Phần khó khăn nhất là mẹ mất bạn trai và bạn thân nhất cùng một lúc. Mẹ nghĩ cả hai bọn họ phải ân hận về nỗi đau mà họ đã gây ra cho mẹ, nhưng họ yêu nhau nhiều đến nỗi chẳng điều gì khác là quan trọng. Họ đã cưới nhau. Sau đó người bạn ấy đã cầu xin sự tha thứ của mẹ, và mẹ đã trao nó cho bà ấy.”

“Ý mẹ là gì?” Lucy không thể kèm được phải hỏi.

Điều đó gọi lên được một tiếng cười buồn bã. “Mẹ đã nói những lời đó. Đó là điều tốt nhất mà mẹ có thể xoay sở được. Và mẹ thấy vui khi làm được, bởi vì khoảng một năm sau ngày cưới, bà ấy chết vì chứng Lou Gehrig.”

*(*Lou Gehrig's : hoặc bệnh Charcot, bệnh teo cơ xơ cứng ALS, nguyên nhân do di truyền, một khiếm khuyết trên nhiễm sắc thể 21, không có thuốc chữa. Thường bắt đầu với các triệu chứng yếu cơ, teo cơ, co cứng cơ, sau đó là rối loạn các chức năng vận động, cảm xúc, trí nhớ, và thường chết do suy hô hấp. – Ct của Sè)*

“Còn về người đàn ông? Mẹ có bao giờ gặp lại ông ấy không?”

“Con có thể nói điều đó.” Giọng mẹ cô trở nên khô khan nhẹ “Mẹ thậm chí còn cưới ông ấy nữa cơ, và bọn mẹ có hai cô con gái.”

Đôi mắt của Lucy mở rộng trước tiết lộ. Cô không bao giờ biết cha cô đã từng kết hôn trước đây. Rằng ông ấy đã yêu và mất một người phụ nữ khác. Đó có phải là lý do cho sự cách biệt vĩnh cửu của ông ấy không nhỉ?

Quá nhiều bí mật, quá nhiều sự che giấu trong lịch sử một gia đình. Sâu thẳm trong trái tim của hai đấng sinh thành.

“Tại sao bây giờ mẹ lại kể với con?” Cuối cùng cô xoay sở hỏi.

“Mẹ cưới Phillip bởi vì mẹ vẫn còn yêu ông ấy, mặc dầu mẹ biết ông ấy không quan tâm mẹ theo cách tương tự. Ông ấy trở lại với mẹ bởi vì ông ấy đau buồn, và cô đơn, và ông ấy cần ai đó. Nhưng điều đó không tương tự như việc được yêu thương.”

“Ông ấy đã yêu mẹ.” Lucy phản đối.

“Theo cách của ông ấy. Và đó là một cuộc hôn nhân tốt. Nhưng mẹ luôn phải sống với nhận thức rằng mẹ là lựa chọn thứ hai. Và mẹ không bao giờ muốn điều đó cho con. Mẹ muốn con tìm thấy một người đàn ông nghĩ rằng con là vàng dương và ánh trăng.”

“Con không nghĩ chàng trai đó có ở ngoài kia.”

“Anh ta có. Và Lucy, cho dù con đã nói ‘vâng’ với người đàn ông không đúng, mẹ hy vọng điều đó không khiến con từ chối người đàn ông thích hợp.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 6.

Sau hai tháng sống tại Artist's Point. Lucy đã thu hẹp danh sách các căn hộ tiềm năng, nhưng căn nào cũng có vấn đề. Căn thì ở giữa nơi đông không mong quanh, căn khác lại quá đắt, căn thì tắm tối đến đáng ngại,... và vân vân... Cô sẽ phải quyết định sớm, nhưng Justine và Zoe đã khích lệ cô lần nữa nhiều hơn thời gian cô cần.

Thật tuyệt khi được ở cùng chị em nhà Hoffman. Sự bầu bạn của họ là thuốc giải độc hoàn hảo cho bầu trời đổ sụp của cô. Bất kỳ lúc nào cô cảm thấy sầu muộn hoặc cô đơn, cô có thể giữ sự bầu bạn của Zoe trong bếp, hoặc ra ngoài chạy bộ cùng Justine. Gần như không thể buồn phiền được khi ở quanh Justine, với khuynh hướng đùa cợt dung tục và năng lượng không giới hạn của cô ấy.

“Tớ đã kiếm được một anh chàng hoàn hảo cho cậu,” Justine loan báo vào một chiều, khi cô ấy, Zoe, và Lucy chuẩn bị quán trọ cho sự kiện tổ chức hàng tháng – một bữa tiệc đọc sách thâm lặng. Điều đó bắt nguồn ý tưởng của Zoe. Người ta có thể mang những quyển sách ưa thích của họ đến, hoặc chọn từ bộ sưu tập sách tại quán. Họ sẽ chìm sâu vào trong sofa hoặc ghế tại sảnh chung ở tầng trệt, rượu vang và phô mai được phục vụ trong lúc họ đọc sách. Thoạt đầu Justine đã chế diễu ý tưởng đó – “Tại sao người ta lại phải đi đến nơi nào đó để đọc sách trong khi họ có thể làm việc đó tại nhà?” – nhưng Zoe vẫn giữ nguyên ý kiến của mình. Và điều đó hoá ra lại thành công lớn, với những hàng dài hình thành từ cửa trước, ngay cả khi thời tiết xấu.

“Tớ đã gợi ý với anh ấy về cậu, Lucy.” Justine tiếp tục, “nhưng Zoe đã không có chàng trai nào còn lâu hơn. Điều đó giống như một lựa chọn ưu

tiên khẩn cấp – Tớ phải phân định quyền ưu tiên với chuyện đó trong những điều kiện tồi tệ nhất.”

Zoe lắc đầu khi cô ấy đặt một khay phô mai lên một chiếc tủ ly kiểu cổ lớn trong sảnh chung. “Tớ không cần quyền ưu tiên khẩn cấp. Cuối cùng rồi tớ cũng sẽ gặp ai đó thôi, khi đến lúc thích hợp. Tại sao cậu không chỉ để cho điều này xảy ra một cách tự nhiên nhỉ?”

“Để mọi thứ xảy ra một cách tự nhiên mất quá nhiều thời gian,” Justine nói. “Và cậu cần bắt đầu hẹn hò lần nữa đi. Tớ đã có những dấu hiệu.”

“Như là gì?” Zoe hỏi.

“Thứ nhất, cậu trải qua quá nhiều thời gian với Byron. Cậu chàng quá là hư hỏng rồi.”

Nhiều thời gian rảnh của Zoe đã trôi qua trong việc nuông chiều con mèo Ba-Tư, kẻ có một chiếc hộp nhỏ làm bằng gỗ nhạc ngựa, một bộ sưu tập những chiếc vòng cổ đính đá thạch anh, và một chiếc giường cho mèo bọc nhung xanh. Byron được tắm và chải lông thường xuyên, và ăn thức ăn của mèo thiết kế riêng đựng trong chiếc đĩa bằng sứ.

“Con mèo đó còn sống sướng hơn cả tớ.” Justine tiếp tục.

“Cậu ta chắc chắn là có đồ trang sức đẹp hơn.” Lucy nói.

Zoe cau mày. “Tớ thích sự bầu bạn của con mèo hơn của một người đàn ông.”

Justine nhìn cô với vẻ giễu cợt. “Cậu có bao giờ hẹn hò với một anh chàng khạc ra một búi lông không?”

“Không. Nhưng không giống bọn đàn ông, Byron luôn đúng giờ ăn tối, và không bao giờ phàn nàn về việc mua sắm của tớ.”

“Bất chấp nỗi nhu nhược của cậu đối với bọn đàn ông đồng tính,” Justine nói, “Tớ nghĩ cậu sẽ hết sức hoà hợp với Sam. Anh ấy thích nấu nướng, anh ấy làm rượu nho... Đó là lẽ tự nhiên.”

Zoe trông có vẻ ngờ vực. “Đó là Sam Nolan, kẻ siêu lập dị trong trường trung học ư?”

Lucy suýt làm rơi chồng sách khi cô nghe tên anh. Hơi lóng ngóng một chút, cô chồng những quyển sách nặng nề lên bàn café phía trước chiếc ghế sofa bọc vải hoa.

“Anh ấy đâu có tệ thế.” Justine phản đối.

“Làm ơn đi. Anh ấy luôn đi loanh quanh chơi đùa với khối Rubik*. Giống y như Gollum* yêu quý chiếc nhẫn của hắn ta vậy.”

(*Rubik Cube, hay đơn giản chỉ Rubik, là một loại đồ chơi trí tuệ do kiến trúc sư Ernő Rubik người Hungary phát minh vào năm 1974. Rubik tiêu chuẩn là khối lập phương bao gồm nhiều khối lập phương nhỏ như 3x3x3. Sau này phát triển thành cube 4,5,6,7... Rồi tứ diện, bát diện, ...20 mặt, đến n chiều không gian... - Ct của Sè)

(*Gollum : nhân vật quý lùn quái dị, khôn khéo xấu xí, bị ám ảnh bởi chiếc nhẫn huyền thoại trong tác phẩm 'Chúa tể những chiếc nhẫn' của JRR Tolkien. - Ct của Sè)

Justine bắt đầu bật cười. “Chúa ơi, tớ nhớ điều đó”

“Và anh ấy gầy trơ xương, chúng ta thường phải giữ anh ấy lại trong suốt những cơn gió mạnh. Anh ấy thật sự phát triển trở thành đáng yêu sao?”

“Anh ấy phát triển thành nóng bỏng đấy.” Justine nói với vẻ nhấn mạnh.

“Theo quan điểm của cậu,” Zoe nói. “Nhưng cậu và tớ có những khẩu vị về đàn ông khác nhau.”

Justine nhìn cô ấy với vẻ bối rối. “Cậu nghĩ Duane đáng yêu, đúng không?”

Bờ vai mềm mại của Zoe co lên trong một cái nhún vai thiếu thoải mái. “Tớ không thể nói. Anh ấy che dấu rất kỹ.”

“Ý cậu là gì?”

“Tớ không thể nhìn thấy gương mặt của anh ấy bởi vì tóc mai của anh ấy có kích thước của cái chảo rán bằng gang của tớ. Và anh ấy có cơ man là hình xăm.”

“Anh ấy chỉ có ba cái thôi,” Justine phản đối.

“Anh ấy có quy mô nhiều hơn như thế,” Zoe nói. “Tớ có thể đọc anh ta như đọc Kindle.”

“Chà, tớ thích những hình xăm. Nhưng hãy để nỗi sợ của cậu nghỉ ngơi đi, Sam không có cái nào hết. Cũng không đeo khuyên.” Khi Zoe mở miệng, Justine nói thêm, “và không tóc mai dài.” Cô ấy tạo ra một âm thanh khiêu khích. “Tớ sẽ kiếm một tấm ảnh để chứng minh.”

“Justine nói đúng đấy,” Lucy nói với Zoe. “Tớ đã gặp anh ấy, và anh ấy nóng bỏng.”

Ánh mắt của họ bay đến cô.

“Cậu đã gặp Sam và không bao giờ đề cập đến điều đó sao?” Justine hỏi.

“Chà, chỉ có một lần thôi mà, và rất ngắn nữa. Tớ không có ý tưởng nào là các cậu biết anh ấy.”

“Tớ là bạn bè keo sơn với Sam.”

“Tại sao anh ấy chưa từng ghé qua nơi này thế?” Zoe hỏi.

“Sam bận rộn như điên trong đôi năm qua, từ khi anh ấy bắt đầu với trang trại nho. Anh ấy có một đội thợ, nhưng anh ấy cũng tự mình làm khá nhiều việc.” Sự chú ý của Justine quay trở lại Lucy. “Kể với tớ cậu đã gặp anh ấy như thế nào?”

Lucy đặt những chiếc ly uống rượu vang trên mặt tủ chè khi cô đáp. “Tớ đạp xe ra ngoài, và tớ kiểu như... dừng lại ít phút. Bọn tớ đã có một cuộc trò chuyện ngắn. Tớ không nghĩ đó là chuyện lớn lao gì.”

“Justine, tại sao cậu không hẹn hò với anh ấy?” Zoe hỏi.

“Tớ đã làm thế thời trung học, sau khi gia đình cậu chuyển đến Everett. Đó là một trong những mùa hè trôi nhanh vùn vụt đó. Ngay khi trường học bắt đầu, điều đó có phần tan biến. Sam và tớ đã trở thành bạn bè mãi mãi từ khi đó.” Justine ngừng lại. “Có một điều về Sam, anh ấy không phải là chàng trai gẫn kết lâu dài. Anh ấy không tìm kiếm sự nghiêm túc với bất kỳ ai. Anh ấy có một tâm hồn tự do. Rất rõ ràng về việc không bao giờ muốn kết hôn.” Một khoảng dừng mang tính chiến lược. “Cứ hỏi Denise Rausman xem.”

Lucy nhận ra tên của một phóng viên truyền hình tóc vàng đẹp đến choáng váng, người vừa mới được bình chọn là cô nàng truyền thông quyến rũ nhất Seattle. “Anh ấy đã hẹn hò với cô ấy sao?”

“Phải, cô ấy có một nhà nghỉ mát gần Roche Harbor, cô ấy và Sam âm thầm hò hẹn trong gần một năm. Cô ta điên cuồng vì anh ấy. Nhưng cô ta không thể khiến anh ấy cam kết, và cuối cùng cô ta từ bỏ. Và sau đó có Laura Delfrancia.”

“Cô ta là ai?” Zoe hỏi.

“Người đứng đầu Pacific Mountain Capital... Cô ta đầu tư vào tất cả các công ty mới lên sàn về lĩnh vực hi-tech và năng lượng sạch. Cô ấy nổi trội và xốc vác, và cô ấy cũng không thuyết phục được Sam nghiêm túc với cô ấy.”

“Thật khó để hình dung phụ nữ theo đuổi Sam Nolan,” Zoe nói. “Anh ấy có hàng lô lốc thứ lập dị cần vượt qua.”

“Để bênh vực cho những kẻ lập dị,” Justine nói, “Họ rất tuyệt trên giường. Họ tưởng tượng quá nhiều, vì thế họ thực sự sáng tạo. Và họ yêu việc chời đùa với những đồ dùng.” Khi hai người kia bắt đầu bật cười, Justine trao cho họ những ly rượu vang. “Đây. Bất cứ điều gì khác cậu có thể nói về Sam, anh ấy làm ra thứ rượu vang kỳ diệu.”

“Thứ này là của anh ấy sao?” Lucy hỏi, lắc nhẹ thứ rượu nho màu ngọc hồng lựu lộng lẫy trong ly của cô.

“Nó được gọi là ‘Keelhaul’” Justine nói. “Một loại vang Shiraz-Cab*.”

*(*Shiraz hay Syrah và Cabernet Sauvignon là 2 trong 8 giống nho nổi tiếng để SX vang đỏ. 6 thứ kia là Merlot, Malbec, Pinot Noir, Zinfandel, Sangiovese, Barbera – Ct của Sè)*

Lucy nhấp một hớp. Rượu vang êm dịu đến kinh ngạc, hương vị trái cây mạnh mẽ nhưng mượt mà, dư vị thấp thoáng hương café mocha. “Thứ này ngon tuyệt,” Cô nói. “Có vẻ đáng hẹn hò với anh ấy để kiếm một chai vang này miễn phí đấy nhỉ.”

“Cậu có cho Sam số điện thoại của cậu không?” Justine hỏi.

Lucy lắc đầu. “Kevin vừa bỏ tớ mà.”

“Không vấn đề gì. Tớ sẽ sắp đặt cậu với Sam ngay. Miễn là Zoe không phản đối.”

“Không.” Zoe nói dứt khoát. “Tớ không hứng thú.”

Justine bật ra một tràng cười muốn phát cáu. “Mất mát của cậu, lợi ích cho Lucy.”

“Tớ cũng không hứng thú,” Lucy nói. “Chỉ mới hai tháng từ khi tớ đổ vỡ. Và theo luật thì tớ phải đợi chính xác phân nửa thời gian của mỗi quan hệ... điều đó đối với tớ sẽ là một năm.”

“Đó không phải luật,” Justine la lên. “Cậu chỉ phải đợi một tháng cho mỗi năm của mỗi quan hệ thôi.”

“Tớ nghĩ tất cả những luật lệ này thật lố bịch,” Zoe nói. “Lucy, cậu nên để cho bản năng hướng dẫn cậu. Cậu sẽ biết khi nào cậu thật sự sẵn sàng.”

“Tớ không tin tưởng bản năng của tớ khi dính líu đến đàn ông,” Lucy nói. “Tớ thích đoạn văn tớ đọc ngày xưa nói về sự suy tàn của cư dân đom đóm. Một trong những lý do khiến chúng biến mất là bởi vì thứ ánh sáng nhân tạo hiện đại. Những con đom đóm không thể tìm được dấu hiệu của bạn đời, vì chúng bị xao lãng quá độ bởi những ngọn đèn hiên, đèn đường, những bảng quảng cáo rực rỡ...”

“Những sinh vật đáng thương,” Zoe nói.

“Chính xác,” Lucy nói. “Giống như những con đom đóm, cậu nghĩ cậu tìm thấy bạn đời hoàn hảo và cậu đến với anh ấy, chớp mắt nhanh điệu đà như

cậu có thể, và rồi cậu phát hiện ra anh ta là một cái hộp quẹt Bic. Cậu chỉ không thể đương đầu với chuyện đó thêm lần nữa được.”

Justine lắc đầu chậm chậm khi cô ấy nhìn vào hai người họ. “Cuộc đời là một bữa tiệc lớn, và hai người các cậu đang thờ thần loanh quanh với chứng khó tiêu kinh niên.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sau khi phụ giúp chị em nhà Hoffman sắp đặt chuẩn bị cho buổi hội họp, Lucy đi về phòng. Ngồi bắt chéo chân trên giường cùng chiếc laptop, cô kiểm tra e-mail, và tìm thấy tin nhắn từ một giáo sư và cũng là một cố vấn thông thái trước đây, Tiến sĩ Alan Spellman. Ông hiện được bổ nhiệm như một coordinator (*nhà điều phối*) về thủ công mỹ nghệ tại Trung Tâm Nghệ Thuật Mitchell nổi tiếng thế giới tại New-York.

Lucy thân mến,

*Có nhớ chương trình Artist in Residence (*Nghệ nhân địa phương*) mà tôi đã đề cập đến trong lần nói chuyện gần đây nhất của chúng ta không? Trọn một năm, thanh toán mọi phí tổn, làm việc với các nghệ nhân vòng quanh thế giới. Cô sẽ hoàn hảo cho việc đó. Tôi tin cô có một thiên hướng vô song về thủy tinh, chẳng hạn như tính chiết trung, trong khi quá nhiều những nghệ nhân hiện đại bỏ qua khả năng không thực tế của nó. Khoản trợ cấp này sẽ trao cho cô sự tự do để trải nghiệm theo những cách sẽ rất khó khăn – nếu không phải là bất khả thi – đối với cô trong hoàn cảnh hiện tại. Hãy cho tôi biết nếu cô quyết định tham gia. Đơn đăng ký đã đính kèm. Tôi đã đặt vào đó một lời giới thiệu dành cho cô rồi, và chúng bị kích động về cơ hội khiến cho điều đó xảy ra.*

Tốt lành.

Alan Spellman.

Cơ hội cả đời chỉ có một lần – một năm ở New York để nghiên cứu và trải nghiệm với thủy tinh.

Nhấp vào đường dẫn bên dưới bức e-mail, Lucy liếc qua những yêu cầu đăng ký – Một đề xuất dài một trang, một bì thư, và hai mươi hình ảnh dạng kỹ thuật số về tác phẩm của cô. Trong một khoảnh khắc trên người, cô cho phép bản thân nghĩ về điều đó.

Một nơi ở mới... một khởi đầu mới.

Nhưng khả năng vượt qua tất cả các ứng viên khác để được chọn quá đổi mong manh, đến mức cô băn khoăn tại sao cô còn thấy phiền lòng.

Mình là ai kia chứ, nghĩ rằng mình có cơ hội với điều này ư? Cô tự hỏi bản thân.

Nhưng sau đó một ý nghĩ khác chợt nảy ra trong cô... Mình là ai vậy kia, ít ra cũng phải thử xem sao chứ?

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 7.

“Mẹ cần nói chuyện với con, Lucy,” Mẹ cô đã nói trong máy trả lời tự động. “Hãy gọi cho mẹ khi con có được chút thời gian riêng tư. Làm ơn đừng bỏ qua nhé, chuyện rất quan trọng.”

Bất chấp sự khẩn cấp trong giọng của mẹ cô, Lucy vẫn chưa trả lời cuộc gọi. Cô không chút nghi ngờ rằng tin nhắn có liên quan đến Alice, và cô muốn, chỉ một ngày thôi, không nghĩ hoặc nói chuyện về em gái cô. Thay vì thế, cô trải qua suốt buổi chiều đóng gói những tác phẩm đã hoàn tất mới nhất của cô và mang chúng đến dăm cửa hiệu tại Friday Harbor.

“Tuyệt diệu,” Susan Seburg, một quản lý cửa hàng và cũng là một người bạn, la lên khi cô ấy nhìn bộ sưu tập những tác phẩm thủy tinh khảm mà Lucy mang đến. Đó là một bộ những chiếc giày phụ nữ : giày nhảy, giày cao gót, giày mũi nhọn, và thậm chí một cặp giày thể thao. Tất cả đều được chế tạo bằng thủy tinh, đá lát, pha lê, và hạt cườm. “Ôi, tớ ước tớ chi có thể thật sự mang chúng! Cậu biết sẽ có người đến và mua chúng hết luôn một lượt mà. Gần đây tớ không thể giữ được các tác phẩm của cậu ở trên kệ - Nó được bán ngay khi tớ đặt nó lên đó.”

“Thật tuyệt khi nghe điều đó.” Lucy nói.

“Có gì đó rất lôi cuốn và... tớ không biết nói sao, đặc biệt... về những món đồ gần đây của cậu. Một cặp khách hàng đã nghĩ đến việc đề nghị cậu làm thứ gì đó được đặt hàng trước.”

“Điều đó thật tuyệt. Tớ có thể luôn tiêu thụ được sản phẩm.”

“Phải, thật tuyệt khi được bận rộn.” Đặt ngọn đèn chiếu sáng tăng cường xuống, Susan trao cho cô một ánh mắt thương cảm. “Tớ hình dung điều đó giúp cậu không nghĩ đến những gì đã xảy ra.” Nhìn thấy biểu hiện trống rỗng của Lucy, cô ấy nói huých toẹt ra, “Về Kevin Pearson và em gái cậu.”

Lucy hạ ánh mắt xuống bảng danh mục điện thoại của cô. “Ý cậu là chuyện hai người họ sống cùng nhau à?”

“Điều đó, và đám cưới.”

“Đám cưới?” Lucy lập lại một cách yếu ớt. Dường như thể một tảng băng vừa đột ngột hình thành bên dưới chân cô. Bất kỳ hướng nào cô cố đi vào, cô chắc chắn sẽ bị trượt chân và té ngã.

Gương mặt của Susan thay đổi. “Cậu không biết ư? Cút thật. Tớ rất tiếc, Lucy, tớ không bao giờ muốn trở thành người loan báo với cậu.”

“Họ đã đính hôn sao?” Lucy không thể tin được điều đó. Alice đã xoay sở bằng cách nào để thuyết phục được Kevin tạo nên một ràng buộc như thế nhỉ? “Anh không phản đối ý tưởng kết hôn vào ngày nào đó,” Anh ta đã từng nói với Lucy, “nhưng đó không phải là thứ anh sẽ lao đầu vào. Ý anh muốn nói, anh sẽ ao ước ở cùng với một ai đó, với người được chọn, trong một thời gian dài. Nhưng so với hôn nhân thì điều đó chính xác khác biệt như thế nào?”

“Đó là một mức độ khác.” Lucy đã nói thế.

“Có lẽ thế. Hoặc có thể đó chỉ là vài mục tiêu mà người khác sắp đặt cho chúng ta. Chúng ta có cần thiết phải mang lấy điều đó không?”

Có vẻ như bây giờ anh ta đang mang lấy điều đó. Vì Alice. Điều đó có nghĩa là anh ta thực sự yêu cô ta sao?

Không phải Lucy ghen tuông. Kevin đã phản bội cô, và có khả năng cũng sẽ phản bội những mối quan hệ trong tương lai của anh ta nữa. Nhưng tin tức đó khiến cô tự hỏi không biết đã có điều gì sai với cô. Có lẽ Alice nói đúng – Lucy là một dị nhân thích kiểm soát. Có lẽ cô nên chạy khỏi bất kỳ người đàn ông nào đủ khờ dại để yêu cô.

“Tớ rất tiếc,” Susan nói lần nữa. “Em gái cậu đã lái xe vòng quanh đảo với một người tổ chức đám cưới. Họ đang tìm kiếm địa điểm.”

Điện thoại rung lên trong tay cô. Lucy đặt nó vào trong túi và nỗ lực mỉm cười đến nỗi nó trở thành một nét nhăn nhỏ. “Chà,” cô nói, “bây giờ tớ đã biết lý do mẹ tớ đã để lại một tin nhắn cho tớ sáng nay.”

“Tất cả màu sắc đã biến khỏi gương mặt cậu rồi. Hãy đi ra phía sau cùng với tớ... tớ sẽ lấy ít đồ uống nhẹ nhàng, hoặc tớ có thể pha cho cậu café...”

“Không. Cám ơn Susan, tớ cũng đã định kết thúc công việc.” Chiếc mặt nạ cảm xúc đã bắt đầu tách thành nhiều lớp. Buồn bã, hoang mang, giận dữ.

“Có điều gì tớ có thể làm không?” Cô nghe thấy Susan hỏi.

Lucy lắc đầu ngay lập tức. “Tớ ổn. Tớ thật sự ổn.” Điều chỉnh lại quai túi xách ngang qua vai, cô tiến đến cửa trước. Cô ngừng lại khi Susan nói lần nữa.

“Tớ không biết nhiều về Kevin, và tớ gần như chẳng biết gì về em gái cậu. Nhưng trong chừng mực từ những gì tớ nhìn và nghe thấy... họ rất xứng với nhau. Và đó không phải là lời ca ngợi đối với cả hai người bọn họ đâu.”

Những ngón tay của Lucy tìm thấy mảng kính của ô cửa, và trong giây lát, có một sự khuây khoả trong tiếp xúc ấy, sự láng mượt mát lạnh đầy trấn an

của nó. Cô gọi cho Susan một nụ cười yếu ớt. “Không sao. Cuộc đời vẫn tiếp tục.”

Đi đến xe, Lucy ngồi vào trong và đặt chìa khoá vào ổ khởi động. Khi cô xoay chìa, không có gì xảy ra. Một tiếng cười hoài nghi vỡ ra khỏi cô. “Mi đang đùa ta đấy à?” Cô nói và thử lần nữa. Click-click-click-click. Động cơ từ chối khởi động. Vì những bóng đèn vẫn còn hoạt động, điều đó không thể do bình điện được.

Trở lại quán trọ không phải là vấn đề gì ghê gớm, vì khoảng cách tương đối gần. Nhưng ý tưởng về việc phải tranh cãi với những tay thợ máy, và chi trả cho công việc sửa chữa thâm thủng ngân quỹ, là quá nhiều. Lucy gục đầu trên vô-lăng. Đây là thứ mà Kevin đã luôn đối phó cho cô. “Một trong những bóng lộc,” Anh ta châm biếm, sau khi chắc chắn nhớt đã được thay và những miếng ghế lau đã được thay thế.

Không chút nghi ngờ, Lucy ngẫm nghĩ một cách chán nản, phần tệ nhất trong việc trở thành một phụ nữ đơn độc là phải chăm sóc cho cái xe của chính mình. Cô muốn uống, một shot thứ rượu nào đó mạnh và gây tê liệt cảm xúc.

Trèo ra khỏi chiếc xe vô dụng, cô đi bộ đến một quán bar gần bến cảng, nơi người ta có thể quan sát tàu thuyền và nhìn những chuyến phà đến rồi đi. Quán bar* từng là một quán rượu (*saloon*) trong những năm 1800 trước đây, được thành lập để phục vụ những người đi thăm dò trên đường đến British Columbia trong suốt cơn sốt tìm vàng ở lưu vực sông Fraser. Khi những người thăm dò biến mất, quán rượu có được những khách hàng mới là những người lính, những người mở đường, và nhân viên của Hudson Bay. Qua nhiều thập kỷ, nó chuyển thành một quán bar cổ kính đáng được tôn trọng.

Một loạt những tín hiệu nhạc tràn ra từ túi xách của cô khi chiếc điện thoại di động rung lên. Lần mò trong đám đồ hỗn tạp – son bóng, tiền lẻ, một gói kẹo gum – Lucy xoay sở để kéo điện thoại ra khỏi túi. Nhận ra số của Justine, cô trả lời uể oải. “Chào.”

“Cậu ở đâu thế?” bạn cô hỏi mà không chào đầu.

“Lang thang trong thị trấn.”

“Susan Seburg vừa gọi cho tớ. Tớ không thể tin được điều đó.”

“Tớ cũng không thể tin,” Lucy nói. “Kevin sẽ trở thành em rể tớ.”

“Susan cảm thấy rất tệ khi trở thành người báo tin với cậu.”

“Bạn ấy không nên cảm thấy như thế. Sớm muộn gì thì tớ cũng sẽ phát hiện ra điều đó thôi mà. Mẹ tớ đã để lại một tin nhắn trên điện thoại sáng nay – Tớ chắc chắn đó là về chuyện đính hôn.”

“Cậu có ổn không?”

“Không. Nhưng tớ định ra ngoài uống một chút, và sau đó tớ sẽ ổn. Cậu có thể gặp tớ nếu cậu muốn.”

“Về nhà đi và tớ sẽ triệu tập gặp một ít Margarita*.”

*(*Margarita : một loại cocktail xuất xứ từ Mexico được chế biến từ rượu Tequila, rượu mùi triple sec (các loại hương và màu sắc) với nước ép chanh hoặc các loại trái cây khác, lắc hoặc trộn với đá, hoặc không đá. Đựng trong ly miệng rộng phủ muối và một lát chanh – Ct của Sè)*

“Cám ơn,” Lucy nói, “nhưng quán trọ quá yên tĩnh. Tớ muốn ở ngoài quán bar cùng người ta cơ. Nhiều kẻ ồn ào với đủ mọi vấn đề trên đời.”

“Đồng ý,” Justine nói, “Vậy thì nơi nào...”

Điện thoại kêu bíp, cắt ngang lời bạn cô. Lucy nhìn xuống màn hình bé xíu của chiếc điện thoại, ở đó nổi bật lên dấu hiệu pin màu đỏ nhấp nháy. Cô vừa cạn kiệt nguồn điện.

“Đến thế là cùng,” cô lầm bầm, thả chiếc điện thoại vô dụng trở lại túi xách, cô bước vào không gian mờ mờ bên trong quán bar. Gian phòng có một mùi hương đặc biệt của cấu trúc cổ kính, ngọt ngào, thoang thoảng mùi nấm mốc, và tăm tối.

Vì trời chỉ mới sập tối, đám đông tan tành vẫn chưa xuất hiện, Lucy đi đến cạnh cuối quầy bar, nơi bóng tối dày nhất, và nghiên cứu thực đơn đồ uống. Lucy gọi một lemon drop, được làm từ vodka khuấy thêm chanh, pha thêm rượu mùi, được phục vụ trong một chiếc ly thủy tinh có vành viền đường. Chúng đi xuống cổ họng cô với một cơn rùng mình hài lòng.

“Giống một nụ hôn từ một tảng băng trôi, đúng không?” Người pha chế, một phụ nữ tóc vàng tên Marty hỏi với một nụ cười toe toét.

Uống cạn ly, Lucy gật đầu và đặt chiếc ly sang một bên. “Một ly nữa, làm ơn.”

“Như thế khá nhanh đấy. Cô có muốn một ít munchies* không? Có lẽ là Nachos* hoặc Jalapenõ popper* chẳng?”

*(*Nachos : Một món Mexico, bánh tráng bột ngô chiên giòn rưới sốt phô mai Cheddar và trang trí ớt jalapenõ xắt khoanh.*

**Jalapenõ popper : Ớt xanh nhồi phô mai lăn bột xù chiên giòn.*

**Munchies : những món ăn vặt giống như snack – Ct của Sè)*

“Không, chỉ một ly nữa.”

Marty nhìn cô hoài nghi. “Tôi hy vọng cô không định lái xe sau những thứ này.”

“Lucy cười cay đắng. “Không hề. Xe của tôi vừa ngòm rồi.”

“Một trong những ngày tồi tệ, hử?”

“Một trong những năm tồi tệ,” Lucy nói.

Người pha chế lấy thời gian để pha thức uống kế tiếp cho cô. Xoay người trên chiếc ghế quầy bar, Lucy nhìn lướt qua các khách hàng khác tại quầy bar, một số sắp thành hàng ở đầu bên kia quầy, những người khác tụ tập tại những chiếc bàn. Tại một bàn, nửa tá những tay lái mô-tô đang gõ vào thành những chai bia và trò chuyện bằng giọng khàn khàn.

Quá trễ, Lucy nhận ra họ đến từ nhà nguyện của dân mô-tô, và bạn trai của Justine, Duane cũng ở trong số họ. Trước khi cô có thể nhìn đi nơi khác, anh ta đã nhìn về hướng cô.

Từ bên kia phòng, Duane ra hiệu cô tham gia cùng họ.

Cô lắc đầu và trao cho anh ta một cái vẫy nhẹ trước khi quay trở lại quầy bar.

Nhưng tay cuồng mô-tô to lớn, tốt bụng ấy đã lù lù bên trên cô và vỗ một bàn tay tử tế vào giữa xương vai của cô.

“Lucy-goosey,” (*Khờ khạo*) Anh ta nói, “Thế nào rồi?”

“Chỉ ngừng giữa hiệp thôi,” Lucy đáp với một nụ cười thiếu nhiệt tình. “Anh khoẻ không, Duane?”

“Không thể phàn nàn. Đến ngồi cùng tôi và các chàng trai đi. Chúng tôi đều đến từ Hog Heaven.”

“Cám ơn Duane. Tôi đánh giá cao lời mời. Nhưng tôi thật sự, thật sự cần ngồi một mình ngay lúc này.”

“Có gì không ổn sao?” Trước sự ngập ngừng của cô, anh ta nói, “Bất kỳ điều gì làm phiền cô, chúng tôi sẽ quan tâm đến, nhớ không?”

Khi Lucy ngược nhìn vào gương mặt khoáng đạt bị che phủ bởi đôi tóc mai ngoại cỡ, nụ cười của cô trở nên chân thành. “Vâng, tôi nhớ chứ. Các anh là những thiên thần bảo hộ của tôi.”

“Vậy hãy nói cho tôi những vấn đề của cô.”

“Hai vấn đề,” Cô nói, “Đầu tiên, xe của tôi chết ngắc rồi. hoặc ít nhất thì nó cũng trong tình trạng hôn mê.”

“Nó không có điện à?”

“Tôi không nghĩ thế. Tôi không biết.”

“Bọn tôi sẽ quan tâm đến nó.” Duane nói đầy nhiệt tâm. “Vấn đề kia là gì?”

“Trái tim tôi cảm thấy tương tự thứ gì đó nên bị xúc lên bằng một mảnh báo xếp lại và bỏ vào thùng rác.”

Tay mô-tô trao cho cô ánh mắt đồng tình. “Justine đã kể với tôi về bạn trai của cô. Muốn tôi và đám con trai hạ đo ván anh ta cho cô không?”

Lucy xoay sở được một tiếng khúc khích nho nhỏ. “Tôi sẽ không muốn khích lệ anh để uỷ thác một tội lỗi trọng đại thế đâu.”

“Ồ, chúng ta phạm tội mọi lúc mà,” Anh ta hồ hởi nói. “Đó là lý do tại sao chúng ta bắt đầu một nhà nguyện. Và một cú đá thẳng nho nhỏ vào mông người cũ của cô nghe có vẻ đúng đắn để áp dụng đấy.” Một nụ cười toe toét kết nối hai mái tóc mai dài khi anh ta trích dẫn, “Vì người sẽ chôn cất lửa than trên đầu hãn, và Đức Chúa sẽ ban thưởng người.”

“Tôi sẽ nguôi ngoai vì chiếc xe được sửa chữa,” Lucy nói. Trước sự thúc giục của Duane, cô nói nơi chiếc xe đang đậu và đưa chìa khoá xe cho anh ta.

“Bọn tôi sẽ đưa nó đến Artist’s Point trong một hoặc hai ngày,” Duane nói, “mọi thứ sẽ được sửa và sẵn sàng để chạy.”

“Cám ơn Duane. Anh không thể biết tôi cảm kích điều đó như thế nào đâu.”

“Cô có chắc là không muốn uống cùng chúng tôi không?”

“Cám ơn anh, nhưng tôi hết sức chắc chắn.”

“Được rồi. Nhưng tôi và đám con trai sẽ để mắt trông chừng cô.” Anh ta ra hiệu về góc của quầy bar, nơi một ban nhạc nhỏ đang sắp xếp. “Chỗ này sẽ chen chúc sớm thôi.”

“Điều gì sắp diễn ra thế?” Lucy hỏi.

“Đó là ngày Pig War.”

Đôi mắt cô mở rộng. “Hôm nay sao?”

“Mười lăm tháng sáu, như mọi năm.” Anh ta vỗ vai cô trước khi quay trở lại với bạn bè.

“Mình nên đi khỏi đây thôi,” Lucy lầm bầm, nhấc ly rượu thứ hai lên và nhấp một hớp. Cô không có tâm trạng cho một bữa tiệc Pig War.

Truyền thống ấy là kết quả của sự kiện năm 1859, khi một con lợn thuộc về ông chủ người Anh của trạm giao dịch thương mại Hudson Bay đi lang thang vào trong vườn khoai tây của Lyman Cutler, một nông dân Mỹ. Khi tìm thấy con lợn to lớn đang chôn chân trong cánh đồng và phá huỷ hoa màu, người nông dân đã bắn con thú. Tai nạn đó đã phát động một cuộc chiến kéo dài ba mươi năm giữa người Anh và người Mỹ, cả hai phe thiết lập doanh trại quân đội trên đảo. Cuối cùng chiến tranh cũng kết thúc thông qua phán quyết, với quyền sở hữu quần đảo được trao tặng cho dân Mỹ. Suốt sự đồn trú kéo dài của các đơn vị lính Anh và Mỹ, nạn nhân duy nhất là con lợn. Khoảng một thế kỷ rưỡi sau đó, lợi thế Pig War được chào mừng với thịt heo nướng, âm nhạc, và đủ bia để cấp phát cho một binh đoàn nhỏ nhỏ các con tàu có cột buồm cao.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Vào lúc Lucy uống xong ly của cô, ban nhạc đang chơi, những chiếc đĩa gỗ chất những rẻo sườn heo miễn phí đã được phục vụ tại quầy bar, và mỗi inch của nơi này đã lèn chặt những kẻ huyên não. Cô ra hiệu tính tiền, và người pha chế gật đầu.

“Tôi có thể mua cho cô một ly khác không?” Một anh chàng ngồi trên ghế bên cạnh cô hỏi.

“Cám ơn, nhưng tôi kết thúc rồi.” Lucy nói.

“Về một trong những thứ này thì sao?” gã cố chuyển cho cô một đĩa sườn heo.

“Tôi không đói.”

“Chúng miễn phí đấy.” Chàng trai nói.

Khi Lucy cau mày nhìn gã, cô nhận ra gã là một trong những nhân viên xây dựng sân vườn của Kevin – cô không nhớ rõ tên gã. Paul gì đó. Với ánh mắt đờ đẫn và hơi thở chua lè, có vẻ như gã đã bắt đầu lễ chào mừng rất sớm trong ngày. “Ồ” Gã nói với vẻ thiếu thoải mái khi nhận ra cô là ai. “Cô là bạn gái của Pearson.”

“Không còn nữa.” Lucy nói.

“Điều đó đúng, cô là người cũ.”

“Người cũ ?” Lucy lập lại với vẻ tổn thương.

“Ý tôi là bạn gái cũ... Ờ... một bia nhé. Tôi đãi.” Gã túm lấy chiếc ly nhựa lớn từ một chiếc khay trên quầy bar.

“Cám ơn anh, nhưng không.” Cô thối lui khi gã đẩy chiếc cốc sóng sánh về phía cô.”

“Miễn phí mà. Lấy đi.”

“Tôi không muốn uống bia.” Cô đẩy chiếc cốc ra xa khi gã cố trao cho cô. Gã bị xô đẩy bởi kẻ nào đó trong đám đông phía sau. Như thể trong chuyển động chậm, toàn bộ cốc bia tống thẳng vào ngực của Lucy và đổ tràn trên cô. Cô hỗn hển trong cơn choáng váng khi chất lỏng lạnh giá thấm xuyên qua áo và áo lót của cô.

Một khoảnh khắc ngắn, sừng sốt, khi những người xung quanh họ ghi nhận những gì xảy ra. Vô số ánh mắt quay nhìn Lucy, một số thông cảm, một số lạnh lẽo với vẻ chán ghét. Rõ ràng là đa số làm ra vẻ rằng Lucy đã tự đổ bia lên chính mình.

Bị bẽ mặt và điên tiết, Lucy tóm lấy chiếc áo ướt sũng bia, thứ đã dán dính trên da cô.

Liếc nhìn Lucy, người pha chế chuyên một cuộn khăn giấy còn nguyên ngang qua quầy. Lucy bắt đầu thấm khô chiếc áo.

Ngay lúc đó, Duane và những tay mô-tô khác đã đến chỗ họ. Bàn tay khổng lồ của Duane tóm lấy cổ áo sau của Paul và gần như nhắc bổng anh ta lên. “Mày đổ bia lên Lucy của bọn ta à?” Duane ra lệnh. “Mày sẽ phải trả giá, đồ ngu ngốc.”

Người pha chế khăn nài, “Đừng khởi đầu một cuộc chiến ở đây!”

“Tôi có làm gì đâu,” Paul lắp bắp. “Cô ấy đang với tay lấy ly bia, và nó trượt ra khỏi tay tôi.”

“Tôi không định với tay lấy gì hết,” Lucy phẫn nộ nói.

Ai đó len xuyên qua đám đông, và một bàn tay đặt nhẹ nhàng trên lưng cô. Cứng người, Lucy bắt đầu cúi kính với anh ta, nhưng từ ngữ chết lặng khi cô ngược nhìn vào đôi mắt màu lam-lục ấy.

Sam Nolan.

Với tất cả những người đã nhìn thấy cô trong hoàn cảnh này, cứ nhất thiết phải là anh sao?

“Lucy,” anh nói lặng lẽ, ánh mắt anh nhanh chóng ước định. “Có kẻ nào làm tổn thương em không?” Anh ném một cái liếc sắc như dao vào Paul, kẻ đang co rúm lại.

“Không,” Lucy thì thầm, bắt chéo cánh tay qua ngực. Lớp vải áo đã bám chặt và gần như trong suốt. “Em chỉ... ờ... ướt. Và lạnh.”

“Chúng ta đi khỏi chỗ này thôi.” Với tay lấy chiếc túi xách của cô trên quầy, Sam trao nó cho cô và nói qua đầu cô, “Trên phiếu tính tiền ghi bao nhiêu thế, Marty?”

“Đồ uống của cô ấy do quán đãi,” Người pha chế nói.

“Cám ơn.” Sam nhìn những tay mô-tô. “Đừng tổn hại thằng nhóc. Hắn đã nốc quá độ để biết đang xảy ra điều gì.”

“Không tổn hại.” Duane nói. “Tôi chỉ định thả hắn xuống cảng. Có lẽ đây hắn xuống đôi lần. Tặng hắn một cảnh ngộ giảm thân nhiệt nhẹ. Vậy thôi.”

“Tôi không chịu đựng tốt lắm đâu,” Paul rên rỉ.

Gần như Lucy bắt đầu cảm thấy tiếc cho hắn. “Để hắn đi đi, Duane.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó.” Đôi mắt của Duane hẹp lại khi Sam bắt đầu dẫn Lucy xuyên qua đám đông. “Nolan. Canh chừng cho cô ấy, hoặc cậu sẽ là người kế tiếp trong hàng đấy.”

Sam trao cho anh ta một nụ cười châm biếm. “Ai đã biến cậu thành người đi kèm thế, Duane?”

“Cô ấy là bạn của Justine,” Duane nói. “Điều đó có nghĩa là tớ sẽ đá vào mông cậu nếu như cậu cố làm điều gì đó với cô ấy.”

“Cậu không thể đá vào mông tớ,” Sam nói, và cười toe toét khi anh nói thêm. “Justine thì khác...” Anh hộ tống Lucy khi cô len lỏi xuyên qua đám đông.

Ra khỏi toà nhà, Lucy ngừng lại trên lối đi bộ và quay người đối diện với Sam. Anh đầy sức sống và đẹp trai như cô nhớ. “Anh có thể trở vào bên trong,” cô nói đột ngột. “Tôi không cần sự giúp đỡ nào hết.”

Sam lắc đầu. “Dù sao thì anh cũng đang định rời đi. Quá đông.”

“Thế tại sao lúc đầu anh lại ở đó?”

“Anh định đi uống một chút với em trai anh, Alex. Vụ ly dị của chú ấy kết thúc hôm nay. Nhưng cậu ta rời đi ngay khi nhận ra sắp có một bữa tiệc kỷ niệm Pig War.”

“Tôi nên làm điều tương tự.” Một cơn gió thốc vào vạt áo trước ướm sũng của Lucy và gây cho cô một cơn rùng mình. “Ugh. Tôi phải về nhà và thay đồ.”

“Nhà ở đâu?”

“Artist’s Point.”

“Nơi ở của Justine Hoffman. Anh sẽ đi bộ cùng em đến đó.”

“Cám ơn, nhưng tôi thích tự đi hơn. Nó không xa.”

“Em không thể đi xuyên qua Friday Harbor trong bộ dạng đó được. Cửa hàng quà lưu niệm sát bên vẫn còn mở cửa. Để anh mua cho em một chiếc áo thun.”

“Tôi sẽ tự mua áo thun cho chính mình.” Lucy biết cô nghe có vẻ vô ơn và khiếm nhã, nhưng cô quá khốn khổ để quan tâm. Cô đi vào trong cửa hàng, trong lúc Sam theo sau.

“Chúa tôi.” Người phụ nữ luống tuổi tóc màu xanh phía sau quầy kêu lên bà nhìn thấy Lucy. “Chúng ta có tai nạn sao?”

“Gã ngốc say xin nào đó làm đổ bia lên cháu,” Lucy nói.

“Ôi, cưng.” Gương mặt người phụ nữ rạng rỡ khi bà nhìn thấy người đàn ông phía sau cô. “Sam Nolan. Không phải là cậu, đúng không?”

“Bác biết cháu tốt hơn thế mà, thưa bà O’Hahir.” Anh khiển trách với một nụ cười toe toét. “Cháu luôn giữ mình trước rượu chè. Có chỗ nào ở đây để bạn cháu có thể thay một chiếc áo mới không?”

“Bên phải, phía sau.” Bà nói, chỉ vào một cánh cửa phía sau cô. Bà trao cho Lucy một ánh mắt cảm thông, “Cháu muốn tìm loại áo nào, hả cưng?”

“Chỉ một chiếc áo thun bình thường thôi ạ”

“Anh sẽ tìm thứ gì đó,” Sam bảo Lucy, “Sao em không ra phía sau và bắt đầu gội rửa trong lúc anh tìm kiếm loanh quanh nhỉ?”

Lucy lưỡng lự trước khi gật đầu. “Đừng chọn thứ gì kỳ quái nhé,” Cô nói. “Không với đầu lâu, những lời ngu ngốc, hoặc ngôn ngữ bẩn thỉu.”

“Sự thiếu tin tưởng của em làm tổn thương anh đấy.” Sam nói.

“Em không biết anh đủ nhiều để tin tưởng anh.”

“Quý bà O’Hehir sẽ xác nhận cho anh.” Sam đến bên người phụ nữ luống tuổi, chống tay trên quầy, và ngả người tới trước với vẻ bí hiểm. “Thôi nào, nói với cô ấy, cháu là một chàng trai tuyệt thế nào đi. Một thiên thần. Một tia nắng.”

Người phụ nữ nói với Lucy. “Cậu ta là một con sói đội lột cừu.”

“Những gì Mrs. O’Hehir đang cố nói,” Sam thông báo với cô, “đó là anh là một con cừu mang bộ da sói.”

Lucy cắn lại một nụ cười, tâm trạng cô dịu đi khi người phụ nữ bé nhỏ trao cho cô một cái liếc đầy ngụ ý và lắc đầu chậm chậm. “Em chắc chắn bà ấy biết chính xác mình đang nói gì.”

Cô đi vào phòng tắm có kích thước của cái tủ quần áo, cởi áo ra và thả nó vào trong giỏ giặt. Vì áo lót của cô cũng ướt sũng, cô quăng nó luôn. Đó là một chiếc áo lót cũ, sự co dãn đã không còn, những dải dây đã lờm chờm. Sử dụng nước nóng và khăn giấy, cô bắt đầu lau cánh tay và ngực.

“Bằng cách nào em kết thúc với một đoàn tùy tùng cuồng mô-tô thế?” Cô nghe Sam hỏi từ bên kia cánh cửa.

“Họ đã đặt em chế tạo một ô cửa sổ kính ghép màu cho nhà thờ của họ. Và bây giờ họ có phần... ờ, che chở em bên dưới cánh của họ, em đoán vậy.”

“Đó là những gì em làm để kiếm sống ư? Em là một nghệ nhân thủy tinh sao?”

“Phải.”

“Nghe có vẻ thú vị nhỉ.”

“Nó là thế, đôi khi.” Lucy ném đi nùi khăn giấy ẩm ướt.

“Anh tìm được một chiếc áo. Anh có thể trao nó cho em chưa?”

Lucy đến bên cánh cửa và mở nó ra vài inch, lưu ý để giữ cho bản thân được che chắn kỹ. Sam vươn tay vào trong để đưa cho cô một chiếc áo thun màu nâu sậm. Sau khi cánh cửa đóng lại, Lucy giơ chiếc áo lên nhìn nó với vẻ phê phán. Phía trước áo được trang trí một biểu đồ những biểu tượng hoá học màu hồng.

“Thứ này là cái gì thế?”

Giọng anh len lỏi xuyên qua cánh cửa đóng. “Đó là một biểu đồ phân tử của theobromine.”

“Theobromine là gì?” Cô hỏi một cách ngây ngô.

“Hoá chất trong Chocolate khiến em hạnh phúc. Muốn anh tìm một cái áo khác không?”

Bất chấp những giờ tệ hại mà cô đã trải qua, Lucy không thể kềm được sự thích thú. “Không, em sẽ lấy cái này. Em thích chocolate.” Lớp vải dệt kim co giãn mềm mại và thoải mái trên vùng thân trên ẩm ướt của cô. Mở cửa, Lucy bước ra khỏi nhà tắm.

Sam đang đợi cô, ánh mắt anh nhìn lướt qua cô. “Trông tuyệt đấy.”

“Trông em giống y như một kẻ lập dị thì có,” Lucy nói. “Em có mùi giống như một nhà máy bia. Và em cần áo lót.”

“Cuộc hẹn trong mơ của anh.”

Cổ ghì lại một nụ cười toe toét, Lucy đi đến quầy bán hàng. “Thứ này hết bao nhiêu thế?” Cô hỏi.

Bà O’Hehir ra hiệu về hướng Sam. “Cậu ta đã thanh toán rồi.”

“Xem như đó là một món quà sinh nhật đi,” Sam nói khi anh nhìn thấy vẻ mặt của Lucy. “Sinh nhật em khi nào thế?”

“Tháng mười một.”

“Một món quà sinh nhật cực kỳ sớm.”

“Cám ơn anh, nhưng em không...”

“Không có điều kiện ràng buộc nào đi kèm hết.” Sam ngừng lời. “Chà, có lẽ có một cái.”

“Đó là gì?”

“Em có thể nói với anh tên đầy đủ của em.”

“Lucy Marinn”

Anh đưa tay kiểu chào hỏi, và cô lưỡng lự trước khi chiều theo. Cái bắt tay của anh ấm áp, những ngón tay hơi nhám với những vết chai. Một bàn tay cần lao. Sức nóng lan lên cánh tay cô, như thế làn da cô trở nên sống động, và cô rút tay lại ngay lập tức.

“Để anh đi cùng em về nhà.”

Cô lắc đầu. “Anh nên tìm em trai anh và tiếp tục bầu bạn với anh ấy. Nếu vụ ly hôn của anh ấy kết thúc hôm nay, có lẽ anh ấy phiền muộn lắm.”

“Cậu ta sẽ vẫn phiền muộn vào ngày mai. Anh sẽ gặp cậu ta sau.”

Bà O’Hehir, đang lắng nghe từ phía sau quầy bán hàng, nói, “Bảo Alex rằng, cậu ta tốt hơn khi không có cô ta. Bảo cậu ta lần sau hãy cưới một cô gái tử tế trên đảo.”

“Cháu nghĩ vào lúc này, tất cả các cô gái tử tế trên đảo đã biết rất rõ rồi,” Sam nói, và đi theo Lucy ra khỏi cửa hàng. “Nghe này,” anh nói khi họ ra đến bên ngoài, “anh không muốn là một kẻ đeo bám, nhưng anh phải biết chắc chắn là em về nhà an toàn. Nếu em thích, anh sẽ đi theo sau từ một khoảng cách.”

“Khoảng cách đó xa bao nhiêu?” Cô hỏi.

“Khoảng cách quy định của lệnh ngăn trở trung bình, khoảng một trăm yards.”

Một tràng cười miễn cưỡng bật khỏi cô. “Điều đó không cần thiết đâu. Anh có thể đi cùng em.”

Một cách sẵn lòng, Sam đặt bước bên cạnh cô.

Khi họ hướng về Artist’s Point, Lucy nhận ra sự khởi đầu của một buổi hoàng hôn ngoạn mục, bầu trời được tráng men với màu cam và hồng, những đám mây như được viền bằng vàng ở các cạnh. Quả là một quang cảnh mà, dưới hoàn cảnh khác, cô sẽ rất thích thú.

“Hiện giờ em ở thời kỳ nào?”

“Thời kỳ?... Ồ, ý anh là lịch trình đồ vớ của em. Em đoán em đang ở đoạn gần cuối của một thời kỳ.”

“Sarah MacLachlan* và những bức thư giận dữ.”

(Sarah MacLachlan : một ca sĩ, nhạc sĩ và nhà soạn nhạc nổi tiếng Canada, từng bị kiện bởi người hâm mộ đã viết những bức thư yêu thương quá đà cho bà rằng bà đã lấy ý tưởng từ các bức thư này để viết các ca khúc trong đĩa đơn nổi tiếng Possesion. Vụ kiện bất thành vì sau đó anh ta tự tử.)*

“Phải.”

“Đừng cắt tóc.” Anh nói.

“Gì cơ?”

“Thời kỳ kế tiếp. Cắt tóc và mua giày mới. Đừng thay đổi mái tóc của em nhé, nó rất đẹp.”

“Cám ơn anh.” Ngượng ngùng, Lucy nhét một lọn tóc dài, sẫm màu ra sau tai. “Thật ra, cắt tóc là thời kỳ thứ ba cơ.”

Họ ngừng lại tại một góc đường, đợi đèn giao thông thay đổi.

“Ngay lúc này,” Sam nhận xét, “chúng ta tình cờ đang đứng phía trước một quán bar phục vụ món cá mahi* tuyệt nhất vùng Tây Bắc Thái Bình Dương. Em nghĩ sao về việc ngừng lại để ăn tối?”

*(*Mahi : Một loại cá nục heo cỡ phân bố ở vùng biển Caribbean, vịnh Mexico, Hawaii, Đông Á, nặng khoảng 7-13 Kg)*

Lucy liếc qua cửa sổ của quán bar rượu vang, nơi người ta ngồi trong quầng sáng ấm áp của nến và có vẻ như đang có một thời gian hết sức tuyệt vời. Cô quay sự chú ý trở lại Sam Nolan, người đang quan sát cô một cách chăm chú. Thứ gì đó được che dấu bên dưới vẻ thờ ơ của anh, tương tự hiệu quả của một bức vẽ sử dụng nghệ thuật tương phản. Clair-obscur, tiếng Pháp gọi chúng như thế. Clear-obscure (*độ sáng-tối*). Cô có cảm giác rằng Sam Nolan không hoàn toàn là nhân vật đơn giản như Justine đã mô tả.

“Cám ơn anh,” cô nói, “nhưng điều đó sẽ không dẫn đến nơi mà em muốn đến.”

“Nó không phải dẫn đến bất kỳ nơi nào hết. Nó có thể chỉ là một bữa ăn tối mà thôi.” Trước sự do dự của cô, Sam nói thêm, “Nếu em nói ‘không’, anh sẽ kết thúc với việc hấp nóng bằng lò vi sóng thứ gì đó lấy từ một chiếc hộp tại nhà. Em có thể thật sự không cảm thấy áy náy khi để điều đó xảy ra với anh sao?”

“Có.”

“Có. Em sẽ ăn tối với anh?”

“Có, em có thể sống với ý tưởng của anh về việc ăn thứ lấy ra từ một chiếc hộp.”

“Tàn nhẫn quá,” anh kết tội êm ái, nhưng có một ánh thích thú loé sáng trong đôi mắt sâu thẳm sống động ấy.

Họ tiếp tục đi đến quán trọ.

“Em định ở tại Artist’s Point bao lâu ?” Sam hỏi.

“Không lâu lắm, em hy vọng thế. Em đang kiếm một căn apartment.” Lucy bật ra tiếng cười tự trào. “Thật không may, những căn hộ thuê mà em có thể chi trả thì gần như không có sức hấp dẫn bằng cái mà em không thể chi trả.”

“Danh sách các mong muốn của em là gì?”

“Một phòng ngủ là tất cả những gì em cần. Yên tĩnh nhưng không quá cách biệt. Và em thích có quang cảnh nước non nếu có thể. Trong khi chờ đợi, em sẽ ở tại nhà của Justine.” Cô ngừng lại. “Em đoán là anh và em có một người bạn chung.”

“Justine đã nói bọn anh là bạn bè sao?”

“Đúng không?”

“Điều đó tùy thuộc vào những gì cô ấy nói về anh.”

“Bạn ấy nói rằng anh là một chàng trai tuyệt vời và em nên hẹn hò với anh.”

“Trong trường hợp đó, bọn anh là bạn bè.”

“Bạn ấy cũng nói rằng anh là một chàng trai chuyển tiếp hoàn hảo, bởi vì anh vui vẻ và không thích ràng buộc.”

“Và em đã nói gì với cô ấy?”

“Em nói, em không hứng thú. Em đã phát mệt với việc tạo ra những sai lầm ngu ngốc rồi.”

“Hẹn hò với anh sẽ là một sai lầm cực kỳ thông minh,” Sam cam đoan với cô, và cô bật cười.

“Sao lại như thế?”

“Anh không bao giờ ghen tuông, và anh không tạo ra những lời hứa mà anh sẽ kết thúc với việc phá hỏng. Với anh, em sẽ có được những gì mà em nhìn thấy.”

“Không phải là một cuộc rao hàng tệ.” Lucy nói. “Nhưng em vẫn không hứng thú.”

“Lời rao hàng đi cùng việc lái thử xe miễn phí,” anh nói.

Lucy mỉm cười và lắc đầu.

Họ tiến lại gần Artist’s Point và ngừng lại tại bậc cấp hiên trước.

Quay người đối diện với anh, Lucy nói. “Cám ơn về chiếc áo mới. Và về sự giúp đỡ thoát khỏi quầy bar. Anh là... một kết thúc tốt đẹp đối với một ngày cam go.”

“Không có chi.” Sam ngừng lại. “Về căn hộ thuê mà em đang tìm kiếm – có lẽ anh có một ý tưởng. Anh trai Mark của anh đang cho thuê căn hộ của anh ấy – một căn condo* trước biển – vì anh ấy và Holly đã chuyển đến sống cùng anh.”

*(*Condo và apartment đều là những căn hộ trong toà nhà lớn. Chỉ khác về việc sở hữu: Toà nhà chứa những căn condo được sở hữu bởi những người chủ đã mua các căn hộ condo trong đó, và toà nhà chứa những căn apartment được chủ sở hữu kinh doanh cho thuê những căn apartment. Ở VN chỉ có condo-nhà chung cư mà chưa có những building dành cho apartment có lẽ do tính kinh doanh nhỏ lẻ - Ct của Sè)*

“Holly là ai?”

“Cháu anh. Cô bé lên bảy. Em gái anh qua đời năm ngoái, và Mark đã được chỉ định làm người giám hộ của Holly. Anh giúp anh ấy trong một thời gian ngắn.”

Lucy nhìn anh chăm chú, thích thú trước phát hiện đó. “Giúp nuôi dưỡng cô bé,” cô làm rõ hơn.

Sam đáp lại bằng một cái gật đầu đơn giản.

“Và anh đã cho phép họ chuyển vào trong nhà của anh,” Lucy nói hơn là hỏi.

Sam nhún vai ngượng ngùng. “Đó là một ngôi nhà lớn.” Gương mặt anh chuyển thành không thể đọc được, giọng anh khoan thai như thường lệ. “Về căn condo... người cư trú hiện thời đã dọn đi, và trong chừng mực mà anh biết, Mark vẫn đang cố cho thuê nó. Em có muốn anh kiểm tra nó cho em không? Có lẽ đưa em đến để xem xét chẳng?”

“Em... có lẽ.” Lucy nhận ra cô đang cảnh giác thái quá. Một căn hộ trước biển không dễ kiếm, và nó thật đáng để xem xét. “Em chắc chắn nó nằm ngoài ngưỡng giá của em. Anh ấy có nói là bao nhiêu không?”

“Anh sẽ tìm hiểu và cho em biết.” Sam rút điện thoại của anh ra và nhìn cô với vẻ mong đợi. “Số của em là gì?” Anh cười toe toét khi cô do dự. “Anh thề anh không phải kẻ đeo bám. Anh chịu đựng sự cự tuyệt rất tốt.”

Anh có một kiểu quyến rũ rất xuề xòa mà dường như cô không thể kháng cự. Lucy trao cho anh số của cô, và ngược nhìn vào đôi mắt màu lam-lục ấy, cảm thấy một nụ cười không mong đợi kéo giật môi cô. Thật đáng tiếc, thật sự đáng tiếc, rằng cô không thể buông thả đủ để có một chút vui vẻ với anh.

Ngoại trừ rằng, Lucy là một phụ nữ từng trải. Cô đã mệt mỏi vì ước muốn, và hy vọng, rồi mất mát. Sau này, nhiều tháng kể từ bây giờ, nhiều năm có lẽ đúng hơn, nhu cầu về sự bầu bạn sẽ hồi phục lại, và cô sẽ mạo hiểm để dính líu với ai đó lần nữa. Tuy vậy, không phải bây giờ. Và không bao giờ là người đàn ông này, người sẽ tiếp tục những mối quan hệ hoàn toàn hời hợt.

“Cám ơn anh.” Lucy nói, quan sát Sam trượt điện thoại trở lại túi quần sau. Cô giơ tay ra trong một cử chỉ xã giao ngưỡng ngấp. “Em sẽ mong được nghe từ anh về căn condo nếu có thể.”

Sam bắt tay cô một cách trang trọng, đôi mắt anh nháy múa.

Sự ấm áp của bàn tay anh, cách chắc chắn của những ngón tay anh bao quanh bàn tay cô, mang lại cảm giác tuyệt không tả xiết. Đã quá lâu từ khi cô được chạm vào hoặc được nắm giữ như thế. Lucy kéo dài khoảnh khắc ấy lâu hơn cần thiết một chút, ngay cả khi một cơn sốt màu sắc đáng xấu hổ lan toả từ ngón chân đến tận chân tóc của cô.

Sam nghiêng cứu cô, vẻ mặt của anh chuyển thành bí hiểm. Anh sử dụng cái bắt tay để thu ngắn khoảng cách, đầu anh cúi xuống gần hơn. “Về việc lái thử xe đó...” anh thì thầm.

Lucy không thể bắt kịp suy nghĩ của chính mình. Trái tim cô bắt đầu đập dồn dập. Cô nhìn chăm chăm mê mụ vào ánh hoàng hôn đang tan chảy trong màn đêm xanh mát. Sam làm cô kinh ngạc bằng cách tựa cô sát vào vai anh, bàn tay anh lướt qua xương sống cô trong một chuyển động êm dịu. Thân thể họ chạm vào nhau tại nhiều chỗ, sự thúc bách của anh ấm áp và rắn chắc và khiến đầu gối yếu ớt.

Mất phương hướng, Lucy không tạo ra âm thanh nào khi bàn tay anh chuyển đến một bên mặt cô, giữ cô vững vàng khi miệng anh hạ xuống. Anh quá dịu

dàng, kéo cô vào trong nụ hôn. Cô mở cho anh theo bản năng, những bản năng lầm lạc đã chiến thắng những điều đúng đắn.

Chỉ trong giây lát, nụ hôn đã lừa cô chìm vào trong ý tưởng rằng cô chẳng còn gì để mất. Điều này thật điên rồ, cô nghĩ, nhưng lưỡi anh đã quấn lấy lưỡi cô rồi, và tay cô đã trượt lên lóng ngóng phía sau cổ anh. Cảm xúc tràn vào bên trong những khoảng trống giữa những nhịp tim của cô.

Sam là người kết thúc nụ hôn. Anh giữ đôi tay quàng quanh Lucy cho đến khi cô có thể giữ được thăng bằng. Hoang mang và yếu đuối, cuối cùng Lucy cũng xoay sở để vùng ra khỏi anh. Cô bước lên những bậc cấp hiên trước.

“Anh sẽ gọi cho em sớm,” Cô nghe anh nói.

Ngừng lại, Lucy liếc nhìn anh qua vai. “Đó không phải một ý tưởng hay,” cô nói lí nhí.

Cả hai người họ đều biết cô không nói đến căn condo.

“Không ai định xô đẩy em vào bất kỳ thứ gì hết,” anh nói. “Em sẽ đòi những cú sút, Lucy.”

Một tràng cười dẫn dỗi nho nhỏ buột ra khỏi cô. “Nếu anh phải nói với ai đó rằng họ đòi những cú sút thì họ không thật sự đang đòi những cú sút.” Và cô bước nốt phần còn lại của các bậc cấp mà không nhìn lại.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 8.

“Còn quá sớm.” Kevin phản đối, khi Alice gợi lên những ý tưởng về hôn nhân. “Em chỉ vừa mới chuyển đến.”

Cô ta trao cho hắn một cái liếc dài, gay gắt. “Loại thời hạn nào mà chúng ta đang xem xét thế?”

“Thời hạn,” Hắn lập lại sững sốt.

“Sáu tháng? Một năm? Em không định chờ đợi mãi mãi đâu, Kevin. Nhiều chàng trai đã kết hôn ở tuổi của anh rồi. Vấn đề là gì nào? Anh đã nói là anh yêu em mà.”

“Anh có, nhưng...”

“Còn điều gì khác cần phải biết về em sao? Điều cản trở đó là gì? Em không gặp vấn đề gì với việc rời đi nếu anh cảm thấy mối quan hệ này không phù hợp.”

“Anh chưa bao giờ nói như thế.”

Nhưng Alice đã quyết định rằng thứ gì đó lớn lao cần phải xảy ra với cô ta, đặc biệt trong tình trạng vừa mất công việc viết kịch bản phim truyền hình. Người đại lý đã nói chuyện với người chủ biên của vở *What the Heart Knows* và vừa gọi đến. Công việc đã bị huỷ bỏ. Sự đánh giá thấp đến nỗi họ thậm chí không xem đến hết các lời thoại. Nó đã bị thay thế bởi một cặp trò chơi truyền hình. Nhà phân phối đang cố chào mời một mạng truyền hình

cáp, nhưng trong lúc đó, Alice sẽ phải thắt lưng buộc bụng và sống bằng tiền tiết kiệm hạn hẹp của cô ta.

Cưới Kevin sẽ giải quyết ba vấn đề. Nó sẽ cho quyền về sự hỗ trợ tài chính của anh ta, nó cũng sẽ chứng tỏ với Lucy rằng Kevin yêu Alice nhiều hơn. Điều đó cũng sẽ gây áp lực buộc cha mẹ cô phải chấp nhận hôn sự. Alice và mẹ cô sẽ cùng nhau lên kế hoạch cho đám cưới, và mọi người sẽ phải cất cánh trong sự kích động. Điều đó sẽ lại làm cho gia đình cô ta toàn vẹn lần nữa. Và Lucy sẽ phải nuốt trôi lòng kiêu hãnh bị tổn thương và vượt qua điều đó.

Ngay khi cô ta có được viên kim cương đính ước trên ngón tay, Alice sẽ gọi cho cha mẹ một cách vẻ vang. Cô ta đã choáng váng khi khám phá ra rằng thay vì đưa ra lời chúc mừng, họ đã phê phán một cách nghiêm khắc.

“Con đã định ngày chưa?” mẹ cô hỏi.

“Vẫn chưa. Con nghĩ mẹ và con sẽ xem xét vài ý tưởng cùng nhau và...”

“Không cần bao gồm mẹ trong những kế hoạch của con đâu,” mẹ cô nói. “Cha và mẹ sẽ tham dự đám cưới, nếu con muốn bọn ta đến. Nhưng lên kế hoạch và chi trả cho điều đó là trách nhiệm của con.”

“Gì cơ? Con là con gái đầu tiên của mẹ sẽ kết hôn – và mẹ không định tặng con một đám cưới ư?”

“Bọn ta sẽ hạnh phúc chi trả cho một đám cưới nhiều hơn khi gia đình của chúng ta hoà thuận. Nhưng với nhiều thứ phải chịu đựng như lúc này, hạnh phúc con kiếm được phải trả giá bằng hạnh phúc của chị con. Và xét đến cảm giác của chị con, điều đó khiến chúng ta không thể ủng hộ mối quan hệ của con với Kevin. Điều đó cũng có nghĩa là chúng ta sẽ không phụ giúp thu nhập hàng tháng của con nữa.”

“Con cảm thấy giống như sắp bị từ bỏ,” Alice la lên trong cơn thịnh nộ đáng kinh ngạc. “Con không thể tin cách thiếu công bằng của điều này!”

“Con đã tạo ra một tình huống không công bằng đối với mọi người, Alice. Bao gồm bản thân con. Có quá nhiều sự kiện còn ở phía trước ... những kỳ nghỉ, sinh nhật, đau bệnh... những thứ bọn ta cần phải trải qua như một gia đình. Và điều đó sẽ không thể thực hiện cho đến khi con xong việc với Lucy.”

Bị sỉ nhục, Alice kể lại cuộc trò chuyện với Kevin, hấn chỉ nhún vai và nói có lẽ họ nên hoãn đám cưới.

“Cho đến khi Lucy vượt qua được việc mất anh sao? Chị ta sẽ ở giá trong năm mươi năm kế tiếp, chỉ để là một con khốn.”

“Em không thể khiến cho cô ấy bắt đầu hẹn hò trở lại được đâu.” Kevin nói.

Alice chìm sâu vào suy nghĩ. “Ngay khi Lucy kiếm được một anh chàng mới, chị ta không thể nào còn là một nạn nhân nữa. Cha mẹ em sẽ phải thừa nhận rằng chị ta đã tiếp tục cuộc đời của chị ta. Và sau đó họ sẽ phải tặng em một đám cưới, và mọi thứ sẽ trở lại đúng chỗ nó luôn ở.”

“Em định kiếm ra anh chàng này cho cô ấy ở đâu thế?”

“Anh quen biết nhiều người ở trên đảo mà. Anh gợi ý ai nào?”

Hấn trao cho cô ta một ánh mắt hoảng hốt. “Điều này thật quái đản, Alice. Anh sẽ không sắp đặt bạn gái cũ của anh với một trong những người bạn bè của anh đâu.”

“Không phải một người bạn thân. Chỉ cần một anh chàng bình thường với vẻ ngoài tươm tất để quyến rũ chị ta.”

“Cho dù anh có thể tìm ra kẻ nào đó, em định bằng cách nào...” Giọng Kevin tắt lịm khi hắn đọc được vẻ bướng bỉnh trên gương mặt cô ta. “Em không biết. Có lẽ một trong những anh em nhà Nolan. Em nghe nói Alex đã ly hôn.”

“Không phải những chàng trai đã ly hôn. Lucy sẽ không ưng thuận đâu.”

“Người ở giữa, Sam, còn độc thân. Anh ta có một vườn nho.”

“Hoàn hảo. Chúng ta đưa họ đến với nhau bằng cách nào?”

“Anh muốn em giới thiệu họ à?”

“Không, việc đó phải bí mật. Lucy sẽ không bao giờ đồng ý hẹn hò với người mà một trong hai chúng ta gợi ý đâu.”

Kevin nghiền ngẫm cách để hai người đó hẹn hò với nhau mà không lộ ra rằng hắn là người đứng phía sau. “Alice, chúng ta có thật sự phải làm...”

“Có.”

“Anh nghĩ Sam nợ anh một thứ,” Kevin nói một cách đăm chiêu. “Anh đã làm vài việc liên quan đến đất đai cho cậu ta đôi năm trước, và anh đã không tính với cậu ấy bất kỳ thứ gì.”

“Tuyệt. Vậy hãy đòi một ân huệ. Bắt Sam Nolan dẫn Lucy đi chơi.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Holly cười khúc khích khi Sam nhắc bổng thân hình mảnh dẻ của cô bé lên lên vai và kiệu cô xuyên qua vườn nho. “Cháu cao chưa này!” Cô bé la lên. “Nhìn cháu xem!”

Cô bé không nặng hơn một nhúm bồ công anh, đôi cánh tay nhỏ bé quăn lỏng lẻo quanh trán anh.

“Bác đã nói cháu phải rửa tay sau khi ăn sáng.” Sam nói.

“Sao bác biết là cháu không làm nhỉ?”

“Bởi vì chúng bẩn kinh, và chúng đang ở trong tóc bác.”

Một tiếng khúc khích bỗng bành trôi qua đầu anh. Họ đã làm bánh kẹp s'mores (*kiểu bánh có kẹp thêm chocolate, kẹo dẻo nướng... Ct của Sẻ*), theo kiểu của riêng họ mà chắc chắn Mark sẽ không cho phép nếu anh ấy có ở đó. Nhưng Mark đã qua đêm tại nhà của Maggie, hôn thê của anh ấy, và khi anh ấy vắng mặt, Sam có ý định buông lỏng luật lệ một chút.

Neo chặt mắt cá chân của Holly bằng đôi tay anh, Sam gọi với ra những người thợ làm vườn nho đang khởi động chiếc máy kéo Caval. Chiếc xe đã được gắn một cuộn lưới lớn đến nỗi sẽ bao phủ bốn đến năm hàng nho cùng một lúc.

Holly quăn cánh tay chặt hơn quanh đầu Sam gần như che khuất tầm nhìn của anh. “Bác định trả cho cháu thế nào vì đã giúp bác sáng nay?”

Sam cười toe toét, yêu gánh nặng nhỏ bé trên vai anh, hơi thở ẩm mùi kẹo ngọt và năng lượng quay nhanh như chóng chóng bất tận của cô bé. Trước khi Holly bước vào cuộc đời anh, những cô gái nhỏ là sinh vật ngoài hành

tình đối với anh, với tình yêu màu hồng và tím, với hồ dán lấp lánh, những con thú nhồi bông, và những câu chuyện thần tiên.

Trên tinh thần bình đẳng giới, hai ông bác độc thân đã dạy Holly cách câu cá, ném bóng, và đóng đinh. Nhưng tình yêu của cô bé về những chiếc nơ bướm, đồ trang sức, và những thứ phủ lông tơ, vẫn không thể sửa chữa được. Chiếc nón ưa thích của cô bé, thứ cô bé đang đội ngay lúc này, là một chiếc nón lưới trai màu hồng với một chiếc vương miện bằng bạc được đính phía trước.

Gần đây Sam đã mua một số quần áo mới cho Holly và gom những thứ cũ không còn mặc vừa nữa vào trong một chiếc túi để mang cho từ thiện. Anh chợt nghĩ, quá khứ của Holly và mẹ cô bé đang bị hao mòn. Quần áo, những món đồ chơi cũ, thậm chí cách nói và những thói quen cũ, tất cả đã dần dần, một cách chắc chắn, bị thay thế. Vì vậy anh đã đặt vài thứ sang một bên để lưu giữ chúng trong một chiếc hộp trong căn gác mái. Và anh cũng lưu giữ một ít ký ức của riêng anh về Vick, những câu chuyện vui nhộn hoặc ngọt ngào, để ngày nào đó sẽ chia sẻ với Holly .

Đôi khi Sam ước chi anh có thể trò chuyện với Vick về con gái cô, kể với cô ấy rằng Holly hết sức đáng yêu và thông minh như thế nào. Kể với cô ấy những cách mà Holly đang thay đổi, và cách mà cô bé đang thay đổi mọi thứ xung quanh. Bây giờ Sam đã hiểu nhiều điều về em gái anh mà anh đã không bao giờ nghĩ đến khi cô ấy còn sống – Thật biết bao gian khổ khi là một bà mẹ đơn thân, biết bao phiền phức để rời khỏi nhà khi muốn đi đâu đó để thực hiện một việc vặt vãnh. Bởi vì khi phải mang Holly đi theo đến nơi nào đó, chẳng bao giờ mất ít hơn mười lăm phút để tìm được giày cho cô bé.

Nhưng có những phần thưởng mà Sam không bao giờ mong đợi. Anh là người đã dạy Holly cách cột dây giày. Tất cả những đôi giày của Holly đều dùng khoá dán Velcro, và khi họ mua cho cô bé những đôi có thắt dây, cô bé đã không biết cách cột. Vì cô bé đã lên sáu, Sam đoán đã đến lúc cô bé phải

học. Anh đã chỉ cho cô bé cách tạo ra những vòng tai thỏ và thắt chúng tại với nhau.

Những gì Sam không mong đợi, là cảm xúc đã tràn qua anh khi anh quan sát nếp nhăn trên vầng trán nhỏ vì tập trung, khi cô bé làm việc với sợi dây giày. Một cảm xúc mang tình cha, anh đoán thế. Chết tiệt anh nếu anh đã trở nên suốt mướt như thế trước một cô gái nhỏ đang đánh vật với sợi dây giày. Anh ước chi anh có thể kể với em gái anh điều đó. Và về cách anh thấy hối tiếc ra sao đối với việc đã làm quá ít ỏi cho cô và đứa trẻ của cô khi anh có cơ hội.

Nhưng đó là cách thức của nhà Nolan.

Đôi giày thể thao có đèn nhấp nháy của Holly gõ nhẹ vào ngực anh. “Bác sẽ trả cho cháu bao nhiêu?” Cô bé dai dẳng.

“Cháu và cả bác nữa đều làm việc miễn phí hôm nay mà.” Sam bảo cô bé.

“Đối với cháu, lao động miễn phí là chống lại luật.”

“Holly ơi Holly... cháu không định xoay bác vì đang bẻ gãy một vài điều luật lao động trẻ em nho nhỏ vô tích sự, đúng không?”

“Phải.” Cô bé hồ hởi nói.

“Về một dollar thì sao nhỉ?”

“Năm dollars.”

“Một dollar và một chuyến đi đến Friday Harbor để ăn kem chiều nay thì thế nào?”

“Thoả thuận.”

Đó là một buổi sáng Chủ Nhật, vườn nho vẫn còn bọc trong sương mù, cả vịnh như phủ bạc. Tuy vậy, bầu không khí rung chuyển bởi tiếng ầm ầm của chiếc Caval khi nó khởi động và bắt đầu lăn bánh chậm chậm giữa các hàng nho.

“Tại sao chúng ta đặt lưới trên vườn nho?” Holly hỏi.

“Để giữ những con chim tránh xa trái nho.”

“Tại sao chúng ta không làm điều đó trước lúc này?”

“Những chùm nho vẫn còn ở trong giai đoạn bắt đầu, khi những bông hoa chuyển thành trái nho. Bây giờ chúng ta đã đến thời kỳ kế tiếp, đó là giai đoạn *versaison*.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Những chùm nho đã lớn hơn và chúng bắt đầu tích lũy đường, vì thế chúng trở nên ngày càng ngọt hơn cho đến khi chín muồi. Ý như cháu vậy.”

Họ ngừng lại, và Sam cẩn thận đặt Holly xuống. “Tại sao chúng ta lại gọi điều đó là *versaison* thay vì gọi là trái-nho-lớn-lên?” Cô bé hỏi.

“Bởi vì người Pháp đã đặt tên gọi đó trước khi chúng ta làm. Đó là một điều hay, vì họ khiến mọi thứ nghe có vẻ đẹp đẽ hơn.”

Sẽ mất khoảng hai đến ba ngày để che lưới cho toàn bộ vườn nho nhằm giữ chúng an toàn khỏi những con thú săn mồi nhưng vẫn cho phép đi lại dễ dàng, khi thợ làm vườn mang theo những chiếc kéo xén để tỉa bỏ những trái quá xanh.

Sau khi những tấm lưới đầu tiên đã được sắp xếp, Sam nâng bổng Holly lên vai lần nữa, và một trong những người thợ chỉ cho cô bé cách bện xoắn quanh mép lưới với một cái chốt gỗ ngắn. Đôi tay nhỏ bé của Holly khéo léo khi cô bé kết những mảnh lưới với nhau. Chiếc nón màu hồng rực rỡ trong nắng mai khi cô bé ngược nhìn công trình của mình. “Cháu đang khâu bầu trời này.” Cô bé nói, và Sam cười toe toét.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi đến giờ ăn trưa, các nhân công lấy giờ nghỉ và Sam đưa Holly vào trong nhà để rửa ráy. Anh đi dạo một mình xuyên qua vườn nho, lắng nghe tiếng lá xào xạc, thỉnh thoảng ngừng bước để đặt tay lên một thân cây hoặc dây leo. Anh có thể cảm nhận những dao động thể chất tinh tế của những cây nho, nước đang dâng lên từ các rễ hút, những chiếc lá đang hấp thụ ánh nắng, những trái nho đã bắt đầu mềm đi và trở nên trĩu nặng với sự tích tụ đường.

Khi bàn tay Sam lơ lửng gần thân leo phát triển tại đỉnh cây, những chiếc lá di chuyển hướng đến anh một cách có thể trông thấy được.

Sự đồng cảm của Sam đối với cây trồng đã tự bộc lộ vào thời thơ ấu khi anh làm việc trong một khu vườn của người hàng xóm.

Fred và Mary Harbison là một cặp đôi luống tuổi không có con cái sống trong vùng phụ cận. Khi Sam lên mười, anh đang chơi với chiếc boomerang mà anh có được như một món quà sinh nhật, và nó đã lao xuyên qua cửa sổ phòng sinh hoạt chung của họ.

Fred tập tễnh bước ra bên ngoài. Thân hình ông cao và xương xẩu y như một cây Sồi Garry, nhưng có một sự tốt bụng bẩm sinh trong gương mặt nghiêm khắc, chất phác ấy. “Đừng chạy trốn.” Ông nói khi Sam chuẩn bị lao vụt đi. Và Sam đã ở lại, nhìn chăm chăm vào ông với vẻ mê hoặc đầy cảnh giác.

“Cháu có thể lấy lại món đồ chơi,” Fred thông báo với anh, “ngay khi cháu làm vài việc để sửa chữa cái cửa sổ đó. Bắt đầu với việc bà Harbison cần nhổ một ít cỏ dại trong khu vườn của bà ấy.” Sam thích Mary ngay lập tức, bà thấp bé và mồm mĩm so với ông chồng cao và lẻo khoẻo. Sau khi bà chỉ cho anh những cây xanh đang đâm chồi, thứ nào là cỏ dại, và thứ nào là những cây hoa, Sam liền bắt tay vào việc.

Khi anh khuyu gối và nhổ cỏ dại, moi những cái lỗ dành cho những củ hoa và cây con, anh cảm thấy như thể đám cây trồng đang kết nối với anh, nói với anh bằng cách thức không lời của chúng, về những gì chúng cần. Thậm chí không hỏi sự cho phép, Sam đã lấy một chiếc thùng nhỏ từ kho dụng cụ của nhà Harbison và trồng lại những cây tầm xuân vào nơi chúng sẽ có được nhiều ánh nắng hơn, và đặt những cây phi yến và cúc Shasta con vào khu vực khác của khu vườn mà Mary đã bảo anh làm.

Sau hôm đó, Sam đã đi đến nhà của Harbison gần như mỗi ngày sau khi tan trường, thậm chí sau khi Fred đã trả lại chiếc boomerang. Trong lúc Sam làm bài tập về nhà tại bàn bếp của họ, Mary luôn mang cho anh một ly sữa mát lạnh và một chồng bánh quy dòn phủ muối trắng. Bà đã cho phép anh nghiên ngẫm những quyển sách làm vườn của bà, và cung cấp cho anh bất cứ thứ gì anh bảo bà cần cho đất đai... tảo bẹ bà bột mầm, vỏ trứng nghiền, vôi và khoáng chất dolomite, ngay cả đầu cá bỏ đi từ chợ. Như một tưởng thưởng cho lao động vất vả của Sam, khu vườn đã ngập tràn những bông hoa và rực rỡ sắc màu, cho đến khi người ta phải ngừng xe lại trên đường để chiêm ngưỡng chúng.

“Này, Sam à,” Mary nói với vẻ vui sướng, gương mặt của bà dịu dàng in hằn những nếp nhăn của nụ cười theo cách anh đã yêu thương, “cháu có một ngón tay cái màu xanh* đấy.”

*(*Green Thumb : biệt danh của cậu bé thiên tài Grady Jacob 13 tuổi trong tiểu thuyết cùng tên của tác giả Rob Thomas xuất bản 1999 và series film truyền hình Veronica Mars. Cậu bé có khả năng giao tiếp với cây cối và dùng khả năng này để chống lại các dự án hủy hoại môi trường và cây xanh. – Ct của Sè)*

Nhưng Sam đã biết chúng còn nhiều hơn như thế. Bằng cách nào đó, anh và khu vườn đã trở nên hoà hợp với nhau. Và anh đã nhận thức được, như một vài người đã có, rằng toàn bộ thế giới đều có tri giác và cuộc sống. Theo bản năng, anh biết hạt giống nảy mầm khi trăng khuyết, và bám chặt vào đất khi nó lớn lên. Anh biết mà không cần ai dạy, rằng cây trồng cần nước và ánh nắng nhiều như thế nào, phải thêm vào đất những gì, cách tống khứ những loại nấm bằng vòi phun xà bông và nước ra sao, cách kiểm soát cư dân rệp vừng bằng việc trồng những cây cúc vạn thọ như thế nào.

Sam đã bắt đầu một vườn rau cho Mary phía sau nhà, và chúng cung cấp những sản vật phong phú, đầy hương thơm và tất cả các loại thảo mộc. Anh đã biết qua trực giác rằng cây bí muốn được trồng cạnh đám dưa leo, và những cây đậu thích cần tây nhưng không thích ở gần đám hành, và không bao giờ được trồng bông xúp-lơ bên cạnh cà chua. Khi Sam chăm sóc đám cây trồng, những con ong không bao giờ chích anh, bọ ruồi không bao giờ quấy rầy anh, và cây cối vươn đám cành lá của chúng trong chùng mực xa nhất để có thể che bóng mát cho anh.

Chính Mary là người đã khuyến khích Sam mơ đến một vườn nho cho riêng mình vào ngày nào đó. “Rượu vang không phải để say sưa,” Bà đã bảo anh. “Rượu vang dành cho cuộc sống và tình yêu.”

Chìm sâu trong suy tưởng, Sam đi đến một góc của vườn nho, để kiểm tra một cây nho không giống tất cả những cây khác. Nó to lớn và đầy mấu, còn sống nhưng không tươi tốt. Không ra trái, chỉ có những nụ hoa khép chặt. Bất chấp những nỗ lực tốt nhất của Sam, anh vẫn chưa tìm ra được cách để khiến nó phát triển. Và không có sự kết nối thầm lặng nào, không cảm nhận được những gì nó cần... chỉ có sự trống rỗng.

Thoạt đầu khi Sam mua khu điền sản tại phố Rainshadow này và đi dạo quanh chu vi, anh tìm thấy cây nho mọc hoang trên một công trình phụ. Nó trông giống một loại nho vinifera mà dân Châu Âu đã mang đến Tân Thế Giới* bởi những người thực dân... Nhưng nó không phải. Tất cả giống nho vinifera đã bị tiêu diệt bởi côn trùng, bệnh tật và thời tiết không thân thuộc. Người Pháp đã phát triển những giống lai tạo với các loài tự nhiên cho trái mà không cần cấy ghép thân rễ kháng bệnh. Có lẽ cây nho này là một trong những giống lai tạo cổ xưa đó. Nhưng nó không tương tự bất kỳ thứ gì Sam đã gặp hoặc đọc được trước đây. Cho đến bây giờ không ai khác có thể nhận dạng nó, thậm chí chẳng hề có chuyên gia nào đang nghiên cứu những bức hình và mẫu vật mà Sam đã gửi cho họ.

*(*Tân Thế giới là cách dân châu Âu gọi châu Mỹ, vùng đất còn xa lạ, chưa được khám phá với họ khi đó. Thuật ngữ này được dùng từ thế kỷ 16)*

“Tao có thể giúp bằng cách nào đây?” Sam thì thầm, lướt bàn tay dịu dàng qua những chiếc lá to lớn, phẳng phiu. “Bí mật của mày là gì?”

Thông thường anh có thể cảm thấy năng lượng trong đất và rễ cây, cũng như những dấu hiệu của những thứ cần thiết; một sự thay đổi nhiệt độ, độ ẩm, ánh sáng, hoặc chất dinh dưỡng. Nhưng cây nho vẫn lặng thinh, với vẻ tổn thương, trơ trơ trước sự hiện diện của Sam.

Rời khỏi vườn nho, Sam hướng về gian bếp để làm bữa trưa. Anh kéo ra một bình sữa và một miếng phô mai từ tủ lạnh. Trong lúc anh đang giữa

chờng công việc sắp xếp các miếng bánh mì sandwich nướng phô mai, chuông cửa reo vang.

Vị khách là Kevin Pearson, người Sam đã không gặp trong đôi năm qua. Họ không phải bạn bè, nhưng họ cùng lớn lên trên đảo, điều này khiến cho việc tránh né nhau là điều không thể. Kevin luôn chải chuốt và được ưa chuộng, một kẻ chinh phục phát triển sớm hơn mọi người khác và có được những cô nàng tốt nhất.

Sam, ngược lại, có hàng chuỗi những khiếm khuyết thể lý, và đi loanh quanh với chiếc mũi chúi vào trong ấn phẩm mới nhất về khoa học thường thức hoặc một tác phẩm của Tolkien*. Anh đã lớn lên với việc là đứa con trai ít được ưa thích nhất của cha anh, đứa con lập dị thích nghiên cứu mớ động vật hai mảnh vỏ, những con tôm vấy bùn, và đám giun tơ bị bỏ lại trong những vũng thủy triều trên vịnh False. Anh có khả năng đối với các môn thể thao, nhưng anh không bao giờ hứng thú đối với chúng như cách Mark có, hoặc tiếp cận chúng với một sức mạnh xấu xa như Alex đã làm.

*(*John Ronald Reuel Tolkien là một nhà ngữ văn, tiểu thuyết gia, và giáo sư người Anh, được công chúng biết đến nhiều nhất qua các tác phẩm Anh chàng Hobbit và Chúa tể những chiếc nhẫn – Ct của Sẻ)*

Ký ức mạnh mẽ nhất mà Sam có về Kevin Pearson là ở lớp bảy, khi họ được phân công như một đội để tiến hành một bản tường trình về ảnh hưởng của thuốc và khoa học lên người ta. Điều đó đòi hỏi phải thực hiện một cuộc phỏng vấn với một dược sĩ địa phương, làm một áp phích bằng giấy bìa lớn, và viết một trang về lịch sử của ngành dược lý học. Với gương mặt chần chừ và lười biếng của Kevin, Sam đã kết thúc bằng việc tự mình làm hết mọi thứ. Họ đã đạt được điểm A. Kevin cũng được chia sẻ điểm số tương đương. Nhưng khi Sam phản đối rằng, thật không công bằng khi Kevin đạt được phân nửa số điểm cho công việc mà hẳn ta đã không làm, Kevin đã trao cho anh một ánh mắt khinh khỉnh.

“Lý do mà tớ đã không làm là bởi vì cha tớ sẽ không cho phép tớ làm,” Kevin đã bảo anh. “Cha mẹ cậu là những kẻ nát rượu.”

Và Sam không thể tranh cãi hay phủ nhận được điều đó.

“Cậu có thể mời tớ đến nhà cậu,” Sam đã chỉ ra một cách ử rử. “Chúng ta có thể thực hiện tấm áp phích ở đó.”

“Cậu không hiểu sao? Cậu sẽ không đi qua được cửa trước nữa cơ. Không ai muốn con cái của họ trở thành bạn bè với nhà Nolan hết.”

Sam đã không thể hiểu được lý do tại sao người ta lại không muốn trở thành bạn bè với nhà Nolan. Cha mẹ anh, Jessica và Alan, đã có những cuộc chiến không hề có bất kỳ giới hạn nào, không theo bất kỳ khuôn khổ nào, hét lớn trước mặt đám trẻ của họ hoặc những người hàng xóm, trước mặt bất kỳ ai. Họ không hề do dự khi xô toẹt những bí mật về tiền bạc, về sex, về những vấn đề riêng tư. Khi họ xâu xé lẫn nhau và hạ thấp bản thân trong tiến trình đó, những đứa trẻ của họ học được đôi điều về đời sống gia đình : Chúng chẳng muốn dính líu gì đến điều đó nữa hết.

Không lâu sau dự án khoa học cùng Kevin, khi Sam lên mười ba, cha anh đã bị ngã trong một tai nạn tàu. Gia đình anh đã bị tan nát sau điều đó, chẳng còn giờ giấc bình thường nào cho việc ăn uống và ngủ nghỉ nữa, chẳng còn luật lệ cho bất kỳ điều gì. Chẳng ai ngạc nhiên khi Jessica chìm chết bản thân trong rượu năm năm sau cái chết của chồng. Và chẳng hề có một số lượng nhỏ hối lỗi nào nằm lẫn ở nơi nào đó trong đống thương tiếc, đám con cháu nhà Nolan đã tìm thấy một sự nhẹ nhõm trước sự ra đi của bà. Không còn những cuộc gọi điện trong đêm để đến đón bà mẹ quá say không thể lái xe sau khi làm một cuộc phô bày bản thân tại quầy bar nữa. Không còn những câu nói đùa hoặc những lời bình luận nhục nhã của những kẻ bên ngoài nữa, không còn những tiếng la hét bật lên từ bất cứ nơi nào nữa.

Những năm sau, khi Sam mua mảnh đất này tại vịnh False để làm vườn nho, anh cần thuê vài thiết bị làm vườn công suất lớn, và anh khám phá rằng Kevin đã bắt đầu công việc kinh doanh của riêng hẳn. Họ đã trò chuyện qua những chai bia, trao đổi vài câu đùa cợt, thậm chí hồi tưởng đôi chút. Như một ân huệ, Kevin đã làm vài việc cho Sam với một phần nhỏ so giá bình thường của hẳn.

Không thể thăm dò được tại sao lúc này Kevin lại ở trước cửa nhà mình, anh giờ tay chào hỏi. “Pearson. Đã lâu không gặp.”

“Gặp cậu thật tốt, Nolan.”

Họ tiến hành đo lường lẫn nhau trong một cái liếc nhanh. Sam bị tác động thầm lặng bởi ý nghĩ rằng, Kevin Pearson, người mà gia đình hẳn không bao giờ cho phép anh vượt qua ngưỡng cửa nhà họ, bây giờ đang ghé thăm nhà anh. Kẻ hay bắt nạt trong sân trường trước đây có thể không còn đá vào móng Sam hoặc chế nhạo anh về giai tầng xã hội thấp kém nữa. Với tất cả các cách đo lường, họ đã ngang bằng.

Trượt tay vào trong túi chiếc quần short ka-ki, Kevin bước vào trong và ném một nụ cười kinh ngạc quanh sảnh đón. “Nơi này đang tiến triển tốt đấy.”

“Để giữ tôi bận rộn thôi mà.” Sam nhã nhặn nói.

“Tớ nghe nói cậu và Mark đang chăm sóc cháu gái.” Kevin lưỡng lự. “Rất tiếc về Vickie. Cô ấy là một cô gái tuyệt vời.”

Cho dù cô ấy là một Nolan, Sam nghĩ, nhưng anh chỉ nói, “Holly và tớ đang định ăn trưa. Cậu có muốn ăn cùng không?”

“Không, cảm ơn, tớ không thể ở lâu được.”

“Muốn lòng vòng trong bếp trong lúc tớ chế biến vài cái sandwich không?”

Chắc rồi.” Kevin đi theo Sam. “Tớ đến đây để đòi một ân huệ,” hắn nói, “mặc dù có thể cậu sẽ kết thúc với việc cảm ơn tớ về điều đó.”

Sam lấy một cái chảo rán khỏi hộc tủ, làm nóng nó trên bếp, và rán xèo xèo một ít dầu ô-liu trong đó. Phải mất khá lâu để nhận ra rằng Holly không thể tăng trưởng tốt với khẩu phần pizza và bia của những gã độc thân, Sam đã học nấu ăn. Dù anh vẫn còn nhiều thứ để học, Sam đã đạt đến mức độ đủ khả năng cơ bản mà cho đến lúc này đã giữ cho tất cả bọn họ tránh được việc chết vì đói.

Trong lúc Sam rót nước sốt cà vào trong chiếc đĩa có thể chịu được vi sóng, anh hỏi. “VẬY ân huệ là gì?”

“Cách đây đôi tháng, tớ đã chia tay bạn gái. Và điều đó hoá ra có chút rắc rối nhiều hơn tớ mong đợi.”

“Cô ấy lén theo cậu hay thứ gì đó à?”

“Không, không điều gì giống như thế hết. Thật ra, cô ấy hầu như chẳng hề đi đâu.”

Những miếng sandwich phô mai cháy xèo xèo nhẹ khi Sam hạ thấp chúng vào trong chiếc chảo nóng. “Đó là điều bình thường sau khi đổ vỡ mà.”

“Phải. Nhưng cô ấy cần tiếp tục sống cuộc đời của cô ấy. Tớ đang cố nghĩ đến người nào đó để cô ấy gặp gỡ - ai đó mà cô ấy có thể vui vẻ cùng. Và từ những gì tớ nghe được, lúc này cậu đang không hẹn hò với ai hết... đúng không?”

Đôi mắt Sam mở rộng với vẻ hoài nghi khi anh nhận ra những gì Kevin đang đề cập đến. Và rồi anh bắt đầu bật cười. “Tớ không hứng thú với đồ thừa của cậu. Và tớ chắc như quý là sẽ không cảm ơn về điều đó đâu.”

“Không giống như thế đâu,” Kevin phản đối. “Cô ấy rất tuyệt vời. Cô ấy nóng bỏng. Chà... thật ra không nóng bỏng, nhưng xinh xắn. Và ngọt ngào. Siêu ngọt ngào.”

“Nếu cô ấy tuyệt đến thế, tại sao cậu lại chia tay cô ấy?”

“Chà, tớ kiểu như có dính líu với em gái của cô ấy.”

Sam chỉ nhìn hần.

Biểu hiện của Kevin trở nên phòng thủ. “Anh bạn à, trái tim muốn những gì nó muốn mà.”

“Đúng. Nhưng tớ không định giao du với đồ thừa đã bị nhiễm độc của cậu đâu.”

“Đồ thừa bị nhiễm độc ư?” Kevin lập lại với vẻ kỳ quặc.

“Bất kỳ phụ nữ nào cũng đều có những vấn đề nặng nề sau những thứ như thế. Cô ấy hẳn là nhiễm phóng xạ rồi.” Sam lật miếng sandwich một cách khéo léo.

“Cô ấy ổn. Cô ấy sẵn sàng để đi tiếp rồi. Cô ấy chỉ chưa biết điều đó thôi.”

“Tại sao chúng ta không để cô ấy tự quyết định khi nào cô ấy sẵn sàng nhỉ? Tại sao cậu lại quá hứng thú với việc tìm kiếm một gã mới cho cô ấy như thế?”

“Tình huống đã gây ra vài vấn đề trong gia đình. Tớ chỉ muốn đính hôn với Alice.”

“Đó là em gái của cô ấy à? Chúc mừng nhé.”

“Cám ơn, Dù sao thì... cha mẹ của Alice khó chịu trước tình huống. Họ sẽ không chi trả cho đám cưới, hoặc giúp cô ấy lập những kế hoạch, hay bất kỳ thứ tào lao nào. Và cô ấy muốn gia đình ở cùng nhau. Nhưng khoảnh khắc kumbaya* đó sẽ không xảy ra cho đến khi chị gái cô ấy vượt qua được chuyện với tớ và bắt đầu hò hẹn với ai đó.”

*(*Kumbaya hay Cumbaya – hãy đến đây: là bài hát lửa trại tiêu chuẩn của phong trào hướng đạo sinh có từ những năm 1920; hiện nay câu ‘hãy nối vòng tay và hát Kumbaya’ thể hiện sự hoà giải, hoà bình. Nghe thử nhạc và lời [ở đây](#): – Ct của Sè)*

“Chúc may mắn với điều đó nhé.”

“Cậu nợ tớ, Nolan.”

Với vẻ cau có, Sam đặt soup vào trong lò vi sóng và khởi động. “Chết tiệt.” anh lầm bầm. “Tớ biết điều này sẽ đến mà.”

“Sau công việc dơ bẩn và xoay chuyển tình thế tớ đã làm cho cậu mà hầu như không đòi hỏi gì. Chưa kể đến việc giúp cậu cấy ghép cây nho hoang dã đó.”

Đó là sự thật. Cây nho sẽ trở thành vật tế trong một dự án làm đường nếu nó không được ươm trồng. Không chỉ Kevin làm một việc tốt với tiến trình cần cù và gian khó, hẳn đã tính giá Sam chỉ một phần so với người khác.

Và vì thế, phải, anh nợ Kevin.

“Cậu muốn tớ đi chơi với cô ấy trong bao lâu?” Sam hỏi vặn tắt.

“Chỉ đôi lần. Có lẽ đi uống một chút trước, và rồi ăn tối.”

Sam đặt những miếng sandwich bốc hơi vào đĩa, và cắt miếng của Holly thành bốn mảnh hình tam giác “Sau khi tớ đưa người phụ nữ này đi chơi – nếu thậm chí tớ có thể khiến cho cô ấy đồng ý đi đâu đó với tớ - chúng ta huề, Pearson. Không thêm ân huệ nào nữa. Chúng ta đã xong chuyện với nhau.”

“Chắc chắn.” Kevin nói ngay lập tức.

“Cậu muốn giới thiệu bọn tớ bằng cách nào?”

“Chà, điều đó thì...” Kevin trông có vẻ thiếu thoải mái. “Cậu sẽ phải tìm ra cách để tự mình gặp cô ấy thôi. Bởi vì nếu như cô ấy biết được tớ có dính líu đến việc này, cô ấy sẽ không bỏ qua đâu.”

Sam nhìn hẩn chằm chằm với vẻ không thể tin được. “VẬY cậu muốn tớ lần theo dấu vết của cô nàng bạn gái cũ cay đắng, ghét đàn ông của cậu, và nói cô ấy hò hẹn với tớ ư?”

“Phải, cơ bản là như thế.”

“Quên đi. Tớ thà thanh toán cho cậu cái công việc dơ dáy ấy còn hơn.”

“Không muốn tiền của cậu. Tớ muốn cậu đưa người cũ của tớ đi chơi. Một lần đi uống nước, một lần cho bữa tối.”

“Tớ cảm thấy giống như một gã điếm đực (*manwhore*) ấy.” Sam nói chua chát.

“Cậu không phải ngủ với cô ấy. Thật ra...”

“Điểm đực là gì, Bác Sam?” Giọng của Holly vang lên khi cô bé vợ vẫn đi vào bếp. Cô bé đến bên Sam và quàng tay quanh eo anh. Mím cười với anh. “Ngựa đực (*manhorse # manwhore*)” anh vội vàng nói, xoay ngược vành nón lưỡi trai màu hồng trên đầu cô bé ra sau lưng. “Đó là thứ mùi mà một chàng trai có sau khi làm việc đắm mồ hôi ngoài trời. Nhưng đừng sử dụng những từ đó nhé, hoặc bác Mark sẽ tổng róa ra khỏi đôi môi của cháu đấy.” Anh sốt sắng khom xuống khi cô bé vươn tay lên để kéo đầu anh xuống.

“Ai thế?” Cô bé thì thầm.

“Đó là một người bạn cũ của bác,” Sam nói. Anh trao cho cô bé đĩa bánh sandwich, đưa cô bé lại bàn bếp và đi để múc một ít soup. Trao cho Kevin ánh mắt nheo nheo, anh hỏi. “Cậu có bức ảnh nào của cô ấy không?”

Lấy điện thoại từ túi sau, Kevin cuộn qua vài tấm hình. “Có một cái đây. Tớ sẽ gửi nó qua điện thoại cậu.”

Sam lấy điện thoại từ hắt và nhìn người phụ nữ trong hình. Hơi thở bị bẫy lại khi anh nhận ra cô.

“Cô ấy là một nghệ nhân,” anh nghe Kevin nói. “Tên cô ấy là Lucy Marinn. Cô ấy đang ở tại Artist’s Point, xưởng của cô ấy trong thị trấn. Cô ấy chế tạo những tấm kính màu... cửa sổ, chao đèn, một số đồ khảm... Cô ấy rất đáng yêu, thấy không?”

Tình huống thật thú vị, ít ra có thể nói như thế. Sam cân nhắc việc đề cập rằng anh đã gặp Lucy rồi, anh đã đi cùng cô về Artist’s Point đêm trước. Nhưng anh quyết định giữ lại cho chính mình khi đến lúc.

Trước sự yên lặng căng thẳng tiếp theo sau đó, Holly nói từ bàn. “Bác Sam à, soup của cháu sao rồi?”

“Có ngay, bánh gừng à.” Sam đặt tô soup trước mặt cô bé, và nhét một chiếc khăn giấy dài vào cổ cô.

Với quyết định đó, anh quay lại đối diện với Kevin.

“VẬY CẬU SẼ LÀM CHỨ?”

“Phải, tớ sẽ làm.” Sam ra hiệu về hướng cửa. “Tớ sẽ gặp cậu bên ngoài.”

“Nếu cậu thích Lucy,” Kevin nói, “cậu nên thấy em gái cô ấy. Trẻ trung hơn và nóng bỏng hơn.” Như thể để tái cam đoan với bản thân rằng hẳn, Kevin, vẫn có được thứ tốt nhất trong các món bở.

“Tuyệt,” Sam nói. “Tớ muốn người này.”

“Được rồi.” Kevin trông có vẻ bối rối nhiều hơn là nhẹ nhõm. “Tớ phải nói, tớ đã không mong đợi cậu tham gia dễ dàng như thế này.”

“Không vấn đề gì đâu. Nhưng có một thứ tớ không hiểu.”

“Gì?”

“Lý do thật sự cậu chia tay với Lucy là gì? Và đừng đưa cho tớ thứ tào lao như muốn người trẻ trung hơn và nóng bỏng hơn, bởi vì những gì cô gái này không có, cậu cũng đâu có cần. Vậy đó là gì?”

Kevin mang lấy vẻ mặt sững sốt mà người ta thỉnh thoảng có khi họ bị vấp bởi chính bàn chân của mình và quay quanh để xem có sức cản vô hình nào trên đường không. “Chỉ là tớ đã tìm thấy mọi thứ cần biết về cô ấy và... điều đó chặn ngắt. Đã đến lúc đi tiếp.” Hẳn cau mày khi thấy nụ cười nhạt của Sam. “Điều đó có gì hài hước sao?”

“Nó không có.” Sam không định giải thích rằng sự thích thú của anh bắt nguồn từ nhận thức hơi khó chịu rằng anh chẳng hề tốt hơn Kevin khi đến với cô. Thật ra anh đã không thể đối phó với bất kỳ điều gì gần với một mối quan hệ lâu dài, và anh cũng không muốn điều đó.

“Mất bao lâu để tớ biết được điều gì đã xảy ra?” Kevin hỏi, khi Sam dẫn hắn xuyên qua hành lang phía trước và mở cửa.

“Rốt cuộc cậu cũng sẽ tìm ra thôi.” Sam thấy không cần phải nói với hắn rằng anh định gọi cho Lucy ngay đêm đó.

“Tớ thích biết trước hơn. Nhắn tin cho tớ khi cậu đi chơi với cô ấy.”

Dựa một bên vai vào ngưỡng cửa, Sam nhìn hắn chế diễu. “Không nhắn tin, không e-mail, không trình bày PowerPoint. Tớ sẽ đưa người cũ của cậu đi chơi, Pearson. Nhưng khi nào tớ làm và điều gì xảy ra sau đó là việc của tớ.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 9.

Vào buổi sáng, Lucy kiểm tra hộp thư thoại và lắng nghe lời nhắn mà Sam Nolan đã để lại tối hôm trước.

“Căn condo vẫn sẵn sàng. Nó có tầm nhìn rất tuyệt về bến cảng, và chỉ cách hai phút đi bộ từ Artist’s Point. Hãy gọi cho anh nếu em muốn kiểm tra nó nhé.”

Phải gần hết giờ ăn trưa, Lucy mới thu đủ cam đảm gọi cho anh. Cô không bao giờ có khuynh hướng chao đảo trước những gì cô muốn. Nhưng kể từ khi đổ vỡ với Kevin, cô đang đặt câu hỏi về những điều mà cô thường không xem xét... đặc biệt với bản thân cô.

Trải qua hai năm vừa qua, cô đã trở nên hoàn toàn bị bao bọc trong mối quan hệ của cô với Kevin. Cô đã để cho tình bạn buông trôi, và cô đặt sang một bên những quan điểm và khao khát của chính cô. Có thể nào cô đã cố sắp xếp những điều đó để mè nheo và kiểm soát Kevin không? Cô không chắc làm thế nào điều chỉnh bản thân vào lộ trình đúng, làm sao để tìm lại chính mình. Nhưng có một thứ rõ ràng : Chẳng ích lợi gì khi lãng phí thời gian quanh Sam Nolan, anh là một ngõ cụt ở nơi những mối quan hệ nghiêm túc có dính líu đến.

“Mọi mối quan hệ đều phải nghiêm túc sao?” Justine đã hỏi thế, khi Lucy kể khá nhiều về đêm hôm trước.

“Tại sao phải phiền lòng nếu điều đó chẳng đi đến đâu ?”

“Tớ đã học được rằng, vài thứ tuyệt vời đến từ những mối quan hệ chẳng đi đến đâu. Điều gì quan trọng hơn, là đích đến hay hành trình?”

“Tớ biết tớ nên nói là hành trình,” Lucy rầu rĩ nói. “Nhưng ngay lúc này, tớ đã sẵn sàng cho đích đến.”

Justine bật cười. “Nghĩ về Sam như một trong những sức hấp dẫn bên lề hành trình đó hoá ra lại vui ngoài sự mong đợi cho xem.” Cô ấy nói.

Lucy trao cho cô ấy một ánh mắt hoài nghi. “Giống như một quả cầu mây lớn nhất thế giới ư? Hay Carhenge*?”

*(*Carhenge là một mô phỏng di tích cổ Stonehenge nổi tiếng của Anh, nhưng thay vì làm bằng những cột đá lớn, chúng được tạo dáng tương tự từ 38 chiếc xe hơi sơn màu xám xếp thành vòng tròn đường kính 29m, được Jim Reinder chế tạo vào năm 1987 để tưởng nhớ cha mình ở thành phố Alliance, bang Nebraska-US. Những tác phẩm điêu khắc xe hơi được gọi là Art Car Reverse dần thay thế cho những chiếc xe thật ban đầu, hiện nay Carhenge là một điểm du lịch nổi tiếng.)*

Mặc dù những câu hỏi mang tính châm biếm, Justine phản ứng với sự nhiệt tình hơi quá đà. “Chính xác. Hoặc có lẽ một trong những lễ hội du lịch đó cùng những chuyến đi chơi ly kỳ hấp dẫn.”

“Tớ ghét những cuộc chơi ly kỳ hấp dẫn,” Lucy nói. “Cậu sẽ cảm thấy giống như sắp đi đến nơi nào đó, nhưng khi điều đó trôi qua, cậu tìm thấy bản thân ở ngay tại nơi cậu đã bắt đầu. Chưa kể đến sự choáng váng và phát ốm với chiếc dạ dày của cậu.”

Với lời mời của Lucy, Sam đã ghé qua xưởng thủy tinh của cô vào buổi chiều. Anh mặc chiếc quần Jeans đã sờn và áo thun có cổ màu đen, đôi mắt

màu ngọc lam nổi bật trên làn da rám nắng. Khi cô chào đón anh vào bên trong, một cảm giác bồn chồn cuộn lên trong hõm dạ dày cô.

“Một nơi rất tuyệt,” Sam bình luận, liếc nhìn những thứ quanh họ.

“Nơi này đã từng là một garage, nhưng người chủ đã biến đổi nó,” Lucy nói. Cô chỉ cho anh bàn để hàn có chiếu sáng của cô, hàng chông khay đầy những mảnh kính đã được cắt tìa sẵn sàng để chế tạo những ô cửa sổ. Một khu vực kệ nặng trĩu những thùng hoá chất chống thấm và bột trắng, đi cùng những hàng ngăn nắp của các dụng cụ và bàn chải. Tuy vậy, khu vực lớn nhất của xưởng chế tạo chất đầy từ sàn đến trần với những giá để kính xếp theo chiều đứng. “Em sưu tập mọi loại kính mà em tìm thấy,” Lucy nói. “Đôi khi em cứu được vài tấm kính cổ mà em có thể dùng cho những dự án phục chế các di tích lịch sử.”

“Thứ này là gì?” Sam đi đến một tấm kính màu lam-lục dát bạc quý giá. “Nó thật đẹp.”

Cô đến bên anh, lướt những ngón tay trên bề mặt tấm kính. “Ồ, đó là sự may mắn của năm đấy, để em kể với anh. Nó được sử dụng cho vài sự lắp đặt nghệ thuật công cộng đồ sộ tại Tacoma, nhưng quỹ tài trợ đã bị huỷ ngang, vì thế tất cả những tấm kính thực nghiệm lỏng lẫ này nằm phủ bụi trong kho chứa của anh chàng nào đó trong hơn hai mươi năm. Rồi anh ta tổng khứ chúng đi, và một người bạn chung đã kể với em về chúng. Em đã có được toàn bộ mà hầu như không tốn kém gì nhiều.”

“Em định dùng chúng cho điều gì?” Sam hỏi, mỉm cười trước sự nhiệt tình của cô.

“Em vẫn chưa biết. Thứ gì đó đặc biệt. Hãy nhìn cách màu sắc loé sáng bên trong thuỷ tinh – tất cả những màu lam và lục đó.” Trước khi cô suy nghĩ cần trọng hơn, cô ngược nhìn anh và nói thêm, “giống như mắt anh.”

Đôi mày anh nhướng lên.

“Em không tán tỉnh đâu nhé.” Lucy vội vàng nói.

“Quá trễ. Anh đã hiểu chúng theo cách đó rồi.” Sam đi vợ vẫn đến một lò nung lớn bằng điện trong góc nhà. “Cái lò đáng kể đấy. Nó đạt được độ nóng bao nhiêu?”

“Nó có thể đạt đến một ngàn năm trăm độ Fahrenheit (~815 độ C). Em sử dụng nó để nấu chảy hoặc sắp đặt kết cấu cho thủy tinh. Thỉnh thoảng em sẽ thả những mảnh thủy tinh vào trong một cái khuôn đúc.”

“Dù vậy, không thổi thủy tinh?”

Cô lắc đầu. “Điều đó sẽ đòi hỏi kiểu lò nung tiêu chuẩn mà anh sẽ phải duy trì ngọn lửa toàn bộ thời gian. Và cho dù em cũng đã từng thổi thủy tinh trong quá khứ, đó không phải sở trường của em. Em thích làm việc với những ô cửa sổ nhiều hơn bất kỳ thứ gì.”

“Tại sao?”

“Đó là... sáng tạo nghệ thuật bằng ánh sáng. Một cách để chia sẻ việc anh nhìn thế giới như thế nào. Cảm xúc chuyển thành thứ hữu hình có thể nhìn thấy được.”

Sam hất đầu ra hiệu về bộ loa trên bàn làm việc. “Em thường nghe nhạc trong lúc làm việc à?”

“Phần lớn thời gian. Nếu em làm công việc cắt kính phức tạp, em cần sự yên tĩnh. Nhưng những lần khác, em sẽ nghe nhạc bất kể em đang ở trong tâm trạng nào.”

Sam tiếp tục khám phá, xem lướt qua đám chai lọ chứa những thỏi và sợi thuỷ tinh màu. “Em có sự hứng thú đầu tiên với thuỷ tinh từ khi nào?”

“Năm học lớp hai. Cha em đã dẫn em đến thăm một xưởng thổi thuỷ tinh. Kể từ khi đó, em bị ám ảnh. Khi em ngưng làm việc quá lâu, em bắt đầu khao khát chúng. Nó có phần giống với sự suy tưởng – nó giữ cho em tĩnh tâm.”

Sam đến bên chiếc bàn và nhìn xuống bản phác hoạ mà cô đã làm. “Nó là thuỷ tinh giống cái hay giống đực?”

Lucy bật cười kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghe hỏi một câu như thế trước đây. Cô cân nhắc điều đó cẩn thận. Bạn phải để thuỷ tinh làm những gì nó sẽ, cộng tác với chúng thì tốt hơn là kiểm soát chúng, đối xử với chúng với sự tử tế và mạnh mẽ. “Giống cái.” Cô nói. “Về rượu vang thì sao? Chúng là giống cái hay giống đực?”

“Tiếng Pháp ám chỉ rượu vang – *vin* – là giống đực. Nhưng với anh, điều đó tùy thuộc vào rượu vang. Dĩ nhiên.” – Sam cười rạn rờ với cô – “Có những bất đồng trong việc sử dụng ngôn ngữ thể hiện giới tính trong thế giới rượu vang. Như mô tả một loại rượu Chardonnay là giống cái vì nó dịu nhẹ và thanh nhã, hoặc nói Cabernet bị con là giống đực. Nhưng đôi khi chẳng có cách nào để mô tả điều đó hết.” Anh tiếp tục xem xét bản phác hoạ. “Em có bao giờ gặp vấn đề khi ai đó lấy một trong những mảnh ghép của em đi không?”

“Em gặp vấn đề với mọi thứ bị lấy mất.” Lucy nói với tiếng bật cười tự trào. “Nhưng em đang trở nên tốt hơn với điều đó.”

Cuối cùng họ rời khỏi xưởng và hướng đến căn condo, đi bộ dọc theo những con đường của Friday Harbor. Những cửa hiệu bán kem kiểu cổ điển và

những gian hàng café bị mắc kẹt giữa những phòng tranh hào nhoáng và những quán ăn tân thời. Nhưng tiếng kèn không thường xuyên từ những chuyển phà đến không xuyên thủng nổi bầu không khí ẩm ướt, lười biếng. Những mùi hương phong phú của kem chống nắng và hải sản chiên vượt trội hơn sự phối trộn của mùi nước biển và dầu máy tàu.

Căn condo là một phần của khu phát triển phức hợp trên West Street, với lối đi bộ được tôn cao xuôi xuống Front Street. Có một sân thượng và những ô cửa sổ lớn góp phần cho thiết kế nổi bật và hiện đại. Lucy thậm chí không cố dấu nỗi sợ hãi của cô khi họ đi vào nơi cư trú. Căn hộ được trang bị một vài bức tranh đương đại, những căn phòng được trang điểm bằng gỗ tự nhiên và những màu sắc bầu trời-và-đất.

“Em nghĩ sao?” Sam hỏi, quan sát Lucy xem xét tầm nhìn từ mỗi cửa sổ trong phòng chính.

“Em yêu chúng,” cô nói với vẻ tiếc nuối. “Nhưng không cách nào em có thể chi trả nổi cho nó hết.”

“Sao em biết? Chúng ta vẫn chưa bàn đến những con số mà.”

“Bởi vì căn này đẹp hơn bất kỳ căn hộ cho thuê nào mà em từng sống, và em thậm chí còn không thể đủ khả năng cho những nơi đó nữa là.”

“Mark khá tha thiết mong có ai đó ở đây. Và nơi này không hấp dẫn nhiều người cho mấy.”

“Ai lại không yêu nó nhỉ?”

“Người ta không thích những bậc thang. Có người lại muốn nhiều sự riêng tư hơn tất cả những những cửa sổ đó có được.”

“Em nghĩ chúng thật hoàn hảo.”

“Vậy chúng ta sẽ luận ra được điều gì đó.”

“Điều đó nghĩa là gì?” Lucy hỏi, lập tức cảnh giác.

“Nó có nghĩa là anh sẽ cam đoan giá thuê là một con số mà em có thể chấp nhận được.”

Cô lắc đầu. “Em không muốn ép buộc anh.”

“Em sẽ không làm thế.”

“Dĩ nhiên là em sẽ, nếu em để anh bắt đầu thực hiện một ân huệ với em. Đặc biệt là ân huệ về mặt tài chính.”

Chân mày của Sam nhíu lại. “Em nghĩ anh sẽ cố chiếm lợi thế với em ư?” Anh tiến lại gần cô, và Lucy lui lại theo phản xạ cho đến khi cô cảm thấy cạnh quầy bếp bằng đá granite tỳ vào lưng cô. “Em mong đợi anh lộ mặt vào ngày nào đó, xoắn ria mép và đội nón chóp đen, yêu cầu em có sex thay vì tiền thuê nhà ư?”

“Dĩ nhiên là em không mong điều đó.” Lucy bồn chồn khi anh đặt hai tay lên mỗi bên cạnh sườn cô, lòng bàn tay chống vào quầy bếp. “Chỉ là... đây không phải là tình huống mà em cảm thấy thoải mái.”

Sam nghiêng người trên cô nhưng hoàn toàn không chạm vào cô. Anh đứng đủ gần để cô tìm thấy bản thân đang nhìn chăm chăm vào cổ họng trơn mượt râm nắng của anh.

“Lucy,” anh nói, “em đang hành động cứ như thể anh đang cố xô đẩy em vào thứ gì đó. Anh không có. Nếu hoá ra em hứng thú với thứ gì đó nhiều

hơn tình bạn, anh sẽ hạnh phúc như một gã chết tiệt với món khoai tây chiên của hã. Nhưng trong lúc ấy, anh sẽ rất cảm kích nếu em không đặt anh cùng loại với những kẻ khốn kiếp như Kevin Pearson.”

Lucy chớp mắt kinh ngạc. Mỗi hơi thở bắt đầu va vấp vào cái kế tiếp, giống như một hàng những quân cờ domino. “L-làm sao anh biết tên anh ta?”

“Hã tìm đến vườn nho của anh ngày hôm qua và nói anh phải trả một ân huệ cho hã. Đó là về em.”

“Anh ta... về... anh biết Kevin sao?”

“Dĩ nhiên anh biết hã. Anh đã cùng làm bài tập khoa học với hã suốt từ lớp bảy để giữ cho hã khỏi tổng những thứ dơ bẩn vào anh trong bãi đậu xe của nhà trường.”

“Em... Anh ta đã nói với anh những gì? Anh ta muốn gì?”

“Hã nói hã sắp cưới em gái em. Hã cũng nói cha mẹ em sẽ không nhả ra bất kỳ đồng tiền nào cho đám cưới cho đến khi Alice xong việc với em.”

“Em không biết gì về phần cuối đó hết. Alice hã đã hoảng hồn. Cha mẹ em đã cho con bé tiền trong nhiều năm.”

Kéo người ra khỏi cô, Sam đi đến chiếc ghế đầu cao và ngồi một cách lơ đãng. “Có vẻ như Kevin và Alice cho rằng cách giải quyết là sắp đặt em cùng ai đó. Họ muốn gã nào đó có chuyện tình lãng mạn với em cho đến khi em tràn ngập endorphine*, em sẽ không đặt nặng vấn đề đối với việc họ sẽ kết hôn nữa.”

*(*endorphine (endogenous-morphine) : Một loại ma túy nội sinh được điều tiết và sản xuất bởi hệ thần kinh trung ương và tuyến yên có tác dụng làm hưng phấn, mê đắm)*

“Và anh được cho là gã trai đó ư?” Cô hỏi một cách ngờ vực. “Quý ngài Endorphine?”

“Nói thế thôi.”

Một bức màn nhục nhã đến nghẹt thở phủ qua cô. “Em nên làm gì bây giờ?”

Sam đáp với cái nhún vai lười biếng. “Làm những gì em muốn làm.”

“Cho dù em muốn, giờ đây không cách nào em còn có thể đi chơi với anh được nữa. Họ sẽ cười sau lưng em, và rêu rao rằng em đã khờ dại như thế nào.”

“Nhưng em đang cười vào họ,” Sam chỉ ra.

“Em không quan tâm. Em thà tránh né toàn bộ mọi thứ.”

“Tốt.” anh nói. “Anh sẽ bảo họ rằng em không làm điều đó, rằng em không phải kiểu của anh. Nhưng đừng ngạc nhiên nếu họ cố sắp đặt em với người nào đó khác nhé.”

Lucy không thể nín được tiếng cười hoài nghi. “Đây là điều lố bịch nhất mà em từng... Tại sao họ không chỉ để lại em một mình nhỉ?”

“Có vẻ như,” Sam nói, “cha mẹ em sẽ chỉ chấp thuận đám cưới của Alice – và bắt đầu cho tiền cô ta trở lại – khi một điều kiện được đáp ứng.”

“Điều kiện đó là gì?”

“Hạnh phúc của em.”

“Chúa ơi,” Lucy la lên với vẻ cáu tiết, “gia đình mình sao mà quái dị đến thế.”

“Tin anh đi, họ chẳng ăn thua gì so với nhà Nolan đâu.”

Cô chỉ vừa vặn nghe anh. “Bây giờ họ quan tâm đến hạnh phúc của em sao?” Cô hỏi. “Hàng ngàn lần trong quá khứ họ đã có thể đứng về phía em, nhưng không hề, và bây giờ, hết sức đột ngột, họ muốn em được hạnh phúc ư? Khốn kiếp họ! Và cũng khốn kiếp cả anh nữa.”

“Này, đừng bần người đưa tin thế chứ.”

“Ồ phải rồi,” Lucy nói, trừng mắt nhìn anh. “Anh không phải là vấn đề. Anh là một giải pháp cơ mà. Anh là điểm dừng chân một lần tuyệt hảo cho endorphine mà. Chà, em đã sẵn sàng. Trao nó cho em đi nào.”

Sam chớp mắt. “Trao cái gì cho em?”

“Endorphine. Nếu mọi người muốn em hạnh phúc, em sẽ nhận tất. Vậy hãy trao cho em cú bắn tốt nhất của anh đi nào, điểm A nhé, endorphine cải thiện tâm trạng.”

Anh trao cho cô ánh mắt ngờ vực. “Có lẽ chúng ta nên ăn trưa trước.”

“Không,” Lucy nói, bốc khói. “chúng ta hãy làm cho xong việc đó đã. Phòng ngủ ở đâu?”

Sam trông có vẻ bị xâu xé giữa thích thú và quan tâm. “Nếu em mong muốn sex trả thù, anh sẽ vô cùng hạnh phúc được giúp đỡ. Nhưng trước tiên, em vui lòng cho anh biết chính xác em đang nổi điên với ai chứ?”

“Mọi người. Bao gồm chính em.”

“Tốt, việc ngủ với anh sẽ không giải quyết được vấn đề của bất kỳ ai hết.” Sam ngừng lại. “Ngoại trừ có lẽ của chính anh. Nhưng điều đó nằm ngoài mục tiêu.” Tiến lại gần cô, anh giữ vai cô và trao cho cô một cái lắc nhẹ dỗ dành. “Hít sâu nào. Được rồi. Thở ra đi.”

Lucy tuân theo. Cô lấy một hơi thở khác, rồi một hơi khác, cho đến khi màn sương màu đỏ phai nhạt dần trước mắt cô. Đôi vai cô chùng xuống thất bại.

“Chúng ta đi ăn trưa thôi,” Sam nói. “Chúng ta sẽ mở một chai vang và trò chuyện. Nếu sau đó em vẫn còn muốn endorphine, anh sẽ xem xét xem có thể làm được điều gì không.”

CHƯƠNG 10.

Họ rời khỏi căn condo, băng qua phố Front, và đến cửa hiệu Downrigger's, một nhà hàng hải sản được ưa chuộng. Trong ngày hè ấm áp, không còn chỗ nào trong Friday Harbor để ăn trưa tốt hơn tầng thượng ngoài trời đối diện đảo Shaw. Sam gọi một chai vang trắng và món khai vị là sò biển vùng Alaska quấn trong thịt ba rọi xông khói, nướng bằng lò than, và phục vụ kèm nước sốt bắp. Sự ngọt ngào hấp dẫn của sò cân bằng hoàn hảo bởi thịt muối và hương bắp ngọt ngào bốc khói.

Nhắm nháp ly vang Chardonnay mát lạnh, được xoa dịu bởi vẻ quyến rũ xuề xoà của Sam, Lucy cảm thấy bản thân bắt đầu thư giãn. Cô kể với Sam về chứng viêm màng não thời thơ ấu của Alice và di chứng của chúng, về cách thiếu công bằng mà gia đình đã áp dụng sau đó.

“Em đã luôn ghen tị với Alice,” Lucy nói. “Nhưng rốt cuộc em nhận ra chẳng có lý do gì để cảm thấy theo cách đó. Bởi vì con bé lớn lên trong sự mong đợi rằng mọi thứ sẽ được trao cho nó, và đó là một cách đáng sợ để trải qua cuộc sống. Con bé không bao giờ làm trọn vẹn bất kỳ thứ gì nó khởi xướng. Em nghĩ mẹ em đã bắt đầu ân hận vì đã làm hư nó, nhưng đã quá trễ. Alice sẽ không thay đổi được nữa.”

“Không bao giờ là quá trễ để thay đổi.”

“Anh sẽ không nói như thế nếu anh gặp Alice. Điều đó đã ăn sâu vào tận xương tuỷ rồi. Em thật lòng không thể nào đoán ra được Kevin đã thấy gì ở con bé.”

Đôi mắt Sam được dấu sau cặp kính mát phi công. “Em đã thấy gì ở Kevin?”

Lucy nhay chậm rãi bờ môi dưới của cô. “Anh ta thật sự ân cần khi mới bắt đầu,” Cuối cùng cô nói. “Triều mển. Đáng tin cậy.”

“Về chuyện sex thì sao?”

Lucy đỏ bừng và bắn vội một cái liếc ra xung quanh để xem có ai nghe lén không. “Điều đó thì có liên quan gì?”

Sam nhún vai nhẹ. “Sex là chim bạch yến trong mỏ than.” Trước biểu hiện trống rỗng của Lucy, anh nói tiếp. “Các thợ mỏ mang một con bạch yến vào trong một buồng bên dưới lòng đất. Nếu có carbon dioxide lọt vào trong hầm mỏ, chim bạch yến sẽ ngã xuống chết trước, và họ sẽ biết để thoát ra khỏi đó. Vậy... điều đó thế nào?”

“Em không muốn nói về điều đó,” Lucy nói với vẻ đoan trang.

Nụ cười của anh ánh lên vẻ chế diễu thân mật. “Đừng bận tâm. Anh đã biết câu trả lời rồi.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Kevin kể với anh về cuộc sống tình dục của anh ta sao?”

Sam nheo mắt với nỗ lực nhớ lại. “Thứ gì đó về Crisco*, các khởi động ngoại biên, mặt nạ thở...”

*(*Crisco : thương hiệu shortening đầu tiên trên thế giới từ những năm 1910', một hình thức dầu thực vật được đông đặc lại bằng cách hydro hoá)*

“Chúng hoàn toàn bình thường.” Lucy thì thầm gay gắt, lúc này đã trở nên đỏ thắm. “Sex kiểu tự nhiên, nhàm chán, có mùi vani.”

“Đó là phỏng đoán thứ hai của anh.” Anh nói một cách trang nghiêm.

Cô cau có. “Nếu anh định đem em ra làm trò đùa suốt bữa trưa...”

“Anh không làm trò đùa với em. Anh đang trêu em. Có một sự khác biệt.”

“Em không thích bị trêu chọc.”

“Đủ công bằng,” Sam nói, giọng anh êm dịu. “Anh sẽ không làm thế nữa đâu.”

Sau khi người phục vụ đến để lấy lệnh đặt món đầu tiên của họ, Lucy lặng lẽ ngắm Sam với vẻ thích thú thận trọng. Anh là một tập hợp những điều đối nghịch... Một kẻ lẳng nhăng có tiếng lại có vẻ như đã trải qua rất nhiều thời gian làm việc trong vườn nho hơn là săn đuổi phụ nữ... một người đàn ông kiên định với lập trường được sống vô tư lự đồng thời lại chia sẻ trách nhiệm trong việc nuôi dưỡng một đứa trẻ.

“Em ngạc nhiên là đã không gặp anh trước đây,” Cô nói. “Đặc biệt khi cả hai chúng ta cùng quen biết Justine.”

“Anh không tham dự tất cả những mối quan hệ xã hội đó từ khi anh khởi sự với vườn nho. Có quá nhiều việc, đặc biệt khi mới bắt đầu. Không phải loại việc mà em có thể dẹp sang một bên vào cuối tuần. Và trong những năm vừa qua, Holly cần tất cả sự chú ý mà Mark và anh có thể dành ra được.”

“Cả hai người các anh đã hy sinh rất nhiều cho cô bé, đúng không?”

“Đó không phải là sự hy sinh. Holly là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra với anh. Với bọn trẻ, em sẽ nhận lại được nhiều hơn em trao đi.” Sam ngừng lại dăm chiêu. “Anh cũng có một đứa em trai năm ngoài thoả thuận đó.”

“Anh và Mark đã không gần gũi nhau trước đây sao?”

Sam lắc đầu. “Nhưng trong năm vừa qua, bọn anh đã biết về nhau nhiều hơn. Bọn anh phải nương tựa vào nhau. Và hoá ra anh lại thích anh ấy.”

“Em đang bị ấn tượng,” Cô nói ngập ngừng, “rằng anh hẳn là đến từ... một gia đình rắc rối?”

“Đó không phải là một gia đình. Nó có vẻ trông giống một gia đình đối với người ngoài cuộc, nhưng chẳng có tính gia đình nhiều hơn những súc thịt tươi treo trong kho chứa thịt cùng một bày bô cái.”

“Em rất tiếc,” Lucy nói dịu dàng. “Có vấn đề với một trong hai bậc cha mẹ của các anh sao?”

Sam lưỡng lự lâu đến nỗi Lucy đã nghĩ có lẽ anh không trả lời. “Luôn có một kẻ say xỉn gây náo loạn trong một cộng đồng nhỏ,” cuối cùng anh đáp, “Với cha mẹ của anh, em có cả hai chỉ với cùng một giá.” Miệng anh cong nhẹ, chế diễu. “Một cặp hũ hèm đã kết hôn sẽ giúp đỡ lẫn nhau tất cả các cách để lao xuống thẳng địa ngục.”

“Không ai trong họ từng cố kiếm sự giúp đỡ sao?”

Anh lắc đầu. “Cho dù một trong hai người họ có đi chẳng nữa, thì gần như không thể gìn giữ được sự điều độ khi người ta sống cùng một hũ hèm khác.”

Cuộc chuyện trò đã đạt đến chiều hướng thận trọng, những ranh giới trở thành vùng lãnh thổ thử thách, phức tạp.

“Họ luôn sống theo cách đó sao?” Lucy hỏi.

“Trong thời gian lâu như anh có thể nhớ được. Khi đám nhóc đã đủ lớn để lần lượt ra đi, bọn anh đã có cả địa ngục ở đó. Cho đến khi chỉ còn Alex ở lại. Và bây giờ...”

“Anh ấy là một kẻ say xỉn?”

“Anh không chắc ranh giới đó đã kéo dài đến đâu rồi. Nhưng nếu chú ấy chưa đạt điều ấy, thì cũng sẽ sớm thôi.”

Chẳng có gì ngạc nhiên khi anh sợ sự cam kết đến thế, Lucy nghĩ. Chẳng có gì ngạc nhiên khi anh có vấn đề với những mối quan hệ tiến xa hơn mặt thể chất. Việc có một bậc cha mẹ là kẻ nghiện rượu đã đủ để tàn phá một gia đình. Những đứa trẻ sẽ luôn phải cảnh giác, thường xuyên bị thao túng và lạm dụng. Nhưng khi cả hai cha mẹ đều cùng say sưa... Chẳng còn nơi nào là an toàn nữa. Không còn ai để bạn có thể tin cậy nữa.

“Với các vấn đề của cha mẹ anh,” Lucy hỏi, “anh có lo lắng khi tiến hành kinh doanh rượu vang không?”

“Không chút nào. Chỉ bởi vì cha mẹ anh say sưa không có nghĩa là anh không thể yêu rượu vang. Bên cạnh đó, anh không phải là một người làm rượu vang nhiều hơn một người trồng nho. Một nông dân.”

Lucy thầm thích thú. Với vẻ quyến rũ thư thái của anh, với cặp kính mát phi công sẫm màu đó, Sam chẳng giống nông dân một chút nào. “Anh thích điều gì nhất khi trở thành người trồng nho?”

“Đó là một sự phối hợp của khoa học, công việc khó nhọc... và một cái chạm của phép thuật.”

“Phép thuật,” Lucy lập lại, nhìn anh chăm chú.

“Chắc chắn. Một tay buôn rượu vang có thể trồng nho trên cùng một mảnh đất, nhưng chúng trở thành khác biệt mỗi năm. Hương vị của nho nói với anh về thành phần của đất, mặt trời đã chiếu sáng bao lâu, bằng cách nào làm mát những ngọn gió đêm, mưa đã rơi nhiều như thế nào. Đó là sự thể hiện độc đáo của nơi chốn và thời tiết. *Terroir*, người Pháp gọi chúng như thế.”

Cuộc trò chuyện bị cắt ngang một lúc, khi người phục vụ mang món ăn đầu tiên đến và làm đầy lại ly của họ. Khi bữa ăn trưa tiếp tục với một nhịp điệu nhàn nhã, Lucy tìm thấy bản thân thư giãn và thích thú, thậm chí còn nhiều hơn cô mong đợi. Sam có cách thức tập trung vào một người hết sức tận tụy, đặc biệt với một phụ nữ có cái tôi bầm giập như cô. Anh thông minh, hài hước và quyến rũ đến mức cô có thể dễ dàng bị ru vào trong cảm giác an toàn sai lạc.

Nhưng cô không cho phép bản thân quên rằng anh là loại thanh niên sẽ tìm ra cách để vượt qua sự cảnh giác của bạn, lấy những gì anh muốn, và thuyết phục bạn rằng đó cũng là những gì bạn muốn. Anh sẽ đẩy bạn vào trong những quỹ đạo, cài đặt số dặm đường cho bạn, rồi sau đó tiếp tục cuộc chinh phục kế tiếp mà không một lần nhìn lại. Và bạn sẽ không thể phản nản, bởi vì anh đâu có hứa hẹn về bất kỳ điều gì khác hơn anh ấy đã có.

Cuối cùng, khi người phục vụ mang phiếu tính tiền đến, và Sam đặt bàn tay anh lên trên tay Lucy khi cô bắt đầu vươn tới chiếc túi xách. “Thậm chí đừng nghĩ đến điều đó,” anh bảo cô, và trao cho người phục vụ thẻ tín dụng của anh.

“Bạn bè có thể tiền ai nấy trả mà” Lucy phản đối.

“Đó là một cái giá quá nhỏ để trả cho niềm vui được có em bầu bạn.”

“Cám ơn anh,” cô nói thật tâm. “Em đã có một thời gian tuyệt vời. Thật ra, em đang ở trong một tâm trạng cực kỳ tốt, em không nghĩ bất kỳ điều gì có thể làm hỏng chúng.”

“Đừng tự xúi quẩy mình như thế.” Anh gõ xuống bàn.

Cô bật cười. “Anh mê tín vậy sao?”

“Dĩ nhiên. Anh là một cư dân đảo mà. Anh đã được nuôi dưỡng trên sự mê tín.”

“Chắc chắn như thế ư?” Lucy hỏi, bị mê hoặc.

“Những viên đá ước trên bãi biển Nam. Em biết về điều đó, đúng không? Không ư? Người ta luôn tìm kiếm chúng. Những viên đá trơn láng với những vòng xoáy trắng. Nếu em tìm thấy một viên, em tạo một lời ước và ném nó vào trong biển cả.”

“Anh có làm điều đó không?”

“Một hoặc hai lần.”

“Những điều ước của anh có trở thành sự thật không?”

“Vẫn chưa. Nhưng những lời ước đâu có kỳ hạn.”

“Em không mê tín,” Lucy nói. “Nhưng em tin vào phép thuật.”

“Anh cũng thế. Nó được gọi là khoa học.”

“Em tin vào phép thuật thực sự cơ.” Lucy khẳng định.

“Như là gì?”

Trước khi Lucy có thể trả lời, cô thoáng thấy một cặp đôi đang đi vào khu vực được bố trí bên ngoài. Tất cả màu sắc rút cạn khỏi mặt cô. “Cứ thật.” Cô thì thầm, vẻ rạng rỡ hạnh phúc nhạt đi nhanh chóng. Một cảm giác phát ốm tràn qua cô. “Anh nói đúng. Em đã tự xúi quẩy mình rồi.”

Theo ánh mắt cô, Sam thấy Kevin và Alice. Anh nhăn mặt và vớ đến bàn tay run rẩy của cô. “Nhìn anh này, Lucy.”

Cô kéo lê ánh mắt về anh và xoay sở một nụ cười ảm đạm. “Không cách chi chúng ta có thể tránh né được họ, đúng không?”

“Không.” Bàn tay anh vững vàng và trấn an. “Không việc gì phải sợ hết.”

“Em không sợ. Em chỉ chưa sẵn sàng đối phó với điều này.”

“Em muốn xử sự với điều đó thế nào?”

Nhìn chăm chăm vào anh một cách tuyệt vọng, Lucy đột ngột quyết định. “Hôn em đi.” Cô nói với vẻ khẩn cấp.

Đôi mắt Sam thoáng vẻ ngạc nhiên. “Ngay bây giờ sao?”

“Phải.”

“Kiểu hôn nào?”

“Ý anh là gì, kiểu hôn nào ư? Chỉ một nụ hôn thông thường thôi.”

“Một nụ hôn thân mật, hoặc nụ hôn lãng mạn? Chúng ta được cho là đang hẹn hò với nhau, hoặc...”

“Ôi, Chúa trên Thiên Đường,” Cô la lên, và vít đầu anh xuống với cô.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 11.

Sam đáp lại không hề chần chừ, khi anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Lucy túm lấy phía sau cổ anh. Anh đã muốn cô suốt bữa ăn trưa, bị mê hoặc bởi sự nhạy cảm đầy gai của cô, cách nụ cười của cô không chạm đến mắt. Anh không thể ngừng nghĩ về cách cô bừng sáng khi nói về công việc của cô, những ngón tay cô vô tình ve vuốt thành ly như thể đó là làn da của người yêu dấu.

Anh đã muốn đưa Lucy lên giường và giữ cô ở đó, cho đến khi tất cả sự căng thẳng cảnh giác biến mất và cô mềm mại, thoả mãn trong vòng tay anh. Khao khát được thưởng thức hương vị của cô, Sam gia tăng áp lực của nụ hôn và chạm đầu lưỡi anh trên của cô. Sự mềm mại đờ đẫn ngay lập tức kích động anh, điền đầy anh bằng sức nóng hung hãn. Thân thể cô mảnh dẻ nhưng mạnh mẽ, không hoàn toàn nhân nhượng anh. Dấu hiệu căng thẳng chống đối đó khiến anh muốn túm chặt cô, buộc cô ép sát vào anh cho đến khi cô đúc khuôn vào anh.

Nhận ra cảm xúc của việc phô trương công cộng ấy đã dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát – ít nhất là về phần anh – anh dứt khỏi nụ hôn và nhắc đầu lên vừa đủ để nhìn vào trong đôi mắt xanh lục sững sờ của cô. Làn da màu men sứ của cô đã ửng lên màu sắc. Hơi thở của cô phả trên môi anh trong những lượt sóng nóng bỏng, trêu chọc các giác quan anh.

Ánh mắt của Lucy di chuyển. “Họ đã nhìn thấy chúng ta,” Cô thì thầm.

Vẫn còn mê mải trong ý tưởng về những gì anh muốn làm với cô, Sam cảm thấy một làn sóng phiền muộn ập đến. Anh không muốn đối phó với cặp đôi

ngu ngốc đó, không muốn nói chuyện, không muốn làm bất kỳ điều gì khác ngoại trừ đưa người phụ nữ của anh lên giường.

Một cơn rùng mình cảnh giác chạy xuyên qua anh. *Người phụ nữ của anh ...?* Anh chưa bao giờ nghĩ đến một điều như thế trong suốt cuộc đời anh. Anh không phải loại người chiếm hữu. Nhu cầu công bố một người phụ nữ đặc biệt, khẳng khẳng quyền độc chiếm cô ấy, không có trong anh. Và sẽ không bao giờ có.

Vậy thế quái nào mà anh lại tạo nên một cú trượt dài như thế?

Anh quàng một cánh tay quanh vai Lucy và xoay cô đối diện với Kevin và Alice, những kẻ mang vẻ mặt mất tinh thần gần như khô hải.

“Nolan,” Kevin nói, không thể nhìn hoàn toàn vào Lucy.

“Pearson.”

Ngượng ngịu, Kevin làm một lời giới thiệu. “Sam Nolan, đây là... bạn tớ, Alice.”

Alice giơ một cánh tay mảnh khảnh, và Sam bắt tay cô ta giữa tiếng lách cách của những chiếc vòng tay chất chồng. Cô ta cũng nhỏ xương như Lucy, với mái tóc dày sẫm màu tương tự. Nhưng cô ta gầy như một cây sậy và góc cạnh, chông chênh trên đôi giày cao gót hình nêm phủ vỏ bần. xương gò má nhô cao như những hàng lan can. Lớp trang điểm quá đậm tạo nên đôi mắt của gấu trúc và sự lấp lánh làm bối rối. Mặc dù Sam thiên về không thích Alice, anh cảm thấy một chút thương cảm. Cô ta tạo cho anh ấn tượng về một người phụ nữ đang cố quá sức – một phụ nữ mà sự thiếu tự tin đã bộc lộ bởi những nỗ lực nhiệt tình để che đậy điều đó.

“Tôi là hôn thê của anh ấy,” Alice nói bằng giọng dễ vỡ.

“Chúc mừng.” Lucy nói. Dù cô đang cố hết sức để trông có vẻ khó dò thấu, sự đau đớn, giận dữ, và dễ tổn thương ghi khắc trên dáng vẻ của cô như trong tiến trình tráng gương.

Alice nhìn cô. “Em không chắc nên nói chuyện với chị như thế nào.”

“Chị đã nói chuyện với mẹ về điều đó rồi,” Lucy đáp. “Đã chọn ngày chưa?”

“Bọn em dự định vào cuối hè.”

Sam quyết định cuộc trò chuyện như vậy là đủ. Đã đến lúc kết thúc trước khi pháo hoa bắt đầu. “Chúc may mắn,” anh lạnh lợi nói, thúc Lucy theo anh. “Chúng ta phải đi.”

“Ăn trưa vui vẻ nhé,” Lucy nói thêm trong tông giọng đơn điệu.

Sam giữ bàn tay Lucy trong tay anh khi họ rời khỏi nhà hàng. Một vẻ kỳ lạ, xa cách hiển thị trên gương mặt cô. Không biết tại sao anh có cảm giác rằng nếu anh buông Lucy ra, hẳn cô sẽ lang thang vô định trong sự mê mụ, giống như một chiếc xe đẩy hàng bị bỏ lại lăn bánh xuyên qua bãi đậu xe của một cửa hàng tạp hoá.

Họ băng qua đường và đi về hướng xưởng chế tác.

“Tại sao em nói điều đó nhỉ?” Lucy đột ngột hỏi.

“Gì?”

“‘Ăn trưa vui vẻ’. Em không hề có ý như thế. Em hy vọng họ có một bữa trưa kinh hoàng cơ. Em hy vọng họ bị mắc nghẹn.”

“Tin anh đi,” Sam nói lạnh nhạt. “Không ai nghĩ em có ý như thế hết.”

“Alice trông có vẻ gầy quá. Không hạnh phúc. Anh nghĩ gì về con bé?”

“Anh nghĩ em đáng giá gấp trăm lần cô ta.” Sam chuyển chỗ để đi bên phía lề sát đường.

“VẬY TẠI SAO KEVIN LẠI...” Cô ngừng lời với một cái lắc đầu thiếu kiên nhẫn.

Sam mất một thoáng mới trả lời. Không phải vì anh nghĩ về lý do – anh đã biết tại sao rồi. Nhưng Lucy có sức ảnh hưởng ghê gớm trên anh, kêu gọi lên những thôi thúc kỳ lạ về sự âu yếm trù mẫn và thứ gì đó không thể định danh... anh không biết đó là thứ gì, nhưng anh không thích chúng.

“Kevin đến với em gái em bởi vì hắn cảm thấy vượt trội hơn cô ta,” anh nói.

“Làm sao anh biết được điều đó?”

“Bởi vì hắn là kiểu người cần một phụ nữ phụ thuộc. Hắn là loại người thích kiểm soát. Hắn đã bị em thu hút vì những lý do hiển nhiên, nhưng điều đó sẽ không bao giờ có tác động lâu dài.”

Lucy gật đầu, như thể nó xác nhận điều gì đó cô đã nghĩ đến rồi. “Nhưng tại sao lại cưới vội như thế? Khi em nói chuyện với mẹ, bà nói rằng Alice vừa mới mất việc. Vì thế, có lẽ Alice không biết chuyện gì khác để làm. Nhưng điều đó không giải thích được tại sao Kevin lại chiều theo cô ta.”

“Em muốn trở lại với hắn sao?”

“Không bao giờ.” Một dấu vết u buồn lẫn vào trong giọng cô. “Nhưng em đã nghĩ anh ta hạnh phúc bên em, trong khi rõ ràng là anh ta đã không.

Chẳng tốt cho cái tôi của em chút nào.”

Sam ngừng lại tại góc đường và xoay cô đối diện với anh. Anh không thích gì hơn được mang cô trở lại căn condo và chỉ cho cô thấy vài ý nghĩ của anh về việc làm thế nào để hồi phục cái tôi bị tổn thương của cô. Khi anh nhìn xuống gương mặt nhỏ bé, nhạy cảm ấy, anh chợt nghĩ đây là điều mới mẻ với những trải nghiệm của anh... một sự hấp dẫn mà dường như đã thu thập xung lượng từ sức nặng của mỗi giây anh trải qua bên cô.

Nhưng anh sẽ làm cô tổn thương nhiều như thế nào khi sự việc trôi qua? Với sự tự trào phỉnh phờ, Sam nhận ra rằng bản năng muốn quyến rũ cô trong anh cũng sánh ngang ước muốn cảnh báo cô tránh xa khỏi anh.

Mỉm cười yếu ớt, anh nhắc bàn tay lên lần theo cạnh hàm thanh nhã của cô. “Em đã sống rất nghiêm túc, đúng không?”

Một cái nhăn mặt làm nhúu đôi mày cô. “Em được cho là phải sống theo cách nào khác sao?”

Sam cười toe toét. Dùng cả hai bàn tay, anh xoay gương mặt cô ngược lên và chải nhẹ một nụ hôn chậm rãi, êm ái trên đôi môi cô. Làn da cô nóng ấm, nhịp mạch của cô nhanh và mạnh, đập dồn dưới những ngón tay anh. Sự tiếp xúc, dù chỉ trong giới hạn đó, đã kích động anh nhiều hơn nó nên có, nhanh hơn anh có thể lường trước. Nhắc đầu lên, anh đấu tranh để điều hoà hơi thở, để có thể làm dịu được nỗi nhức nhối vì khao khát đang tụ tập. Anh muốn có một lần thử với Lucy, nhưng không cách nào điều đó mang lại kết thúc tốt đẹp. Anh phô ra một nụ cười thân thiện và một cái ôm ngắn, trong sáng. “Anh sẽ lấy thông tin từ Mark, và gọi cho em.”

“Được rồi.” Lùi ra sau, Lucy trao cho anh một nụ cười thiếu chắc chắn. “Cám ơn về bữa trưa. Và thậm chí còn nhiều hơn về việc đã giúp em vượt qua cuộc chạm trán đầu tiên với Kevin và Alice.”

“Anh có làm gì đâu.” Anh nói. “Em cũng sẽ tự mình vượt qua tốt y như thế.”

“Em biết. Nhưng dễ dàng hơn khi có anh ở đó.”

“Tuyệt.” anh nói, và mỉm cười với cô trước khi rời đi.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

“Nó bị uốn cong.” Vào buổi sáng, Holly loan báo khi bước vào trong bếp.

Sam nhìn lên khi đang đổ một tô ngũ cốc. “Cái gì bị uốn cong?”

Đứa trẻ xoay vòng tròn để chỉ cho anh thấy phía sau đầu. Cô bé đã yêu cầu Sam sắp xếp tóc thành hai túm đuôi ngựa, một tiến trình gian khổ bắt đầu bằng việc kéo một phần tóc thẳng hoàn hảo xuống lưng. Đôi túm đuôi ngựa có thể không quá thấp, quá cao, quá lỏng, hoặc quá chặt. Thường khi Mark là người làm tóc cho Holly, vì anh ấy có sự khéo léo để làm theo cách mà cô bé thích. Nhưng Mark đã qua đêm tại nhà của Maggie, và trở về trễ vào sáng hôm đó.

Sam xem xét phía sau đầu Holly. “Nó thẳng y như chiếc đuôi mèo mà.”

Cô bé trao cho anh một ánh mắt khá cáu kỉnh. “Đuôi mèo đâu có thẳng.”

“Chúng có thẳng khi cháu kéo chúng.” Anh nói, và giật nhẹ một trong hai túm tóc. Anh đặt tô ngũ cốc trên bàn. “Cháu sẽ đến trường trễ nếu cháu phải sửa sang nó.”

Holly buột ra một tiếng thở dài. “Cháu đoán cháu sẽ phải đi loanh quanh với thứ này suốt cả ngày.” Cô bé nghiêng đầu.

Sam bật cười, gần như mắc nghẹn hộp café. “Nếu cháu ăn nhanh bữa sáng, chúng ta có thể đủ thời gian để sửa chữa nó.”

“Sửa cái gì?” Giọng Mark vang lên khi anh vào bếp. Anh đến bên Holly và khuyu gối cạnh ghế cô. “Chào buổi sáng, bé cưng.”

Đôi tay cô bé quấn quanh cổ anh. “Chào buổi sáng, bác Mark.” Cô bé hôn anh và áp nụ cười toe toét vào vai anh. “Bác sẽ sửa tóc cho cháu nhé?”

Mark trao cho cô bé một ánh mắt cảm thông. “Sam lại làm cho nó cong lồi nữa à? Bác sẽ quan tâm đến chúng. Nhưng trước tiên hãy ăn ngũ cốc của cháu trong lúc nó vẫn còn giòn.”

“Thế nào rồi?” Sam hỏi, trong lúc Mark làm rỗng bình café và phểu lọc. “Mọi thứ ổn cả chứ?”

Mark gật đầu, trông có vẻ mệt mỏi và xáo trộn. “Bữa tối cùng với Maggie đêm trước rất tuyệt – mọi thứ tuyệt – bọn anh chỉ đang cố tính toán vài danh mục khó chịu.” Anh ngừng lời, đôi mày sẫm nhíu lại. “Bọn anh đang cố ấn định ngày cưới. Có lẽ dời ngày lên sớm hơn một chút. Anh sẽ kể với em nhiều hơn sau.”

“Tại sao phải vội?” Sam hỏi. “Đâu có hạn định thời gian nào cho hôn ước của anh đâu chứ.”

Mark làm đầy bình của máy pha café. Anh lướt qua Sam một cái liếc cảnh giác. “Thật ra có đấy.”

“Em không hiểu. Tại sao...” Rồi điều đó tống thẳng vào anh. Đôi mắt Sam mở rộng. “Chúng ta đang nói về giới hạn thời gian chín tháng à?” Anh hỏi với vẻ dè chừng.

Một cái gật đầu nhẹ.

“Maggie sắp có em bé sao?” Holly hỏi với một miệng đầy ngũ cốc.

Mark quay đi và rửa thầm, trong lúc Sam trao cho Holly một ánh mắt hoài nghi. “Làm sao cháu biết bác đang nói gì?”

“Cháu coi kênh Discovery.”

“Cám ơn nhé, Sam.” Mark gặm gù.

Sam cười toe toét và trao cho anh cái ôm vỗ lưng kiểu gấu thật chặt. “Chúc mừng.”

Holly lao khỏi ghế và nhảy loi choi. “Cháu có thể giúp chăm sóc em bé không? Cho cháu đặt tên em bé nhé? Cháu có thể nghỉ học một ngày khi bé ra đời không? Khi nào em bé sẽ đến?”

“Được, được, được, và bọn ta chưa biết,” Mark nói. “Cưng ơi, có cách nào để bọn ta có thể giữ được sự riêng tư này một thời gian không? Bọn ta chưa biết Maggie muốn bắt đầu báo cho mọi người khi nào.”

“Chắc chắn,” Holly rạng rỡ nói. “Cháu có thể giữ bí mật.”

Mark và Sam trao đổi một ánh mắt rầu rĩ, biết rằng mọi người tại trường tiểu học sẽ biết vào cuối ngày.

Sau khi Mark thả Holly tại trường, anh trở lại thấy Sam đang phủ màu ván viền chân tường vừa mới lắp đặt trong phòng sinh hoạt chung. Mùi của thuốc nhuộm, màu nâu hạt dẻ sẫm, như một cú đấm mạnh cho dù Sam đã mở các cửa sổ để thông thoáng tốt.

“Đừng vào trong đây trừ phi anh muốn bị hết hơi,” Sam nói.

“Trong trường hợp đó, dứt khoát là anh sẽ giúp em thôi.”

Sam mỉm cười trêu chọc khi Mark bước vào phòng. “Tin mới đó là một cú sốc, nhỉ? Hai người không lên kế hoạch cho điều này sao?”

“Không.” Thở dài, Mark ngồi xuống cạnh anh và cầm chiếc cọ sơn lên.

“Thứ viền chân tường này là đồ khốn kiếp để nhuộm màu,” Sam nói. “Anh phải đưa vào bên trong tất cả các đường rãnh. Vậy anh phản ứng thế nào khi Maggie báo cho anh?”

“Khẳng định một trăm mười phần trăm, dĩ nhiên. Anh bảo cô ấy đó là tin tốt nhất từng có, và anh yêu cô ấy, và mọi thứ sẽ rất tuyệt.”

“Vậy vấn đề là gì?”

“Anh sợ chết khiếp.”

Sam bật cười lặng lẽ. “Đó là điều bình thường, em đoán thế.”

“Lo lắng lớn nhất của anh là Holly. Anh không muốn con bé cảm thấy bị đẩy sang một bên. Anh muốn dành thời gian tập trung vào con bé, vì anh và Maggie làm mọi thứ chỉ vì con bé.”

“Em nghĩ Holly cần chính xác điều ngược lại,” Sam nói. “Ý em là, quý thật, Mark, con bé có hai chúng ta – và đôi khi cả Alex nữa – đã tập trung hoàn toàn vào con bé trong một năm. Đứa bé đáng thương có lẽ cần một kỳ nghỉ. Với một em bé sắp gia nhập cùng gia đình, Holly sẽ có thêm bầu bạn. Con bé sẽ thích điều đó.”

Một cái liếc đầy ngờ vực. “Em nghĩ thế sao?”

“Làm sao con bé lại không thích điều đó chứ? Một người mẹ, một ông bố, và một em bé trai hoặc gái – Một gia đình hoàn hảo thế còn gì.”

Mark làm công việc quét màu vào ván. Một đôi phút trôi qua trước khi anh có thể để bản thân thú nhận thứ thật sự đang quấy rầy anh. “Anh hy vọng với Chúa là anh đủ tốt cho họ, Sam à.”

Sam hiểu. Khi bạn đến từ một gia đình rối loạn chức năng như của họ, bạn không có ý tưởng nào về việc làm sao để thực hiện mọi thứ. Không hề có khuôn mẫu nào để noi theo, không một ký ức nào được gợi lên khi bạn muốn biết nên làm thế nào để đối phó với điều gì đó. Bạn muốn một sự bảo đảm rằng, bằng cách nào đó, bạn sẽ không kết thúc giống một trong hai đấng sinh thành của bạn. Nhưng chẳng có sự bảo đảm nào hết. Chỉ có duy nhất niềm hy vọng là, nếu bạn làm mọi thứ ngược lại với cách bạn đã được nuôi dưỡng, có lẽ mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp.

“Anh đã đủ tốt rồi mà.”

“Anh chưa sẵn sàng trở thành một người cha. Anh lo lắng như quý rằng anh sẽ làm rơi bóng.”

“Đừng lo lắng về việc rơi bóng. Việc rơi mất em bé mới gây ra rắc rối đấy.”

Mark cau có. “Anh đang cố nói với em rằng anh nghĩ anh bị tác động nhiều hơn anh ra vẻ.”

“Em không bao giờ nghi ngờ điều đó,” Sam nói, và cười toe toét trước vẻ mặt của anh. Điềm đạm, anh tiếp tục, “Anh, Alex, và em, tất cả chúng ta đều bị tác động bởi phẩm cách trong việc trở thành người nhà Nolan. Nhưng anh là người thích hợp nhất để trở nên tốt đẹp. Em có thể hình dung anh trở thành một người cha khá chần chừ. Điều đó thật kỳ diệu, và em có thể nói, sẽ còn kinh khủng hơn nhiều nếu đó là Alex hay em.”

“Anh đỡ hơn em và Alex,” Mark nói sau một lúc. “Mẹ và cha đã không tệ như thế trong giai đoạn đầu hôn nhân. Chỉ sau khi Alex được sinh ra họ mới trở nên cuồng loạn vì rượu. Vì thế anh được hưởng lợi về... Chà, đó không chính xác là cuộc sống gia đình... nhưng đó là thứ gần với gia đình nhất mà nhà Nolan từng có. Em đã chẳng có được chút nào.”

“Em có nhà Harbison,” Sam chỉ ra.

Mark ngừng lại giữa chừng công việc nhúng cọ vào thuốc nhuộm. “Anh quên mất họ.”

“Em sẽ trở nên lãnh đạm hết như Alex,” Sam nói, “có lẽ thậm chí còn tệ hơn, nếu không có họ. Fred không có đứa trẻ nào của riêng ông, nhưng ông ấy biết khá nhiều về cách làm cha hơn là cha chúng ta. Điều đó dẫn dắt trở lại những gì em đang nói... anh đang làm rất tốt.”

“Sao em biết được?”

“Còn nhớ khi chúng ta có được Holly vào lúc đầu và con bé đã nảy bật ra khỏi bức tường vào lúc mười giờ tối, và bác sĩ nhi đã phải giải thích cho chúng ta ‘quá tải’ có nghĩa là gì không?”

“Nhớ. Điều đó thì có liên quan gì?”

“Chỉ một điều là chúng ta chẳng biết gì về việc nuôi dưỡng một đứa trẻ hết, không biết ngay cả những thứ cơ bản nhất. Nhưng bất chấp điều đó, Holly đang phát triển rất tốt. Anh đã đạt được nhiều hơn là đủ tốt. Vì thế anh chỉ cần giữ nguyên quan niệm như anh đã tiến hành, điều mà trong chừng mực em có thể nói, là những gì mà bậc cha mẹ tốt nhất sẽ làm. Và nếu anh phạm lỗi về bất kỳ phương diện nào, thì đó là phạm lỗi về phương diện tình yêu. Bởi vì đó là đỉnh điểm của tất cả những điều này, đúng không? Anh sẽ có được một người nữa trong cuộc đời anh để yêu thương.”

“Jesus ơi, em trở nên đa cảm khi hít quá nhiều mùi sơn.” Nhưng gương mặt Mark đã dịu đi, và anh mỉm cười. “Cám ơn.”

“Đừng kể lại điều đó nhé.”

“Vậy xét đến lời khuyên mà em vừa trao cho anh... em có định đổi ý về vài quan niệm nào đó không?”

“Về việc kết hôn ư? Quái quỷ, không. Em thích phụ nữ quá nhiều để làm điều đó với một trong số họ. Em không định để bị hất cẳng như Alex nhiều hơn bất kỳ chút nào đâu.”

“Này... gần đây em có gặp Alex không?”

“Cách đây vài đêm,” Sam nói. “Chỉ trong một phút.”

“Chú ấy thế nào?”

“Nó bị quá tải.”

Một nụ cười khắc nghiệt chạm đến gương mặt Mark. “Gần đây, mỗi lần anh gặp Alex, chú ấy ít nhất cũng đã thành hũ hèm được nửa đường rồi.”

“Em nghĩ đó là cách duy nhất để nó có thể đối mặt với cuộc đời.” Sam ngừng lời. “Lúc này nó đang gặp khó khăn về tiền bạc. Darcy đã vét sạch trơn rồi.”

“Đó là thứ mà một gã gốc phải nhận lãnh khi cưới cô ta ngay lúc đầu tiên.”

“Thật vậy.”

Họ nhuộm gổ trong im lặng đôi phút. “Chúng ta có thể làm gì?” Cuối cùng Mark hỏi.

“Đợi cho đến khi nó ngã dập mông.”

“Điều gì xảy ra nếu Alex không sống sót với cú dập mông đó? Mà cũng không trở thành như cha mẹ của chúng ta đã làm?”

Không thể chịu đựng mùi thuốc nhuộm thêm được nữa, Sam đóng nắp hộp và đi đến ô cửa sổ mở. Anh hít thở sâu vài hơi, làm sạch buồng phổi bằng không khí tươi mát. “Em đoán chúng ta có thể thử vài kiểu can thiệp nào đó,” anh nói với vẻ nghi ngại.

“Nếu điều đó cho chúng ta cơ hội đá vào mông nó trong khoảng vài phút, chúng ta hãy làm ngay đi thôi.”

Sam ném một nụ cười ngẩn qua vai và nhìn ra ngoài vườn nho, tán lá xanh đang vươn về hướng bầu trời. “Đừng can thiệp vào chuyện của Al.” anh nghe bản thân đang nói. Bầu không khí điền đầy hương thơm của nho đang phát triển, của những tấm ván lợp mái nhà bị nung dưới ánh nắng, của những trái việt quất tròn trĩnh, và mùi muối biển phong phú của vịnh False.

Khi nhiều thứ đã trở nên đặc biệt tồi tệ trong năm vừa qua, Alex đã đến để sửa chữa ngôi nhà hoặc chỉ ngồi trên hiên trước. Thịnh thoảng, Sam thuyết phục cậu ấy đi vào vườn nho hoặc xuống vịnh cùng anh. Nhưng Sam có cảm giác rằng cảnh vật chẳng có ý nghĩ gì đối với Alex... cậu ta di chuyển xuyên qua cuộc đời mà không trải nghiệm cùng nó.

Trong tất cả con cái nhà Nolan, Alex đã phải chịu điều tồi tệ nhất. Với mỗi năm bị bỏ bê bởi cha mẹ của họ đều có di chứng cho đến khi chẳng còn lại gì cho cậu con trai nhỏ nhất. Giờ đây, rất lâu sau khi Jessica và Alan đã mất, Alex trở nên giống một người đàn ông sắp chết đuối – bạn có thể thấy cậu ta chìm ngay bên dưới mặt nước. Nhưng chỉ trong chùng mực để bạn muốn nỗ lực cứu giúp Alex. Đến đủ gần người sắp chết đuối, và với sự vùng vẫy tuyệt vọng, họ sẽ quơ quào, thở hỗn hển và kéo bạn chìm xuống cùng với họ. Và Sam không hoàn toàn chắc chắn rằng anh có đủ sức để cứu người nào đó hay không – về điểm này cũng cần phải làm rõ là liệu anh thậm chí có thể tự cứu chính mình hay không.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Lucy thức dậy vào buổi sáng với sự chìm đắm lẫn lộn. Cô bị quấy rầy bởi giấc mơ đã để lại trong cô cảm giác về những thân thể đang chuyển động nhẹ nhàng, xoắn vặn, kéo căng thoải mái... của chính cô, được giữ bên dưới sức nặng dễ chịu của một người đàn ông. Cô đã mơ về Sam, cô thừa nhận với sự phiền muộn bẽ bàng. Có lẽ đó là một dấu hiệu tốt – dấu hiệu chắc chắn về việc cô đã vượt qua khỏi chuyện Kevin. Mặt khác, đó là sự ngu ngốc. Sam là một chàng trai mà bất kỳ mối quan hệ nào với anh cũng sẽ chỉ là một ngõ cụt.

Những gì cô cần, Lucy quyết định, là những bài luyện tập và không khí trong lành. Cô rời quán trọ, đi bộ đến xưởng chế tạo, tìm chiếc xe đạp và nón bảo hiểm. Đó là một ngày đẹp trời, đầy nắng và gió nhẹ, hoàn hảo để ghé thăm trang trại hoa lavender địa phương và mua một ít xà phòng làm thủ công và dầu tắm.

Cô đạp xe thong dong dọc theo phố Roche Harbor. Mặc dù đó là con phố lớn sầm uất nhất đảo, nó có lẽ đường khá rộng cho người đi xe đạp, và phô bày những quang cảnh quyến rũ của hoa lan, đồng cỏ, ao hồ, và rừng cây rậm rạp. Tính đơn điệu khoan thai của việc đạp xe giúp cô ổn định đầu óc.

Cô ngẫm nghĩ về cảm giác khi nhìn thấy Kevin và Alice hôm qua. Thật là một khám phá dễ chịu khi nhận ra rằng, cô chẳng còn cảm giác gì về anh ta nữa. Vấn đề thật sự, nguồn gốc của việc tiếp tục thương tiếc, là mối quan hệ của cô với Alice. Lucy thừa nhận rằng hình thức dung thứ nào đó cần thiết cho lợi ích của chính cô. Nói cách khác, nỗi đau bị phản bội sẽ đuổi theo Lucy giống như những vật thể gần-hơn-như-chúng-có-về trong một tấm gương chiếu hậu. Những sẽ ra sao nếu Alice không bao giờ biểu lộ bất kỳ sự ân hận nào? Làm sao bạn có thể tha thứ cho kẻ không hề hối tiếc về những gì họ đã làm được chứ?

Nghe tiếng một chiếc xe hơi đến gần, Lucy thận trọng lái xe trên rìa xa nhất của lề đường để nhường cho người lái xe phần rộng nhất có thể. Nhưng trong vài giây kế tiếp, cô cảm thấy chiếc xe hơi tiến đến quá nhanh, âm thanh của nó rít lên ngay sau cô. Cô liếc nhìn qua vai. Chiếc xe hơi, một chiếc sedan dạng boatlike* (*loại xe có đầu dài mang kiểu dáng của ca-nô – Ct của Sè*), đã bị lạc khỏi làn xe lưu thông và lệch hướng thẳng đến cô. Có một khoảnh khắc mù mịt, tất cả những gì cô cảm thấy trong khoảnh khắc đó là hình phác họa của chiếc xe hơi ngay trước khi nó đâm sầm vào phía sau xe đạp của cô. Cảnh vật bị tung rải giống như hình ảnh những tấm thiệp chúc mừng bị hất đổ. Cô ở trong không trung, lơ lửng và lộn nhào trong giữa những mảnh của

bầu trời, những mảng rừng, nhựa đường và kim loại, và rời mặt đất bay vọt lên với vận tốc của ánh sáng.

Khi cô mở mắt, ý nghĩ đầu tiên của cô là trời đã sáng, đã đến giờ phải thức dậy. Nhưng cô không ở trong giường. Cô nằm dài trong một mảng cỏ dại đang run rẩy. Một cặp đôi lạ mặt khom người trên cô, một người đàn ông và một phụ nữ.

“Đừng di chuyển cô ấy,” Người phụ nữ cảnh cáo, một chiếc điện thoại áp trên tai bà.

“Tôi chỉ định cởi nón bảo hiểm của cô ấy ra thôi mà,” người đàn ông nói.

“Tôi không nghĩ ông nên làm điều đó. Có thể có một tổn thương về cột sống hay gì đó.”

Người đàn ông nhìn xuống Lucy với vẻ quan tâm khi cô bắt đầu di chuyển. “Đợi đã, nhẹ nhàng thôi. Tên cô là gì?”

“Lucy,” cô hỗn hển, dò dẫm tìm dây cài của chiếc nón bảo hiểm.

“Đây, để tôi giúp cô tháo nó ra.”

“Hal, tôi đã bảo ông...” người phụ nữ bắt đầu.

“Tôi nghĩ điều đó ổn. Cô ấy đang di chuyển tay và chân kìa.” Ông ấy mở khoá cài của chiếc nón và nhẹ nhàng lấy ra khỏi đầu Lucy. “Không, đừng cố ngồi dậy. Cô đã bị đánh văng lên thật sự mạnh đấy.”

Nằm yên, Lucy cố ước lượng danh sách những tổn thương trên thân thể cô. Sườn bên phải bị va đập và đang rát bỏng, có một chấn thương tê dại trên vai, và cô có thể bị giết bởi cơn đau đầu. Tuy nhiên, vượt xa hơn cả thứ tồi

tệ nhất, là đùi và bàn chân phải của cô, chúng có cảm giác như bị đặt vào lửa.

Người phụ nữ nghiêng người trên cô. “Một chiếc xe cứu thương đang đến. Có bất kỳ ai mà tôi có thể gọi dùm cô không?”

Hàm răng cô khua lách cách. Cô càng cố làm những cơn run ngừng lại, chúng lại càng tệ hơn. Cô thấy lạnh, những dòng mồ hôi lạnh như đá đang tụ tập bên dưới lớp quần áo. Mùi kim loại mẫn mẫn của bụi và máu nồng nặc trong mũi cô.

“Chậm lại, chậm lại nào,” người đàn ông nói, trong lúc Lucy hỗn hển hớp không khí qua những hơi thở nông. “Con người bị giãn.”

“Sốc.” Giọng người phụ nữ dường như đến từ một khoảng cách rất xa, theo sau bởi một tạp âm dồn dập.

Một cái tên đến với Lucy. Justine. Nỗ lực thu thập những âm tiết giống như việc cố thu thập lá trong cơn bão. Cô nghe những âm thanh đáng sợ vang lên từ đôi môi cô. Cái tên có đủ rõ ràng không nhỉ?

“Được rồi,” người đàn ông nói với giọng xoa dịu. “Đừng cố nói chuyện.”

Có thêm nhiều âm thanh nữa, chiếc xe đang bị kéo đến cạnh đường, sự loé sáng của những ánh đèn, ánh lập loè màu đỏ của chiếc xe đáp ứng nhanh EMS*. Những giọng nói. Những câu hỏi. Nhận thức mơ hồ về những bàn tay không quen thuộc trên thân thể cô, một mặt nạ thở oxygen đeo dính qua miệng và mũi cô, sự nhức nhối của một chiếc kim truyền tĩnh mạch. Và rồi mọi thứ trượt đi, và cô bị xoay tròn vào trong cõi hư không.

*(*EMS : Emergency Medical Services – Dịch vụ y tế khẩn cấp. Mới đầu ngân ngơ lạ lẫm vì nghĩ nó là Express Mail Service-dịch vụ chuyển phát nhanh thư tín, vẫn quen dùng, viết tắt thế này để gây lầm*

lần ghê – Ct của Sê)

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 12.

Ý thức trở lại với Lucy trong sự bối rối, hẳn đã tụ tập trước khi cô có thể cảm nhận được bất kỳ điều gì. Mùi của cao su, của băng dán, mùi cồn isopropyl. Âm thanh của những giọng nói, tiếng lách cách từ những bánh xe của chiếc xe đẩy hàng hoặc băng ca, một chiếc điện thoại đang reng, những đốm sáng nhấp nháy điem tĩnh báo hiệu sự sống trên màn hình. Cô luống cuống khi khám phá ra rằng cô đang nói giống như một diễn viên lồng tiếng tệ hại, ngôn từ không hoàn toàn tương xứng.

Cô mặc một chiếc áo bệnh nhân bằng cotton mỏng mà cô không nhớ chút nào về việc đã thay chúng. Một chiếc kim truyền tĩnh mạch gắn trên lưng bàn tay và được dán cố định vào đó. Mỗi lần một ER tech* hoặc một y tá đi vào trong khu vực được che màn, những con lăn trên những khe rãnh trên trần tạo nên âm thanh rin rít, giống như những trái trứng bị đập vào một cái tô bằng kim loại. Đùi và mắt cá chân phải của cô được giữ cố định bằng một thanh nẹp. Những hồi tưởng mơ hồ về kiểm tra và chụp X-quang chợt đến với cô. Mặc dù biết rằng cô đã gặp may mắn ra sao, tai nạn có thể đã tệ hơn nhiều như thế nào, sự phiền muộn vẫn phủ choàng qua cô như một tấm mền ngọt ngọt. Khi cô xoay đầu sang bên cạnh, chiếc gối bên dưới đầu cô kêu rột rột như thể làm bằng nhựa. Một giọt lệ chảy xuống gò má cô, thấm vào lớp vỏ gối.

(ER tech : có lẽ là Emergency Room technician – kỹ thuật viên phòng cấp cứu – Ct của Sê)*

“Đây.” Người y tá trao cho cô một miếng khăn giấy. “Đó là điều bình thường sau một tai nạn,” Bà ấy nói khi Lucy lau nước mắt. “Cô sẽ lại khóc

rồi nín trong vài ngày kế tiếp.”

“Cám ơn bà.” Lucy siết chặt mẫu khăn giấy trong lòng bàn tay. “Bà có thể cho cháu biết điều gì đã xảy ra với chân cháu không?”

“Bác sĩ đang kiểm tra lại phim X-quang ngay lúc này. Ông ấy sẽ vào đây và nói với cháu sớm thôi.” Người phụ nữ mỉm cười, gương mặt bà dịu dàng. “Trong khi chờ đợi, cháu có một người khách đến thăm đây.” Bà kéo roạt bức màn sang một bên và ngừng ngang khi bà giáp mặt với người nào đó. “Ôi! Cô được cho là phải đợi trong phòng chờ kia mà.”

“Cháu cần gặp bạn ấy ngay bây giờ,” Giọng nói sôi nổi của Justine vang lên.

Một nụ cười toe toét yếu ớt kéo giãn gương mặt của Lucy.

Justine lướt vào bên trong giống như một luồng gió mát, đuôi tóc sẫm cột túm đuôi ngựa đong đưa, sự hiện diện của cô ấy truyền sức sống cho sự vô trùng lạnh lẽo của môi trường bệnh viện. Sự nhẹ nhõm khi có bạn bè ở bên đã mang những giọt lệ nhức nhối quay lại trên đôi mắt của Lucy.

“Lucy... cứng à...” Justine đến với cô, thận trọng kéo thẳng ống truyền dịch. “Chúa ơi. Tớ không dám ôm cậu đâu. Tệ thế nào nào? Có thứ gì gây không?”

“Bác sĩ sẽ đến ngay thôi.” Cô với bàn tay của Justine, từ ngữ đã trở nên va vấp. “Tớ đang chạy xe đạp và tớ bị hất sang một bên. Chiếc xe hơi bị chệch hướng giống như nó được lái bởi một tài xế say rượu. Tớ nghĩ đó là một phụ nữ. Tớ không biết tại sao bà ta không ngừng lại. Tớ không biết xe đạp của tớ ở đâu, cũng như túi xách của tớ hoặc điện thoại...”

“Chậm thôi nào.” Justine giữ chặt tay cô. “Đó không phải một tài xế say rượu đâu, đó là một phụ nữ già. Bà ấy nghĩ đã tông phải một nhánh cây,

nhưng bà ấy đã ngừng xe cách đó một chút và quay lại. Bà ấy đã cực kỳ suy sụp khi nhận biết điều gì đã xảy ra, cặp đôi tìm thấy cậu đã nghĩ bà ấy bị đột quỵ tim.”

“Người phụ nữ đáng thương.” Lucy thì thầm.

“Túi xách và điện thoại của cậu ở đây. Chiếc xe đạp thì tiêu tùng rồi.”

“Đó là một chiếc xe hái nho hiệu Schwinn,” Lucy nói với vẻ thê lương. “Từ những năm sáu mươi. Tất cả thành phần đều nguyên gốc.”

“Chiếc xe có thể bị thay thế. Cậu thì không.”

“Cậu thật ngọt ngào khi đến đây,” Lucy nói. “Tớ biết cậu bận rộn như thế nào.”

“Cậu đùa à? Không điều gì quan trọng hơn cậu hay Zoe hết. Chị ấy cũng muốn đến, nhưng phải có người ở lại quán trọ.” Justine ngừng lời. “Trước khi tớ quên mất, Duane muốn tớ nói với cậu rằng họ đã đoán ra những rắc rối với xe hơi của cậu. Nó có vấn đề về áp lực xy-lanh.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có thể bao gồm một lỗi về van nén hoặc bạc pít-tông, những miếng đệm xy-lanh... Duane sẽ nói điều đó với cửa tiệm để bảo đảm nó được sửa đúng. Không nhắc đến việc đó sẽ mất bao lâu.”

Lucy lắc đầu, kiệt sức và mất phương hướng. “Với tất cả sự hỗn độn của chân tớ, dù sao thì có lẽ tớ sẽ không thể lái xe được trong một thời gian.”

“Cậu có một quân đoàn mô-tô sẽ đưa cậu đi bất kỳ nơi nào cậu muốn.” Justine ngừng lại. “Miễn là cậu không phiến ở trên một chiếc Harley.”

Lucy xoay sở được một nụ cười yếu ớt.

Vị bác sĩ, một người đàn ông tóc đen với đôi mắt mệt mỏi và nụ cười dễ chịu, tiến vào.

“Tôi là Dr. Nagano,” ông nói, tiến đến gần Lucy. “Nhớ tôi không?”

“Phần nào,” Lucy bẽn lễn nói. “Ông đã yêu cầu tôi chạm vào mũi của tôi. Và ông muốn biết tên đệm của tôi.”

“Một phần của kiểm tra lâm sàng ấy mà. Cô có một sang chấn nhẹ, điều đó có nghĩa là cô cần nghỉ ngơi trong vài ngày kế tiếp. Và phim X-quang của cô cho biết không có vấn đề gì.”

“Ý bác sĩ là chân tôi? Nó có bị gãy không?”

Dr. Nagano lắc đầu.

“Ôi, tuyệt quá,” Lucy nói.

“Thật ra, một chỗ gãy rõ rệt còn dễ chịu hơn. Một cái xương gãy hàn gắn dễ dàng hơn một sợi dây chằng bị biến dạng.”

“Đó là những gì tôi bị sao? Một sợi dây chằng biến dạng?”

“Ba trong số chúng. Cộng thêm một vết nứt bằng sợi tóc trên xương mác, đó là cái nhỏ hơn trong hai xương cẳng chân của cô. Không cần phải nói, cô sẽ hoàn toàn không dùng chân trong ba ngày kế tiếp.”

“Tôi thậm chí không thể đi từ phòng này đến phòng kia sao?”

“Đúng vậy. Không được đặt bất kỳ sức nặng nào lên chiếc chân đó. Giữ nó nâng lên cao và đứng yên. Những cái dây chằng đó sẽ đòi hỏi thời gian để lành lại một cách thích hợp. Tôi sẽ cho cô về nhà với một số hướng dẫn chi tiết. Trong ba ngày, cô sẽ trở lại để bó nẹp giăng Aircast và mang nạng.”

“Trong bao lâu?”

“Tối thiểu ba tháng bó nẹp.”

“Chúa ơi.” Lucy nhắm mắt.

“Có tổn thương nào khác nữa không?” Cô nghe Justine hỏi.

“Trầy trụa và thâm tím, không có gì đáng kể. Điều quan trọng là giám sát cô ấy xem liệu có bất kỳ phản ứng phụ nào từ sự sang chấn không... nhức đầu, buồn nôn, lẫn lộn... trong trường hợp đó, cô ấy cần phải đến đây ngay lập tức.”

“Hiểu rồi.” Justine nói.

Sau khi vị bác sĩ rời khỏi, Lucy mở mắt và thấy Justine đang xoa trán như thể đó là một mảnh giấy nhàu mà cô đang cố vuốt cho phẳng.

“Ôi,” Lucy lẩm bẩm với vẻ mất tinh thần rõ ràng. “Cậu và Zoe đã bận tối tăm mặt mũi rồi, đúng không?” Trong vài ngày vừa qua, họ đã điên cuồng chuẩn bị cho một đám cưới và tiệc chiêu đãi lớn sẽ diễn ra vào cuối tuần này. “Đây là thời điểm tồi tệ nhất với tớ vì đã làm điều này với các cậu.”

“Cậu đâu có chủ tâm làm điều đó.” Justine nói. “Và làm gì có thời điểm thích hợp cho việc bị tông bởi một chiếc xe hơi cơ chứ?”

“Tớ đang nghĩ đến việc phải làm gì... đi đâu...”

“Đừng lo lắng,” Justine điềm tĩnh nói. “Từ giây phút này, mọi mảnh năng lượng của cậu phải dành để chữa lành vết thương. Đừng căng thẳng. Tớ sẽ đoán ra phải làm gì.”

“Tớ rất tiếc,” Lucy sụt sịt nói. “Tớ là một cái nhọt ở mông.”

“Im. Miệng.” Justine với tay lấy miếng khăn giấy mới và chấm nhẹ vào mũi Lucy như thể cô là một đứa trẻ. “Bạn bè là để giúp nhau trong cuộc sống. Chúng ta không bỏ rơi nhau, đúng chứ?”

Lucy gật đầu.

Justine đứng lên và mỉm cười với cô. “Tớ sẽ ở trong phòng chờ, gọi vài cuộc điện thoại. Đừng đi đâu nhé.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Từ khoảnh khắc Sam nhận cuộc gọi của Justine, anh bị chiếm giữ bởi nỗi lo lắng kinh khủng. “Anh sẽ đến đó,” là tất cả những gì anh nói, và trong chưa đầy mười lăm phút, anh đã đến được bệnh viện.

Bước vào toà nhà với những sỏi chân dài, anh tìm thấy Justine trong phòng chờ.

“Sam.” Cô nói, bóng dáng của một nụ cười trải qua gương mặt cô. “Cám ơn vì đã đến đây. Tình huống cứ như địa ngục ấy.”

“Lucy thế nào?” anh hỏi cộc lốc.

“Sang chấn nhẹ, Thâm tím và trầy xước, chân bạn ấy mới hoàn toàn hồng bết. Biến dạng dây chằng và nứt xương.”

“Chết tiệt,” anh nói êm ái. “Điều đó đã xảy ra như thế nào?”

Justine giải thích trong sự đồ xô của từ ngữ, trong lúc anh lắng nghe mà không bình luận... “Vì thế bạn ấy không thể di chuyển chút nào trong vài ngày,” Cô kết thúc. “Và cho dù Lucy không nặng lắm, Zoe và em không thể mang cô ấy đi loanh quanh được.”

“Anh sẽ giúp.” Sam nói ngay.

Justine thở phào. “Tạ ơn Chúa. Con tôn thờ ngài. Em biết nhà anh có đủ phòng, và Zoe với em có một đám cưới từ địa ngục vào cuối tuần tại quán trọ. Bọn em sẽ chẳng có đến một giây rảnh rỗi, và không cách chi bọn em có thể...”

“Đợi đã,” Sam cắt ngang một cách cộc cằn. “Anh không thể đưa Lucy đến nhà anh được.”

Justine chống tay lên hông và trao cho anh ánh mắt khiêu khích. “Anh vừa nói anh sẽ giúp mà.”

“Phải, giúp. Cô ấy không thể ở với anh.”

“Tại sao không?”

Sức mạnh của sự chống đối bỏ lại Sam tạm thời tắt tiếng. Anh không bao giờ cho phép phụ nữ qua đêm tại nhà anh. Và anh đặc biệt không muốn

Lucy ở trong nhà anh. Đặc biệt không phải khi cô bị thương và cần anh như thế. Anh chợt rã rời trong căng thẳng, một lớp bụi mờ hôi phủ trên da anh.

“Tại sao không thể có ai khác làm điều đó?” anh hỏi vặn tắt. “Cha mẹ cô ấy thì sao?”

“Họ ở tận Pasadena* cơ.”

*(*Pasadena : thành phố lớn thứ 9 thuộc địa hạt Los Angeles, bang California, USA)*

“Cô ấy không có bạn bè nào khác sao?”

“Có, nhưng không ở trên đảo. Ngoại trừ Zoe và em, bạn ấy mất hết bạn bè đã có cùng Kevin. Họ không muốn làm hấn khó chịu vì đứng về phe bạn ấy.” Với vẻ kiên nhẫn cường điệu, Justine hỏi, “Chính xác thì vấn đề là gì, Sam?”

“Anh chỉ mới quen biết cô ấy,” Anh phản đối.

“Anh thích bạn ấy. Anh chạy ào ngay đến đây khi em gọi.”

“Anh không biết Lucy đủ nhiều để giúp cô ấy vào và ra khỏi giường, mang cô ấy đến phòng tắm, thay băng, tất cả những điều lặt vặt đó.”

“Gì thế, bây giờ anh kiểu cách khiếp vậy à? Thôi đi, Sam. Anh đã ở cùng biết bao phụ nữ rồi. Chẳng còn điều gì anh chưa từng thấy trước đây hết.”

“Không phải điều đó.” Sam rảo bước ngang qua gian phòng đợi trống trải, cào tay vào trong tóc. Làm sao anh có thể giải thích được mối nguy hiểm sâu xa trong việc thân mật với Lucy? Rằng vấn đề là cách anh thực sự muốn chăm sóc cô nhiều như thế nào? Anh không tin tưởng bản thân khi dính líu

với cô. Anh sẽ kết thúc bằng việc có sex với cô, chiếm lấy lợi thế từ cô, và làm tổn thương cô.

Anh ngừng bước và trừng mắt nhìn Justine. “Nghe này,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt. “Anh không muốn trở nên gần gũi cô ấy. Anh không muốn cô ấy tùy thuộc vào anh.”

Justine nhìn anh qua đôi mắt nheo nheo có thể xắt lát anh ngay tại chỗ. “Anh thật sự xét nét thế sao, Sam?”

“Dĩ nhiên anh là thế,” anh cúi kính. “Anh đã bao giờ làm ra vẻ bình thường chưa nào?”

Justine tạo ra một âm thanh chán ghét. “Anh biết gì không? Em tiếc là em đã hỏi. Lỗi của em.”

Sam cau có khi cô quay đi. “Em định sẽ làm gì?”

“Đừng bận tâm về điều đó. Không phải vấn đề của anh.”

“Em định gọi cho ai?” Anh dai dẳng.

“Duane. Anh ấy và bạn bè của anh ấy sẽ chăm sóc bạn ấy.”

Miệng Sam trễ xuống. “Em định trao một phụ nữ bị thương đang điều trị cho một băng đảng mô-tô ư?”

“Họ là những chàng trai tốt. Họ có cả một nhà thờ riêng nữa đấy.”

Cơn thịnh nộ ngay lập tức thổi luồng máu nóng lên mặt anh. “Có nhà thờ riêng không làm cho em tốt lên. Nó chỉ giúp em được miễn thuế.”

“Đừng quát em.”

“Anh không quát.”

“Em sẽ không gọi đó là giọng nói thầm của anh đâu, Sam.” Justine nhắc điện thoại lên và gõ vào màn hình.

“Không,” anh gầm gừ.

“Không, gì?”

Sam hít một hơi thở sâu, khao khát được giọng nồm đấm xuyên qua tường. “Anh sẽ...” Anh tắt tiếng và tăng hăng một cách khó nhọc, rồi trao cho cô một ánh mắt căm ghét. “Anh sẽ chăm sóc cô ấy.”

“Tại nhà anh à,” cô làm rõ.

“Phải,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Tốt. Cám ơn anh. Chúa ơi, tất cả những tấn tuồng này...” Lắc đầu, Justine đi đến máy bán hàng và nhét vài đồng xu để mua nước uống.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Lucy chớp mắt bối rối khi Sam Nolan đi qua tấm màn ngăn. “Anh làm gì ở đây thế?” Cô yếu ớt hỏi.

“Justine gọi anh.”

“Bạn ấy không nên làm thế. Em xin lỗi.”

Ánh mắt anh lướt qua cô, không bỏ sót chi tiết nào. Khi anh nói, giọng anh lặng lẽ và cộc cằn. “Em có đau lắm không?”

“Không quá tệ đâu.” Lucy ra hiệu về túi dịch truyền. “Họ cho em một ít narcotic* gì gì đó.” Cáu kỉnh cô nói thêm, “Có một kim tiêm trên tay em.”

*(*Narcotic : thuật ngữ chỉ ma túy hay chất an thần gây nghiện nói chung)*

“Chúng ta sẽ đưa em ra khỏi đây sớm thôi.”

Cô chú mục vào áo của Sam, màu xanh sẫm in những hàng màu trắng thứ gì đó trông như một trạm điện thoại kiểu xưa. “Đó là trạm điện thoại à?”

“Trạm kiểm soát. Từ phim Dr.Who ấy.” Nhìn thấy vẻ ngơ ngác của cô, anh giải thích. “Đó là tàu du hành vượt thời gian.”

*(*Dr.Who - bác sĩ vô danh, là một bộ phim khoa học viễn tưởng do hãng BBC của Anh sản xuất từ 1963-1989. Sau đó hãng Universal của Hollywood SX lại từ năm 1996 đến nay vẫn còn đang quay. Đây là bộ phim truyền hình chủ đề KH viễn tưởng được xem là dài nhất và thành công nhất mọi thời đại. Bộ phim kể về một Time Lord dưới dạng con người tên The Doctor với những cuộc phiêu lưu vượt không gian và thời gian ở trái đất. Bộ phim mang tính giáo dục về lịch sử, địa lý và khoa học được đánh giá cao. Mình đã coi mấy tập đầu, chẳng thấy hay gì hết – Sè)*

Hình bóng của một nụ cười lướt qua môi cô. “Kẻ lập dị” Cô nói, và hỉ mũi.

Tiến gần hơn, Sam đặt bàn tay lên hông cô, thăm dò đường nét của lớp băng bằng nhựa tổng hợp, điều chỉnh tấm đắp của bệnh viện phủ qua chiếc chân bị bó nẹp. Có một sự sở hữu lạ lùng nào đó về cách anh chạm vào cô. Lucy nhìn chăm chăm vào anh đầy hoang mang, cố tìm hiểu chuyện gì đang đè nặng trên anh. Anh có dáng vẻ của một người đàn ông đang đối mặt với một nhiệm vụ không hài lòng.

“Trong anh có vẻ giận dữ.” Cô nói.

“Anh không có.”

“Anh đang nghiến chặt hàm kia.”

“Hàm của anh luôn có vẻ như thế.”

“Mắt của anh đang trợn trừng lên.”

“Đó là do ánh sáng của bệnh viện.”

“Điều gì đó đang xảy ra.” Cô dai dẳng.

Sam giữ bàn tay lạnh giá của cô trong tay anh, thận trọng không làm tuột máy đo ô-xy mạch gắn trên đầu ngón tay trỏ của cô. Ngón cái của anh xoa nhẹ trên lưng của các ngón tay cô. “Trong vài ngày kế tiếp, em sẽ cần ai đó giúp đỡ em. Điều này nhiều hơn những gì em có thể tự đối phó được.” Một khoảng dừng thăm dò. “Vì thế anh sẽ đưa em đến Rainshadow Road với anh.”

Đôi mắt Lucy mở rộng, và cô giật tay ra khỏi tay anh. “Không. Em... không, em sẽ không làm thế đâu. Đó là lý do Justine gọi cho anh à? Chúa ơi, em không thể đi bất cứ nơi nào với anh được.”

Sam trở nên tàn nhẫn. “VẬY em định đi đâu, Lucy? Quán trọ ư? Tự nhốt mình trong một phòng trọ mà không có ai giúp đỡ ư? Cho dù Zoe và Justine không có sự kiện lớn sắp diễn ra vào cuối tuần, họ sẽ vẫn gặp khó khăn khi mang em lên và xuống những bậc thang.”

Lucy tỳ lòng bàn tay ẩm ướt lên đầu, nơi đã bắt đầu nhức nhối dữ dội.
“Em... em sẽ gọi cho cha mẹ em.”

“Họ ở cách đây ít nhất cả ngàn dặm.”

Cô quá lo lắng và suy yếu đến nỗi cảm thấy cổ họng nghẹn ngào chống lại một đợt nước mắt mới. Hoảng sợ vì sự thiếu kiểm soát ấy, cô đặt tay ngang qua mắt và thốt ra một âm thanh thất vọng. “Anh quá bận rộn. Vườn nho...”

“Thợ của anh sẽ bù đắp cho anh.”

“Anh trai của anh và Holly thì sao?”

“Họ sẽ không phiền hà gì đâu. Đó là một ngôi nhà lớn mà.”

Khi cô bắt đầu hiểu thấu đáo tình huống, Lucy nhận ra rằng Sam sẽ phải giúp cô tắm rửa, ăn uống, mặc đồ... những điều thân mật sẽ làm ngưỡng ngùng ngay cả với người cô đã quen biết trong một thời gian dài. Và trông anh không có vẻ vui sướng trước tình huống ấy hơn gì cô.

“Có thể sẽ tìm ra được một giải pháp khác,” Lucy nói, cố đến tuyệt vọng để suy nghĩ. Cô hít vào một hơi thở dài, rồi một hơi khác, không thể có đủ không khí trong những lá phổi đang siết chặt.

“Chết tiệt, đừng bắt đầu chứng thở nhanh chứ.” Tay Sam đặt trên ngực cô, chà sát theo những vòng tròn chậm chậm. Sự thân mật của hành động đó khiến cô hỗn hển.

“Em không cho anh quyền...” Cô bắt đầu run rẩy.

“Trong vài ngày sắp tới,” Sam nói, mi mắt anh hạ thấp để che dấu đi cảm xúc. “Em sẽ phải quen thuộc với việc có đôi tay anh trên em.” Chuyển động

xoay tròn vẫn tiếp tục, và Lucy dịu xuống một cách vô dụng. Để làm cô xấu hổ thêm, một tiếng nấc nhỏ nghẹn ngào buột ra khỏi cô. Cô nhắm mắt. “Em sẽ phải để anh chăm sóc em.” Cô nghe anh nói. “Đừng lãng phí hơi sức để tranh cãi. Sự thật là, em sẽ về nhà cùng anh.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 13.

Trời vừa sập tối khi chiếc bán tải của Sam rẽ vào phố Rainshadow và lăn bánh dọc theo lối vào nhà. Anh đã ký tất cả các giấy tờ xuất viện của Lucy, thu thập một đống những chỉ dẫn y tế và đơn thuốc, rồi hộ tống Lucy khi một RN* đưa cô ra bên ngoài trên một xe lăn. Justine cũng có mặt, hồ hởi một cách trêu người như thói quen của cô.

(Registered Nurse (?) – Y tá có đăng ký, y tá chính thức – chắc là để phân biệt với y tá tập sự hoặc chưa đủ chuyên môn... Ôi đã viết tắt lại còn rắc rối... Ct của Sẻ.)

“Tốt đấy, mấy nhóc.” Cô líu lo, “Chuyện này sẽ trở thành tốt đẹp, Sam, em nợ anh. Lucy, cậu sẽ yêu ngôi nhà của Sam cho xem– đó là một nơi đồ sộ - và ngày nào đó, tớ cam đoan bọn mình sẽ nhìn lại tất cả những điều này và... Anh nói gì cơ, Sam?”

“Anh nói, ‘Cứ thúc đẩy đi, Justine’” Anh làu bàu, nhắc Lucy lên khỏi xe lăn.

Chẳng hề nhiều loạn, Justine theo sau khi Sam mang Lucy vòng qua chiếc xe tải. “Tớ đã sắp xếp một túi đồ qua đêm cho cậu, Luce. Ngày mai Zoe hoặc tớ sẽ ghé qua và mang thêm.”

“Cám ơn cậu.” Lucy quàng cánh tay quanh cổ Sam khi anh nhắc cô lên với sự dễ dàng đáng kinh ngạc. Bờ vai anh rắn chắc dưới lòng bàn tay cô. Làn da anh có mùi rất tuyệt, sạch sẽ, với đôi chút dấu hiệu của muối, giống như không khí của đại dương, và tươi mát như cây lá trong vườn.

Sam đặt Lucy vào trong xe, điều chỉnh lưng ghế cho cô, và cài đai an toàn. Mỗi động tác đều khéo léo và hiệu quả, cách cư xử mang tính khách quan.

Anh liên tục liếc nhìn cô, về thăm dò. Khổ sở, cô tự hỏi, không biết Justine đã nói gì để thuyết phục được anh chăm sóc cô. “Anh ấy không muốn làm điều này đâu.” Cô đã thì thầm với Justine trong bệnh viện, và Justine thì thầm lại, “Anh ấy có. Anh ấy chỉ hơi hoảng sợ một chút.”

Nhưng đối với Lucy, Sam không có vẻ hoảng sợ chút nào. Anh dường như rất bực bội. Cuộc lái xe đến vườn nho diễn ra trong im lặng. Dù chiếc xe của Sam có bộ nhún hoàn hảo, những cú xóc thỉnh thoảng trên đường khiến Lucy nhăn mặt. Cô đau đớn và mệt lử, và cô chưa bao giờ cảm thấy giống một gánh nặng như thế với bất kỳ ai.

Cuối cùng họ rẽ vào lối đi riêng dẫn đến một ngôi nhà kiểu Victorian được trang trí với những mái nhô, những hàng lan can, một đỉnh vòm trung tâm, và một vụng đài. Ánh hoàng hôn nhàn nhã đã biến ngôi nhà sơn trắng thành màu sắc của loại kem Creamsicle*. Đài phun nước được viền quanh bằng một vạt những bụi hồng đỏ chen lẫn những cây tú cầu trắng. Gần đó, một kho chứa to lớn xám xịt đi kèm những hàng nho vui vẻ ngang qua địa hình giống như những đứa trẻ vừa chạy ra khỏi chỗ trốn.

*(*Creamsicle : Một nhãn kem nổi tiếng của thương hiệu kem Popsicle của tập đoàn Unilever-USA, loại Creamsicle này có nhân cũng như lớp bọc ngoài cây kem bằng mút cam, dâu, hoặc việt quất..., loại nhân sữa đặc là Dreamicle, nhân chocolate là pudgsicle... Ct của Sè)*

Lucy nhìn chăm chăm vào quang cảnh với vẻ kinh ngạc sửng sốt. Nếu đảo San Juan là một thế giới tách biệt khỏi đất liền, đây là một thế giới nằm trong lòng thế giới đó. Ngôi nhà với những ô cửa sổ mở rộng mời gọi những làn gió biển, ánh trăng, những linh hồn lang thang. Có vẻ như nó đang đợi cô.

Thấu hiểu phản ứng của Lucy qua ánh mắt sắc sảo, Sam lái chiếc xe vào chỗ đậu bên cạnh ngôi nhà. “Phải,” anh nói, như thể cô vừa hỏi một câu hỏi, “đó là cách anh cảm thấy khi lần đầu tiên nhìn thấy ngôi nhà.” Anh ra khỏi xe và

đi vòng qua phía Lucy, vươn tay để tháo khoá đai an toàn. “Quàng tay quanh cổ anh nào,” anh nói.

Lucy làm theo với một chút lưỡng lự. Anh nhắc cô lên, lưu ý để không làm đau chiếc chân bị bó nẹp. Ngay khi cánh tay anh khép chặt quanh cô, Lucy cảm nhận một cảm giác mới mẻ, sai lạc, một cảm giác quy phục, thứ gì đó tan chảy tận bên trong. Đầu cô rũ xuống nặng nề trên vai anh, và cô đấu tranh để nhắc nó lên lại. Sam thì thầm, “được mà,” và, “điều đó ổn mà,” khiến cô nhận ra cô đang run rẩy.

Họ trèo lên những bậc cấp phía trước đến một hàng hiên rộng với trần màu xanh dịu. “Xanh nhạt,” Sam nói, khi anh nhận ra Lucy đang nhìn lên trên. “Bọn anh cố theo sát màu nguyên thuỷ nhất có thể được. Nhiều người quanh đây thường sơn trần hiên trước của họ màu xanh. Một số nói đó là để lừa những con chim và côn trùng, khiến chúng tưởng đó là bầu trời. Nhưng những người khác lại nói lý do thực sự là để ngăn ngừa những hồn ma.”

Sự tuôn trào của từ ngữ làm Lucy nhận ra rằng Sam thật sự có chút sợ hãi, đúng như Justine đã nói. Đây là một tình huống bất bình thường đối với cả hai người họ.

“Gia đình anh có biết em sẽ đến không?” Cô hỏi.

Anh gật đầu. “Anh đã gọi báo cho họ từ bệnh viện.”

Cửa trước mở ra, tuôn đổ một chùm sáng dài hình chữ nhật tràn ra hiên trước. Một người đàn ông tóc sẫm đang giữ cánh cửa, trong lúc một cô bé tóc vàng và một con chó bulldog đi đến ngưỡng cửa. Người đàn ông lớn tuổi hơn Sam một chút, một phiên bản chắc nịch hơn của Sam, với cùng vẻ đẹp trai phong trần. Và anh cũng có một nụ cười toả sáng tương tự. “Chào mừng đến với Rainshadow,” anh nói với Lucy. “Anh là Mark.”

“Em xin lỗi về sự áp đặt này. Em...”

“Không sao.” Mark nói với vẻ thoải mái. Ánh mắt anh đảo qua Sam. “Anh có thể giúp gì không?”

“Túi của cô ấy vẫn còn trong xe.”

“Anh sẽ lấy nó.” Mark lướt qua họ.

“Tránh đường nào, mấy nhóc,” Sam nói với đứa trẻ và con chó, và chúng vội vã né sang bên cạnh. “Bác sẽ mang Lucy lên lầu.”

Họ đi vào trong sảnh đón có sàn màu sẫm và trần cao nhiều lớp, những bức tường phủ màu kem và treo những bức tranh thực vật được đóng khung.

“Maggie đang nấu bữa tối,” Holly nói, theo sau họ. “Soup gà và bánh mì gối lên men, và bánh pudding chuối để tráng miệng. Bánh pudding thật sự ấy, không phải trong hộp đâu.”

“Bác biết, chúng có mùi quá tuyệt so với Mark nấu,” Sam nói.

“Maggie và cháu đã thay khăn trải giường mới rồi. Dì ấy nói cháu là một người trợ giúp giỏi.”

“Thế mới là cô gái của bác chứ. Giờ thì đi rửa ráy để ăn tối đi nào.”

“Cháu có thể nói chuyện với Lucy không?”

“Để sau đi, bánh gừng à. Lucy kiệt sức rồi.”

“Chào Holly,” Lucy xoay sở để nói qua vai anh.

Đứa bé cười rạng rỡ với cô. “Bác Sam chưa từng mời bất kỳ ai đến đây nghỉ lại hết. Cô là người đầu tiên đây!”

“Cám ơn nhé, Holly,” Sam lầm bầm khi anh mang Lucy lên lồng cầu thang bằng gỗ nhạc ngựa.

Một tiếng cười yếu ớt run rẩy trong cổ họng Lucy. “Em rất tiếc. Em biết Justine đã ép anh làm điều này. Em...”

“Justine không ép anh làm bất kỳ điều gì mà anh không muốn làm.”

Lucy để đầu cô ngả trên vai anh, không thể nhìn vào anh khi cô nói, “Anh đâu có muốn em ở đây.”

Sam lựa chọn từ ngữ cẩn thận. “Anh không muốn những thứ phức tạp. Tương tự như em.”

Khi họ đến đầu cầu thang, sự chú ý của Lucy bị thu hút bởi một ô cửa sổ đồ sộ, nơi cho phép một tầm nhìn toàn cảnh về lối vào phía trước. Đó là một ô cửa sổ kính màu rạng rỡ, một thân cây trụi lá đang nhẹ nhàng ôm lấy một ánh trăng mùa đông màu cam trong những nhánh của nó.

Nhưng khi Lucy chớp mắt, màu sắc và các hoa văn biến mất. Ô cửa sổ trống rỗng. Chẳng có gì ngoài tấm kính đục trong suốt.

“Đợi đã. Đó là cái gì thế?”

Sam quay đầu để xem cô đang nhìn chăm chăm vào cái gì. “Ô cửa sổ?”

“Nó thường là kính ghép màu,” Lucy nói với vẻ sững sờ.

“Nó có thể là thế.”

“Không. Nó đã là thế. Với một cái cây và một ánh trăng.”

“Bất luận cái gì đã ở đó thì cũng bị vỡ từ lâu rồi. Tại vài thời điểm người ta đã cố biến ngôi nhà thành những căn hộ cho thuê.” Sam mang cô rời xa ô cửa sổ. “Em nên thấy nó khi anh mới mua. Thảm bèm xòm trong các phòng. Họ đã phá vỡ những bức tường chống đỡ và lắp những vách ngăn bằng ván mỏng. Em trai Alex của anh đã đem đội thợ đến để xây lại những bức tường có khả năng chịu tải và lắp những thanh rầm chống. Bây giờ nơi này đã vững như đá tảng rồi.”

“Nó thật xinh đẹp. Giống như trong những câu chuyện thần tiên. Em cảm thấy giống như em đã từng ở đây trước kia rồi, hoặc đã mơ về nó.” Trí óc cô đã mệt, các ý tưởng không kết nối chính xác nữa.

Họ đi vào một căn phòng ngủ hình chữ nhật dài năm song song với vịnh, những bức tường phủ ván rộng, một lò sưởi trong góc phòng, rất nhiều cửa sổ nhìn ra mặt nước màu xanh lấp lánh của vịnh False. Ô cửa sổ khác ở cuối dãy đã được điều chỉnh với những bức rèm và mở để đón không khí bên ngoài.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Sam đặt cô trên một chiếc giường lớn với đầu giường trang trí cổ điển và những tấm phủ chăn bông màu xanh đã được xếp lại.

“Đây là phòng của anh? Giường của anh?”

“Phải.”

Lucy cố ngồi dậy. “Sam, không...”

“Nằm yên,” anh nói. “Ý anh là thế, Lucy. Em sẽ tự làm đau chính mình đấy. Em sẽ ở đây. Anh sẽ ngủ trên một chiếc giường xếp trong căn phòng khác.”

“Em sẽ không đá anh ra khỏi phòng của chính anh đâu. Em sẽ ngủ trên giường xếp.”

“Em sẽ ngủ ở nơi anh bố trí cho em.” Sam phủ tấm mền màu xanh với những bông tuyết trắng qua cô. Chống một tay bên cạnh kia của người Lucy, anh nhìn xuống cô. Có lẽ là do hiệu quả của ánh hoàng hôn xuyên qua những ô cửa sổ, gương mặt anh dường như quá dỗi dượng. Anh với tay xuống để nhét một lọn tóc bị tuột của cô ra sau tai. “Em có thể tỉnh táo đủ lâu để ăn một ít soup không?”

Lucy lắc đầu.

“VẬY, nghỉ ngơi đi. Anh sẽ đến thăm em sau một lúc nữa.”

Lucy nằm yên lặng khi anh rời đi. Căn phòng yên tĩnh và mát mẻ, và từ phía xa, cô nghe tiếng sóng xô bờ. Những âm thanh mơ hồ dễ chịu xuyên qua sàn và những bức tường, những giọng nói chen lẫn tiếng cười, tiếng lanh canh của xoong chảo, của những chiếc đĩa và muỗng nĩa. Những âm thanh của gia đình và tổ ấm, trôi nổi trong không khí như một bài hát ru.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sam ngừng bước nhìn chăm chăm về ô cửa sổ trên chiếu nghỉ cầu thang ở tầng hai. Vầng trăng đã mọc trước cả khi mặt trời chìm khuất, một vòng trăng-ánh vàng khổng lồ trên bầu trời màu tím. Những nhà khoa học đã cho rằng kích thước của vầng trăng hạ chí là một trò bịp của thị giác, rằng mắt

của con người thì không thể đo lường chính xác khoảng cách mà không có sự giúp đỡ của các tín hiệu trực quan. Nhưng một số ảo ảnh lại có vẻ thực hơn cả thực thể.

Trước đây có lần Sam đã đọc về một thi nhân Trung Hoa thời xưa*, người đã chết đuối trong lúc cố ôm ảnh phản chiếu của vầng trăng. Ông đã nhắm nháp rượu gạo khi xuôi theo dòng Dương Tử - quá nhiều rượu, khi làm sáng tỏ về cái chết ô nhục của ông (*chắc ai cũng biết là ai rồi hén – Đại thi hào Lý Bạch đời Đường – Ct của Sè*). Nhưng Chúa chứng giám, chẳng có lựa chọn nào cho việc khao khát thứ gì đó hoặc ai đó mà bạn không bao giờ có thể có được. Đó là vẻ quyến rũ tai họa của ánh trăng.

Lucy đang ở trong giường anh, mong manh như một đoá lan bị cắt khỏi cành. Anh bị cám dỗ ở lại trong hành lang ngay bên ngoài cánh cửa phòng ngủ và ngồi trên sàn, tựa lưng vào tường, chờ đợi xem cô có cần thứ gì không. Nhưng anh ép bản thân đi xuống dưới lầu, nơi Renfield đang chạy tới chạy lui với một chiếc vớ cũ trong miệng, và Holly đang ngồi bên bàn, Mark đang nói chuyện điện thoại với ai đó về lịch hẹn với nha sĩ.

Hướng đến bếp, Sam đi đến chiếc bàn làm việc lớn bằng gỗ năm riêng biệt, nơi Maggie đang đứng đánh cream trong một chiếc tô.

Maggie Conroy xinh xắn nhiều hơn là đẹp, tính cách của chị sôi nổi đến mức tạo nên ấn tượng rằng chị cao hơn thực tế. Chỉ khi chị đứng ngay bên cạnh, bạn mới nhận ra chị không thể cao hơn năm feet một inch. (*1.549 mét – Sè*) “Tôi cao năm feet một inch rưỡi,” (*1.562 mét – Sè*) Maggie luôn khẳng khẳng như thể nửa inch đó có một sự khác biệt kinh khủng lắm.

Trong quá khứ, Mark luôn cặp với những cô nàng chiến lợi phẩm, loại người rất tuyệt để nhìn ngắm nhưng hiếm khi vui vẻ để trải qua thời gian thực sự. Tạ ơn Chúa rằng cuối cùng khi Mark nghiêm túc với ai đó, người đó là

Maggie, tính lặt vặt quan quanh co của chị ấy chính xác là thứ cần thiết cho một gia đình.

Không nói năng gì, Sam tiến lại gần, lấy đồ khuấy và chiếc tô khỏi chị, và tiếp tục đánh cream.

“Cám ơn,” Maggie nói, lúc lắc bàn tay bị mỡ.

“Sao chị không sử dụng máy khuấy?”

“Mark không nói với chú sao? Maggie nhìn mặt một cách đáng yêu, và gục đầu xấu hổ. “Tuần trước chị đã làm cháy động cơ máy trộn rồi. Chị hứa sẽ thay thế nó.”

“Đừng bận tâm về điều đó,” Sam nói, tiếp tục khuấy. “Bọn em vẫn thường có những tai nạn bếp núc quanh đây. Ngoại trừ rằng, Mark và em thường là nguyên nhân. Chị đã làm cháy động cơ như thế nào thế?”

“Chị đang cố nhào bột bánh pizza, chúng quá nặng và đặc quánh, rồi sau đó có một mùi cháy khét và chiếc máy trộn bắt đầu bốc khói.”

Sam cười toe toét, dùng đầu que khuấy để thử cream xốp, chúng đã giữ được hình thể. “Maggie yêu quý, pizza không phải là thứ chị làm ở nhà. Pizza là thứ chị có được khi cảm thấy không thích nấu nướng tại nhà.”

“Chị đang cố tạo ra một phiên bản có lợi cho sức khỏe.”

“Pizza không đòi hỏi có lợi cho sức khỏe. Đó là pizza.” Anh trao chiếc tô cho chị, và chị tiến hành phủ lên nó bằng màng bọc plastic rồi đặt vào tủ lạnh.

Sau khi đóng chiếc Sub-Zero*, thứ được nguy trang bằng những cánh cửa học tủ sơn màu kem để tương xứng với phần còn lại của gian bếp, Maggie đi đến chiếc nồi hầm đặt trên bếp lò để khuấy soup. “Bạn chú sao rồi?” Chị hỏi. “Lucy, đúng không?”

*(*Sub-Zero hay Sub-Zero Freezer Company, Inc là một thương hiệu tủ lạnh, tủ đông và tủ chứa rượu vang nổi tiếng của Mỹ có từ năm 1943.)*

“Vâng. Cô ấy ổn.”

Maggie gởi cho anh một ánh mắt rõ ràng là một cái liếc xéo. “Chú thì sao?”

“Tuyệt.” anh nói, hơi quá nhanh.

Chị bắt đầu múc soup đang bốc hơi vào trong tô. “Chị có nên chuẩn bị một khay bữa tối cho cô ấy không?”

“Không, cô ấy đã kiệt sức để quan tâm đến điều đó.” Sam đi đến chai rượu đã khai sẵn và rót cho mình một ly.

“Vâng, chú đưa Lucy về đây để hồi phục,” Maggie nhận xét, “và chú sẽ chăm sóc cô ấy. Cô ấy hẳn phải đặc biệt lắm.”

“Không có gì lớn lao đâu.” Sam thận trọng giữ cho giọng anh mang vẻ tự nhiên. “Bọn em là bạn bè.”

“Chỉ bạn bè thôi sao?”

“Phải.”

“Có cơ hội cho bất kỳ sự phát triển thêm nào không?”

“Không.” Một lần nữa, câu trả lời của anh hơi quá nhanh, Anh cau có khi thấy nụ cười hiểu biết của Maggie. “Cô ấy không muốn có mối quan hệ như kiểu của em.”

“Đó là kiểu nào? Có sex với phụ nữ xinh đẹp ngẫu nhiên nào đó mà không có cơ hội nào cho sự gắn kết à?”

“Chính xác.”

“Nếu chú tìm được người phụ nữ đúng, chú có thể muốn thứ gì đó lâu dài hơn một chút.”

Sam lắc đầu. “Em không định có kiểu lâu dài nào hết.” Anh rời khỏi bàn, đi tìm Mark và Holly để báo với họ rằng bữa tối đã sẵn sàng. Tìm thấy họ trong phòng sinh hoạt chung, anh ngừng lại tại ngưỡng cửa rộng, nơi một bức tường không cần thiết đã bị phá vỡ để cho phép mặt bằng sàn được mở rộng hơn.

Mark và Holly đang ngồi cạnh nhau trên ghế trường kỷ, một món đồ cổ mang kiểu dáng một con thuyền mà Maggie đã tìm thấy và thuyết phục Mark mua. Trong điều kiện nguyên thủy của nó, chiếc trường kỷ là một vật kỳ quái, tất cả những vết sẹo và vết mọt ăn. Nhưng sau khi lớp gỗ hồng mộc được chạm khắc ấy được làm sạch và hoàn thiện lại, được bọc vải nhung màu xanh của lá xô thơm, chiếc ghế đã mang một vẻ hùng vĩ lạ thường rất phù hợp với ngôi nhà.

Đôi chân của Holly đứng đưa bên chiếc trường kỷ. Cô bé đẩy chân một cách lười nhác trong lúc Mark đang ghi chú vào bảng kế hoạch gia đình trải trên chiếc bàn café.

“...vậy khi chúng ta đến nha sĩ, và ông ấy hỏi cháu thường chải răng như thế nào,” Mark nói, “cháu sẽ nói gì?”

“Cháu sẽ nói, ‘chả răng là gì?’” Holly cười khúc khích khi Mark cù vào bên sườn rồi hôn lên đỉnh đầu cô bé.

Đây không phải lần đầu tiên Sam bị ấn tượng bởi phẩm chất người cha trong sự quyến luyến của Mark đối với cô bé. Trong quá khứ, đó không phải vai trò mà Mark có vẻ đặc biệt phù hợp... nhưng với tốc độ ánh sáng, anh ấy đã trở nên như thế khi Holly bước vào cuộc đời của họ.

Mark nghiêng người để viết nguệch ngoạc gì đó vào bảng kế hoạch gia đình. “Maggie đã đặt mua đôi giày ba-lê đó cho lớp khiêu vũ của cháu chưa?”

“Cháu không biết.”

“Được rồi. Bác sẽ hỏi cô ấy.”

“Bác Mark à?”

“Mmmm-hmmm?”

“Em bé sẽ là em họ của cháu, phải không?”

Cây bút ngừng chuyển động. Mark thận trọng đặt nó xuống và nhìn vào gương mặt trang nghiêm của đứa trẻ. “Về mặt ngữ nghĩa, phải. Nhưng bác hình dung...” Anh ngừng lại, lựa chọn từ ngữ với vẻ lo lắng. “Bác hình dung điều đó sẽ có cảm giác giống như em bé là em trai hoặc em gái của cháu. Bởi vì các cháu sẽ lớn lên cùng nhau.”

“Vài đứa trong lớp của cháu nghĩ bác là ba cháu. Bác thậm chí trông cũng giống một ông bố nữa.”

Sam, đang định lên tiếng từ ngưỡng cửa, vội ngậm miệng lại. Anh không dám cắt ngang khoảnh khắc ấy bằng cách bỏ đi hoặc bước vào. Anh chỉ có thể đứng tại đó, đông cứng trong sự thấu hiểu, rằng một điều quan trọng đang xảy ra.

Gương mặt Mark điềm tĩnh một cách thận trọng. “Thế cháu đã nói gì với bạn bè cháu khi họ hỏi liệu bác có phải cha cháu không?”

“Cháu cứ để họ nghĩ như thế.” Holly ngừng lại. “Điều đó sai sao?”

Mark lắc đầu. “Dĩ nhiên là không rồi.” Giọng anh khàn khàn.

“Cháu sẽ vẫn gọi bác là bác Mark khi em bé sinh ra sao?”

Vươn tay, Mark giữ đôi bàn tay của Holly, chúng nhỏ đến thảm thương khi so với tay anh, và kẹp chúng trong giữa hai lòng bàn tay anh. “Cháu có thể gọi bác bằng bất kỳ tên gọi nào mà cháu muốn, Holly.”

Đứa trẻ nghiêng lại gần cho đến khi đầu nó ngả vào cánh tay anh. “Cháu muốn gọi bác là ba. Cháu muốn bác là cha của cháu.”

Mark không nói nên lời. Đây rõ ràng là thứ anh không mong đợi, hoặc cho phép bản thân nghĩ đến. Cổ họng anh nghẹn đắng, và anh khom xuống, vùi gương mặt vào mái tóc màu vàng nhạt như ánh trăng của cô bé. “Bác rất thích điều đó. Bác... đồng ý.” Anh nhấc cô bé vào trong lòng anh và ôm thật chặt, vụng về ve vuốt tóc cô. Một vài tiếng thì thầm không rõ ràng theo sau, ba âm tiết được lập đi lập lại.

Những bó cơ ở cổ họng của chính Sam cũng bị thắt lại. Anh là người ngoại cuộc trong khoảnh khắc ấy nhưng vẫn là một phần trong đó.

“Bác đang vất kiệt cháu kìa,” giọng nói bị bóp nghẹt của Holly vang lên, một phút dài sau đó.

Cánh tay Mark nới lỏng ra, và cô bé cựa quậy để thoát ra khỏi lòng anh.

Renfield đã lết vào trong phòng, một nùi khăn giấy đang lơ lửng trên miệng nó.

“Renfield,” Holly khiển trách, “đừng ăn thứ đó.”

Hài lòng có được sự chú ý của cô bé, con chó chạy lon ton khỏi phòng cùng nùi khăn giấy.

“Con sẽ lấy nùi giấy khỏi nó,” Holly nói. Cô ngừng lại để cụng mũi với Mark. “Dad.” Cô bé nói với một nụ cười toe toét láu lỉnh, và lao theo con chó.

Sam chưa bao giờ thấy anh trai anh yếu đuối đến thế. Anh đi vào trong phòng khi Mark buột ra một hơi thở ngắn, hụt hơi và lau mắt bằng những ngón tay.

Trông thấy anh, Mark chớp mắt và bắt đầu lắp bắp, “Sam...”

“Em nghe rồi.” Sam lặng lẽ cắt ngang, và mỉm cười. “Điều đó thật tuyệt, Mark. Holly nói đúng. Anh trông có vẻ giống một ông bố.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 14.

Những giọng nói trôi vào trong phòng ngủ.

“... Cháu muốn Lucy dùng phòng tắm màu hồng của cháu,” Holly khẳng định. “Nó xinh đẹp hơn của bác.”

“Phải.” giọng Sam vang lên, “Nhưng Lucy cần một phòng tắm cao đứng bên trong được cơ. Cô ấy không thể trèo vào và ra khỏi bồn tắm được.”

“Cô ấy vẫn có thể thấy phòng tắm của cháu chứ? Và phòng cháu nữa?”

“Phải, cháu có thể tặng cô ấy một vòng hướng dẫn chính thức sau. Bây giờ, hãy mang vợ vào. Cháu sẽ đến trường trễ cho xem.”

Lucy hít mùi hương khó nắm bắt từ chiếc gối, giống như những chiếc lá và cơn mưa đầu mùa, cùng mùi gỗ tuyết tùng mới cắt. Đó là mùi của Sam, quyến rũ đến mức cô tìm kiếm nó một cách đáng xấu hổ, vùi sâu đầu cô vào trong sự ấm áp ấy.

Cô có một ký ức mơ hồ về việc thức giấc với cơn đau vào giữa đêm. Về việc Sam đã đến với cô giống như một cái bóng. Anh đã trao cho cô những viên thuốc và một ly nước, trượt cánh tay anh sau lưng cô khi cô uống thuốc. Cô đã thức giấc vào một lần khác, nhận thức khá chũnh choáng về việc anh thay thế những miếng đắp gel lạnh quanh chân cô, và đã bảo anh rằng, không cần liên tục sắp xếp cho cô, anh nên nghỉ ngơi đi.”

“Im lặng.” anh đã làm bầm như thế, vượt thẳng những tấm phủ quanh cô.
“Mọi thứ ổn mà.”

Khi trời hừng sáng, Lucy nằm yên lặng và lắng nghe âm thanh của những giọng nói bị bóp nghẹt, bữa điểm tâm, tiếng chuông điện thoại reng, một chuyến săn tìm khắp nhà về một tài liệu bài tập làm ở nhà và giấy phép cho chuyến du khảo bị thất lạc. Cuối cùng một chiếc xe đã lăn bánh dọc trên lối vào.

Những bước chân trèo lên cầu thang. Một tiếng gõ nhẹ vào cửa và Sam thò đầu vào trong. “Em thế nào?” Giọng nam trung buổi sáng thô ráp của anh rượt đuổi qua tai cô một cách dễ chịu.

“Em thấy hơi đau.”

“Đau nhiều thì đúng hơn.” Sam đi vào trong phòng, mang theo một khay đồ ăn sáng. Cảnh tượng xù xì và quyến rũ trong chiếc quần pajamas bằng vải ni lông và áo thun trắng của anh kéo một sự bùng nổ lan toả trên bề mặt da của cô. “Đã đến giờ uống thuốc, nhưng em nên ăn sáng trước. Trứng và bánh mì nướng nghe thế nào?”

“Tuyệt.”

“Sau đó em nên tắm tấp một chút.”

Màu sắc của Lucy lan sâu thêm nữa, mạch đập của cô trở nên cuồn loạn. Cô muốn được tắm đến tột cùng, nhưng trong điều kiện thể chất của cô, rõ ràng cô sẽ cần khá nhiều sự giúp đỡ. “Chính xác thì điều đó sẽ được thực hiện như thế nào?” Cô xoay sở hỏi.

Sam đặt chiếc khay trên giường và giúp Lucy ngồi lên. Anh dựng một chiếc gối lớn sau lưng cô khi anh đáp với tông giọng sự-việc-vốn-dĩ-như-thế. “Đó

là một phòng tắm vòi sen lớn. Em có thể ngồi trên một chiếc ghế nhựa và tắm bằng vòi xịt cầm tay. Anh sẽ giúp em vào và ra, nhưng em phải tự mình làm lấy phần lớn công việc.”

“Cám ơn anh,” Cô nói, nhẹ nhõm. “Điều đó nghe có vẻ tuyệt.” Cô lấy một miếng bánh mì nướng bơ mỏng và bắt đầu phết mứt lên đó. “Tại sao anh lại có vòi xịt cầm tay?”

Một bên chân mày của anh nhướng lên. “Có gì sai với điều đó sao?”

“Không hề. Chỉ là em đã nghĩ thứ như thế phải từ một người già hơn, không phải một người trong độ tuổi của anh.”

“Anh có những tầm cao riêng mà,” Sam nói bằng giọng đều đều. Sau khi nhìn thấy nụ cười đang kéo giết khoé môi cô, anh nói thêm, “Mặt khác, bọn anh tắm cho Renfield ở trong đó.”

Sam đi vào phòng tắm và cạo râu trong lúc cô ăn. Anh quay lại với cặp quần Jeans trông có vẻ bạc phếch và chiếc áo thun mang tuyên ngôn CON MÈO CỦA SCHRODINGER CÒN SỐNG.

“Câu đó có nghĩa là gì?” Lucy hỏi, đọc dòng chữ trên áo.

“Đó là nguyên lý cơ bản của thuyết lượng tử.” Sam đặt một chiếc túi đồ dùng bằng nhựa trên sàn, và nhắc chiếc khay ra khỏi lòng của Lucy. “Schrodinger là một nhà khoa học đã áp dụng thí nghiệm về một con mèo được đặt trong một chiếc hộp cùng một nguồn phóng xạ và một lọ độc dược, để chứng minh bằng cách nào một lời bình phẩm tác động đến một kết quả.”

*(*Con mèo của Schrödinger là một thí nghiệm tưởng tượng, nghĩ ra bởi Erwin Schrödinger để cho thấy sự thiếu hoàn hảo của những cách hiểu về cơ học lượng tử vào thời của ông, khi suy diễn từ các hệ vật lý vi mô sang các hệ vật lý vĩ mô. Giải thích về thuyết đa vũ trụ. Theo thuyết này, mọi sự kiện*

đều là điểm rẽ nhánh. Trạng thái sống và chết của mèo nằm trên hai nhánh của vũ trụ, cả hai nhánh đều có thật, nhưng không tương tác với nhau. Thí nghiệm như sau : Một con mèo được nhốt vào trong hòm sắt, cùng với các thiết bị sau (mà con mèo không thể tác động vào): một ống đếm Geiger và một mẫu vật chất phóng xạ nhỏ đến mức trong vòng một tiếng đồng hồ chỉ có 50% xác suất nó phát ra một tia phóng xạ. Nếu có tia phóng xạ phát ra, ống đếm Geiger sẽ nhận tín hiệu và thả rơi một cây búa đập vỡ lọ thuốc độc hydrocyanic acid nằm trong hòm sắt và mèo sẽ chết. Nếu trong vòng một tiếng vẫn không có tia phóng xạ nào phát ra, mèo sẽ vẫn sống. Hàm sóng của hệ thống sẽ là sự chồng chập của cả trạng thái con mèo sống và con mèo chết và cả hai trạng thái chồng chập có biên độ như nhau. Với thí nghiệm này, Schrödinger đã hỏi: khi nào thì một hệ lượng tử ngừng tồn tại ở trạng thái chồng chập của các trạng thái cơ bản và trở thành một trong số các trạng thái cơ bản? Trường phái Copenhagen cho rằng chỉ khi có sự can thiệp của người quan sát thì trạng thái của hệ lượng tử mới xác định. Trong thí nghiệm tưởng tượng này bản thân con mèo phải là quan sát viên (nếu nó sống, nó chỉ nhớ là mình đã luôn sống) hoặc là sự tồn tại của nó ở một trạng thái xác định đòi hỏi sự can thiệp của một quan sát viên bên ngoài. Như vậy dường như chính sự tác động của quan sát viên quyết định trạng thái của mèo. Điều này là không thể chấp nhận được với Albert Einstein, người cho rằng trạng thái của con mèo là độc lập với việc quan sát.)

“Điều gì xảy ra đến cho con mèo?”

“Em có thích mèo không?”

“Có.”

“Vậy thì em sẽ không muốn anh nói về nguyên lý đó đâu.”

Cô nhăn mặt. “Anh không có chiếc áo nào mang tính lạc quan sao?”

“Cái này mang tính lạc quan mà,” Sam nói. “Anh chỉ không thể nói với em lý do tại sao, hoặc em sẽ cần nhăn về con mèo.”

Lucy cười khúc khích. Nhưng khi Sam tiến lại gần giường và với tay đến những tấm đắp, cô rơi vào im lặng và co người lại, trái tim cô trông trành

tăng tốc.

Sam buông những tấm vải lạnh phủ giường ngay tức khắc, vẻ mặt anh trung lập một cách thận trọng. Anh nghiêng cứu cô, ánh mắt anh hạ xuống đô cánh tay bắt chéo siết chặt của cô. “Trước khi chúng ta làm điều này,” anh nói lặng lẽ, “chúng ta hãy giải quyết con voi trong phòng* cho xong nhé.”

(Con voi trong phòng : Người Mỹ hay dùng ẩn dụ này để nói về vấn đề rắc rối to đùng đang tồn tại giữa họ nhưng giả bộ lơ đi như không hề có - Ct của Sè)*

“Ai là con voi?” Lucy nói với vẻ cảnh giác.

“Không ai là con voi hết. Con voi là sự việc ngược ngạo kinh khủng khi giúp một phụ nữ tắm mà anh chưa có sex với cô ấy trước.”

“Em không định có sex với anh chỉ để việc tắm tấp dễ dàng hơn đâu.”

Điều đó lôi kéo được một nụ cười ngẩn từ anh. “Đừng biến nó thành chuyện cá nhân như thế, nhưng em đang mặc đồ bệnh viện được in những con vịt vàng nho nhỏ, và cũng còn bị băng bó và thâm tím nữa. Vì thế em chẳng chịu trách nhiệm gì với dự tính của anh hết. Em cũng đang dùng thuốc, điều đó khiến em còn không thể ra những quyết định nhân danh chính em nữa. Tất cả những thứ đó có nghĩa là hoàn toàn không có cơ hội để anh có được bất kỳ tiến triển nào đối với em hết.” Anh ngừng lại. “Điều đó có làm em cảm thấy tốt hơn không?”

“Có, nhưng...” Đôi má của Lucy bừng cháy. “Trong lúc anh giúp em, hẳn là anh được nhìn thoả thích.”

Gương mặt anh nghiêm trang, nhưng sự thích thú lẫn lút trong những góc môi anh. “Đó là một nguy cơ mà anh mong có được.”

Lucy thở dài nặng nề. “Em đoán chẳng có cách nào khác.” Cô đẩy những tấm phủ ra và cố ngồi dậy.

Sam đến bên cô ngay lập tức, quàng cánh tay anh sau lưng cô. “Không, để anh làm cho. Em sẽ làm đau chính mình nếu em không cẩn thận. Anh sẽ giúp em đến cạnh giường. Tất cả những gì em phải làm là ngồi lên và để chân em treo cao – phải rồi, như thế.” Hơi thở của anh ngừng lại đột ngột khi Lucy túm lấy mép của chiếc áo bệnh viện, thứ được neo lại trên hông cô. “Được rồi.” Anh bắt đầu thở lại. “Chúng ta không cần phải lấy nẹp ra. Nhưng y tá nói phải bọc nó trong tấm nhựa khi em tắm, để giữ cho nó không bị ướt.” Anh vờ tay đến túi đồ và kéo ra một cuộn lớn màng bọc không phủ keo trong suốt gắn với một tay cầm bằng kim loại.

Lucy lặng lẽ đợi trong lúc Sam tiến hành quấn toàn bộ cẳng chân của cô. Sự động chạm của anh khéo léo và cẩn thận, nhưng những cái chải nhẹ không thường xuyên của đầu ngón tay trên gối và phía sau bắp chân đã gợi những cảm giác râm ran dọc theo da cô. Đầu anh khom xuống bên trên chân cô, mái tóc dày và sẫm màu. Lén lút, cô nghiêng người để bắt lấy hương thơm bay lên từ sau cổ anh, một mùi thơm của mùa hè, giống như mặt trời và cỏ mới cắt.

Khi phần chân đã được bao phủ vừa ý Sam, anh ngược nhìn lên từ vị trí khụy gối trên sàn. “Cảm thấy nó thế nào? Có chặt quá không?”

“Nó hoàn hảo.” Lucy nhận ra màu sắc của anh sẫm hơn, đỉnh cao trên gò má anh bóng lên bên dưới làn da rám nắng màu gỗ hồng mộc. Và anh không thờ ơ. “Anh đã nói là em không chịu trách nhiệm gì đối với dự tính của anh hết,”

Sam cố trông có vẻ ăn năn. “Rất tiếc. Nhưng việc quấn chân em trong màng bọc bảo vệ là điều vui vẻ nhất mà anh có từ khi học đại học.” Khi anh đứng

dậy và nhắc Lucy lên, cô tự động bám chặt vào anh, nhịp tim cô đập nhanh khi cảm nhận sức mạnh ung dung của anh.

“Anh có cần... ờ, dịu xuống không?” Cô hỏi một cách tế nhị.

Sam lắc đầu, một vẻ thích thú rầu rĩ lung linh trong mắt anh. “Chúng ta vừa thừa nhận đây là hình thái mặc định của anh trong suốt thời gian tắm tấp. Đừng lo – anh vẫn sẽ không thực hiện bất kỳ tiến triển nào với em đâu.”

“Em không lo. Em chỉ không muốn anh làm rớt em xuống thôi.”

“Sự kích động tính dục không lấy mất sức mạnh thể lý của anh,” anh xác nhận với cô. “Năng lực trí tuệ thì có. Nhưng anh không cần có nó để giúp em tắm.”

Lucy mỉm cười hoài nghi và bám chặt bờ vai cường tráng của anh khi anh mang cô vào trong phòng tắm. “Anh có thể trạng rất tuyệt.”

“Đó là nhờ vườn nho đấy. Mọi thứ đều dùng chất hữu cơ, điều đó đòi hỏi rất nhiều những công việc tay chân – xới và cuốc đất – thay vì sử dụng thuốc trừ sâu. Tiết kiệm được bao nhiêu là phí tổn cho thẻ thành viên phòng luyện tập thể hình.”

Anh lại sợ hãi nữa rồi, nói năng có hơi quá nhanh. Điều đó khiến Lucy thấy thú vị. Trong chừng mực quen biết của cô với Sam, anh dường như rất mực điềm tĩnh. Cô đã nghĩ rằng anh sẽ đối phó với tình huống như thế này với sự vững vàng. Thay vì thế, dường như anh cũng hồi hộp gần như cô trước sự thân mật ép buộc này.

Phòng tắm được trang trí theo phong cách sáng sủa và ngăn nắp, với đá lát màu ngà và những chiếc tủ ngăn kéo bằng gỗ nhạc ngựa, và một chiếc gương có khung bao lớn phía trên bệ bồn rửa. Sau khi hạ thấp Lucy trên một

chiếc ghế nhựa trong buồng tắm đứng, Sam hướng dẫn cô cách xoay tay nắm kiểm soát vòi sen. “Ngay khi em vét sạch ở đây,” anh nói, trao cho cô vòi sen cầm tay, “chỉ cần thả áo choàng và váy ra bên ngoài buồng tắm, và mở nước. Cứ tắm bao nhiêu lâu em muốn. Anh sẽ đợi ngay bên ngoài cánh cửa. Nếu em gặp bất kỳ rắc rối nào, hay cần bất cứ điều gì, chỉ cần la lên thôi.”

“Cám ơn.”

Sự đau đớn chùng chất từ tai nạn khiến Lucy nhăn mặt và rên rỉ khi cô cử động trên chiếc ghế đầu và ném chiếc áo choàng xuống sàn xa khỏi buồng tắm. Cô mở nước, điều chỉnh độ nóng, và hướng vòi phun trên thân thể. “Ow,” cô nói, khi những vết cắt và trầy xước bắt đầu nhức nhối. “Ow, ow...”

“Gì thế?” Cô nghe Sam hỏi từ bên ngoài cửa phòng.

“Nó đau và cảm thấy rất tuyệt cùng một lúc.”

“Cần giúp không?”

“Không, cám ơn.”

Quả là một nỗ lực lớn cho chuyển động xoa xà phòng và kỳ cọ. Cuối cùng Lucy khám phá ra rằng tiến trình gội đầu là quá sức để chiến đấu. “Sam,” Cô nói trong tâm trạng nã nề.

“Gì ?”

“Em cần giúp.”

“Với điều gì?”

“Tóc em. Em không thể tự gội được. Anh có phiền vào trong này không?”

Một khoảng do dự khá lâu. “Em không tự mình làm điều đó được ư?”

“Không. Em không thể với tới chai xà bông, và cánh tay phải của em đang bị đau, thật khó để gội mái tóc này bằng một tay.” Khi cô nói, Lucy tắt nước và thả vòi tắm xuống sàn. Đau đầu khỗ, cô kéo khăn tắm quấn quanh bản thân.

“Được rồi,” cô nghe anh nói. “Anh đang vào đây.”

Khi Sam vào trong phòng tắm, anh trông có vẻ giống như một người đàn ông vừa bị triệu tập cho nhiệm vụ bồi thẩm*. Bước vào trong buồng tắm đứng, anh nhặt chiếc vòi tắm lên. Anh lóng ngóng với nó, điều chỉnh áp lực và nhiệt độ. Lucy không thể ngăn bản thân lưu ý rằng nhịp thở của anh lại thay đổi lần nữa, và cô nói, “Với tiếng dội âm ở đây, anh nghe có vẻ giống hệt Darth Vader*.”

*(*Bồi thẩm : Ở Mỹ, để tránh tình trạng lạm dụng quyền hạn và xử oan của hệ thống tư pháp, những án tù từ sáu tháng trở lên phải được xử công khai tại tòa án cùng với bồi thẩm đoàn. Các bồi thẩm viên được lựa chọn ngẫu nhiên từ các công dân được xem là gương mẫu trong vùng, được triệu tập, hội ý và cách ly trong suốt thời gian xét xử như là một nghĩa vụ công dân, không được phép từ chối nếu không có lý do chính đáng. Kết quả thuận hay chống của bồi thẩm đoàn là khách quan khi nghe xét xử và là kết quả phán quyết cuối cùng – Ct của Sè)*

*(*Darth Vader : Nhân vật phản diện xấu xa đầy quyền lực, nửa người nửa máy trong bộ phim Star War, luôn đeo mặt nạ thở- Ct của Sè)*

“Anh không thể ngăn được điều đó,” anh nói cáu kỉnh. “Với việc em ngồi đó ửng hồng và bốc hơi...”

“Em rất tiếc.” Cô ngược nhìn anh với vẻ hối lỗi. “Em hy vọng rằng việc ở trong hình thái mặc định ấy không gây đau đớn.”

“Không phải bây giờ.” Bàn tay Sam trượt vòng ra sau đầu cô, cào vào da đầu. Khi cô ngược nhìn vào trong đôi mắt màu lam-lục ấy, anh nói, “Nó chỉ đau khi anh không thể làm được gì về điều đó.”

Cách anh đang giữ đầu cô, âm thanh thô ráp-êm ái của giọng anh, gây ra một cú lộn nhào đáp ứng của khoái cảm sâu trong dạ dày cô. “Anh đang tán tỉnh em,” Cô nói.

“Anh rút lại điều đó.” Anh nói ngay lập tức.

“Quá trễ rồi.” Cô mỉm cười rồi nhắm mắt lại và để anh gội đầu cho cô.

Thật tuyệt như thiên đường, ngồi đó trong lúc Sam xoa xà bông trên tóc cô, những ngón tay mạnh mẽ của anh chà xát da đầu cô. Anh bỏ thời gian chăm sóc tỉ mỉ, cẩn trọng không để nước hoặc bọt xà bông vào trong mắt cô. Mùi thơm bạc hà- hương thảo của xà bông thấm đẫm bầu không khí đầy hơi nước... Đó là những gì cô nghĩ được trên anh lúc sớm, cô nhận ra. Cô hít thở sâu và ngửa đầu ra sau, thư giãn.

Cuối cùng Sam tắt nước và treo vòi xịt trên giá treo tường. Lucy vắt nước thừa khỏi tóc bằng tay cô. Ánh mắt cô di chuyển trên quần áo của Sam, ẩm ướt và lấm đẫm nước, chiếc quần jeans của anh ướt sũng ở vùng gấu quần. “Em làm anh ướt hết rồi,” Cô nói với vẻ xin lỗi.

Sam nhìn chăm chăm xuống cô, ánh mắt anh nấn ná tại chỗ chiếc khăn ướt rũ xuống ngang qua ngực cô. “Anh sẽ sống sót thôi mà.”

“Em chẳng có gì để mặc lúc này hết.”

Anh tiếp tục nhìn cô. “Anh rất tiếc khi nghe điều đó.”

“Anh có thứ gì mà em có thể mượn không?” Với sự thiếu đáp ứng của anh, Lucy vẫy bàn tay giữa họ. “Sam. Rời khỏi phe bóng tối đi nào.”

Sam chớp mắt, sự trống rỗng dờ dẩn rời khỏi mắt anh. “Anh có thể đào bới được một chiếc áo thun sạch sẽ.”

Với sự trợ giúp của Sam, Lucy quấn tóc trong một miếng khăn xếp. Anh giữ cô vững vàng, túm nhẹ hông cô khi cô lấy thang bằng trên một chân và đánh răng tại bồn rửa mặt. Khi cô làm xong, anh mang cô đến giường, trao cho cô chiếc áo thun, và quay lưng lại một cách lịch thiệp khi cô mặc áo. Chiếc khăn quấn đầu bị tuột xuống, sức nặng của nó kéo giật vào tóc cô. Lucy kéo nó ra và chải bằng ngón tay vào những lọn tóc rối ẩm ướt. “Thứ này là gì thế?” Cô hỏi, liếc vào những ô vuông và những ký tự che phủ trước chiếc áo.

“Bảng tuần hoàn các nguyên tố hoá học.” Sam khụy xuống để lấy đi lớp bọc bao phủ khỏi thanh nẹp của cô.

“Ôi, tuyệt. Em ghét việc đi đâu đó và không biết ký hiệu hoá học của nguyên tố Rhodium.”

“Rh,” Sam nói, dùng một cặp kéo nhỏ để cắt xuyên qua những lớp nhựa ướt.

Lucy mỉm cười. “Làm sao anh biết điều đó thế?”

“Nó nằm trên ngực trái của em.” Sam ném mớ băng nhựa bị cắt bỏ xuống sàn và xem xét thanh nẹp. “Nếu em thấy khoẻ, anh sẽ mang em xuống lầu để thay đổi phong cảnh. Bọn anh có một chiếc trường kỷ lớn, một chiếc TV màn hình phẳng, và Renfield sẽ bầu bạn với em.”

Khi cô quan sát ánh sáng ban ngày chơi đùa trên tóc anh, Lucy phát hoảng trước những cảm xúc đang tràn qua cô, thứ gì đó vượt xa hơn lòng biết ơn hay sự hấp dẫn thể chất đơn thuần. Nhịp tim cô nhảy lên vài bậc ngay lập tức, và cô thấy bản thân đang khao khát, mong mỏi những thứ không thể.

“Cám ơn anh,” Cô nói. “Vì đã chăm sóc em.”

“Không có chi.”

Chậm chậm, Lucy vươn tay lên đầu anh, lồng những ngón tay vào trong những lọn tóc dày đẹp đẽ ấy. Thật tuyệt không thể diễn tả thành lời khi được chạm vào anh. Cô muốn khám phá anh, xem xét mọi thứ đã cấu tạo nên anh.

Cô đã nghĩ rằng Sam sẽ phản đối. Thay vì thế, anh đứng yên, đầu anh cúi xuống. Đang vuốt ve xuống vùng gáy rắn chắc trên cổ anh, cô nghe tiếng thở của anh đứt đoạn.

“Thật là rắc rối,” Lucy nói dụi dàng. “Phải không?”

Sam ngược nhìn cô, hàng mi che khuất một nửa màu xanh siêu phàm ấy, vẻ mặt anh căng thẳng. Anh không trả lời. Anh không phải trả lời. Sự thật lơ lửng trong ánh mắt họ đang chia sẻ, trong giữa họ, và lấp đầy phổi họ trong từng hơi thở.

Đứt khoát là rắc rối. Loại rắc rối không bị tác động bởi những thanh nẹp hoặc băng quấn, hay sự chăm sóc người bệnh.

Sam lắc đầu như thể để xoá sạch điều đó, và với tay lấy những miếng màng phủ, “Anh sẽ để em nghỉ ngơi trong ít phút, trong lúc anh...”

Trong một khoảnh khắc thiếu suy nghĩ, Lucy quấn tay quanh cổ anh và tìm kiếm miệng anh. Thật điên khùng, khinh suất, nhưng cô không quan tâm.

Sam mất tất cả nửa giây để đáp lại, miệng anh khoá chặt trên miệng cô, một tiếng rên rỉ mờ nhạt thoát khỏi cổ họng anh.

Anh đã hôn cô trước đây, nhưng lần này hoàn toàn khác. Đây là một cơn mơ tỉnh thức về nụ hôn, một cảm giác lộn nhào mà không gì có thể giữ cô được. Đôi mắt cô khép lại che đi những hình ảnh bên ngoài ô cửa sổ, biển xanh, mặt trời rực rỡ. Đôi cánh tay Sam vòng qua lưng cô, chống đỡ cho cô, trong lúc môi anh giam giữ môi cô với những góc độ khác nhau và hấp thu những âm thanh nho nhỏ trườn ra từ cổ họng cô. Cô mềm rũ, đúc khuôn trong ngực anh, không thể đủ gần. Kéo bờ môi ra khỏi miệng cô, Sam hôn xuống cổ, dùng lưỡi và cạnh răng khi anh rê xuống bờ vai cô. “Anh không muốn làm đau em,” anh nói trên da cô, “Lucy, em không...”

Cô mụ mẫm tìm kiếm miệng anh, chà đôi môi hé mở ngang qua quai hàm vừa mới cạo cho đến khi Sam rùng mình và hôn cô trở lại. Miệng anh dễ dàng thô bạo, tìm kiếm sâu hơn cho đến khi Lucy túm chặt lấy lưng áo anh trong đôi tay run rẩy.

Một bàn tay anh đẩy xuống bên dưới viền áo của cô, những ngón tay anh mát và rắn chắc trên vùng da đang bừng cháy bên lườn cô. Đôi bầu vú của cô nhức nhối bên dưới lớp trang phục lỏng lẻo, đôi đỉnh của chúng sẵn lại hưởng ứng sự động chạm của anh. Cô dò dẫm bàn tay anh, thúc giục chúng hướng lên phía trên. “Làm ơn...”

“Không. Chúa ơi, Lucy...” Anh ngừng lại với một lời nguyện rửa nho nhỏ và kéo giật áo của cô trở lại chỗ cũ. Ép buộc bản thân buông cô ra, anh chà cả hai bàn tay trên mặt như thể vừa thức dậy từ một giấc ngủ sâu. Khi Lucy với tới anh lần nữa, anh bắt lấy cổ tay cô theo phản xạ và giữ chúng khoá chặt trong đôi tay anh.

Sam giữ khuôn mặt ngoảnh đi, cổ họng anh chuyển động với những động tác nuốt xuống. “Làm gì đó đi,” anh thì thầm. “Hoặc anh sẽ...”

Đôi mắt Lucy mở lớn khi cô nhận ra anh đang đấu tranh để kiểm soát. “Làm gì... anh muốn em làm gì...?”

Khi Sam có thể trả lời được, một dấu hiệu chế diễu lẫn vào trong giọng anh. “Thứ gì đó xao lãng sẽ tuyệt đấy.”

Lucy nhìn xuống bảng phân loại tuần hoàn che phủ phía trước ngực áo của cô. “Thuỷ tinh ở chỗ nào?” Cô hỏi, cố đọc các nguyên tố hoá học bên trên đó.

“Không có trên bảng tuần hoàn đâu. Thuỷ tinh là một hợp chất. Phần lớn nó là Silica, chất gì đó... Anh không thể suy nghĩ cho đúng được. Nó là SiO_2 . Đây...” Anh chạm vào ô Si, thứ tình cờ nằm phía cao trên ngực phải của cô. “Và đây.” Ngón tay cái của anh chải nhẹ chữ O trên ngực trái của cô, sát đỉnh ngực.

“Thuỷ tinh cũng có sodium carbonate,” Cô nói.

“Anh nghĩ đó là...” Sam ngừng lại, đấu tranh để tập trung. “... Na_2CO_3 .” Anh nghiêng cứu phía trước chiếc áo và lắc đầu. “Anh không thể chỉ cho em sodium carbonate. Khu vực nguy hiểm.”

“Calcium oxide thì sao?”

Ánh mắt anh quét qua ngực áo cho đến khi anh tìm thấy chúng. Anh lắc đầu. “Anh sẽ đè em nằm xuống trong khoảng năm giây mất.”

Cả hai người họ nhìn chăm chăm vào vòng kim loại xù xì của chiếc chuông cửa mang phong cách xoay tròn thời Victoria.

Sam rời khỏi phòng với một tiếng gầm gừ, di chuyển chậm chạp. “Khi anh nói anh không định tạo ra bất kỳ bước tiến nào đối với em...” Anh mở cửa và đứng lại tại ngưỡng cửa, hít vào vài hơi thở sâu. “Anh đang lên kế hoạch điều đó trở thành một sự sắp đặt nghịch đảo. Từ bây giờ trở đi, không động chạm nữa. Hiểu không?”

“Vâng, nhưng anh sẽ chăm sóc em bằng cách nào nếu...”

“Không phải tay anh.” Sam nói. “Mà là tay em.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Chuông cửa đã reo vài lần trong lúc Sam đi xuống lầu. Sức nóng và sự khuấy động vẫn trào dâng trong anh, khiến anh không thể suy nghĩ gì được. Anh muốn Lucy, muốn chiếm lấy cô chậm rãi và nhìn sâu vào trong mắt cô khi anh di chuyển trong cô, và làm điều đó trong nhiều giờ.

Vào lúc Sam đi đến cửa trước, tâm trạng của anh đã dịu xuống một cách hiệu quả đủ để cho phép anh suy nghĩ rõ ràng. Anh đối mặt với em trai anh, Alex trông có vẻ giận dữ hơn và thiếu ăn hơn thường lệ, bộ khung xương lỏng khỏng dưới lớp quần áo. Rõ ràng là Alex đã không trông mong gì vào kết quả của vụ ly hôn.

“Sao anh lại khoá cái cửa chết tiệt này thế?” Alex hỏi.

“Này, Al,” Sam nói sẵng, “Anh cũng vui khi gặp em. Chìa khoá mà anh đưa cho em đâu rồi?”

“Nó ở trong xâu chìa khoá khác. Anh đã biết là em sẽ đến vào sáng nay... Nếu anh muốn công việc miễn phí được làm trong nhà anh, điều ít nhất anh có thể làm là không khoá cửa chứ.”

“Anh có vào thứ khác trong đầu quan trọng hơn là đợi chú mày xuất hiện.”

Alex vượt qua anh, mang theo một hộp dụng cụ bằng kim loại kiểu cũ. Như thường lệ, cậu ta đi thẳng vào bếp, rót cho chính mình một tách café đen nóng hổi, uống cạn không chút khách sáo, và đi đến bất cứ chỗ nào của ngôi nhà mà cậu ta tình cờ đang làm việc. Cho đến bây giờ, cậu ta từ chối lấy tiền công cho công việc đã làm, bất chấp sự kiện rằng cậu ta có thể có cả một gia tài khi làm công việc tương tự cho bất kỳ ai khác. Alex là một nhà phát triển địa ốc, nhưng cậu ta bắt đầu bằng công việc thợ mộc, và chất lượng tay nghề của cậu ta thì không chê vào đâu được.

Alex đã trải qua rất nhiều giờ cho ngôi nhà, lột bỏ các bức tường, sửa chữa các chỗ nứt trong lớp vữa hồ, phục hồi các vật dụng bằng gỗ, các linh kiện kim loại, sàn nhà. Thịnh thoảng cậu làm lại những công việc mà Mark hoặc Sam đã làm rồi, bởi vì không ai có thể xứng tầm với tiêu chuẩn quá quắt của cậu ta. Chính xác thì tại sao Alex lại mong muốn trải qua quá nhiều sức lực cho ngôi nhà là thứ thật quái lạ đối với các anh em khác của nhà Nolans.

“Anh nghĩ đó là ý tưởng về sở thích thư giãn riêng của chú ấy.” Mark nói.

“Nếu tất cả chỉ có thế,” Sam đáp, “nếu chỉ bởi vì chú ấy không uống trong khi làm việc. Căn nhà này có thể là thứ duy nhất giữ cho lá gan của chú ấy không bị biến thành thạch Jell-O*.”

*(*Jell-O : thương hiệu của một món tráng miệng thạch trái cây của hãng Kraft Foods – USA)*

Bây giờ, khi anh quan sát người em trai băng ngang qua hành lang, Sam nghĩ dấu hiệu căng thẳng và say sưa đã bắt được cậu ta. Vợ cũ của Alex,

Darcy, không thể gọi là loại người phụ nữ đảm đang, nhưng ít nhất cô ta đã để cho cậu ấy đưa đi ăn tối vài lần một tuần. Sam tự hỏi không biết Alex ăn bữa cuối cùng nghiêm chỉnh là khi nào.

“Al, sao em không để anh chiên cho em vài quả trứng trước khi bắt đầu làm việc nhỉ?”

“Không đói. Chỉ muốn uống café thôi.”

“Được rồi.” Sam theo sau cậu ta. “Nhân tiện... Anh sẽ rất cảm kích nếu em giữ tiếng ồn ở mức độ thấp hôm nay. Anh có một người bạn đang ở đây, và cô ấy cần nghỉ ngơi.”

“Nói cô ấy mang tàn dư chè chén của cô ấy đi nơi khác đi. Em có vài công việc cửa cắt phải làm.”

“Làm sau đi.” Sam nói. “Và đó không phải là tàn dư chè chén. Cô ấy đã gặp nạn hôm qua.”

Trước khi Alex có thể đáp, chuông cửa vang lên lần nữa.

“Đó có lẽ là một trong những người bạn của cô ấy,” Sam lầm bầm. “Cố đừng là một tên khốn nhé, Alex.”

Alex bắn cho anh một ánh mắt biết nói và hướng đến bếp.

Lắc đầu, Sam quay lại cửa trước. Người khách hoá ra là một cô nàng tóc vàng hoe nhỏ nhắn với thân hình bốc lửa trong quần lửng và giày đế bằng, áo không tay với hàng nút phía trước được thắt gút lại ở ngang eo. Với thân hình nảy nở, đôi mắt xanh to tròn, và những lọn tóc loăn xoăn ôm sát cằm, cô trông giống một ngôi sao điện ảnh kiểu cũ, hoặc có lẽ là một vũ công của Busby Berkeley*.

(Busby Berkeley William Enos là một đạo diễn điện ảnh - âm nhạc, biên đạo múa. Berkeley nổi tiếng với những film âm nhạc được biên đạo rất hoành tráng và công phu với số lượng rất lớn các vũ công múa tạo hình phức tạp theo mô hình hình học kiểu kính vạn hoa.)

“Em là Zoe Hoffman,” Cô rạng rỡ nói. “Em mang vài thứ đến cho Lucy. Giờ có phải thời điểm tốt để thăm viếng không? Em có thể trở lại sau...”

“Bây giờ là thời điểm tốt.” Sam mỉm cười với cô. “Vào trong đi nào.”

Zoe mang theo một khay lớn bánh muffin toả ngát hương thơm ngọt ngào nồng ấm. Khi vào bên trong, cô vấp chân tại ngưỡng cửa và Sam vươn tay một cách tự động để giữ vững cô.

“Em thật vụng về quá,” cô vui vẻ nói, một lọn tóc vàng mềm mại đung đưa ngang qua mắt cô.

“Tạ ơn Chúa là em đã không mất thăng bằng hoàn toàn,” Sam nói. “Anh ghét phải lựa chọn giữa việc cứu em hay là bánh muffin.”

Cô trao khay cho anh và theo sau anh vào bếp. “Lucy thế nào?”

“Tốt hơn anh mong đợi. Cô ấy khá ổn tối qua, nhưng ngày hôm nay cô ấy bị đau. Vẫn còn dùng thuốc giảm đau.”

“Anh thật tốt khi chăm sóc bạn ấy thế này. Justine và em rất cảm kích.”

Zoe khoác cho thân hình hấp dẫn của cô ấy một thái độ có lỗi thầm kín, đôi vai cô khom khom về phía trước. Cô bẽn lẽn đến khó hiểu đối với một phụ nữ xinh đẹp hiển nhiên như thế. Có lẽ đã có những rắc rối – Sam đoán rằng hẳn cô đã phải chia sẻ khá nhiều những lời đề nghị vụng về từ những loại đàn ông sai lạc.

Họ bước vào trong gian bếp lớn, với những bộ lò nấu tráng men trong hốc thụt lát đá màu kem, những hộc kệ bếp mặt trước bằng kính, và sàn bằng gỗ óc chó sẫm màu. Ánh mắt kính ngạc của Zoe lướt từ trần nhà với những vì kèo cao đến chiếc bồn rửa kiểu nhà nông trại khổng lồ bằng đá hoạt thạch. Nhưng đôi mắt cô mở rộng và biểu hiện trở nên trống rỗng khi Alex xoay người khỏi máy pha café để đối diện với họ. Sam tự hỏi cô sẽ làm gì với em trai anh, kẻ chẳng khác gì quỷ Satan với dư âm chề chén.

“Xin chào.” Zoe nói với giọng nhỏ nhẹ sau khi Sam giới thiệu họ. Alex đáp lại bằng một cái gật đầu cộc lốc. Chẳng ai trong số họ tạo nên một động thái cho việc bắt tay chào hỏi. Zoe quay lại Sam. “Anh có tình cờ có một cái đĩa đựng bánh cake để em có thể sắp những chiếc bánh muffin này ra không?”

“Nó ở trong một trong những hộc tủ gần tủ lạnh Sub-Zero. Alex, em có thể lấy giúp cô ấy trong lúc anh lên lầu để báo cho Lucy không?” Sam liếc Zoe. “Anh sẽ tìm hiểu xem liệu cô ấy muốn ngồi trong phòng sinh hoạt chung dưới đây, hay gặp em trên lầu.”

“Dĩ nhiên,” Zoe nói, và đi đến bên kệ tủ bếp.

Alex sai bước đến ngưỡng cửa ngay khi Sam vừa đến đó. Cậu ta hạ thấp giọng. “Em có việc phải làm. Em không có thời gian để trò chuyện huyền thuyên với cô nàng Betty Boop* đâu.”

*(*Betty Boop : Một nhân vật nữ trong tuyện tranh và loạt film hoạt hình cùng tên, với tóc xoắn, mắt to, thân hình nhỏ nhắn nhưng kêu gọi, tuy hơi ngốc nghếch, biểu tượng cho tình dục của những năm 1930)*

Từ cách đôi vai Zoe cứng lại, Sam thấy rằng cô đã nghe được lời nhận xét. “À,” anh nói êm ái, “chỉ giúp cô ấy tìm cái đĩa chết tiệt ấy thôi mà.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Zoe tìm thấy chiếc đĩa thủy tinh có nắp đậy hình vòm bằng thủy tinh trong một hộp tủ, nhưng nó quá cao đối với tầm với của cô. Cô ngắm nghía nó với một cái cau mày, đẩy ra sau lọn tóc loăn xoăn cứ dai dẳng phủ qua mắt cô. Cô nhận ra Alex Nolan đã tiến đến gần cô từ phía sau, gởi một cơn rùng mình vừa nóng vừa lạnh dọc theo xương sống của cô. “Nó ở trên đó.” Cô nói, di chuyển sang bên cạnh.

Anh lấy xuống một cách dễ dàng, và đặt chiếc đĩa và lồng đậy trên mặt quầy đá. Anh ta cao và gầy trơ xương, như thể đã không ăn uống đầy đủ trong nhiều tuần. Nét tàn nhẵn trên gương mặt không hề làm giảm đi vẻ đẹp trai hoang đàng của anh. Hoặ có lẽ chúng không tàn nhẵn, mà là cay đắng. Đó là một gương mặt mà nhiều phụ nữ sẽ thấy thu hút, nhưng chúng khiến Zoe lo sợ.

Dĩ nhiên, phần lớn đàn ông đều làm cô sợ.

Zoe nghĩ, với nhiệm vụ đã làm xong, Alex sẽ rời khỏi bếp. Cô hết sức hy vọng anh sẽ làm điều đó. Thay vì thế, anh ở lại đó với một tay chống trên quầy bếp, chiếc đồng hồ đắt tiền sáng lấp lánh trong ánh nắng từ những ô cửa sổ nhiều tầng.

Cố lờ anh đi, Zoe đặt chiếc đĩa thủy tinh bên cạnh khay bánh muffin. Cẩn thận, cô lấy từng chiếc bánh và đặt chúng vào trong đĩa. Hương thơm của trái việt quất nóng hổi, của đường trắng, của bơ, lan toả ngọt ngào. Cô nghe thấy Alex hít một hơi thở sâu, rồi một hơi nữa.

Bắn một cái liếc cảnh giác vào anh, cô nhận ra những vết lõm hình nửa vầng trăng sẫm màu bên dưới cặp mắt xanh sống động ấy. Anh mang dáng vẻ của một người đàn ông đã không ngủ trong nhiều tháng. “Anh có thể đi bây giờ,” Zoe nói. “Anh không phải trò chuyện huyền thuyên gì đâu.”

Alex không bận tâm đến việc xin lỗi về sự thô lỗ lúc trước của anh. “Em đặt cái gì vào trong đó thế?” Nghe như thế anh đang kết tội, ngờ vực.

Zoe đã sừng sốt đến mức gần như không thể nói năng được. “Trái việt quất. Tự lấy đi, nếu anh muốn một cái.”

Anh lắc đầu và với tay lấy tách café của anh.

Cô không thể không lưu ý đến sự run rẩy của bàn tay anh, cơn run đang lan truyền qua chiếc tách bằng sứ. Ngay lập tức Zoe hạ thấp ánh mắt xuống. Điều gì đã khiến cho bàn tay của người đàn ông này run rẩy như thế? Một trạng thái sợ hãi ư? Sự lạm dụng chất cồn? Bằng cách nào đó dấu hiệu yếu đuối trên một người có thể tạc ấn tượng như thế rõ ràng mang lại hiệu quả nhiều hơn trên ai đó có dáng vóc nhỏ bé.

Bất chấp cách cư xử khó chịu của anh, bản chất nhân hậu của Zoe đã tự mình quyết định. Cô không bao giờ có thể đi qua một đứa trẻ đang khóc, một con thú bị thương, ai đó có vẻ cô đơn và đói khát, mà không cố làm điều gì đó cho họ. Đặc biệt là một người đói khát, bởi vì nếu như có một thứ Zoe yêu thích hơn mọi thứ khác trên đời, thì đó là cho người ta ăn. Cô yêu vẻ hài lòng rõ ràng rành rành mà người ta có khi thường thức được thứ gì đó ngon lành, thứ gì đó được tạo ra và nuôi dưỡng một cách cẩn thận.

Không nói một lời, Zoe đặt một chiếc bánh muffin lên chiếc đĩa lót ly của Alex trong lúc chiếc tách vẫn ở trên tay anh. Cô không nhìn anh, chỉ tiếp tục sắp xếp đĩa. Mặc dù có vẻ như rất có khả năng anh sẽ ném lời mời của cô đi, hoặc nói gì đó xúc phạm, nhưng anh im lặng.

Ở bên ngoài phạm vi tầm nhìn của cô, cô thấy anh cầm chiếc bánh muffin lên.

Anh rời đi với một tiếng lăm bầm cọc cằn mà cô thích gán cho ý nghĩa là một lời chào tạm biệt.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Alex đi ra ngoài hiên trước, cẩn thận để cửa trước không bị khoá lại. Chiếc bánh muffin nâng niu trong tay anh, lớp giấy lót thô mộc không tẩy trơn mượt vì bơ dư, mặt phồng lên của chiếc bánh được trải những hạt sỏi bằng bơ đường.

Anh ngồi trong chiếc ghế mây lót nệm, ôm chiếc bánh trong lòng như thể ai đó có khả năng chạy ào đến và cướp nó khỏi anh.

Gần đây, anh có một giai đoạn gay go để ăn uống. Không ngon miệng, không hề muốn nỗ lực, và khi anh xoay sở để cắn và nhai rào rạo thứ gì đó, cổ họng anh thắt chặt lại cho đến khi thật khó để nuốt. Anh luôn thấy lạnh, tuyệt vọng tìm kiếm hơi ấm tạm thời từ rượu, luôn cần nhiều hơn cơ thể anh có thể chịu đựng. Giờ đây, cuộc ly hôn đã được cho phép, có thừa thãi phụ nữ mời gọi bất kỳ sự giải khuây nào mà anh có thể muốn, và anh không hề có hứng thú gì với họ.

Anh nghĩ về cô gái tóc vàng nhỏ nhắn trong bếp, xinh đẹp đến mức khô hài, với đôi mắt to tròn và khuôn miệng cong cong tuyệt hảo... và bên dưới mớ quần áo đầy nút gòn gàng ấy, những đường cong gầy choáng váng có thể

sánh ngang với một chuyến cười vòng quay ngựa gỗ thú vị trong công viên. Không phải khẩu vị của anh.

Ngay khi anh cắn một miếng bánh muffin, một sự pha trộn đầy kích thích giữa vị chua và ngọt gần như áp đảo anh. Kết cấu của chiếc bánh rắn chắc nhưng vẫn giống bánh bông lan. Anh ăn chậm rãi, toàn thân anh như đang hấp thu một trải nghiệm. Đó là lần đầu tiên anh có thể thưởng thức thứ gì đó, thật sự trải nghiệm một hương vị, trong nhiều tháng.

Anh hoàn tất miếng cắn cuối cùng với sự kèm chế, trong lúc cảm giác khuây khoả tràn qua anh. Những đường rãnh căng thẳng trên gương mặt anh dịu đi. Anh thề bằng cả cuộc đời anh rằng, Zoe hẳn đã đặt thứ gì đó vào trong chiếc bánh, thứ bất hợp pháp, và anh không phải trả thứ chết tiệt gì. Nó trao tặng anh một cảm giác sáng khoái tuyệt vời... cảm giác được ngâm mình trong bồn tắm ấm áp sau một ngày khó nhọc. Đôi tay anh đã ngừng run.

Anh ngồi yên lặng trong một phút, xem xét các cảm giác, cảm nhận rằng nó ít ra sẽ giữ lại được một thời gian ngắn. Hương trở lại trong nhà, anh nhặt hộp đồ nghề và lên lên cầu thang đến tầng áp mái với sự êm ái của loài mèo. Anh có ý định giữ gìn cảm giác tốt đẹp ấy, quyết định không để bất kỳ ai hoặc bất kỳ thứ gì xen vào.

Trên đường đi, anh vượt qua Sam, đang mang một cô nàng da ngăm trẻ, mảnh mai, với đôi mắt xanh thẳm. Cô nàng được quấn trong một chiếc áo choàng, một chân băng lại cùng một thanh nẹp lớn. “Alex,” Sam nói mà không ngừng lại, “đây là Lucy.”

“Chào.” Alex lầm bầm, cũng không ngừng lại, và tiếp tục đi lên căn gác áp mái trên tầng ba.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

“Ở đây cậu thấy ổn không?” Zoe hỏi Lucy, sau khi Sam rời đi để họ nói chuyện một mình với nhau.

Lucy mỉm cười. “Tớ thật sự ổn. Như cậu có thể thấy...” Cô ra hiệu về chiếc ghế sofa bọc nhung xanh khổng lồ, những túi đá chườm lạnh mà Sam đã đặt quanh chân cô, tung một tấm mền màu kem tём gọn vào hai bên sườn cô, và cốc nước anh đặt bên cạnh cô. “Tớ được chăm sóc rất tốt.”

“Sam có vẻ tử tế,” Zoe nói, đôi mắt xanh của cô nhấp nháy. “Tử tế y như Justine nói. Tớ nghĩ anh ấy thích cậu.”

“Sam thích phụ nữ,” Lucy đáp tỉnh khô. “Và phải, anh ấy là một chàng trai tuyệt vời.” Cô ngừng lại trước khi rụt rè thêm vào, “Cậu nên hẹn hò với anh ấy.”

“Tớ ư?” Zoe lắc đầu và trao cho cô ánh mắt trêu chọc. “Có gì đó đang diễn ra giữa hai người kìa.”

“Không có đâu. Sẽ không thể. Sam rất thành thật, Zoe à, và anh ấy đã làm rất rõ, rằng anh ấy sẽ không bao giờ gắn kết lâu dài với một phụ nữ. Và cho dù thật căm dỗ khi chỉ buông thả và vui vẻ với anh ấy...” Lucy lưỡng lự hạ thấp giọng xuống thành một lời thì thầm. “Anh ấy là tay sát gái tệ hại nhất đấy, Zoe. Loại hết sức căm dỗ, cậu sẽ cố thuyết phục bản thân rằng cậu có thể thay đổi anh ấy. Và sau mọi thứ tớ đã trải qua... tớ không đủ mạnh mẽ để bị tổn thương một lần nữa quá sớm như thế.”

“Tớ hiểu.” Nụ cười của Zoe ấm áp và nhân hậu. “Tớ nghĩ cậu thật sáng suốt, Lucy. Đôi khi việc từ bỏ thứ gì đó cậu mong muốn lại là điều tử tế nhất cậu có thể làm cho chính mình.”

CHƯƠNG 15.

Sau cuộc viếng thăm của Zoe, Lucy thư giãn trên sofa với điện thoại và máy đọc sách điện tử. Sam đã gói những túi chườm lạnh mới vòng quanh chân cô và mang cho cô một cốc nước lạnh trước khi ra ngoài để bàn bạc với những thợ làm vườn nho. Họ đang bận rộn tỉa lá để lộ ra những chùm nho đang phát triển được hứng ánh nắng mặt trời, và xới đất bằng những chiếc thuổng.

“Anh sẽ ra ngoài trong khoảng bốn mươi lăm phút đến một giờ,” Sam nói. “Điện thoại của anh luôn sẵn sàng. Hãy gọi nếu em cần thứ gì đó.”

“Em sẽ ổn mà.” Lucy nhăn mặt khi cô thêm vào, “Em phải gọi cho mẹ và kể với bà những gì đã xảy ra. Em sẽ phải vận dụng tất cả kỹ năng thuyết phục của em để bà không bay ngay đến đây và đích thân kiểm tra em.”

“Bà ấy được chào đón ở lại đây.”

“Cám ơn anh. Em đánh giá cao điều đó. Nhưng điều cuối cùng em cần là một bà mẹ lượn lờ bên em.”

“Đề nghị vẫn có giá trị.” Tiến lại gần chiếc trường kỷ, Sam khom xuống để nựng Renfield, chú chó đang ngồi bên cạnh Lucy. “Mày trông chừng cô ấy nhé,” Anh nói với con bulldog đang nhìn anh với vẻ trang nghiêm.

“Cậu ta là kẻ bầu bạn tốt,” Lucy nói. “Một anh chàng cực kỳ lạng lã.”

“Bulldog không phải là giống chó hay sửa thông thường.” Anh ngừng lại và bắn cho Renfield một ánh mắt khiển trách. “Nhưng lại khá huyênh hoang.”

Renfield phản ứng lại lời bình luận bằng một vẻ cực kỳ đĩnh đạc, khiến Lucy bật cười. Cô với tay xoa cái đầu bùng nhùng da của con chó khi Sam rời khỏi nhà.

Mặc dù buổi sáng vẫn chưa qua hết, ngày đã nóng rồi, mặt trời thiêu đốt xuyên qua tấm màn mây uể oải. Những ô cửa sổ có lưới chắn trên cả hai cạnh nhà đón chào những luồng gió đi lạc từ đại dương.

Lucy thư giãn trên sofa và cho phép ánh mắt cô chu du quanh căn phòng xinh đẹp đã hoàn thiện, sàn gỗ óc chó sẫm màu sáng bóng, tấm thảm Ba-Tư thêu màu kem, màu xanh của lá xô thơm, và màu hổ phách, những đường viền chạm khắc nổi những bức tường và trần nhà được phục hồi tỷ mỉ.

Cầm điện thoại lên, cô nhấn số của cha mẹ, và mẹ cô trả lời.

Không quan trọng Lucy đã giảm nhẹ câu chuyện đi như thế nào mẹ cô vẫn cảm nhận được sự thật, ngay lập tức lao vào trong tình trạng lo lắng kích động.

“Mẹ sẽ đến ngay. Mẹ sẽ có mặt trên chuyến bay kế tiếp.”

“Mẹ, đừng. Không có thứ gì mẹ có thể làm đâu.”

“Điều đó không quan trọng. Mẹ muốn gặp con.”

“Mẹ không phải đi đâu mà. Con đang được chăm sóc rất tốt, con đang rất thoải mái, và...”

“Ai đang chăm lo cho con thế? Justine à?”

“Thật ra, con đang ở với... một người bạn.”

“Ai?”

“Tên anh ấy là Sam Nolan.”

Sau một thoáng im lặng bối rối, mẹ cô nói, “Con chưa bao giờ đề cập đến cậu ta trước đây. Các con đã quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Không lâu, nhưng...”

“Con đang ở trong căn apartment của cậu ta à?”

“Không phải một căn apartment đâu. Anh ấy có một ngôi nhà.”

“Cậu ta đã kết hôn à?”

Lucy giơ chiếc điện thoại cách xa khỏi gương mặt, nhìn nó với vẻ không thể tin được. Mang nó trở lại gần miệng, cô nói, “Dĩ nhiên là không. Con không đi chơi với bạn trai hoặc chồng của người khác.” Không thể kèm ném được, cô nói thêm, “đó là con gái kia của mẹ cơ.”

“Lucy,” mẹ cô nói với một dấu hiệu khiển trách nhẹ nhàng. “Cha và mẹ định đi thăm Alice vào tuần tới... Mẹ sẽ đổi chuyến bay để chúng ta có thể đến sớm hơn.”

“Mẹ không phải làm thế đâu. Thật ra, con thật sự thích mẹ không...”

“Mẹ muốn gặp cậu Sam này.”

Lucy đấu tranh để nén tiếng cười với cách mẹ cô diễn đạt điều đó. “Anh ấy là một chàng trai tử tế tuyệt hảo. Thật ra, anh ấy là chàng rể trong mơ của mẹ.”

“Con có nghiêm túc với cậu ta không?”

“Không... Chúa ơi, không... Con thậm chí còn không hẹn hò với anh ấy. Con chỉ có ý muốn nói, anh ấy là loại con trai mà mẹ luôn muốn con hẹn hò cùng. Anh ấy làm chủ một vườn nho. Anh ấy trồng nho hữu cơ và chế biến rượu vang, và anh ấy đang giúp nuôi dưỡng đứa cháu mồ côi.” Khi cô nói, Lucy nhìn ra ngoài cửa sổ phía sau ghế trường kỷ. Cô định vị hình dáng vạm vỡ của Sam giữa nhóm đàn ông đang làm việc với những cái thuổng. Chiều theo sức nóng của ngày, đôi người đã cởi áo của họ. Sam đang loanh quanh với một cái máy xối chạy bằng dầu, làm gì đó với sợi dây khởi động máy. Anh ngừng lại để lau cánh tay ngang qua vầng trán đẫm mồ hôi.

“Cậu ta đã ly dị à?” mẹ cô hỏi.

“Chưa bao giờ kết hôn.”

“Cậu ta nghe có vẻ quá hoàn hảo. Có gì sai với cậu ta sao?”

“Chỉ tránh xa sự ràng buộc thôi.”

“Ồ, tất cả bọn họ đều như thế cho đến khi con khiến họ nhìn thấy chân lý.”

“Thứ này không phải nỗi sợ hãi sự ràng buộc kiểu chạy-trốn-khó-khăn của mẹ đâu. Đó là một lựa chọn về phong cách sống.”

“Cha mẹ cậu ta vẫn còn chứ?”

“Cả hai đã qua đời lâu rồi.”

“Tuyệt, không cần phải cạnh tranh trong những kỳ nghỉ lễ.”

“Mẹ!”

“Mẹ đùa thôi.” Mẹ cô phản đối.

“Con tự hỏi,” Lucy nói. Thường thì với mẹ cô, có vẻ như họ đang có hai cuộc trò chuyện khác nhau. Lucy ngờ rằng ít nhất một nửa những gì cô nói hoàn toàn không được chú ý. Bà tiếp tục tập trung vào Sam, anh vừa khởi động được kíp nổ trên chiếc máy xới đất để bơm được nhiên liệu vào trong động cơ. “Mẹ biết đấy, mẹ à, mẹ đang hỏi quá nhiều câu hỏi về chàng trai mà con đang ở cùng hơn là về những chấn thương của con.”

“Nói cho mẹ cậu ta trông ra sao. Cậu ta có sáng sủa không? Cao hay thấp? Bao nhiêu tuổi?”

“Anh ấy...” Lucy ngừng lời, trí óc cô trống rỗng khi Sam cởi bỏ áo, dùng chúng để lau gương mặt và lưng, rồi ném nó trên mặt đất. Anh có một thân hình đáng kinh ngạc, săn chắc và dài, những bắp cơ nổi thành vòng cạnh nhau.

“Gì thế?” Giọng mẹ cô vang lên. “Mọi thứ ổn chứ?”

“Mọi thứ ổn.” Lucy xoay sở nói, quan sát bề mặt rám nắng của lưng Sam gợn sóng khi anh khom xuống để kéo dây khởi động của chiếc máy xới lặp đi lặp lại. Khi không gặp chút may mắn nào để động cơ chạy được, anh buông tay cầm và nói với một trong những người thợ, tư thế của anh thả lỏng, đôi tay chống trên chỗ nghiêng của đôi hông phủ vải denim. “Xin lỗi đã hơi mơ màng một chút. Con vẫn đang dùng thuốc giảm đau.”

“Chúng ta đang nói về Sam,” mẹ cô nhắc.

“Ồ. Vâng. Anh ấy... sáng sủa. Hơi lập dị kiểu khoa học.” Với thân hình của một vị thần Hy Lạp.

“Điều đó nghe có vẻ giống một sự thay đổi hay ho so với người vừa rồi.”

“Ý mẹ là Kevin, con rể tương lai của mẹ à?”

Mẹ cô tạo ra một âm thanh cú kình. “Cái thứ đồ phế thải ấy cần phải xem xét. Đó là một trong những lý do mẹ định đến để gặp Alice. Mẹ có linh cảm tình huống này không có gì mới mẻ như con bé nghĩ.”

“Tại sao...” Lucy ngừng lại khi cô nghe một tiếng sủa kỳ lạ, khác thường. Cô nhồm dậy đôi chút và liếc nhìn quanh phòng. Renfield không ở đâu trong tầm nhìn. Một tiếng lách cách kim khí, giống như một chiếc chảo hoặc một chiếc rây bị rơi xuống, tiếp theo sau là tiếng rên rỉ và một tiếng rít kéo dài khác. “Uh-oh. Mẹ à, con phải gác máy đây. Con nghĩ con chó đang mắc phải thứ gì đó.”

“Gọi lại cho mẹ sau nhé. Mẹ vẫn chưa nói xong.”

“Được rồi. Con phải đi.” Gác máy nhanh, Lucy gọi số của Sam, căng thẳng với bất kỳ sự thấp thoáng nào của Renfield. Con chó nghe có vẻ giống như đang bị xẻ thịt. Cô nghe thấy giọng của Sam trên điện thoại, “Lucy.”

“Có gì đó đang xảy ra với Renfield. Nó đang hú lên. Em nghĩ nó ở trong bếp, nhưng em không chắc.”

“Anh sẽ đến ngay.”

Trong lúc Sam lao bắn về nhà, Lucy khổ sở trước sự bất lực không thể làm được gì của cô. Cô gọi tên của Renfield, và con chó đáp lại với một tiếng rên rỉ như đang hấp hối, tiếng rầm rầm, tiếng khụt khịt và tiếng hú đang đến gần hơn, cho đến khi cậu chàng lạch bạch đi vào trong phòng sinh hoạt chung.

Bằng cách nào đó con chó đã mắc kẹt đầu trong một chiếc ống ri sét bất chấp nỗ lực lắc người để thoát ra của nó. Cậu chàng trông điên cuồng và khốn khổ đến mức Lucy đẩy những bịch đá sang bên cạnh và bắt đầu suy tính làm sao để có thể vươn tay đến con chó mà không đặt bất kỳ sức nặng nào lên chiếc chân bị băng bó.

“Đừng nghĩ đến việc di chuyển khỏi chiếc sofa đó,” Sam nói khi anh sải bước vào trong phòng sinh hoạt chung. Vẻ cáu tiết phỉnh phờ điển đầy giọng anh. “Renfield, thế quái nào mà mày tròng được thứ đó vào đầu vậy hả?”

“Đó là cái gì thế?” Lucy hỏi với vẻ tò mò.

“Một miếng lót chậu hun khói.” Sam khụy gối trên sàn và túm lấy con chó vẫn đang vung vẩy và rên rì. “Dịu xuống nào, nhóc. Ngồi. Ngồi yên.” Anh ghì chặt tấm thân chắc nịch, đang lúc lắc xuống sàn và bắt đầu lấy cái ống kim loại ra khỏi đầu nó.

“Chậu hun khói là gì?”

“Chúng được sử dụng để đốt cháy dầu lửa nhằm giữ cho vườn cây trái được ấm áp khi sương giá bao phủ.”

Đầu của Renfield giờ đầy muội than và bụi bẩn, làm nổi bật những nếp xếp và những đường nhăn trên khuôn mặt nó. Con chó lao vào Sam với vẻ biết ơn điên cuồng.

“Thôi nào, chàng trai, bình tĩnh nào.” Sam nựng và vuốt ve con chó, cố làm dịu cậu chàng. “Cậu ta hẳn đã thoát ra được cửa sau bằng cách nào đó. Có một đồng đồ tạp nhạp bọn anh vẫn chưa thu dọn. Cậu ta sẽ gặp mọi rắc rối khi vướng vào đó.”

Lucy gật đầu, bị mê hoặc bởi cảnh tượng một Sam không mặc áo, những bắp cơ được đánh bóng bởi ánh mặt trời sáng lấp lánh với những giọt mồ hôi.

“Anh sẽ rửa sạch cho cậu ta ở bên ngoài,” Sam nói, quắc mắt với con chó phủ đầy muội than. “Nếu tao có thể nói, thì tao muốn một con Golden* tử tế hoặc một con Lab*... một con chó hữu ích biết săn đuổi những con thú gây hại khỏi vườn nho cơ.”

*(*Golden Retriever : Một giống chó kích thước trung bình, lông dài, màu vàng, sẵn mồi giỏi, thích chơi đùa, thông minh và trung thành.*

**Labrador : Giống chó săn, cực kỳ thông minh, thường được huấn luyện để giúp người mù, người tự kỷ, cảnh sát và hải quan...)*

“Anh không tự mình chọn Renfield sao?”

“Quái quỷ, không. Cậu ta là một trường hợp giải cứu mà Maggie đang cố gán cho người nào đó. Và Mark đã rơi vào bẫy của chị, anh ấy đã tình nguyện chăm sóc nó.”

“Em nghĩ điều đó thật ngọt ngào.”

Sam ngược mắt hướng lên trời. “Mark là một gã khờ khi nhận chăm sóc nó. Con chó này chẳng làm được trò trống gì. Cậu ta còn chẳng theo kịp được một chuyến dạo bộ vui vẻ. Hoá đơn thú y của cậu ta sánh ngang với nợ quốc gia, và cậu ta nằm loanh quanh trong những nơi an toàn nhất của ngôi nhà làm ra vẻ ta đây ngon lành lắm.” Nhưng khi anh nói, bàn tay anh đặt dịu dàng trên bộ lông của con chó, vuốt ve lưng nó, cù vào cổ nó. Renfield nhắm mắt lại và khò khè một cách hạnh phúc. “Đi nào, đồ ngốc. Đi ra lối sau nào.” Sam nhặt miếng lát chậu hun khói và đứng dậy. Anh nhìn Lucy. “Em có ổn không trong lúc anh rửa cho nó?”

Với một nỗ lực, Lucy tách ánh mắt cô ra khỏi thân thể bán khoả thân của anh và bật máy tính bảng của cô lên. “Vâng, em có mọi thứ em cần rồi.”

“Em đang đọc gì thế?”

“Tiểu sử của Thomas Jefferson*.”

*(*Thomas Jefferson 1743-1826, vị tổng thống thứ ba của Hoa Kỳ kéo dài 2 nhiệm kỳ, người sáng lập Đảng dân chủ. Ông chết năm 83 tuổi. Trên mộ bia của ông ở Monticello viết: "Đây là nơi an nghỉ cuối cùng của Thomas Jefferson, tác giả của bản Tuyên ngôn Độc lập Mỹ, của Đạo luật Virginia về tự do tín ngưỡng, và là cha đẻ của trường Đại học Virginia". Một danh nhân và là đại công thần của nước Mỹ - Ct của Sé)*

“Anh thích Jefferson. Ông ấy là nhà bảo trợ lớn cho dân trồng nho.”

“Ông ấy có một vườn nho sao?”

“Phải, ở Monticello. Nhưng ông ấy là một nhà thực nghiệm nhiều hơn là một người trồng nho thật sự. Ông ấy đã cố phát triển giống nho Châu Âu – vinifera – giống nho sản xuất ra loại rượu vang kỳ diệu tại những vùng như là Pháp hoặc Ý. Nhưng vinifera không thể chịu đựng được với thời tiết, bệnh tật, và vật gây hại tại Tân Thế Giới.”

Rõ ràng anh là người yêu quý những gì anh làm. Để hiểu anh đầy đủ, Lucy nghĩ, bạn phải biết về công việc của anh, tại sao chúng có ý nghĩa nhiều với anh, thách thức anh. “Em ước chi em có thể đi dạo trong vườn nho cùng anh,” Cô buồn rầu nói. “Trông nó thật xinh đẹp khi nhìn từ đây.”

“Ngày mai anh sẽ đưa em ra ngoài để nhìn vài thứ đặc biệt.”

“Đó là gì?”

“Một cây nho kỳ lạ.”

Lucy nhìn anh với một nụ cười bối rối. “Điều gì khiến cho nó trở thành kỳ lạ?”

“Cách đây đôi năm, anh tìm thấy nó trên khu đất, mọc trên một công trình phụ có kế hoạch dỡ bỏ cho dự án làm đường. Việc chuyển chỗ trồng cho một cây nho với kích thước và độ tuổi đó là một kế hoạch khá rắc rối. Vì thế anh đã nhờ Kevin giúp. Bọn anh đã dùng những cái thùng để lấy được bộ rễ nhiều nhất có thể, và di chuyển nó đến vườn nho. Nó sống sót qua việc chuyển chỗ, nhưng anh vẫn không thể làm cho nó tươi tốt được.”

“Nó sẽ cho ra được loại nho nào?”

“Đó chính là phần thú vị đấy. Anh đã kiếm một anh chàng ở WSU* tiến hành định danh nó, và cho đến bây giờ anh ta vẫn không thể xác định được bất kỳ điều gì. Bọn anh đã gửi mẫu và hình ảnh đến vài chuyên gia nghiên cứu và phân loại các giống nho tại Washington và California – nó chẳng có ở trên bất kỳ báo cáo nào. Khả năng gần nhất, nó là giống lai hoang đã xuất hiện từ sự thụ phấn chéo tự nhiên.”

*(*WSU : Washington State University – Đại học bang Washington, một trường đại học nghiên cứu công lập hàng đầu nước Mỹ được thành lập cách đây trên 125 năm với hơn 200 ngành đào tạo, nổi tiếng về các ngành nghiên cứu thuộc nông nghiệp và thú y)*

“Nó thật hiếm có sao?”

“Cực kỳ.”

“Anh có nghĩ nó sẽ làm ra một loại rượu vang tốt không?”

“Có lẽ không,” Anh nói và bật cười.

“Vậy tại sao anh lại tốn nhiều công sức đến thế?”

“Bởi vì em không bao giờ biết được. Những chùm nho có thể bỗng dưng bộc lộ vài thuộc tính cho rượu vang mà em không bao giờ mong đợi. Thứ gì đó xác định nơi này hoàn hảo hơn bất kỳ thứ gì em có thể trồng. Em phải...”

Khi Sam ngừng lại, tìm kiếm từ ngữ đúng, Lucy nói êm ái, “Anh phải liều một bước nhảy của niềm tin*.”

*(*Cụm từ này dựa theo một tích trong kinh Cựu Ước, nếu ai coi Film Indiana Jone rồi thì sẽ hiểu rõ hơn, cái đoạn Jone cần vượt qua một vực thẳm mà không có bất kỳ cách nào để vượt qua, ông nhắm mắt, cầu Chúa, và đánh liều bước một bước đầu tiên bằng niềm tin, rồi ông bước đi trong không trung để vượt qua một nơi tưởng chừng không thể - Ct của Sê)*

Sam nhìn cô chăm chú. “Phải.”

Lucy hoàn toàn hiểu rõ. Có những lần trong cuộc đời bạn phải chấp nhận mạo hiểm, một mạo hiểm có thể kết thúc trong sự khán tận. Bởi vì, nếu làm khác đi bạn sẽ bị ám ảnh bởi những gì bạn đã không làm... những con đường bạn đã không chọn, những thứ bạn đã không trải nghiệm.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sau khi Sam chăm sóc cho Renfield, anh làm việc trong vườn nho khoảng một giờ và trở vào để kiểm tra Lucy, cô đã rơi vào giấc ngủ trên ghế sofa. Anh đứng tại ngưỡng cửa, anh mắt anh lướt chậm chậm dọc theo chiều dài cơ thể của cô. Có điều gì đó rất khác thường về Lucy, một vẻ thanh nhã gần như thần thoại. Giống như hình ảnh trong một bức tranh... Antiope*, hoặc

giấc mơ của Ophelia*. Mái tóc sẫm màu của cô trải ra như những dải ruy-băng ngang trên lớp nhung xanh, làn da nhợt nhạt như bông hoa lily nở trong đêm. Những hạt bụi sáng lấp lánh trong vùng không gian ngập nắng bên trên cô.

*(*Antiope : nữ thần Amazone trong thần thoại Hy-lạp, con gái thần Ares và là vợ của Theseus.*

**Ophelia : nàng trinh nữ, vợ sắp cưới của hoàng tử Hamlet trong tác phẩm Hamlet của W. Shakespeare)*

Sam đã bị mê hoặc bởi sự pha trộn giữa vẻ dễ tổn thương và mạnh mẽ của Lucy. Anh muốn biết những bí mật của cô, những thứ mà một phụ nữ sẽ chỉ bộc lộ với người yêu. Và điều đó thật đáng báo động. Anh chưa bao giờ có những suy nghĩ như thế trước đây. Nhưng nếu điều đó lấy đi lượng tao nhã cuối cùng mà anh sở hữu, anh sẽ để lại cô một mình.

Lucy động đậy và ngáp. Đôi mắt cô mở ra nhìn anh trong một thoáng bối rối, bờ mi dày phủ bóng trên màu xanh thăm thẳm lơ mơ. “Em đang mơ,” Cô nói với giọng ngái ngủ.

Sam đến bên cô, không thể kháng lại việc vươn tay xuống để chơi đùa với lọn tóc óng ánh. “Về điều gì?”

“Em đã ở đây. Ai đó đang chỉ dẫn em đi vòng quanh... Đó là ngôi nhà theo cách nó đã như thế trước đây.”

“Có phải anh là người đi cùng em không?”

“Không. Đó là một người đàn ông mà em chưa từng gặp mặt.”

Sam cười nhẹ, thả rơi lọn tóc. “Anh không biết liệu anh có thích em lang thang với một anh chàng khác trong nhà của anh hay không nữa.”

“Ông ấy đã sống ở đây từ rất lâu rồi. Trang phục của ông ấy... rất lạc hậu.”

“Ông ấy có nói điều gì không?”

“Không. Nhưng ông ấy dẫn em đi một vòng. Ngôi nhà rất khác. Tối tăm hơn. Đồ nội thất rất cổ xưa, và có giấy dán tường rất cầu kỳ ở mọi nơi. Trong căn phòng này, nó có những sọc màu xanh. Trần nhà cũng dán giấy, và có một hình vuông với một con chim ở mỗi góc.

Sam nhìn Lucy với vẻ cảnh giác. Không cách nào Lucy có thể biết rằng khi anh và Alex tháo dỡ cái trần nhà xấu xí đã được lắp đặt cho căn phòng này xuống, họ đã tìm thấy trần nhà nguyên gốc, được dán giấy chính xác như Lucy vừa miêu tả. “Ông ấy có chỉ cho em thứ gì khác không?”

“Bọn em đã đi lên căn gác mái ở tầng thứ ba, nơi có trần dốc nghiêng và những ô cửa sổ nhô lên. Bọn trẻ thường chơi đùa ở đó. Và ô cửa sổ kính màu đã lắp đặt ở chiếu nghỉ của tầng hai...”

“Em đã nói với anh về nó ngày hôm qua, nhớ không?”

“Cái cây và vàng trắng.”

“Phải.” Ánh mắt của Lucy trở nên tha thiết. “Nó ở đó. Cùng thứ em đã nhìn thấy trước đó. Một thiết kế về một cái cây với những nhánh trụi, và một vàng trắng phía sau chúng. Nó thật đẹp nhưng không phải là thứ em sẽ mong đợi cho một ngôi nhà như thế này. Nhưng không hiểu sao nó lại có cảm giác đúng. Sam...” Cô nhăn mặt khi đẩy người lên vị trí ngồi. “Em có thể có một cây viết chì và vài tờ giấy không?”

“Dịu xuống nào,” anh nói, cố ngăn cô lại. “Đừng di chuyển quá nhanh.”

“Em cần phác họa lại chúng trước khi em quên.”

“Anh sẽ tìm vài thứ.” Sam đi đến một chiếc tủ ngăn kéo, nơi họ giữ những thứ đồ nghệ thuật của Holly. Tìm kiếm vài cây viết chì và một tập giấy vẽ, anh hỏi. “Những thứ này có được không?”

Lucy gật đầu, hăm hở đón lấy những món vật dụng đó.

Trong nửa giờ hoặc khoảng đó, Lucy làm việc với bản phác hoạ. Khi Sam mang khay đồ ăn trưa đến, cô đưa cho anh xem. “Nó vẫn chưa hoàn tất,” cô nói. “Nhưng thứ này là cơ bản những gì em thấy.” Bản vẽ thật ấn tượng, thân cây và những nhánh cây trải ngang qua trang giấy trong kiểu hoa văn giống như giải ren màu đen. Một vầng trăng có vẻ như bị bắt trong sự ôm ghì của những nhánh phía trên cao.

“Cái cây sẽ được làm bằng chì?” Sam hỏi, nghiên cứu hình ảnh, và Lucy gật đầu.

Hình dung bức vẽ như một ô cửa sổ kính ghép màu phía trước ngôi nhà, Sam cảm nhận một cơn rùng mình hợp lý, sự chắc chắn quá mạnh mẽ để phải đặt nghi vấn. Ngôi nhà sẽ không bao giờ hoàn thiện cho đến khi thứ này được thay thế.

“Sẽ phải mất gì,” anh nói chậm rãi, “để em chế tạo ô cửa sổ này? Chính xác như cách em đã nhìn thấy nó trong mơ ấy.”

“Em sẽ làm nó chẳng vì điều gì hết,” lời đáp rành mạch của Lucy vang lên. “Sau cách anh đã chăm sóc cho em...”

Sam lắc đầu cương quyết. “Ô cửa sổ này sẽ tốn khá nhiều công phu. Bản thiết kế rất phức tạp. Em thường tính giá những thứ giống như thế này ra sao?”

“Nó tùy thuộc vào loại kính, và số lượng các chi tiết mà em sẽ làm... mạ vàng, vát cạnh, những thứ đại loại như thế. Và không bao gồm lắp đặt, đặc biệt vì anh sẽ cần phải cách ly tác động thời tiết...”

“Các vị khách thích chơi bóng chày.”

Lucy khẽ nhăn mặt. “Ba ngàn dollar cho mọi thứ. Nhưng em có thể hà tiện vài chỗ để kéo giá thấp xuống...”

“Không hà tiện. Thứ này đáng để làm đúng nguyên mẫu.” Sam với tay qua và nhét một miếng khăn giấy vào cổ áo của Lucy. “Em nghĩ sao về việc chế tạo ô cửa sổ này theo nhịp độ của riêng em, và đổi lại bọn anh sẽ hạ thấp tiền thuê nhà hàng tháng cho căn hộ Friday Harbor? Cách đó có công bằng cho cả hai bên không?”

Lucy lưỡng lự, và Sam mỉm cười. “Em biết là em sẽ nói đồng ý,” anh nói. “Em biết ô cửa sổ đó phải được chế tạo. Bởi em.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 16.

Trái qua hai ngày kế tiếp. Sam đối xử với Lucy trong sự thân thiện không nao núng. Trong cuộc trò chuyện, anh lái khỏi những vấn đề cá nhân, và bất kỳ khi nào anh thực hiện những tiếp xúc thể chất với cô, anh thận trọng khoác vẻ khách quan. Hiểu rõ quyết định của anh về việc giữ khoảng cách an toàn, Lucy cố hết sức để hỗ trợ anh.

Sam rõ ràng thích thú với công việc vườn tược của anh, xới đất bằng tay, chăm sóc những cây nho với sự phối hợp của nỗ lực hết sức mình và kiên nhẫn. Khi anh giải thích chu trình tăng trưởng của chùm nho với Lucy, cô bắt đầu hiểu nhiều hơn về sự tinh tế của thổ nhưỡng, sự giao hoà của những giống nho tốt thích hợp với vùng đất đặc trưng và danh tiếng lâu đời. Có một sự khác biệt, Sam giải thích, giữa việc coi sự tăng trưởng trái nho như là một tiến trình hoàn toàn mang tính kỹ thuật, hoặc có mỗi mỗi tương quan xác thực với thổ nhưỡng, một sự trao đổi cho và nhận thật sự.

Khi sống cùng anh em nhà Nolans, Lucy nhận thấy rằng ba anh em họ là một gia đình gần gũi và yêu thương nhau. Họ giữ vững các lễ thói hàng ngày và những thời gian thông thường cho việc ăn và ngủ, và rõ ràng là Holly hạnh phúc khi trở thành sự quan tâm chính yếu của các chú bác. Mặc dù Mark mang vai trò của người cha, Sam có chỗ riêng của anh trong trái tim của Holly. Mỗi ngày sau khi tan trường, cô gái nhỏ huyền thuyên không ngừng với anh về các hoạt động và bạn bè của cô bé, những gì đã xảy ra trong cả ngày hôm đó, danh sách các món đồ trong túi ăn trưa của bạn bè với nỗ lực thuyết phục anh cho phép cô bé có được vài loại thực phẩm không thích hợp nào đó. Có cả thích thú lẫn xúc động khi Lucy nhìn cách Sam lắng nghe kiên nhẫn như thế nào về những mối quan tâm của Holly.

Lucy luận ra từ cách Holly kể về Sam rằng anh đã truyền cho gia đình tạm thời của họ cảm giác phiêu lưu. Cô bé kể với Lucy, Sam đã đưa cô bé đi khám phá những vũng thủy triều trên vịnh False, và chèo Kayak đến bờ phía Tây của hòn đảo để ngắm cà kình. Là ý tưởng của Sam khi Holly và Mark xây dựng một pháo đài bằng gỗ dạt trên bãi biển của Jackson. Họ đã đặt cho nhau những cái tên hải tặc – Thuyền trưởng Scurvy, McFilthy răng sún, và Gertie thuốc súng – và họ nướng xúc xích nóng trên đồng lửa trại.

Sau khi Holly từ trường về nhà, cô bé xem TV với Lucy trong phòng sinh hoạt chung. Sam đã đi lên lầu để dọn dẹp một chõng vôi vữa từ việc phục hồi căn gác mái. Trong lúc Lucy ngồi tựa lưng vào chiếc ghế sofa màu xanh lục với chân chống cao, cô và Holly chia phần bánh cookie yến mạch và nước táo.

“Những thứ này thật đặc biệt,” Lucy nói, giơ lên chiếc ly thủy tinh nho nhỏ cổ xưa màu hồng ngọc. “Cháu chỉ có thể có được màu sắc này bằng cách thêm chất chloride của vàng vào trong thủy tinh.”

“Tại sao các cạnh của nó lại mấp mô?” Holly hỏi, đang xem xét ly nước trái cây của chính mình.”

“Chúng được gọi là hoa văn mũ đinh, sau những cái đinh tán họ sử dụng cho những đôi giày.” Lucy mỉm cười trước vẻ hứng thú của cô gái nhỏ. “Cháu có biết cách xác định xem thủy tinh có được làm bằng tay không không nào? Chỉ cần nhìn vào đáy để tìm dấu hiệu của gậy thối – đó là một vết lằn nhỏ nơi ống thối của người thợ thối thủy tinh gắn vào. Nếu cháu không tìm thấy cái nào, thì chúng được chế tạo bằng máy đấy.”

“Cô biết mọi thứ về thủy tinh sao?” Holly hỏi và Lucy bật cười.

“Cô biết nhiều thứ, nhưng lúc nào cô cũng học thêm thứ mới mẻ.”

“Cháu có thể nhìn cô chế tạo thứ gì đó từ thủy tinh không?”

“Dĩ nhiên. Khi cô khoẻ hơn, cháu có thể ghé thăm xưởng chế tạo của cô và chúng ta sẽ làm thứ gì đó cùng nhau. Một chiếc bình bắt giữ ánh nắng, có lẽ thế.”

“Vâng, vâng, cháu muốn làm thứ đó,” Holly la lên.

“Chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ - bước đầu tiên trong tiến trình là tạo ra một bản thiết kế. Cháu có sáp tô màu và giấy vẽ không?”

Holly phóng tới học tủ đựng đồ vẽ của cô bé, kéo ra vài món rồi vội vã trở lại bên Lucy. “Cháu có thể vẽ bất kỳ thứ gì cháu muốn sao?”

“Bất kỳ thứ gì. Chúng ta có thể giản lược nó sau, để chắc chắn rằng những mảnh ghép mang hình dạng và kích thước đúng cho việc cắt... nhưng vào lúc này, hãy để trí tưởng tượng của cháu được tự do.”

Holly khuyu gối bên cạnh bàn café và đặt lên đó một mảnh giấy. Thận trọng, cô bé đẩy sang bên chiếc bình thuốc bảo tồn sinh thể chứa đầy những con bướm, những nút dương xỉ, và nhành hoa lan màu trắng nhỏ bé. “Cô đã luôn muốn trở thành một nghệ sĩ thủy tinh sao?” Cô bé hỏi, lựa chọn trong đám chì màu.

“Kể từ khi cô bằng tuổi cháu.” Lucy nhẹ nhàng lấy chiếc mũ lưỡi trai màu hồng ra khỏi đầu Holly và xoay ngược nó lại để cô bé nhìn dễ dàng hơn. “Cháu muốn làm gì khi cháu lớn lên?”

“Một diễn viên múa ba-lê hoặc người trông coi vườn thú.”

Khi cô quan sát Holly tập trung trên bản vẽ, đôi tay nhỏ bé giữ chặt cây viết chì màu, Lucy tràn ngập một cảm giác hài lòng. Thật tự nhiên làm sao khi một đứa trẻ bộc lộ bản thân thông qua nghệ thuật. Lucy chợt nghĩ, cô có thể bắt đầu một lớp nghệ thuật cho trẻ em tại xưởng chế tạo của cô. Còn cách nào để tôn vinh nghề thủ công của cô nhiều hơn việc chia sẻ chúng với một đứa trẻ? Cô có thể bắt đầu chỉ với vài học sinh, và sẽ xem xem liệu nó vận hành thế nào.

Cân nhắc ý tưởng ấy, một giấc mơ giữa ban ngày, Lucy chơi đùa với ly nước trái cây màu đỏ hồng ngọc, chà ngón tay cái trên hoa văn mũ đính. Không cảnh giác, những ngón tay của cô trở nên nóng bỏng, và thủy tinh bắt đầu biến đổi hình dạng trong bàn tay cô. Giật mình, Lucy đặt chiếc ly xuống, nhưng nó biến mất ngay sau đó, và một vật thể sống, nho nhỏ, lao ra từ lòng bàn tay cô. Với một âm thanh rì rầm, nó bay vù vù ngang qua căn phòng.

Holly buột ra một tiếng thét và nhào vào trong chiếc sofa, khiến Lucy oằn người vì đau. “Cái gì thế?”

Choáng váng, Lucy quàng cánh tay quanh cô bé. “Không có gì đâu, cưng à, đó chỉ là... đó là một con chim ruồi.”

Không thứ gì như vậy từng xảy ra trước mặt người nào đó trước đây hết. Làm sao cô có thể giải thích với Holly được đây? Con chim nhỏ xíu màu đỏ lao vào ô cửa sổ đóng trong nỗ lực trốn thoát, sự va chạm của khung xương mảnh dẻ và chiếc mỏ nhỏ bé tạo nên những tiếng đập có thể nghe thấy.

Nghiến chặt răng trong sự nỗ lực, Lucy nghiêng người túm lấy khung cửa sổ và cố đẩy nó lên. “Holly, cháu có thể giúp cô không?”

Cùng nhau họ đấu tranh với ô cửa sổ, nhưng ô cửa vẫn bị mắc kẹt. Con chim ruồi bay tới bay lui, đập vào khung kính lần nữa.

Holly buột ra một tiếng la nữa. “Cháu sẽ đi tìm bác Sam.”

“Đợi đã... Holly...” Nhưng cô gái nhỏ đã biến mất như một ánh chớp.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Một tiếng la từ tầng dưới khiến Sam buông bọc rác đầy những vôi vữa xuống. Đó là Holly. Khả năng nghe của anh đã trở nên tinh tường đến mức anh có thể ngay lập tức nhận ra sự khác biệt giữa những tiếng thét của Holly, thứ nào là vui sướng, sợ hãi, hoặc giận dữ. “Điều đó giống như biết được về ngôn ngữ của cá heo,” Anh đã từng nói như thế với Mark.

Tiếng thét này là kiểu bị giật mình. Có gì đó xảy ra với Lucy sao? Sam đi đến cầu thang, bước hai, ba bậc một lần.

“Bác Sam!” Anh nghe Holly hét. Cô bé gặp anh tại chân cầu thang, đang nhảy loi choi đầy vẻ lo lắng. “Đến giúp bọn cháu với!”

“Gì thế? Cháu có sao không? Lucy có...” Khi anh theo sau vào phòng sinh hoạt chung, thứ gì đó kêu vù vù bên tai anh, thứ gì đó giống như một con ong có kích thước của một trái banh gofl. Sam vừa vặn kèm chế bản thân không đập vào nó. Tạ ơn Trời là anh đã không làm thế, bởi vì cái thứ ấy đã bay vào một góc trần nhà và đâm sầm vào tường, anh nhận ra đó là một con chim ruồi. Nó tạo ra tiếng chíp chíp nho nhỏ, cánh của nó lờ mờ.

Lucy ở trên ghế sofa, đang đấu tranh với ô cửa sổ.

“Ngừng lại,” Sam nói cộc lốc, tới bên cô trong ba sải chân. “Em sẽ làm đau chính mình đấy.”

“Nó liên tục đâm sầm vào những bức tường và các ô cửa sổ,” Lucy nói hụt hơi. “Em không thể mở được thứ ngu ngốc này...”

“Độ ẩm. Chúng làm nở khung gỗ.” Sam đẩy cửa sổ lên trên, để một khoảng trống mở cho con chim ruồi bay xuyên qua.

Nhưng con chim nhỏ bé lơ lửng, lao đến, và đập vào bức tường. Sam tự hỏi họ không biết họ có thể hướng dẫn nó đi đến ô cửa sổ bằng cách nào để không huỷ hoại đôi cánh. Cứ như thế này nó sẽ chết vì căng thẳng hoặc kiệt sức mất.

“Đưa cho bác cái nón của cháu, Holly.” Anh nói, lấy chiếc nón màu hồng khỏi đầu cô bé. Khi con chim ruồi đau đớn và lơ lửng trong một góc phòng, Sam nhẹ nhàng sử dụng chiếc nón để bắt nó, cho đến khi anh cảm thấy con chim rơi vào trong lớp vải.

Holly hét không ra tiếng.

Thận trọng Sam chuyển con chim vào lòng bàn tay anh và đi đến ô cửa sổ mở.

“Nó có chết không?” Holly lo lắng hỏi, trèo vào trong chiếc sofa bên cạnh Lucy.

Sam lắc đầu. “Chỉ đang nghỉ ngơi thôi.” Anh thì thầm.

Cùng nhau, cả ba người họ quan sát và chờ đợi, trong khi Sam giơ bàn tay khum khum ra bên ngoài khung cửa. Chầm chậm, con chim hồi phục dần. Trái tim của nó, không lớn hơn một hạt hoa hướng dương, đập với một nhịp điệu quá nhanh và quá yếu ớt để có thể nghe. Con chim bốc lên khỏi bàn tay Sam chấp chới bay đi, biến mất trong vườn nhỏ.

“Nó vào được trong nhà bằng cách nào chứ?” Sam hỏi, nhìn từ người này đến người kia. “Ai đó đã để cửa mở sao?” Với sự quan tâm, anh nhận thấy gương mặt của Lucy trở nên trống rỗng một cách đầy cảnh giác.

“Không,” Holly nói trong sự phẫn khích. “Cô Lucy đã làm ra nó!”

“Cô ấy đã làm cái gì cơ?” Sam hỏi, không bỏ lỡ cách Lucy tái nhợt đi.

“Cô ấy đã tạo ra nó từ một ly nước trái cây.” Lucy tố cáo. “Nó ở trong tay cô ấy, và nó biến thành một con chim. Đúng không, cô Lucy?”

“Cô...” Hết sức bối rối, Lucy tìm kiếm từ ngữ, miệng cô mở ra rồi đóng lại. “Cô không hoàn toàn chắc điều gì đã xảy ra.” Cuối cùng cô xoay sở nói.

“Một con chim đã bay ra từ bàn tay của cô mà,” Holly cố nói. “Và bây giờ ly nước trái cây của cô đã biến mất rồi.” Cô bé cầm ly nước của chính cô lên và đẩy nó thẳng về phía trước. “Có lẽ cô có thể làm điều đó lần nữa.”

Lucy bật lùi ra sau. “Cám ơn cháu, không, cô... cháu nên giữ nó, Holly.”

Cô mang vẻ cực kỳ tội lỗi và gương mặt đỏ bừng với nỗi lo lắng rằng điều đó sẽ thật sự chất nặng ý tưởng điên rồ vào trong đầu Sam.

“Em tin vào phép thuật,” Lucy đã từng nói với Sam.

Và bây giờ anh đã biết được tại sao.

Không quan trọng điều đó thách thức tính hợp lý như thế nào. Những trải nghiệm của chính Sam đã dạy anh rằng sự thật không luôn luôn có vẻ hợp lý.

Khi anh nhìn cô, anh thấy bản thân đang cố tách biệt đám bong bóng của ý tưởng và cảm xúc. Trong toàn bộ cuộc đời trưởng thành của anh, anh đã giữ những cảm xúc của anh có tổ chức theo cách một số người đã giữ dao kéo của họ trong một giá để dao, những cạnh sắc bị che dấu đi. Nhưng Lucy đã biến điều đó thành không thể.

Anh không bao giờ kể cho bất kỳ ai về khả năng của chính anh. Nhưng trong một biến chuyển đáng kinh ngạc, điều đó đã trở thành một điều cơ bản để kết nối với một người khác cũng như thế. Với Lucy.

“Cú lừa tuyệt hảo đấy,” Anh nói êm ái, và Lucy tái nhợt hơn nữa, không dám nhìn vào anh.

“Nhưng đó không phải một cú lừa,” Holly phản đối. “Nó là thật mà.”

“Thình thoảng,” Sam nói với cháu anh, “những thứ có thật lại trông có vẻ giống ảo thuật, và ảo thuật lại có vẻ như thật.”

“Vâng, nhưng...”

“Holls, ban cho bác một ân huệ và lấy chai thuốc của Lucy từ bàn bếp nhé. Một ít nước nữa.”

“Được rồi.” Holly nhảy khỏi ghế sofa, khiến Lucy nhăn mặt.

Những nếp nhăn đau đớn và kiệt sức xuất hiện trên mặt của Lucy. Sự gắng sức trong vài phút vừa qua là quá nhiều đối với cô.

“Anh sẽ thay thế túi chườm lạnh trong vài phút.” Sam nói.

Lucy gật đầu, gần như run lên vì khốn khổ và lo lắng. “Cám ơn anh.”

Sam hạ thấp hông xuống cạnh ghế sofa. Anh không yêu cầu giải thích, chỉ để một phút dài trôi qua. Trong sự im lặng, anh cầm lấy một bàn tay của Lucy, xoay lòng bàn tay hướng lên và vuốt nhẹ bên trong những ngón tay xanh xao cho đến khi chúng nửa cong lại như những cánh hoa.

Màu sắc đã đã rỉ khỏi gương mặt của Lucy, ngoại trừ vệt đỏ thẫm vắt ngang qua đỉnh má và sống mũi. “Bất luận điều gì Holly nói,” Cô xoay sở nói, “Đó không phải là những gì...”

“Anh hiểu.” Sam nói.

“Vâng, nhưng em không muốn anh nghĩ...”

“Lucy. Nhìn anh này.” Anh đợi cho đến khi cô nhìn anh, “Anh hiểu.”

Cô lắc đầu với vẻ hoang mang.

Muốn làm mọi chuyện sáng tỏ, nhưng khó có thể tin được là chính anh đang làm điều đó, Sam giơ bàn tay tự do đến bình thuốc bảo tồn sinh thể trên bàn café. Nhưng bông hoa lan nhỏ, tính chất vẫn như thường lệ, đã bắt đầu gục xuống và chuyển thành màu nâu. Khi anh đặt lòng bàn tay lơ lửng trên chiếc bình, những bông hoa và các nút dương xỉ vươn thẳng hướng lên cái chạm của anh, những cánh hoa hồi phục màu trắng kem, đám cây trồng màu xanh như đang sống lại.

Im lặng và giật mình, Lucy di chuyển ánh mắt từ bình chứa sinh thể đến gương mặt của Sam. Anh thấy vẻ băn khoăn trong mắt cô, sự long lanh của những giọt lệ không rơi, niềm hân hoan dâng lên cổ họng cô. Những ngón tay cô siết chặt tay anh.

“Từ khi anh lên mười,” Sam nói để trả lời câu hỏi không lời của cô. Anh cảm thấy bị phơi bày, có thể cảm nhận trái tim anh đang đập một cách bất

an. Anh vừa chia sẻ một điều quá đỗi riêng tư, quá đỗi thầm kín, và điều gì đó cảnh báo anh rằng anh không hối tiếc. Anh không chắc anh có thể ngừng bản thân không thực hiện hoặc thậm chí nói nhiều hơn trong thôi thúc không thể cưỡng lại muốn được gần gũi cô nhiều hơn.

“Em lên báy.” Lucy thì thầm, một nụ cười do dự lướt qua môi cô. “Vài mảnh thủy tinh vỡ đã biến thành những con đom đóm.”

Anh nhìn cô, bị mê hoặc. “Em không thể kiểm soát nó sao?”

Cô lắc đầu.

“Thuốc đây rồi,” Holly rặng rờ nói, trở lại trong phòng. Cô bé mang chai thuốc và một ly nước lớn bằng nhựa.

“Cám ơn cháu.” Lucy thì thầm. Sau khi nhận thuốc, cô tăng hăng và thận trọng nói, “Holly, cô đang tự hỏi không biết liệu chúng ta có thể giữ riêng điều đó được không, về cái cách con chim ruồi đã bay vào trong phòng ấy...”

“Ồ, cháu đã biết là không được nói với ai rồi,” Holly cam đoan với cô. “Phần lớn người ta không tin vào phép thuật.” Cô bé lắc đầu buồn rầu như thể muốn nói, quá tệ cho họ.

“Sao lại là chim ruồi?” Sam hỏi Lucy.

Cô trả lời khó khăn, có vẻ phải đấu tranh với sự mới lạ trong việc thảo luận về thứ mà cô chưa bao giờ dám nói thành lời. “Em không chắc. Em phải đoán chúng mang ý nghĩa gì.” Sau một khoảng dừng ngắn, cô nói, “Đừng ở lại một chỗ, có lẽ vậy. Tiếp tục di chuyển.”

“Các thổ dân vùng bờ biển Salish cho rằng những con chim ruồi xuất hiện trong những thời điểm đau đớn hoặc phiền muộn.”

“Tại sao?”

Lấy chai thuốc khỏi tay cô, Sam đẩy nắp lại khi anh đáp bằng giọng trung lập. “Họ nói chúng mang ý nghĩa mọi thứ sẽ trở nên tốt hơn.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

“Holly, cháu là một kẻ cướp có tổ chức,” Sam nói đêm hôm đó, chuyển một nhúm tiền trong trò cờ tỷ phú cho đứa cháu đang cười khúc khích. “Tôi phá sản, thưa các ngài.”

Sau bữa tối với món lasagna và salad, bốn người họ - Sam, Lucy, Mark, và Holly – đã chơi cờ trong phòng sinh hoạt chung. Bầu không khí vui vẻ và vô tư lự, không ai cư xử như thể có điều bất thường vừa xảy ra.

“Bác luôn luôn nên mua một trạm đường sắt khi bác có cơ hội,” Holly đáp.

“Bây giờ em nói với anh xem.” Sam trao cho Lucy, đang cuộn tròn trong một góc sofa, một ánh mắt kết tội. “Anh đã nghĩ, việc biến em thành chủ ngân hàng sẽ cho anh được một trạm dừng cơ đấy.”

“Rất tiếc.” Lucy đáp với nụ cười toe toét. “Phải chơi theo luật thôi. Khi dính líu đến tiền bạc, những con số không nói dối.”

“Điều này cho thấy em hoàn toàn chẳng biết gì về công việc ngân hàng hết.” Sam nói.

“Chúng ta chưa kết thúc,” Holly phản đối, nhìn Mark tháo dỡ những sắp đặt trên tấm bìa. “Cháu vẫn chưa ăn hết tiền của mọi người mà.”

“Đến giờ lên giường rồi.”

Holly thở dài. “Khi cháu lớn lên, cháu sẽ không bao giờ đi ngủ.”

“Thật trớ trêu,” Sam bảo cô bé, “khi cháu lớn lên, việc lên giường sẽ là điều ưa thích của cháu đấy.”

“Bọn em sẽ dọn dẹp đồ chơi,” Lucy bảo Mark với một nụ cười. “Anh có thể đưa Holly lên lầu bây giờ nếu anh muốn.”

Cô gái bé nhỏ nghiêng người trao cho Sam những nụ hôn rập rờn như cánh bướm bằng mi mắt, và họ cụng mũi với nhau.

Khi Mark lên lầu cùng với Holly, Lucy và Sam sắp xếp những mảnh trò chơi và những màu giấy tiền khác nhau.

“Cô bé thật đáng yêu quá.” Lucy nói.

“Bọn anh may mắn.” Sam nói. “Vick đã dạy con bé rất tốt.”

“Anh và Mark cũng thế. Holly rõ ràng hạnh phúc và được chăm sóc rất tốt.” Lucy quấn một băng cao su quanh chông tiền đã được sắp xếp và trao nó cho anh.

Sam đóng nắp hộp đồ chơi và trao cho Lucy một nụ cười thân mật, khoan thai. “Muốn uống chút vang không?”

“Điều đó nghe có vẻ tuyệt.”

“Chúng ta sẽ uống bên ngoài nhé. Có một vầng trăng dâu ngoài đó.”

“Trăng dâu ư? Tại sao lại gọi như thế?”

“Vầng trăng tròn vào tháng Sáu*. Mùa thu hoạch dâu chín. Anh đoán chắc là em đã nghe thuật ngữ đó từ cha của em.”

*(*Trăng dâu hay trăng hạ chí của tháng 6, thường có kích thước lớn hơn thường lệ và màu đỏ.)*

“Em đã nghe khá nhiều thuật ngữ khoa học khi lớn lên, nhưng không phải là thứ vui vẻ này.” Lucy cười toe toét khi cô thêm vào, “Em cũng hết sức thất vọng khi cha bảo với em rằng bụi sao là rác của vũ trụ - Em đã hình dung nó sẽ lấp lánh giống như bụi tiên cơ.”

Trong vài phút, Sam mang cô ra ngoài hiên trước và hạ cô vào một chiếc ghế mây có tay với chân cô đặt trên một chiếc ghế dài. Sau khi trao cho cô một ly rượu có hương vị giống như hương việt quất có lẫn chút hương khói, Sam ngồi vào một chiếc ghế bên cạnh cô. Đó là một đêm trong trẻo. Bạn có thể nhìn vào trong những khoảng tối và những khoảng không vô tận giữa các vì sao.

“Em thích thứ này,” Lucy nói, nhận ra rằng Sam đã rót rượu vang của họ vào trong những vại đựng mứt kiểu cũ. “Em nhớ đã uống những thứ này khi em đến thăm ông bà.”

“Với sự soi sáng của các sự kiện gần đây,” Sam nói, “anh quyết định không tin em với các thứ đồ thủy tinh tráng lệ của bọn anh.” Anh mỉm cười trước vẻ mặt của cô.

Khi cô ngoảnh ánh mắt cô khỏi anh, Lucy nhận ra một trong những miếng dán velcro trên nẹp chân của cô đã không được sắp xếp hoàn hảo. Ngượng

ngừng cô với tay xuống để điều chỉnh nó.

Không nói một lời Sam đến để giúp cô.

“Cám ơn anh,” Lucy nói. “Đôi khi em trở nên khá là kén chọn về việc muốn mọi thứ trở nên ngay ngắn.”

“Anh biết. Anh cũng thích đường may trên chiếc váy năm ngay ngắn ngang qua những ngón chân của anh. Và anh không thích thức ăn trên đĩa của anh bị đụng chạm vào.”

Lucy trao cho anh một ánh mắt ngượng ngập. “Điều đó có rõ ràng cho thấy là em bị chứng ám ảnh ép buộc không?”

“Không thật sự.”

“Có mà. Em thường khiến Kevin phát điên.”

“Anh rất rộng lượng với những hành vi mang tính nghi thức,” Sam nói. “Đó thật sự là một ưu thế tiến hoá. Ví dụ, thói quen của một con chó về việc quay vòng vòng trên chỗ ngủ trước khi nằm xuống – điều đó đến từ tổ tiên của chúng khi kiểm tra những con rắn hoặc các sinh vật nguy hiểm.”

Lucy bật cười. “Em không thể nghĩ ra nổi bất kỳ lợi ích nào trong những hành vi mang tính nghi thức của em hết – nó chỉ làm cho người ta khó chịu thôi.”

“Nếu nó giúp tổng khứ được Kevin,” Sam nói, “Anh sẽ nói đó rõ ràng là ưu thế.” Anh ngồi dựa lưng vào ghế, lặng ngắm cô. “Hắn ta có biết không?” Cuối cùng anh hỏi.

Hiểu rõ anh đang đề cập đến điều gì, Lucy lắc đầu. “Không ai biết hết.”

“Ngoại trừ anh và Holly à?”

“Em không định để điều đó xảy ra trước mặt cô bé,” Lucy nói. “Em xin lỗi.”

“Mọi thứ ổn mà.”

“Thỉnh thoảng nếu em cảm nhận thứ gì đó rất mạnh mẽ, và có thủy tinh ở gần đó...” Giọng cô tàn dần, và cô nhắc vai lên trong một cái nhún nhường ngập.

“Cảm xúc khiến điều đó xảy ra,” Anh nói hơn là hỏi.

“Vâng. Em đang quan sát Holly vẽ tranh, và em nghĩ về việc dạy một lớp học nghệ thuật cho trẻ em. Chỉ cho chúng cách tạo ra những thứ bằng thủy tinh. Và ý tưởng đó khiến em cảm thấy cực kỳ... hy vọng. Và hạnh phúc.”

“Dĩ nhiên. Khi em có niềm đam mê về thứ gì đó, chẳng có gì tốt hơn là được chia sẻ chúng.”

Từ buổi chiều hôm đó, thứ gì đó đã thay đổi giữa họ. Đó là một cảm giác tuyệt vời, một cảm giác an toàn mà Lucy muốn thường thức. Cho phép điều đó dẫn dắt, cô nhìn anh. “Cảm xúc có là một phần trong những gì anh làm không? Ý em là khả năng của anh.”

“Nó giống cảm giác nhiều hơn là sức mạnh. Rất huyền ảo. Và nó không xuất hiện khi anh rời khỏi đảo. Lúc anh ở California, anh đã thuyết phục bản thân là anh chỉ tưởng tượng ra nó. Nhưng khi anh trở lại đây, nó trở nên mạnh hơn bao giờ hết.”

“Anh đã sống ở California trong bao lâu?”

“Đôi năm. Anh có công việc như là một trợ lý của nhà sản xuất rượu vang.”

“Anh ở một mình sao? Ý em là... anh có hẹn hò với ai không?”

“Trong một thời gian, anh đã hẹn hò với con gái của người chủ vườn nho. Cô ấy xinh đẹp, thông minh, và cô ấy cũng yêu nghề trồng nho như anh.” Những ý nghĩ của anh chuyển vào nội tâm, giọng anh lặng lẽ dăm chiêu. “Cố ấy muốn đính ước. Ý tưởng kết hôn với cô ấy hết sức cảm dỗ. Anh thích gia đình cô ấy, yêu quý vườn nho... điều đó sẽ thật dễ dàng.”

“Tại sao anh không làm?”

“Anh không muốn lợi dụng cô ấy theo cách đó. Và anh biết điều đó chẳng có đến một cơ hội kéo dài quái quỷ nào.”

“Làm anh có thể chắc chắn thế? Làm sao anh có thể biết mà không cần thử?”

“Anh biết điều đó ngay khoảnh khắc cô ấy và anh bắt đầu nói chuyện về việc hứa hẹn lâu dài. Cô ấy chắc chắn rằng bọn anh chỉ cần tiến lên và bay đến Las Vegas để làm điều đó, rồi bọn anh sẽ ổn. Nhưng với anh, điều đó nghe giống như ai đó đang ném một cuộn khăn giấy và một hộp đồ đông lạnh vào trong lò nướng và nói, “Bạn biết đấy, tôi nghĩ có một cơ hội tuyệt vời để thứ này biến thành bánh cake chocolate.”

Lucy không thể kèm được tràng cười. “Nhưng điều đó chỉ mang ý nghĩa là cô ấy không phải người phụ nữ thích hợp. Nó không có nghĩa là anh không thể có một cuộc hôn nhân tuyệt vời với ai đó khác.”

“Xác suất giữa rủi ro và ích lợi không bao giờ đáng giá với anh.”

“Bởi vì anh đã nhìn thấy khía cạnh tệ nhất của tình yêu trong lúc lớn lên sao?”

“Phải.”

“Nhưng theo nguyên lý cân bằng trong vũ trụ, ai đó ngoài kia hẳn phải có khía cạnh tốt nhất của tình yêu.”

Cân nhắc điều đó, Sam nâng vai mút của anh lên trong một động tác nâng cốc chúc mừng lơ đễnh. “Chúc mừng khía cạnh tốt đẹp nhất của nó. Bất luận đó là gì.”

Khi họ cụng ly và uống, Lucy nghĩ rằng có lẽ có nhiều phụ nữ sẽ xem những quan niệm của Sam về hôn nhân như một thách thức, hy vọng sẽ làm anh đổi ý. Cô sẽ không bao giờ ngốc nghếch như thế. Cho dù cô không đồng ý với niềm tin của Sam, cô sẽ tôn trọng quyền của anh trong việc nghĩ như thế.

Kinh nghiệm trong quá khứ của cô đã dạy cô rằng khi bạn yêu một người đàn ông, bạn phải chịu đựng cái điệu bộ “như là” của anh ấy, biết rằng, cho dù bạn hẳn có thể gây ảnh hưởng đến vài thói quen hoặc khẩu vị của anh ta đối với những chiếc cà-vạt, nhưng bạn sẽ không bao giờ có thể thay đổi con người thật sự của anh ta. Và nếu bạn may mắn, bạn có thể tìm thấy một người đàn ông cảm nhận về bạn theo cách tương tự.

Điều đó, cô nghĩ, là khía cạnh tốt đẹp nhất của tình yêu.

- <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 17

“Sau sáng hôm nay,” Giọng Sam vang lên xuyên qua cửa phòng tắm, “Em có lịch hẹn khám bác sĩ. Nếu ông ấy cho biết có tiến bộ, em sẽ có được thanh giăng Aircast và cặp nạng chống.”

“Em sẽ thích được chuyển động lại.” Lucy nói một cách nhiệt thành, dội rửa bằng vòi xịt nước nóng. “Và em chắc chắn là anh sẽ thích việc không phải mang em đi mọi nơi.”

“Em nói đúng. Anh không thể hình dung tại sao anh lại nghĩ việc quấn một một phụ nữ bán khoá thân trong màng nhựa và mang cô ấy đi loanh quanh lại có bất kỳ vui thú nào.”

Lucy mỉm cười và tắt nước. Cô tháo chiếc nón tắm Hello Kitty mà cô đã mượn của Holly ra khỏi đầu và quấn chiếc khăn tắm quanh người. “Bây giờ anh có thể vào trong rồi.”

Sam bước vào phòng tắm đầy hơi nước và đến giúp cô. Thái độ của anh bình thường và thực tế... nhưng cho đến sáng hôm đó, anh không hoàn toàn có thể nhìn vào mắt cô.

Đêm hôm trước họ đã ở ngoài hiên trong một lúc lâu, cuối cùng họ uống hết toàn bộ chai rượu. Tuy vậy, hôm nay Sam yên lặng và kềm chế. Có khả năng là anh đã mệt với việc phục dịch cô rồi. Lucy quyết định rằng không quan trọng bác sĩ nói gì sau cuộc hẹn trong ngày, cô sẽ khăng khăng mang nạng chống. Ba ngày đặt Sam vào rắc rối là quá đủ rồi.

Lucy đứng dậy, bám chặt chiếc khăn tắm trong lúc giữ thăng bằng trên một chân. Thận trọng Sam luồn một cánh tay bên dưới gối cô, nhắc cô lên, và mang cô vào trong phòng ngủ. Đặt cô lên cạnh chiếc nệm với đôi chân thòng xuống đất, anh nhặt lên một cặp kéo nhỏ và bắt đầu cắt bỏ những lớp nhựa khỏi chân cô.

“Anh đã làm quá nhiều cho em,” Lucy nói lặng lẽ. “Em hy vọng ngày nào đó em có thể...”

“Điều đó ổn mà.”

“Em chỉ muốn nói với anh nhiều như thế nào...”

“Anh biết. Em biết ơn chứ gì. Chúng ta không phải trải qua điều này mỗi lần anh giúp em ra khỏi cái phòng tắm chết tiệt ấy đâu.”

Chớp mắt trước giọng nói cộc lốc của anh, Lucy nói, “Xin lỗi. Em không nhận ra phép cư xử lịch thiệp thông thường khiến anh khó chịu.”

“Đó không phải sự lịch thiệp thông thường,” Sam nói, cắt xuyên qua lớp nhựa cuối cùng, “khi em ngồi đó, ướt và gầy như khoả thân, nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt búp bê Kewpie* ấy. Hãy giữ sự cảm ơn của em cho chính mình đi.”

*(*Kewpie : thương hiệu một loại tượng búp bê bằng sứ nhỏ xinh xắn như thần cupid của Đức, sáng tạo từ tuyện tranh của nhà văn Rose O'Neill.)*

“Tại sao anh lại dễ giận dữ như thế? Anh bị di chứng hậu chè chén sao?”

Anh trao cho cô ánh mắt chế nhạo. “Anh không bị di chứng hậu chè chén chỉ với hai ly vang.”

“Vậy thì đó là vì phải làm tất cả những này cho em, đúng không? Bất kỳ ai cũng sẽ chán mà. Em rất tiếc. Nhưng em sẽ rời khỏi đây sớm thôi, và...”

“Lucy,” anh nói với sự kiên nhẫn căng thẳng, “Đừng xin lỗi. Đừng cố đoán bất kỳ điều gì. Chỉ... im miệng trong vài phút thôi, được không?”

“Nhưng em...” Cô ngừng lời khi nhìn thấy biểu hiện của anh. “Được rồi. Em sẽ im miệng.”

Khi lớp màng nhựa đã được tháo bỏ, Sam ngừng lại khi thấy một vết bầm tím bên cạnh đầu gối của cô. Anh lần tay trên vết thâm, cái chạm của anh nhẹ đến mức gần như không thể nhận thấy. Đầu anh cúi xuống nên Lucy không thể nhìn được vẻ mặt của anh. Nhưng đôi tay anh đặt trên tấm nệm hai bên sườn cô, những ngón tay bấm sâu vào trong lớp trải giường. Một cơn ruồng mình sâu thườn qua anh, nỗi khao khát đang đập vụn sự kềm chế.

Lucy không dám thốt ra một từ. Cô nhìn chăm chăm bất động vào đỉnh đầu anh, độ rộng của vai anh. Tai cô lấp đầy với tiếng vọng của nhịp tim của chính cô.

Đầu anh khom xuống, ánh sáng trượt qua những lớp tóc sẫm màu. Cái chạm của bờ môi anh mềm mại và thiêu đốt trên vết bầm, khiến cô kinh ngạc. Miệng anh nấn ná, trôi dạt đến cạnh đùi cô. Những ngón tay anh siết chặt cho đến khi anh túm tấm trải giường trong lòng tay. Hơi thở của Lucy bị bẫy lại khi anh nghiêng người xa hơn giữa hai đùi cô, cảm thấy thân thể anh nặng và ngọt ngào ở bất kỳ chỗ nào được tỳ vào.

Một nụ hôn khác, cao hơn, nơi làn da mỏng và nhạy cảm. Làn da cô chuyển nóng và lạnh bên dưới tấm khăn tắm ẩm ướt, cảm xúc tuôn tràn qua cô. Chậm chậm, bàn tay anh nới lỏng bên dưới mép khăn, chuyển động ấy khiến lớp vải bông màu trắng chùng xuống và tách ra. Anh di chuyển lên cao hơn, lòng bàn tay anh lướt qua hông cô đến vùng bụng, môi anh theo sau trong

một đường dẫn của cảm xúc hết sức đau đớn. Thở hỗn hển, Lucy ngã lưng xuống như thể không xương, tay chân cô trở nên yếu ớt. Anh đẩy chiếc khăn đã mở sang một bên, hương thơm sạch sẽ của làn da cô bốc lên theo sự lan toả hơi nóng.

Trong màn sương mờ phấn khích và bối rối, Lucy quay gương mặt đỏ bừng sang bên cạnh, đôi mắt cô nhắm lại để xoá đi mọi thứ ngoại trừ khoái cảm mãnh liệt từ sự động chạm của anh. Cô khao khát tột hại đến mức không gì khác quan trọng nữa. Anh đang làm tình với cô, sử dụng bàn tay và bờ môi kéo cô vào trong những ước vọng ngọt ngào tằm tối, và không điều gì từng có cảm giác giống như thế này, một sự vui sướng dường như hoà tan xương cô vào trong lửa lòng. Những ngón tai cái của anh ve vuốt nơi thâm kín của cô, tách vùng da thịt ẩm ướt. Một tiếng nức nở trốn thoát khỏi cô khi cô cảm thấy sức nóng từ hơi thở của anh, áp lực của miệng anh mở ra tỳ sát vào cô. Một nhát đẩy của lưỡi anh, một cái giật nhẹ. Anh bắt đầu liếm đều đều, nhịp điệu trêu chọc và kêu gọi, cho đến khi thân thể cô bắt đầu rợn rợn và siết chặt nơi đang trống trải ấy. Vô dụng, cô nâng lên áp sát vào anh với mỗi cú liếm mượt mà như lụa và khuấy đảo, cảm xúc tụ tập chờ đợi được bùng nổ.

Tiếng chuông cửa lạnh lạnh cắt xuyên qua hơi nóng tràn ngập. Lucy đông cứng, thần kinh cô thét lên phản đối âm thanh đó. Sam tiếp tục hôn và vuốt ve cô, mê mải trong nỗi đam mê nhục dục vào khoảnh khắc đó đến mức tiếng ồn ấy không được nhận biết đến. Nhưng chuông cửa lại reo lần nữa, và Lucy hỗn hển đẩy vào đầu anh.

Với lời nguyện rửa trong yết hầu, Sam tách bản thân ra khỏi cô. Anh dò dẫm tìm chiếc khăn tắm và phủ lên Lucy. Nửa ngồi, nửa dựa vào cạnh tấm nệm, anh cố điều hoà hơi thở. Cả người anh đang run rẩy.

“Chắc là một trong những người thợ của anh,” Cô nghe anh lầm bầm.

“Anh có thể...”

“Không.”

Anh đẩy người ra khỏi giường và đi vào trong phòng tắm, và cô nghe thấy tiếng nước chảy. Vào lúc Sam xuất hiện, Lucy đã xoay sở kéo được những tấm phủ đắp qua người. Gương mặt anh răn lại, quai hàm nghiến chặt. “Anh sẽ trở lại trong một phút.”

Lucy cắn môi trước khi hỏi, “Anh giận dữ bởi vì những gì anh bắt đầu, hay vì anh chưa hoàn thành?”

Sam bắn cho cô một ánh mắt ủ ê. “Cả hai.” Anh nói, và rời khỏi phòng.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi Sam xuống tầng dưới, cơn kích động nhức nhối xấu xa không thể sánh được với những cảm xúc đang thiêu đốt anh. Giận dữ, thất vọng, cực kỳ bất ổn. Anh đã ở quá gần, gần đến chết tiệt, việc có sex với Lucy. Anh biết điều đó là sai và anh không quan tâm. Tại sao Lucy không làm gì để ngừng anh lại? Nếu anh không kiểm soát được tình huống, trên bản thân anh, anh sẽ tạo ra một sai lầm nghiêm trọng.

Vươn đến cửa trước, anh mở nó ra và đối diện với em gái của Lucy, Alice. Một nét cau có ngờ vực trườn qua mặt anh. Trong một lúc khá lâu, anh cho phép bản thân tưởng tượng nỗi vui sướng được đá cô ta ra khỏi hiên trước.

Alice đang nhìn anh chăm chăm với vẻ lạnh lẽo, chông chênh trên đôi giày gót cao thiếu thực tế. Đôi mắt màu quả phỉ lớn và viền đậm với lớp lót màu tím lấp lánh, gương mặt hẹp đầy vẻ sững sờ. Đôi môi cô ta được kẻ chì và

phủ son màu hồng đậm. Ngay cả bên dưới những tình huống tốt nhất, Sam cũng sẽ nhận ra sự trái ý của cô ta. Nhưng việc vừa bị giật ra khỏi giường của Lucy, với thân thể còn đang gào thét đòi hỏi hoàn tất công việc còn dang dở, Sam không thể nào tập trung nổi dù chỉ là sự lễ độ tối thiểu nhất.

“Chúng tôi không hoan nghênh khách ghé thăm mà không báo trước,” Anh nói.

“Tôi đến đây gặp chị tôi.”

“Cô ấy ồ.”

“Tôi muốn tự mình thấy.”

“Cô ấy đang nghỉ ngơi.” Sam đứng với một tay chống trên khung cửa, khoá đường cô ta.

“Tôi sẽ không đi cho đến khi anh cho chị ấy biết là tôi đang ở đây,” Alice nói.

“Lucy có một sang chấn nhẹ.” Với vẻ trào lộng không hề nhỏ, anh thêm, “Cô ấy không thể đối phó với bất kỳ loại gậy căng thẳng nào.”

Miệng cô ta mím thành một dấu nổi. “Anh nghĩ tôi sẽ làm tổn thương chị ấy à?”

“Cô đã làm tổn thương cô ấy rồi,” Sam nói thẳng toẹt. “Sẽ không quá khó để đoán ra việc chơi bời với bạn trai chính thức của Lucy có nghĩa là cô đã mất chỗ trên bảng danh sách khách viếng thăm ngăn ngủi rồi.”

“Anh không ở vị trí có quyền phán xét tôi hay những lựa chọn cá nhân của tôi.”

Thật vậy. Nhưng xét đến sự kiện rằng chuyện yêu đương của Alice với Kevin dẫn đến một chuỗi phản ứng kết thúc bằng việc Lucy đang phục hồi sức khoẻ tại nhà của Sam, anh cho rằng anh được quyền có tiếng nói trong sự việc này.

“Miễn là Lucy ở bên dưới mái nhà của tôi,” anh nói, “việc của tôi là chăm lo cho cô ấy. Và những lựa chọn cá nhân của cô không gây ấn tượng với tôi là tất cả đều sẽ tuyệt với Lucy.”

“Tôi sẽ không đi cho đến khi tôi được nói chuyện với chị ấy.” Alice tăng cao giọng và hét vào trong sảnh đón phía sau anh. “Lucy? Chị có nghe thấy em không? Lucy!”

“Tôi không quan tâm cho dù cô đứng trên hiên nhà tôi kêu ngoa ngoa cho đến cuối ngày...” Sam ngừng nói khi anh nghe Lucy gọi từ trên lầu. Bắn cho Alice một ánh mắt đe dọa, Sam nói, “Tôi đi kiểm tra cô ấy. Ở yên đấy.”

“Tôi có thể đợi ở bên trong nhà không?” Cô ta liếc nhìn hỏi.

“Không.” Anh đóng cửa vào mặt cô ta.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Vào lúc Sam quay lại phòng ngủ, Lucy đã mặc một chiếc quần short ka-ki và áo thun. Cô đã nghe đủ cuộc náo động ở tầng dưới để biết rằng Alice đã đến mà không báo trước, và Sam đã không tiếp nhận điều đó tốt.

Vẫn còn choáng váng với sự kích động, Lucy không thể quyết định nên cảm thấy thế nào về những gì vừa xảy ra giữa hai người họ. Cô gần như chết lặng

bởi phản ứng của cô với anh, nỗi đam mê cháy bỏng đến nỗi che mờ mọi suy nghĩ.

Khi Sam tiến đến, cô cảm thấy màu sắc kích động chạy đua trên da cô. Ánh mắt anh trượt ngang qua cô, và một vết nhăn cắt sâu giữa đôi chân mày của anh. “Em lấy được những quần áo đó bằng cách nào thế?” anh hỏi. “Anh đã để chúng trên tủ ly mà.”

“Em không đặt bất kỳ sức nặng nào trên chân hết,” Lucy nói. “Chỉ cách giở một bước nhảy lò cò thôi mà, và em chỉ...”

“Chết tiệt, Lucy. Nếu cái chân đó chạm xuống sàn lần nữa, anh sẽ...” Anh ngừng lại, cân nhắc một loạt các lời đe dọa.

“Bắt em ở trên giường mà không được ăn tối?” Lucy gợi ý một cách trang trọng. “Tịch thu điện thoại của em?”

“Phát vào mông kiểu hay ho ngày xưa thì thế nào?”

Nhưng cô đã thấy sự quan tâm loé sáng trong đôi mắt anh, và cô biết điều gì ở phía sau sự trái ý của anh. Cô liếc nhìn trao cho anh một nụ cười nhẹ. “Holly đã kể với em là anh không tin vào việc đánh đòn.”

Khi Sam nhìn cô, sự căng thẳng chùng khỏi bờ vai anh, và những lằn khắc nghiệt trên khuôn miệng anh mềm lại. “Anh có thể tạo ra một ngoại lệ cho em.”

Nụ cười của cô nấn ná. “Anh lại đang tán tỉnh em kìa.”

“Không, anh...” Chuông cửa lại réo vang một cách nôn nóng. “Jesus,” Sam lầm bầm.

“Có lẽ em nên gặp con bé,” Lucy nói với vẻ xin lỗi. “Anh mang em xuống lầu nhé?”

“Tại sao em lại muốn đặt bản thân trải qua điều đó?”

“Em không thể né tránh Alice mãi được. Và Mẹ sẽ đến sau ngày mai. Bà sẽ hạnh phúc nếu các con gái của bà ít nhất cũng đã trở lại thời kỳ nói chuyện.”

“Điều đó là quá sớm.”

“Em cũng nghĩ thế.” Lucy thú nhận. “Nhưng con bé đã ở đây, và có lẽ em cũng muốn vượt qua điều đó cho rồi.”

Sam lưỡng lự trước khi khom người trượt cánh tay anh bên dưới cô.

Sự tiếp xúc tác động mạnh xuyên qua Lucy như thể một luồng điện được mở ra giữa họ. Cô cố che dấu phản ứng của cô, tập trung giữ hơi thở đều đặn. Nhưng khi cô ôm lấy vai anh, cô thấy vết ửng đỏ dâng lên từ cổ anh, và cô biết cô không phải là người duy nhất bị tác động.

“Cám ơn anh,” Cô nói, khi anh xoay người để mang cô xuyên qua cửa vào. “Em biết là anh thích đá con bé ra ngoài hơn.”

“Anh vẫn có thể đá cô ta ra ngoài như thường.” Sam hướng đến cầu thang. “Anh sẽ giữ một mắt trên em đấy. Chỉ một dấu hiệu rắc rối đầu tiên, và cô ta biến.”

Lucy cau mày. “Em không muốn anh đứng quan sát cả hai bọn em trong lúc chúng em nói chuyện đâu.”

“Anh sẽ không đứng quan sát em. Nhưng anh sẽ ở gần phòng khi em cần hỗ trợ.”

“Em không cần hỗ trợ.”

“Lucy, em có biết sang chấn là gì không?”

“Có.”

Sam tiếp tục như thể anh không nghe cô. “Đó là khi em bị đánh vào đầu mạnh đến mức não em đâm sầm vào sọ, giết chết một số lượng lớn tế bào thần kinh. Điều đó có thể gây ra những vấn đề về giấc ngủ, suy nhược, và mất ký ức, và những tác động đó sẽ trầm trọng thêm nếu em căng thẳng trong bất kỳ cách nào.” Anh ngừng lại và thêm vào một cách cẩu kính, “Và điều đó bao gồm cả sex.”

“Bác sĩ đã nói như thế sao?”

“Ông ấy không cần phải nói.”

“Em không nghĩ sex sẽ làm trầm trọng thêm sang chấn của em,” Lucy nói. “Trừ phi chúng ta làm điều đó lộn đầu xuống dưới hoặc trên một tấm bạt lò xo.”

Dù cô có ý định hài hước, Sam không có vẻ có tâm trạng vui đùa.

“Chúng ta sẽ không làm điều đó trong bất kỳ vị trí nào.” Anh nói với vẻ dữ dội.

Khi Sam đặt Lucy trên ghế sofa với một chân nâng cao, Renfield đứng dậy khỏi miếng đệm của nó trong góc nhà. Cậu ta lặc lè đến với họ, gương mặt toét ra một nụ cười đầy răng nanh sẵn sỗ. Lucy với tay vỗ về nó, trong lúc Sam đi mở cửa cho Alice. Chẳng chút kiêu cách, anh đưa em gái cô vào trong phòng sinh hoạt chung.

Thật kỳ lạ, mặc dù Lucy mới là người băng bó và nẹp chân, Alice gây ấn tượng với cô như thể cô ta mới là người dễ bị tổn thương nhiều hơn. Trang điểm đậm, nét mặt được viền bằng những nét căng thẳng, các chuyển động bị thui chột bởi đôi gót giày cao bốn inch, tất cả điều đó thêm vào sự hiện diện của sự bấp bênh bệnh hoạn.

“Chào,” Alice nói.

“Chào,” Lucy cố nặn ra một bóng dáng của nụ cười trên môi cô. “Tự làm cho mình thoải mái đi nhé.”

Khi Lucy quan sát Alice hạ thấp người một cách thận trọng xuống cạnh chiếc ghế gần đó, dường như tất cả lịch sử xưa cũ của gia đình lại vây quanh họ. Mỗi quan hệ của cô với Alice là thứ đáng thất vọng nhất trong cuộc đời cô, đầy những cạnh tranh, ghen tuông, tội lỗi, oán giận. Họ đã lớn lên trong sự đấu tranh để giành giật sự chú ý có giới hạn của cha mẹ. Mặc dù Lucy đã luôn hy vọng mâu thuẫn giữa họ sẽ dịu đi khi họ lớn hơn, nhưng giờ đây, nó còn tệ hơn bao giờ hết.

Nhận ra Alice đang nhìn chăm chăm vào con chó, Lucy nói, “Đây là Renfield.”

Con chó kêu ủa ủa và ngược nhìn Lucy với một dải nước dãi lừng lờ từ bên hàm không thể ngậm chặt.

“Có gì đó sai với nó thế?” Alice hỏi với vẻ ghê tởm.

“Dễ dàng hơn khi nói có gì không sai với cậu ta,” Sam nói. Với Lucy, anh thêm, “Em có mười phút. Sau đó, em gái em sẽ phải rời khỏi. Em cần nghỉ ngơi.”

“Được mà.” Lucy nói với một nụ cười ôn hoà.

Alice mang vẻ mặt bị xúc phạm khi cô quan sát Sam rời khỏi phòng. “Tại sao anh ta thô lỗ quá thế?”

“Anh ấy chỉ cố chăm lo cho chị thôi,” Lucy nói với giọng thấp.

“Chị đã kể gì với anh ta về em?”

“Rất ít.”

“Em chắc chắn chị đã kể với anh ta về cách Kevin đã bỏ chị và những gì chị nghĩ em đã làm...”

“Em thật sự không phải chủ đề chính trong những cuộc trò chuyện quanh đây,” Lucy nói, gay gắt nhiều hơn cô dự định.

Alice đóng miệng lại và trông có vẻ mất thế diện.

Một thoáng yên lặng ngắn, Lucy hỏi. “Mẹ yêu cầu em đến kiểm tra chị sao?”

“Không. Đó là ý của em. Em vẫn quan tâm chị, Lucy. Em không luôn cư xử theo những cách mà chị muốn em làm, nhưng em là em gái chị.”

Lucy nuốt lại một lời bình luận chua cay. Nhận ra rằng cô đã căng thẳng từ đầu đến tận ngón chân, cô cố thư giãn. Một loạt những nhức nhối phản đối chạy dọc theo xương sống cô.

Với tất cả lòng kính trọng Chúa, tại sao Alice lại ở đây? Lucy muốn tin rằng cô ta được thúc đẩy bởi sự quan tâm, hoặc ít nhất là có vài cảm giác chị em chân thành nào đó còn lại giữa hai người họ. Nhưng có vẻ như cần phải

nhều hơn một liên kết máu mủ để tái kiến thiết một kết nối giữa họ. Bởi vì sự thật đau đớn là, nếu Alice không phải em gái cô, cô ta là loại người mà Lucy sẽ không muốn dính dáng đến.

“Kevin và em thế nào rồi?” Lucy hỏi. “Hai người vẫn đang lên kế hoạch cho đám cưới à?”

“Phải. Mẹ và Cha sẽ đến vào ngày mai để nói chuyện về những kế hoạch cưới hỏi.”

“Vậy họ có định chi trả cho nó không?”

“Em nghĩ thế.”

“Chị nghĩ là họ sẽ đồng ý thôi,” Lucy nói với vẻ cay độc, trước khi cô có thể kèm chế bản thân. Không quan trọng họ đã nói điều trái ngược như thế nào, cha mẹ cô sẽ không bao giờ bắt Alice phải chịu trách nhiệm về bất kỳ điều gì.

“Chị không nghĩ là họ nên sao?” Alice hỏi.

“Và em thì có à?” Lucy đáp trả.

“Dĩ nhiên em có. Em là con gái của họ mà.” Đôi mắt của Alice chuyển thành cay nghiệt. “Có vài thứ chị cần phải hiểu, Lucy. Em không bao giờ lên kế hoạch làm tổn thương chị. Kevin cũng không. Không bao giờ là về chị. Bọn em chỉ...”

“Thiệt hại ngoài dự kiến?”

“Em đoán đó là một cách ám chỉ.”

“Không ai trong hai người thèm suy nghĩ bất kỳ điều gì xa hơn những gì hai người muốn ngay lúc đó.”

“Chà, tình yêu vốn như thế.” Alice đáp không chút hối lỗi.

“VẬY Ừ?” Vùi sâu hơn vào góc chiếc sofa, Lucy quần tay quanh thân. “Em có từng nghĩ rằng khi Kevin nhận ra hẳn muốn kết thúc mối quan hệ của hẳn với chị, có vẻ như em là lối thoát dễ dàng nhất không?”

“Không,” Alice bắn trả. “Em có cái tôi lạ thường để nghĩ rằng có lẽ anh ấy thật sự rơi vào tình yêu với em, và rằng... không thể nào tin được điều này... ai đó có thể thật sự thích em hơn chị.”

Lucy giơ lên một bàn tay ngăn cản và cố suy nghĩ vượt qua sự tuôn trào của cơn giận. Một cuộc chiến đang bắt đầu, và cô biết cô không thể đối phó được. Sự căng thẳng khi chỉ đơn giản ở gần Alice đã đủ để đặt một cơn đau đầu vòng quanh trán cô. “Chúng ta sẽ không nói đến chuyện đó. Hãy chỉ cố đoán xem chúng ta sẽ đi tiếp từ chỗ này như thế nào?”

“Phải đoán cái gì? Em sắp đám cưới. Bọn em sẽ cùng tiến lên. Chị cũng nên thế.”

“Phức tạp nhiều hơn như thế một chút đấy,” Lucy nói. “Đây chẳng phải sân khấu kịch sướt mướt, nơi người ta quên đi quá khứ đầy thuận tiện và mọi thứ biến thành suôn sẻ một cách kỳ diệu.” Khi cô nhìn thấy Alice chết sững, Lucy nhớ ra quá trễ rằng cô ta đã mất công việc viết lách cho tiết mục ‘Những gì Trái Tim Biết’. “Rất tiếc.” cô lầm bầm. “Chị không có ý định nhắc nhở em điều đó.”

“Đúng vậy.” Alice nói chua chát.

Cả hai rơi vào yên lặng trong một lúc. “Em có định tìm một công việc mới không?” Lucy đánh liều hỏi.

“Đó là chuyện của em. Chị không cần phải bận tâm.”

“Chị không bận tâm, chị chỉ...” Lucy buột ra một tiếng thở dài thất vọng. “Trò chuyện với em chẳng khác gì đi qua một bãi mìn.”

“Không phải mọi thứ đều là lỗi của em. Em không thể ngăn Kevin muốn em nhiều hơn anh ấy muốn chị. Dù sao thì anh ấy cũng sẽ bỏ chị thôi. Em được cho là phải làm gì? Em chỉ muốn được hạnh phúc.”

Alice thật sự không hiểu những cạm bẫy khi cố có được hạnh phúc phải trả bằng giá của người khác sao? Và liệu cô ta có bất kỳ mục tiêu nào xa hơn điều đó không? Mía mai thay, Alice không bao giờ trông có vẻ ít hài lòng hơn cô ta đang có bây giờ. Rắc rối khi đuổi theo sau hạnh phúc là không nhận ra đó không phải là một đích đến có thể vươn tới. Nó là thứ xảy đến dọc theo hành trình. Và những gì Alice đang làm bây giờ - túm chặt lấy mỗi thoả mãn có thể được, và ném sang một bên mọi sự dẫn dắt, để cô ta có thể làm bất cứ điều gì cô ta muốn – điều đó thực ra là một bảo đảm rằng cô ta sẽ kết thúc trong khốn khổ.

Nhưng tất cả những gì Lucy nói là, “Chị cũng muốn em hạnh phúc.”

Alice tạo ra một tiếng khịt mũi nho nhỏ không tin. Lucy không trách cô ta, cô biết rằng Alice không hiểu được ý cô là gì.

Chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi đo đầy hào phóng nửa phút trước khi Alice nói. “Em sẽ mời chị tham dự đám cưới. Điều đó tùy vào chị, bất kể chị có muốn đến hay không. Nếu chị muốn một mối quan hệ với em, điều đó cũng tùy thuộc vào chị. Em muốn mọi thứ trở lại như bình thường. Em rất tiếc về

mọi thứ đã xảy ra với chị, nhưng không điều gì trong số đó là lỗi của em và em không định trải qua phần đời còn lại trả giá cho chúng.”

Đây, Lucy nhận ra, là những gì em gái cô đến để nói.

Alice đứng dậy. “Bây giờ em phải đi. Nhân tiện, Mẹ và Cha muốn gặp Sam. Họ muốn đưa chị ra ngoài ăn tối đêm mai, hoặc mang đến thứ gì đó.”

“Ồ, tuyệt.” Lucy mệt mỏi nói. “Sam sẽ thích điều đó.” Tựa đầu vào lưng ghế sofa, cô hỏi, “Em có muốn anh ấy chỉ cho em lối ra không? Chị sẽ gọi anh ấy.”

“Đừng bận tâm.” Alice nói, đôi gót cao khua lách cách trên sàn gỗ.

Lucy ngồi yên và im lặng trong vài phút. Từ từ cô nhận ra Sam đang đứng bên cạnh cô, gương mặt anh không thể dò thấu.

“Anh đã nghe được bao nhiêu?” Cô hỏi một cách dờ dẫm.

“Đủ để biết cô ta là một đồ khốn chỉ yêu bản thân.”

“Con bé thật đáng thương.” Lucy thì thầm.

“Cô ta đã có được những gì cô ta muốn.”

“Con bé luôn làm thế. Nhưng điều đó chẳng bao giờ làm cho nó hạnh phúc.” Thở dài, Lucy xoa nắn vùng gáy đau nhức. “Cha mẹ em sẽ đến ngày mai.”

“Anh nghe rồi.”

“Anh không phải ăn tối cùng em đâu. Họ sẽ đón em và đưa em đến nơi nào đó, và cuối cùng, anh cũng sẽ có được chút riêng tư.”

“Anh sẽ đi cùng em. Anh muốn thế.”

“Điều đó nhiều hơn em có thể nói. Em khá chắc là họ sẽ đặt áp lực lên em trong việc dàn xếp với Alice, và họ sẽ muốn em tham dự đám cưới. Nếu em làm thế, điều đó sẽ thật kinh khủng. Nếu em không làm, em sẽ có vẻ giống bà chị già nua ghen tuông, cay đắng. Nhưng thường lệ, chẳng có chiến thắng nào trong gia đình em hết. Ngoại trừ Alice. Nó luôn chiến thắng.”

“Không mãi mãi đâu,” Sam nói. “Và không, nếu chiến thắng có nghĩa là cưới Pearson. Đó là một cuộc hôn nhân địa ngục.”

“Em đồng ý.” Lucy ngả đầu vào lưng ghế sofa, ngăm Sam. Một nụ cười buồn vui lẫn lộn uốn cong vành môi cô.

“Em cần trở lại với công việc chế tạo kính của em. Đó là thứ duy nhất sẽ giúp em ngừng suy nghĩ về Alice và Kevin và cha mẹ em.”

“Anh có thể giúp gì được không?” Sam hỏi lặng lẽ.

Lucy tìm thấy bản thân đang ngược nhìn vào trong đôi mắt màu xanh lam-lục và nghĩ rằng trong bản liệt kê kỹ càng ngăn nắp nhất về các kế hoạch và hy vọng của cô, Sam Nolan không hề phù hợp một chút nào. Anh là một rắc rối mà cô không hề trông mong.

Nhưng bất chấp những thiếu sót đã tự thú nhận của Sam, anh là một người đàn ông trung thực, chu đáo. Chứa biết cô cũng có vài thứ đó trong cuộc đời cô. Vấn đề là điều đó mãi mãi không áp dụng được cho một mối quan hệ với một người như Sam. Anh đã hết sức rõ ràng về điều đó.

Thay vì tập trung vào những gì cô không thể có được với anh... có lẽ cô nên cố khám phá những gì có thể. Cô chưa bao giờ có một mối quan hệ nào đặt

trên nền tảng bạn bè và khoái lạc mà không hoà quyện những cảm xúc. Cô có thể làm điều đó không? Cô sẽ có được những gì từ chúng?

Một cơ hội cảm thấy được sống, và buông thả. Một cơ hội để có được một vài sự vui vẻ thuần khiết, không giả dối, trước khi cô tiếp tục phần kế tiếp của cuộc đời cô.

Lấy quyết định, Lucy nhìn anh cương quyết. Anh đã hỏi anh có thể làm gì cho cô, và cô đã có câu trả lời.

“Hãy có sex với em.” Cô nói.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 18

Sam nhìn cô một lúc lâu, vẻ mặt sùng sốt đến mức Lucy bắt đầu cảm thấy phần nộ.

“Trông anh giống như vừa nuốt phải một trong những viên thuốc trị giun của Renfield ấy,” Cô nói.

Tách ánh mắt anh ra khỏi cô, Sam cào bàn tay qua mái tóc, mặc cho vài lọn tóc nâu sẫm đứng sừng lên. Anh bắt đầu nhịp bước quanh phòng, mỗi bước mỗi tăng thêm sự kích động. “Hôm nay không phải là thời điểm tốt để đùa cợt về những thứ đó.”

“Thuốc cho chó ư?”

“Sex.” Anh nói từ ấy như thể nó là sự báng bổ.

“Em không đùa cợt.”

“Chúng ta không thể có sex.”

“Tại sao không?”

“Em biết lý do mà.”

“Lý do đó không áp dụng bây giờ,” Lucy nói nghiêm túc. “Bởi vì em đã suy nghĩ về nó, và... làm ơn đừng đi loanh quanh nữa. Anh ngồi xuống cạnh em được không?”

Đầy cảnh giác, Sam tiến đến và ngồi trên chiếc bàn café, đối diện với cô. Chống cánh tay trên đầu gối, anh trao cho cô một ánh nhìn ngang bằng.

“Em biết luật của anh,” Lucy nói. “Không ràng buộc. Không ghen tuông. Không tương lai. Thứ duy nhất chúng ta trao đổi là dịch cơ thể, không phải cảm giác.”

“Phải.” Sam nói. “Đó là luật. Và anh không định làm bất kỳ điều gì trong số đó với em hết.”

Lucy cau mày. “Anh đã bảo em cách đây không lâu là nếu em muốn có sex trả thù, anh sẽ làm điều đó cho em mà.”

“Anh không hề có ý định thực hiện điều đó. Em không phải loại phụ nữ có thể trở thành bạn bè-đi kèm-lợi ích.”

“Em có.”

“Em không như thế, Lucy.” Sam đứng lên và bắt đầu đi loanh quanh lần nữa. “Khi bắt đầu, em sẽ nói là em ổn với sex tùy tiện. Nhưng điều đó sẽ không kéo dài được lâu.”

“Điều gì xảy ra nếu em hứa là em sẽ không nghiêm túc?”

“Dù thế nào thì em cũng sẽ nghiêm túc.”

“Tại sao anh chắc chắn thế?”

“Bởi vì kiểu quan hệ của anh chỉ hiệu quả khi cả hai người đều nông cạn như nhau. Anh rất tuyệt với kiểu hời hợt. Nhưng em sẽ ném toàn bộ mọi thứ ra khỏi sự thăng bằng.”

“Sam. Em toàn gặp vận rủi với những mối quan hệ. Tin em đi, chẳng có người đàn ông nào trên trái đất mà em không thể sống thiếu hết, bao gồm cả anh. Nhưng sáng nay, khi chúng ta cùng nhau ở trên lầu... đó là cảm giác tuyệt nhất em từng có trong một thời gian dài. Và nếu em ao ước được thử những thứ theo cách của anh, em không thấy lý do tại sao anh lại gặp rắc rối với điều đó.”

Sam ngừng lại giữa phòng. Anh nhìn chăm chăm vào cô với vẻ phiền muộn bối rối, rõ ràng muốn thoát khỏi cuộc tranh luận.

“Không,” Cuối cùng anh nói.

Đôi mày cô nhướng lên. “Đó là không - dứt khoát không, hay không – anh sẽ nghĩ về điều đó?”

“Đó là không – tuyệt đối không.”

“Nhưng anh vẫn sẽ ăn tối với cha mẹ em và em ngày mai?”

“Phải anh có thể làm điều đó.”

Lucy lắc đầu, tê tái. “Anh sẽ ăn tối với cha mẹ em và em, nhưng anh sẽ không có sex với em?”

“Chúng ta phải ăn mà,” anh nói.

• <http://sesenau.blogspot.com> *

“Có một luật đơn giản trong việc đối phó với những bậc thang bằng nạng chống,” Sam nói sau đó trong ngày, ở sát phía sau Lucy khi cô tiến đến những bậc cấp hiên trước của ngôi nhà. “Lên-tốt, xuống-xấu. Khi em đi lên, luôn luôn tiến lên bằng chân khoẻ mạnh. Khi em đi xuống, dùng chân đau và cây nạng.”

Họ vừa quay về từ phòng mạch của bác sĩ, nơi Lucy được điều chỉnh với thanh nẹp giăng Aircast. Chưa bao giờ dùng nạng trước đây, Lucy phát hiện ra chúng khó khăn nhiều hơn cô nghĩ.

“Cố đừng đặt bất kỳ sức nặng nào lên chân phải của em,” Sam nói, quan sát tiến trình nghiêng ngả của Lucy dọc theo con đường. “Chỉ đu vào nó và lấy một bước nhảy bằng chân trái của em thôi.”

“Sao anh biết nhiều về điều này như thế?” Lucy hỏi, thở lập bập trong nỗ lực.

“Anh bị nứt một mắt cá chân khi anh mười sáu. Chấn thương thể thao.”

“Bóng bầu dục à?”

“Quan sát chim.”

Lucy cười khúc khích. “Quan sát chim không phải là một môn thể thao.”

“Anh trèo hai mươi feet trên một cây tùng Douglas, cố lấy được tầm nhìn về một con murrelet* có vân cẩm thạch. Một loài chim có nguy cơ tuyệt chủng thường làm tổ trong những khu rừng già. Dĩ nhiên anh trèo mà không có thiết bị bảo hộ. Anh đã bắt được quang cảnh của những con chim con và quá phấn khích đến nỗi trượt chân và ngã, đập vào mọi nhánh cây trên đường rơi xuống.”

*(*Murrelet : một loài chim biển nhỏ phân bố ở vùng Bắc Thái Bình Dương, bụng màu trắng, lưng màu xám, thường làm tổ trên những cây cao)*

“Những thứ đáng thương,” Lucy nói. “Em cá là anh nghĩ điều đó đáng giá.”

“Dĩ nhiên là thế.” Anh quan sát cô nhảy lò lò trên cặp nạng. “Anh sẽ mang em qua quãng đường còn lại. Em có thể thực hành sau.”

“Không. Em có thể lên những bậc cấp đó. Thật nhẹ nhõm khi được di chuyển loanh quanh trở lại. Điều này có nghĩa là em có thể đi đến xưởng chế tạo của em ngày mai.”

“Ngày mai hoặc ngày kế tiếp.” Sam nói. “Đừng cố gắng quá sức, hoặc là em sẽ làm cái chân đó bị thương lại.”

Nụ cười của Lucy trở nên băng khuâng. Tâm trạng của anh thật khó hiểu. Kể từ khi cô đề nghị, anh đã đối xử với cô bằng sự thân thiện trong sáng, y hệt như hai ngày đầu tiên tại ngôi nhà trên phố Rainshadow. Nhưng không chính xác tương tự. Có những khoảnh khắc cô bắt được ánh mắt anh liếc nhìn cô theo cách gồm cả hai vẻ lo lắng và thân thiết, và bằng cách nào đó cô biết rằng anh có nghĩ về những gì đã xảy ra – hoặc gần như đã xảy ra – giữa hai người họ sáng hôm đó. Và anh đang nghĩ về tuyên bố của cô, rằng cô sẽ ổn với một chuyện tình không ràng buộc. Cô biết, cho dù anh không tin cô, anh cũng muốn điều đó.

Vào lúc Lucy vào được trong nhà, cô đã thấm đẫm mồ hôi và mệt, nhưng đắc thắng. Cô đi cùng Sam đến bếp, nơi Holly đang có bữa ăn nhẹ sau khi tan học và Mark ngồi trên sàn với Renfield.

“Em đã đứng dậy được rồi,” Mark nói, liếc nhìn Lucy với một nụ cười nhẹ. “Chúc mừng nhé.”

“Cám ơn,” Cô nói trong tiếng cười. “Thật tuyệt khi lại được di chuyển loanh quanh lần nữa.”

“Lucy!” Holly lao đến để ngấm nghĩa cặp nặng. “Thứ đó thật tuyệt! Cháu có thể thử không?”

“Chúng không phải để chơi đâu, bé cưng,” Sam nói, khom xuống để hôn cháu anh. Anh giúp Lucy ngồi vào một chiếc ghế đẩu cạnh bàn làm việc bằng gỗ trong bếp, và dựa đôi nặng bên cạnh cô. Anh liếc nhìn Mark, anh ấy đang ghì chặt Renfield xuống sàn và nỗ lực mở miệng nó ra trong khi mang một cặp găng tay làm vườn dày nặng. “Anh đang làm gì con chó thế?”

“Anh đang cố cho nó uống viên thuốc chống ngạt máu thứ ba.”

“Cậu ta được cho là chỉ phải uống có một viên thôi mà.”

“Ý anh là, nỗ lực lần thứ ba.” Mark cau có với con chó ngoan cố. “Cậu ta nhai rào rạo viên đầu tiên và hắt hơi toàn bộ bột thuốc vào mặt anh. Lần thứ hai anh bẫy miệng cậu ta mở ra bằng một cái muỗng ăn tráng miệng và đẩy viên thuốc vào. Cậu ta xoay sở phun được viên thuốc ra và ăn cái muỗng.”

“Dù vậy, cậu ta không thực sự ăn cái muỗng,” Holly nói. “Cậu ta ho được ra trước khi nó bị nuốt xuống.”

Lắc đầu, Sam đi đến tủ lạnh, lấy ra một mảnh phô mai, và trao cho Mark. “Hãy dấu viên thuốc vào trong thứ này.”

“Cậu ta không chịu được đường sữa.” Mark nói. “Nó sẽ khiến cậu ta xì hơi.”

“Tin em đi,” Sam đáp, “Sẽ chẳng ai lưu ý đâu.”

Trông có vẻ ngờ vực, Mark nhét viên thuốc vào trong cục phô mai, và chia nó ra cho Renfield.

Con bulldog ăn ngấu nghiến miếng phô mai và lặc lè rời khỏi bếp.

“Đoán ra nổi không?” Holly hỏi Lucy, cúi người trên sàn để kiểm tra thanh giăng Aircast của cô. “Cha và Maggie sẽ kết hôn trong hai tháng nữa. Và cháu sẽ dự trắng mặt cùng với họ!”

“Rốt cuộc anh đã định được ngày rồi à?” Sam hỏi Mark.

“Bọn anh định tổ chức vào giữa tháng Tám.” Mark đi đến bồn rửa để rửa tay. “Maggie muốn tổ chức đám cưới trên một chiếc phà.”

“Anh đang đùa.” Sam nói.

“Không hề.” Mark thấm khô tay. Quay nhìn quanh, anh nói với Lucy, “Số mệnh trọng đại đã sắp đặt sự ve vãn của bọn anh xảy ra trên hệ thống phà của bang Washington. Điều đó buộc Maggie phải ngồi cùng anh cho đến khi cô ấy rốt cuộc cũng nhận ra anh có sức hút mạnh mẽ như thế nào.”

“Hắn là một chuyên đi dài,” Sam nói, và hụp đầu xuống để né tránh một nhát đâm giả vờ mà Mark ném vào anh. Cười vang, anh thêm vào, “Em không thể tin họ sẽ cho phép anh có một tiệc cưới trên một trong những cái hòm đó.”

“Tin hay không bọn anh cũng sẽ là người đầu tiên. Nhưng tiệc cưới sẽ không tổ chức trên một chiếc phà đang hoạt động – có một chiếc phà cổ không còn sử dụng trên Lake Union, với tầm nhìn tuyệt vời về thành phố và Space Needle.”

“Điều đó thật lãng mạn.”

“Cháu sẽ là phù dâu danh dự,” Holly nói, “Và bác Sam sẽ là phù rể.”

“Em sao?” Sam hỏi.

“Còn ai khác có được câu chuyện phong phú như thế làm nguyên liệu cho diễn văn trong buổi chiêu đãi nữa nào?” Mark hỏi. Anh cười toe toét với người em trai. “Em sẽ làm phù rể cho anh chứ, Sam? Sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua, thậm chí còn chẳng có đến cơ may thứ hai. Anh thật sự gần như thích chú mày.”

“Em sẽ làm.” Sam nói. “Nhưng chỉ khi anh hứa là sẽ mang con chó theo khi anh rời khỏi.”

“Thoả thuận.” Họ trao cho nhau một cái ôm ngắn, kiểu vỗ vào lưng.

Khi buổi tối đến gần, Mark và Holly rời khỏi để đón Maggie từ chỗ làm và đưa cô ấy ra ngoài ăn tối. “Chúc vui vẻ.” Mark nói khi anh và Holly đi thong dong tay trong tay. “Đừng đợi, bọn anh sẽ về trễ đấy.”

“Hết xây!” Holly la lên trước khi cánh cửa đóng lại.

Lucy và Sam bị bỏ lại một mình. Sam tiếp tục nhìn chăm chăm vào hướng anh trai anh đã đi, nghiền ngẫm vài ý nghĩ riêng tư. Rồi anh nhìn Lucy, và thứ gì đó thay đổi trên gương mặt anh. Sự im lặng chuyển thành tích điện.

Ngồi trên chiếc ghế đầu bên bàn bếp, Lucy khởi bát chọt, “Chúng ta có gì cho bữa tối vậy?”

“Bít tết, khoai tây, và salad.”

“Nghe có vẻ tuyệt. Để em giúp nhé. Em có thể cắt rau củ cho món salad không?”

Sam mang đến một cái thớt, một con dao làm bếp, và vài thứ rau củ. Khi Lucy cắt dưa leo và ớt chuông vàng, Sam mở một chai vang và rót vào hai chiếc ly.

“Không phải bình đựng mứt sao?” Lucy hỏi với vẻ mặt giả vờ khát khát khi Sam trao cho cô một ly pha lê chân cao với rượu vang từ nho Cabernet sẫm màu, lóng lánh.

“Không với loại vang này.” Anh chạm ly với của cô và làm động tác nâng cốc chúc mừng. “Vì Mark và Maggie.”

“Anh có nghĩ Alex sẽ phiền lòng về việc anh làm phù rể không?” Lucy hỏi.

“Không hề. Họ không có nhiều thứ tiêu biểu để làm với nhau cho lắm.”

“Đó là vì khác biệt tuổi tác sao?”

“Có lẽ phần nào. Nhưng thật ra, đó phần nhiều là những vấn đề về tính cách. Mark là một người anh cả tiêu biểu. Khi anh ấy phải lo lắng cho ai đó, anh ấy trở nên chuyên quyền và hống hách, điều đó dồn Alex vào chân tường.”

“Anh nói gì với họ mỗi khi họ tranh cãi?”

“Ý em là khi anh không chạy đi tìm chỗ ẩn núp à?” Sam hỏi tỉnh khô. “Anh nói với Mark rằng anh ấy không nên thay đổi Alex hoặc ngăn chú ấy không uống rượu. Điều đó tùy thuộc vào Alex. Và anh bảo Alex rằng, vào thời điểm nào đó, anh sẽ kéo lê cái mông chú ấy vào trại cai nghiện. Không phải kiểu trại cai nghiện với những nhân vật nổi tiếng và những kỳ điều trị bằng suối khoáng. Mà là loại đi cùng hàng rào điện, nơi họ sẽ cho cậu ta một bạn

cùng phòng đáng sợ và bắt chú ấy dọn sạch sẽ đồng hồ của chính chú ấy.”

“Anh nghĩ điều đó có bao giờ xảy ra vào thời điểm nào đó không? Anh có thể thuyết phục anh ấy đến... ờ, tìm kiếm sự giúp đỡ ở nơi nào đó không?”

Sam lắc đầu. “Anh nghĩ Alex vẫn đủ tỉnh táo để tránh né phải thoả thuận về điều đó.” Anh nghiêng cứu chiều sâu của ly rượu vang, khuấy đảo thứ chất lỏng màu ngọc hồng lựu sẫm. “Chú ấy sẽ không thừa nhận điều đó đâu, nhưng chú ấy giận dữ với toàn bộ thế giới bởi vì gia đình của chú ấy đã là một thứ khốn kiếp đến thế.”

“Nhưng anh có vẻ không cảm nhận theo cách đó,” Lucy nói lặng lẽ. “Giận dữ với thế giới, ý em là thế.”

Sam nhún vai, ánh mắt anh trở nên trầm ngâm. “Anh có đôi chút dễ dàng hơn chú ấy. Có một cặp vợ chồng già sống ở cách nhà anh vài căn. Họ là lối thoát của anh. Họ không có con cái, và anh thường lang thang ở nhà họ” Anh mỉm cười với hồi tưởng. “Fred cho phép anh tháo mở một chiếc đồng hồ báo thức và ráp nó trở lại, hoặc chỉ cho anh cách thay thế ống thoát nước của bồn rửa trong bếp. Mary là một giáo viên. Bà tặng anh những quyển sách để đọc, thỉnh thoảng giúp anh làm bài tập về nhà.”

“Họ còn sống không?”

“Không, cả hai đều đã qua đời. Mary đã để lại cho anh một số tiền đã được sử dụng để thanh toán một phần cho nơi này. Bà yêu ý tưởng về vườn nho. Bà thường chế tạo rượu thanh dâu trong bình một gallon. Một món ngọt cực kỳ kinh khủng.” Sam rơi vào yên lặng, vẻ mặt anh chìm trong những ký ức.

Lucy nhận ra, anh đang cố tạo ra những kết nối cho cô, tự giải thích theo cách không dễ dàng. Anh không phải loại đàn ông nói lên những lời bào

chữa hay xin lỗi về việc anh là ai. Nhưng về mặt nào đó, anh muốn cô hiểu loại người nào đã được hình thành trước những xung đột cay đắng từ các đấng sinh thành của họ.

“Vào sinh nhật thứ mười hai của anh,” Sam nói sau một lúc, “Anh từ trường về nhà, Vick đã mang Alex đi đâu đó, và Mark đã biến mất. Mẹ anh say không biết trời trăng gì trên ghế sofa. Cha anh đang uống thứ gì đó thẳng từ trong chai. Khoảng giờ ăn tối, anh bắt đầu thấy đói, nhưng ở đó chẳng có thứ gì để ăn. Anh đi tìm cha, và cuối cùng tìm thấy ông ngồi trong xe hơi của ông đậu trên lối vào, đang quát tháo gì đó về chuyện tự sát. Vì thế anh đi đến nhà Fred và Mary, và ở lại đó trong khoảng ba ngày.”

“Họ hẳn có ý nghĩa nhiều lắm với anh.”

“Họ đã cứu vớt đời anh.”

“Anh có từng nói với họ điều đó không?”

“Không. Họ biết.” Đưa bản thân trở về hiện tại, Sam bắn một ánh mắt cảnh giác vào Lucy. Cô biết anh đã kể với cô nhiều hơn anh muốn, anh không chắc là tại sao, và anh hối tiếc về điều đó. “Sẽ trở lại trong một phút.” Anh nói và đi để đặt bút tết vào một lò nướng ngoài trời phía sau nhà.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi bút tết đã được nướng trong lò, và một chảo khoai tây đỏ được nướng trong bếp, Lucy kể với Sam về cha mẹ cô, và phát hiện mới đây rằng, cha cô đã từng kết hôn trước khi cưới mẹ cô.

“Em có định hỏi ông ấy về điều đó không?”

“Em nghi ngờ lắm.” Lucy thú nhận, “Nhưng em không chắc em có muốn nghe câu trả lời hay không nữa. Em biết ông ấy yêu Mẹ. Nhưng em không muốn ông nói với em rằng ông đã yêu ai đó khác nhiều hơn bà.” Cô lần đầu ngón tay trên bề mặt sứ sọc của chiếc bàn bếp. “Cha luôn xa cách với gia đình. Lãng mạn thì đúng hơn. Em nghĩ người vợ đầu của ông đã lấy đi một mảnh của trái tim ông để ông không thể trao tặng cho bất kỳ ai khác sau khi bà ấy mất. Em nghĩ ông đã bị huỷ hoại vĩnh viễn, nhưng Mẹ dù sao vẫn cứ muốn ông.”

“Hẳn phải khó khăn lắm khi cạnh tranh với ký ức về một ai đó.”

“Vâng. Mẹ đáng thương.” Lucy nhăn mặt. “Em rất tiếc anh sẽ phải gặp họ. Điều đó thật không công bằng cho anh. Phục dịch cho em đủ thứ, rồi còn phải chịu đựng một cuộc viếng thăm từ cha mẹ em nữa.”

“Không vấn đề gì đâu.”

“Chắc là anh sẽ thích ba em. Ông kể những câu chuyện vui vật lý mà không ai từng biết.”

“Như là gì?”

“Như là, ‘Tại sao con gà băng ngang qua đường? Bởi vì một con gà với khuynh hướng ở lại sẽ ở lại với phần còn lại. Những con gà có khuynh hướng chuyển động sẽ băng ngang qua đường.’” Lucy đảo tròn mắt khi cô bật cười. “Em biết anh sẽ nghĩ điều đó hài hước. Anh nghĩ họ định đi ăn tối ở đâu?”

“Duck Soup” Sam nói. Đó là một trong những nhà hàng tốt nhất trên đảo, một quán ăn phủ dây nho đặc trưng với cách chế biến tại chỗ và các vật

phẩm đều từ khu vườn bếp của chính họ, và hải sản tươi vừa đánh bắt lên. Một bức chân dung kỳ quái của Groucho Marx* treo trong tiền sảnh.

*(*Julius Herry “Groucho” Marx, diễn viên tạp kỹ, ngôi sao phim hài truyền hình của Mỹ, người Mỹ gốc Do Thái.)*

“Em thích nơi đó,” Lucy nói. “Nhưng Kevin và em đã từng ăn tối với họ ở đó trước đây rồi.”

“Sao điều đó lại quan trọng?”

Lucy nhún vai, không hoàn toàn chắc tại sao cô lại đề cập đến điều đó.

Sam nhìn cô kiên định. “Anh không lo lắng về việc cạnh tranh với Kevin.”

Lucy cảm thấy đỏ mặt. “Em không nghĩ đến điều đó.” Cô nói cẩu kính.

Sau khi rót thêm rượu vang, Sam nâng ly lên và nói, “Với thời gian, tất cả các vết thương sẽ lành.”

Lucy buộc bản thân mỉm cười, nhận ra lời trích dẫn từ Groucho Marx. “Em sẽ uống vì điều đó,” Cô nói, và nâng ly của cô lên.

Suốt bữa ăn tối họ thảo luận về phim ảnh, khám phá ra một ý thích cùng chia sẻ về những phim trắng đen cũ. Khi Lucy thú nhận cô chưa từng xem *The Philadelphia Story* do các diễn viên Cary Grant và Katharine Hepburn thủ vai chính, Sam khẳng khẳng cô phải xem kỳ được. “Đó là một phim tình cảm hài kinh điển. Em không thể nói em thích những phim cũ mà lại chưa xem chúng.”

“Thật tệ là tối nay chúng ta không thể xem chúng,” Lucy nói.

“Tại sao chúng ta không thể?”

“Anh có nó trong đĩa DVD sao?”

“Không, nhưng anh có thể tải nó về.”

“Nhưng điều đó rất mất thời gian.”

Sam trông có vẻ tự mãn. “Anh có một bộ tải gia tốc mà dữ liệu cực đại chuyển giao bằng cách khởi động vài kết nối đồng thời từ những máy chủ đa bội. Năm phút, cực đỉnh luôn.”

“Thỉnh thoảng anh che dấu tính lập dị bác học thầm kín của anh quá tốt,” Lucy kinh ngạc. “Và rồi nó xuất hiện y như một ánh chớp ấy.”

Sau bữa tối họ, đi vào phòng sinh hoạt chung để xem phim. Lucy ngay lập tức bị cuốn vào chuyện tình của một nữ thừa kế dễ cáu, bản tính lạnh nhạt, người chồng cũ hoà nhã của cô ấy, và tay phóng viên yếm thế được diễn bởi Jummy Steward. Cuộc đối thoại được lấp đầy bởi sự hài hước trôi chảy tinh tế, mỗi điểm dừng và mỗi phản ứng đều đúng lúc một cách hoàn hảo.

Khi những hình ảnh trắng đen chập chờn trên màn hình, Lucy dựa vào Sam, nửa mong đợi anh sẽ phản đối. Buổi tối thư giãn bên nhau, những giải bày tâm sự ngập ngừng, đã tạo nên một cảm giác thân mật mà Sam hẳn là không muốn khuyến khích. Nhưng anh đã quàng cánh tay quanh cô, và cho phép đầu cô ngả trên vai anh. Cô thở dài, thưởng thức hơi ấm của anh, sức nặng của cánh tay anh neo trên vai cô. Như thể nhận thức về anh tụ tập trong một sự sủi bọt chậm, thật khó để không chạm vào anh, vươn đến anh.

“Em không đang xem phim,” Sam nói.

“Anh cũng không.”

“Em đang nghĩ về điều gì?”

Trong sự yên vắng, lời thoại trong phim trôi nổi giống như bọt trong rượu champagne.

“Không thể có bất kỳ thứ gì giống như tình yêu, đúng không?”

“Không, không, không thể có.”

“Nó sẽ trở thành phiền phức sao?”

“Rất tệ.”

“Em đang nghĩ,” Lucy nói, “rằng em không bao giờ cố níu giữ một mối quan hệ mà ở đó không ai nói bất kỳ lời hứa hẹn nào. Em thích luật đó. Bởi vì nếu anh không tạo ra những lời hứa, anh không thể bẻ gãy chúng.”

“Có một luật khác mà anh chưa nói với em.” Giọng Sam cảnh giác. Hơi thở của anh làm lay động những lọn tóc trên đỉnh đầu cô.

“Đó là gì?”

“Biết dừng lại lúc nào. Khi một trong chúng ta nói đã đến lúc chia tay, người kia sẽ đồng ý. Không tranh cãi, không thảo luận.”

Lucy im lặng, dạ dày cô nảy lên khi anh đổi vị trí trên sofa.

Sam quay người đối mặt với cô, đầu anh in bóng ngược sáng trên phong nền của những hình ảnh chớp chờn. Âm thanh trầm trầm của giọng anh cắt qua những lời thoại và hình ảnh nhộn nhịp từ màn hình phía sau anh. “Với tất cả

những người anh không bao giờ muốn làm tổn thương, Lucy... em đứng đầu danh sách.”

“Em nghĩ anh là người đàn ông đầu tiên từng lo lắng về điều đó.” Lucy liếc nhìn vươn tay ra và chạm vào bên cạnh mặt anh, những ngón tay cô khum dịu dàng trên gò má anh. Cô cảm thấy điểm uốn cong tinh tế trên hàm anh, những cú đập mạnh mẽ của nhịp mạch dưới những đầu ngón tay cô. “Hãy cho chúng ta một cơ hội,” Cô thì thầm. “Anh sẽ không làm tổn thương em đâu, Sam. Em sẽ không để anh làm thế.”

Đến lượt anh, Sam vươn tay đến chiếc điều khiển, dò dẫm với nó, và bấm vào nút tắt tiếng. Bộ phim tiếp tục, sáng và tối mà không có âm thanh. Miệng anh tìm kiếm miệng cô trong một nụ hôn dài, không dứt, đắm mê hoà lẫn đắm mê, hương vị quyến vào trong hương vị. Một bàn tay anh lần theo gáy cô, xoa nắn chúng trong sự mù mẫn. Sự phấn khích thấm sâu thành thứ gì đó tăm tối và không thể gọi tên, cảm xúc trào dâng như một cơn sóng thuỷ triều thấp từ ngón chân lên đến tận đỉnh đầu của cô. Nhiều hơn cả khao khát... đó là một ước muốn chân thực đến nỗi cô có thể làm bất kỳ điều gì để thoả mãn nó.

Sam nắm lấy viền áo của cô và kéo chúng lên trên, cởi bỏ lớp vải dệt kim ra khỏi cô. Những ngón tay anh vuốt dọc theo những sợi dây co giãn của chiếc áo nịt ngực, thả lỏng chúng xuống khỏi bờ vai cô trước khi di chuyển đến chiếc móc cài sau lưng. Một cơn rung mình chạy xuyên qua cô khi cô cảm thấy anh mở chiếc móc cài nhỏ xíu. Ném chiếc áo sang bên cạnh, Sam vuốt đôi bàn tay dọc theo hai bên khung sườn của cô, trượt lên trên để khum lấy bộ ngực trần. Anh khom người trên cô. Với sự chậm rãi trên người, anh ngậm đỉnh ngực cô vào trong miệng, giữ nó giữa răng, và mơn trớn nó bằng đầu lưỡi. Cô phải cắn môi để kềm lại lời nài xin được nhiều thêm nữa. Anh bắt đầu giật nhẹ nó, lập đi lập lại, liếm giữa mỗi cú giật.

Rên rì, Lucy bám chặt lưng áo anh, cố xé nó ra khỏi anh, khao khát được cảm nhận làn da anh. Anh ngừng lại để cởi áo, và làm dịu lưng cô cho đến khi cô duỗi dài trên ghế sofa. Chiếc chân bị thương đã được chống đỡ, chân còn lại đung đưa một cách mời gọi bên cạnh ghế.

Hạ thấp người trên cô, Sam khoá miệng anh trên cô, những nụ hôn của anh dữ dội, kêu gọi và ngọt ngào. Cô đánh mất chính mình trong cơn bộc phát cảm xúc đột ngột, không thể kiểm soát được bất kỳ điều gì. Cô đã hưởng ứng cùng anh, để bản thân bùng cháy giống như một ngôi sao băng, thiêu đốt từ bên trong lẫn bên ngoài.

Lờ mờ, cô nghe anh thì thầm rằng họ nên dừng lại trong một giây, họ cần sử dụng thứ gì đó bảo vệ. Cô hỗn hển một vài từ để anh hiểu rằng điều đó không cần thiết, cô đang dùng thuốc điều hoà chu kỳ, và anh nói anh vẫn phải đưa cô lên lầu bởi vì lần đầu tiên của họ không nên ở trên ghế sofa. Nhưng họ vẫn tiếp tục hôn nhau như thể bị ép buộc, như thể bị đói khát, và Sam với tay để mở quần short của cô. Anh giật mạnh nó qua hông cô, mang theo cả chiếc quần lót đi cùng, không khí mát lạnh phả vào làn da bốc lửa của cô.

Lucy đã trở nên yếu đuối vì khao khát, muốn anh chạm vào cô, hôn cô, làm bất kỳ điều gì, nhưng những ống quần bị mắc vào thanh nẹp Aircast, và anh ngừng lại để gỡ chúng. “Kệ chúng đi.” Cô nói một cách hụt hơi. “Đừng ngừng lại.” Cô trao cho anh một vẻ cau có đờ bưng khi anh khăng khăng cố tháo chiếc quần con co dẫn khỏi cái móc của thanh giăng. “Sam...”

Sự nôn nóng của cô kéo ra được một tiếng cười bị bóp nghẹt từ Sam. Anh với tay đến cô, trượt một cánh tay bên dưới cổ. Miệng anh vươn đến miệng cô trong một nụ hôn tìm kiếm, liếm sâu, ngừng lại để cắn nhẹ bờ môi trên của cô, rồi đến môi dưới. “Đây là những gì em muốn ư?” anh hỏi, bàn tay anh trượt giữa cặp đùi đang run rẩy của cô. Anh trêu chọc vùng da thịt đang nhức nhối mở ra, vuốt ve chúng với những vòng tròn nhẹ nhàng, quấn quýt

cho đến khi cô hoàn toàn ướt đẫm. Đầu cô ngả trên cánh tay anh, và anh hôn vào cổ họng cô, phả những làn hơi nóng rẫy trên làn da cô khi anh luồn những ngón tay vào trong cô.

Cô quắn quai và kéo giật lên trên đẫy ngực ngừng, chân cô vướng vúi bởi thanh giảng. Anh thì thầm êm ái trên tai cô... yên nào, hãy để anh làm, đừng căng thẳng... nhưng cô không thể ngăn được việc rướn người tìm kiếm khoái cảm.

Hỗn hển, cô kéo anh gần hơn trong một lời nài xin không lời tuyệt vọng muốn được nhiều hơn, đôi tay cô dò dẫm qua bề mặt những bắp cơ rắn chắc trên lưng anh. Làn da anh trơn láng, rắn chắc và mượt như lụa, những chỗ vòng lên trên vai anh hấp dẫn đến mức cô đã để lại dấu răng hình lưỡi liềm trên bắp cơ cường tráng ấy, một vết cắn yêu khiến anh rùng mình.

Anh với tay vào giữa họ để dò dẫm khoá cài trên chiếc quần jeans của anh. Cô không thể di chuyển, chỉ có thể chờ đợi vô dụng khi anh nhấn vào trong cô với một cú trượt thấp, dữ dội. Cô cảm thấy bản thân căng lên, thư giãn, rồi căng lên lần nữa. Anh nhấn sâu hơn. Những âm thanh rời rạc dâng lên trong cổ họng cô. Không từ ngữ nào có thể diễn tả được những gì cô khát, những gì đang xảy ra với cô. Bàn tay anh rút lui và trượt lên ngực cô, những đầu ngón tay ấm ướt siết nhẹ trên đỉnh nú đã cứng lại.

Xuyên qua nhịp tim như trống dồn, cô nghe anh thì thầm cô hãy chiếm lấy anh, để anh vào trong cô. Khi cô căng người và bám chặt vào anh, cô cảm thấy bàn tay anh trượt bên dưới hông cô để nghiêng cô lên cao hơn. Anh thúc sâu một lần nữa, sự ma sát nóng bỏng khiến cô thét lên như thể trong cơn đau đớn.

Sam cứng người, nhìn xuống cô, đôi mắt anh xanh một cách huyền ảo trong bóng tối. “Anh làm đau em sao?” anh thì thầm.

“Không. Không...” Chìm đắm trong khao khát, hơi nóng, Lucy túm chặt hông anh, thúc giục anh siết chặt cô nhiều hơn nữa. “Làm ơn đừng dừng lại.”

Sam bắt đầu một nhịp điệu khoan thai, khiến cô quắn quại và uốn cong như thể cô ở trên một giá tra tấn.

Cô đu đưa hướng lên trên trong lời cầu xin thầm lặng, nhưng không có sự sửa đổi nào trong nhịp độ chậm rãi và tàn nhẫn của anh. Sự căng thẳng cuộn xoắn, những bó cơ thầm kín bên trong cô siết chặt sự cứng rắn xâm nhập ngọt ngào ấy. Những cú thúc của anh xuyên vào sâu hơn, và cô rên lên mỗi khi anh nhấn vào trong. Tất cả những điều đó là quá nhiều, quá lớn, vít chặt thân thể anh trên thân thể cô, sự chải nhẹ khuấy động của đám rối trên ngực anh qua đỉnh ngực cô, bàn tay mạnh mẽ đang đẩy hông cô hướng lên với mỗi cú đâm chùng mực. Cô cảm nhận khoái cảm vỡ thành cực đỉnh mê đắm. Sam bắt lấy tiếng nức nở của cô bằng miệng anh, và thúc sâu, cho phép thân thể run rẩy của cô tác động đến anh, rút cạn anh.

Trong một lúc, không ai trong họ chuyển động hoặc nói năng gì, chỉ dốc sức thở hỗn hển.

Quấn đôi tay quanh cổ anh, cô hôn lên hàm anh, cắn anh, góc miệng anh. “Sam,” cô chờ đợi nói, giọng cô dày lên với sự thoả mãn. “Cám ơn anh.”

“Yes.” Anh nghe có vẻ choáng váng.

“Điều đó thật kỳ diệu.”

“Yes.”

Sát bên tai anh, cô nói thêm, “Và chỉ để anh cảm thấy an lòng... Em không yêu anh.”

Xét từ sự xào xạc của tiếng cười trong ngực anh, đó là điều nên nói. Sam nghiêng người trên cô, môi anh lướt trên khuôn miệng tươi cười của cô. “Anh cũng không yêu em.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi Sam có thể di chuyển, anh thu thập mớ quần áo rải rác của họ và mang Lucy lên lầu. Họ nằm bên nhau trên chiếc giường rộng, cuộc giao hoan tạm thời bị chìm lắng giống như những đốm than bên dưới lớp tro nguội.

Sam cảm thấy một cơn rùng mình bất an, như thể thân thể anh biết anh đã tạo nên một sai lầm, cho dù trí óc anh liên tục đặt ra tất cả những lý do tại sao anh không nên cảm thấy như thế. Lucy là một phụ nữ trưởng thành, có khả năng tự ra quyết định. Anh không lừa dối cô, không giả vờ ra vẻ bất kỳ khả năng nào khác hơn anh đã là. Cô có vẻ hạnh phúc với tình huống này, và Chúa biết là anh đã thoả mãn, tràn đầy, trong một cách mà anh chưa bao giờ biết trước đó.

Có lẽ đó là vấn đề. Nó quá tuyệt vời. Quá khác biệt. Thắc mắc tại sao nó lại như thế với Lucy là thứ mà anh nên nghĩ đến. Sau này.

Đường nét thân thể của cô trong cảnh tranh tối tranh sáng hơi nhoè đi giống như vùng tối trong một bức tranh. Ánh trăng từ cửa sổ mang đến ánh sáng dịu nhạt cho làn da cô, như thể cô là một sinh vật kỳ ảo từ một câu chuyện thần tiên. Sam nhìn cô mê đắm, lướt bàn tay anh dọc theo vùng hông và lườn của cô.

“Điều gì xảy ra vào lúc cuối?” Lucy thì thầm.

“Cuối của gì?”

“Bộ phim. Anh chàng nào sẽ cưới Katharine Hepburn?”

“Anh sẽ không làm hỏng điều đó vì em đâu.”

“Em thích những kẻ hư hỏng.”

Sam chơi đùa với tóc cô, để cho những sợi lụa sẫm màu tuôn tràn qua những ngón tay anh. “Nói với anh, em nghĩ điều gì sẽ xảy ra?”

“Em nghĩ cô ấy sẽ kết thúc với Jimmy Stewart.”

“Tại sao?”

“Chà, cô ấy và Cary Grant đã từng cưới nhau và họ đã ly dị. Vậy thì quá bi đát.”

Sam mỉm cười trước tông giọng ra vẻ chán ngắt của cô. “Thật là một kẻ yếu thế nhỏ bé.”

“Việc cưới ai đó lần thứ hai chẳng bao giờ hay ho gì đâu. Hãy nhìn Liz Taylor và Richard Burton* mà xem. Hoặc Melanie Griffin và Don Johnson*. Và anh không thể gọi em là kẻ yếu thế - anh thậm chí còn chẳng tin việc cưới ai đó lần đầu tiên cơ mà.”

*(*Liz Taylor và Richard Burton : Hai diễn viên thủ vai Cleopatra và Mark Antony trong bộ phim bom tấn Cleopatra (1962) từng gây ra vụ scandal bê bối tình ái xôn xao công luận sau khi đóng bộ film này, khi cả hai đều đã có gia đình riêng. Bất chấp mọi thứ, năm 1964 họ đã kết hôn trong 10 năm, rồi ly hôn, rồi lại tái hôn sau đó 16 tháng, rồi lại đường ai nấy đi. Tình yêu sét đánh mờ...)*

*(*Melanie Griffin và Don Johnson : Cặp đôi diễn viên Hollywood này không nổi tiếng như cặp đôi kia những cũng kết hôn rồi ly dị, rồi kết hôn lại và ly dị tiếp... cỡ ba lần... giữa chừng các cuộc hôn nhân*

của họ có xen kẽ với chuyện kết hôn với người khác. Nói chung chẳng ra làm sao...)

“Anh tin nó xảy ra với người nào đó.” Anh tiếp tục sàng những ngón tay anh qua mái tóc cô. “Nhưng không cứ nhiều lãng mạn là phải kết hôn.”

Lucy nâng người trên một khuỷu tay, nhìn xuống anh. “Tại sao anh nghĩ như thế?”

“Không ràng buộc hôn nhân, em chỉ ở bên nhau trong những thời kỳ tốt đẹp. Phần tốt nhất của mỗi quan hệ. Và sau đó, khi nó xấu đi, em cắt đứt và đi tiếp. Không có ký ức tồi tệ nào, không có cuộc ly hôn bạt vĩa nào.”

Lucy im lặng, ngẫm nghĩ. “Có một thiếu sót trong lập luận của anh.”

“Đó là gì?”

“Em không biết. Em chưa đoán ra.”

Sam mỉm cười và đẩy cô xuống bên dưới anh. Cúi người trên ngực cô, anh liếm đỉnh nụ đang cương cứng và dùng ngón tay cái chà xát trong sự ẩm ướt. Làn da cô giống như lụa, không thể mượt mà hơn dưới những ngón tay anh. Kết cấu của thân thể cô mê hoặc anh, mọi thứ đều mềm mại và đàn hồi và bóng mượt. Và mùi hương của cô – mùi hoa, mùi sợi bông, với sự thoang thoảng gợi tình của muối và xạ hương – khuấy động một sự mê đắm nóng bỏng trong máu anh. Anh di chuyển trên cô, kéo rê miệng anh dẫn xuống dưới thấp dọc theo thân thể cô, thưởng thức hương vị của cô. Khi anh di chuyển xuống thấp hơn, thân thể cô run rẩy bên dưới đôi bàn tay anh. Anh cảm thấy đôi tay cô mơn trớn tóc anh, phía sau cổ anh. Cái chạm từ những ngón tay mát lạnh của cô khiến anh cứng lên ngay lập tức. Anh lần theo mùi hương nữ tính đến nơi chúng nồng nàn hơn, nhiều cảm dỗ hơn, và Lucy tạo ra một âm thanh kích động, đôi chân cô trải rộng.

Cô thút thít khi anh sục vào vùng mềm mại giữa hai đùi cô, liếm láp vùng mượt mà và nóng bỏng đó, mùi hương của cô gợi dục và kích thích. Anh chơi đùa, ve vuốt, bú mút nhẹ, cho đến khi cô đẩy bản thân áp vào anh với một tiếng nức nở. Bắt lấy mỗi sự rộn ràng và nhịp đập trong nơi mềm mại ấy, anh thúc giục cô đi đến tận cùng cảm xúc, cho đến khi cô thả lỏng và nằm yên bên dưới anh.

Vươn lên, anh bao phủ cô bằng thân thể anh và chìm vào trong chiều sâu ẩm ướt thơm ngát, thúc chậm rãi để thưởng thức cảm xúc của cô. Móng tay cô trượt trên lưng anh, một sự cào kích thích tinh tế, khiêu khích anh lao đến mạnh hơn, sâu hơn. Sự giải thoát tuôn trào mà không cảnh báo, căng đầy và dữ dội, tuôn tràn trên mọi inch của làn da, từ chân tóc cho đến đầu ngón chân của anh.

Hồn hển và choáng váng, Sam đổ sập sang bên cạnh khi điều đó trôi qua. Lucy rúc sát vào anh. Anh nhắm mắt, đấu tranh để điều hoà hơi thở. Tay chân anh nặng không thể tin được. Anh đã biết đến khoái cảm trước đây, nhưng không bao giờ mãnh liệt như thế này, tràn ngập như thế này. Sự kiệt sức phủ qua anh, và anh không muốn gì hơn được ngủ. Như thế này... trên giường của chính anh... với Lucy bên cạnh anh.

Nhưng ý nghĩ đó làm mắt anh bật mở lên.

Anh không bao giờ ngủ cùng ai khác sau khi có sex, đó là một trong những lý do anh thích điều đó xảy ra ở nơi của người phụ nữ hơn nhà anh. Sẽ dễ dàng hơn khi là người rời đi. Đôi lần trong quá khứ, Sam thật sự tiến xa tới nỗi phải nhồi nhét một người phụ nữ đang chống đối vào trong xe hơi và đưa về nhà của cô ta. Ý tưởng trải qua cả đêm với một người phụ nữ luôn nhồi đầy anh với một nỗi ác cảm gần như hoảng sợ.

Ép buộc bản thân rời khỏi giường, anh tắm tấp một chút. Sau khi mặc vào chiếc áo choàng tắm, anh mang một chiếc khăn nóng đến giường để chăm

sóc cho Lucy, và kéo tấm đắp phủ đến vai cô. “Anh sẽ gặp em vào buổi sáng,” Anh lầm bầm, nhấn một nụ hôn ngắn trên môi cô.

“Anh định đi đâu?”

“Giường xếp.”

“Ở lại với em.” Lucy trượt xuống một góc những tấm trải giường với vẻ mời gọi.

Sam lắc đầu. “Anh sẽ làm đau chân em... lăn trên nó hoặc thứ gì đó...”

“Anh đùa sao?” Một nụ cười ngái ngủ uốn cong môi cô. “Cái thanh giường này cực kỳ bền vững. Anh có thể lái cả xe tải ngang qua nó ấy chứ.”

Sam mất một lúc lâu mới trả lời, bị hoảng sợ bởi khao khát thật sự muốn trèo vào trong giường cùng cô. “Anh thích ngủ một mình.”

“Ồ.” Giọng của Lucy bình thường một cách có chủ ý. “Anh không bao giờ qua đêm với một phụ nữ.”

“Không.”

“Điều đó hoàn toàn ổn.” Cô nói.

“Tốt.” Sam tăng hăng, cảm thấy hết sức dớ dẩn. Ngụ ngốc. “Em biết điều đó hoàn toàn không mang tính cá nhân, đúng không?”

Tiếng cười dịu dàng của cô cuộn qua không khí. “Chúc ngủ ngon, Sam. Em đã có thời gian rất tuyệt. Cảm ơn anh.”

Sam nghĩ, hẳn đó là lần đầu tiên một phụ nữ từng cảm ơn anh về việc có sex với cô ấy. “Về phần anh cũng hết sức thoả mãn.” Và anh đi sang phòng khác với trạng thái bất rút tương tự như anh đã cảm thấy trước đó.

Thứ gì đó đã thay đổi bên trong anh, và Chúa giúp anh, anh không muốn biết đó là cái gì.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 19.

Mẹ của Lucy, dĩ nhiên, ngay lập tức bị Sam mê hoặc. Phản ứng của cha cô cảnh giác hơn, ít ra vào lúc ban đầu. Tuy vậy, trong suốt bữa tối tại Duck Soup, họ đã tìm thấy điểm chung khi Sam hỏi về máy thăm dò không gian kiểu rô bốt mà cha cô đã giúp thiết kế. Hiểu thấu sự hữu ích phong phú của vẻ lập dị bác học ẩn nấp bên dưới vẻ ngoài của Sam, người cha trầm lặng thường lệ của Lucy bắt đầu huyền thuyên giống như một con chim chích choè.

“...vì thế những gì chúng tôi mong đợi,” Phillip đang nói, “là những ngôi sao chổi sẽ bao gồm một sự kết hợp của những phần tử presolar, và băng đá được hình thành tại rìa của hệ mặt trời tại điểm zero tuyệt đối.” Ông ngừng lại. “Nếu cậu không quen với thuật ngữ, điểm zero tuyệt đối là...”

“Điểm không của bất kỳ cán cân nhiệt động học nào.” Sam nói.

“Đúng rồi.” Cha cô gần như cười rạn rở với anh. “Trái với giả thiết của chúng tôi, phần lớn những vật chất rắn như đá của sao chổi được hình thành bên trong hệ mặt trời ở nhiệt độ cực cao, Vì thế những ngôi sao chổi được hình thành trong điều kiện của sức nóng dữ dội và băng đá.”

“Kỳ diệu.” Sam nói, và rõ ràng là anh thật sự có ý như thế.

Khi hai người đàn ông tiếp tục trò chuyện, mẹ của Lucy nghiêng lại gần để thì thầm với cô. “Cậu ta thật tuyệt vời. Quá đẹp trai và quyến rũ, và cha con thích cậu ta. Con phải giữ chặt người này, cưng à.”

“Chẳng có gì để giữ hết.” Lucy thì thầm lại. “Con đã bảo mẹ rồi. Anh ấy là một kẻ độc thân mãi kiếp.”

Rõ ràng mẹ cô ưa thích sự thách thức. “Con có thể làm cậu ta đổi ý. Một người đàn ông như cậu ta không nên sống đơn độc. Đó sẽ là một tội ác.”

“Con không định tra tấn một người đàn ông hoàn hảo tốt bụng bằng cách cố thay đổi anh ấy đâu.”

“Lucy,” lời thì thầm thiếu kiên nhẫn của mẹ cô vang lên. “Con nghĩ hôn nhân để làm gì?”

Sau bữa tối họ về lại ngôi nhà tại phố Rainshadow để uống café. Điều đó không nằm trong kế hoạch ban đầu, nhưng sau khi nghe Sam mô tả về vườn nho và ngôi nhà kiểu Victorian đang phục chế, mẹ của Lucy muốn được nhìn thấy nó. Mark và Holly đã đi nghỉ cuối tuần, đi cùng Maggie đến thăm cha mẹ của chị ấy ở Bellingham. Nhiệt tình, Sam đã hỏi Cherise liệu bà có muốn một tour tham quan hai mươi lăm xu không.

“Em sẽ ở trong bếp và pha ít café,” Lucy nói. “Mẹ à, đừng chất vấn Sam trong lúc anh ấy chỉ cho mẹ ngôi nhà nhé.”

Mẹ cô trao cho cô một ánh mắt ra vẻ ngạc nhiên vô tội. “Mẹ không bao giờ chất vấn bất kỳ ai.”

“Có lẽ bác nên biết, cháu chỉ chấp nhận những câu hỏi đã được chuẩn bị trước,” Sam nói. “Nhưng với bác, Cherise, cháu sẽ mở rộng phạm vi đôi chút.”

Mẹ cô cười khúc khích.

“Bác sẽ giúp Lucy pha café,” cha cô nói. “Những cuộc thảo luận về phục chế nhà thất bại với bác – Bác không phân biệt được trán tường với dàn che nữa là.”

Sau khi Lucy đổ hạt café vào cốc nghiền, cô đo lường café vào máy pha, trong lúc cha cô rót đầy bình tại bồn rửa. “Vậy ba nghĩ gì về Sam?” Lucy hỏi.

“Ba thích cậu ta. Một chàng trai thông minh. Cậu ta có vẻ khoẻ mạnh và nghị lực, và cậu ta cười với truyện cười Heisenberg của ba. Ba không thể không tự hỏi tại sao một trí óc trác tuyệt đến thế lại lãng phí chúng cho việc chăm sóc một vườn nho.”

“Đó không phải là sự lãng phí.”

“Hàng ngàn người trên thế giới đã chế tạo rượu nho. Chẳng còn mục tiêu nào cần đạt đến nữa hết, khi đã có quá nhiều người đã sản xuất chúng rồi.”

“Điều đó cũng tương tự như đang nói không ai nên sản xuất thêm bất kỳ tác phẩm nghệ thuật nào nữa, bởi vì chúng ta đã có quá nhiều ở ngoài kia rồi.”

“Nghệ thuật – hoặc rượu vang – không hữu ích cho con người như cách khoa học đã làm.”

“Sam sẽ nói ngược lại cho xem.” Cô quan sát cha cô đổ nước vào trong máy pha café.

Thiết bị kêu lách cách và bốc hơi khi nó bắt đầu tiến trình thẩm thấu.

“Một câu hỏi mang nhiều ý nghĩa hơn,” cha cô nhận xét, “là con nghĩ gì về cậu ta?”

“Con cũng thích anh ấy. Nhưng không có cơ hội nào cho một mối quan hệ nghiêm túc đâu. Anh ấy và con đều có những kế hoạch cho tương lai không bao gồm có nhau.”

Cha cô nhún vai. “Nếu con thích thú với sự bầu bạn của cậu ta, chẳng có tổn hại nào trong việc trải qua thời gian bên cậu ấy.”

Họ yên lặng một lúc, lắng nghe tiếng phì phì điềm tĩnh của máy pha café.

“Cha mẹ định gặp Alice và Kevin ngày mai à?” Lucy hỏi.

Cha cô gật đầu, nụ cười của ông chuyển thành khắc nghiệt. “Con biết cuộc hôn nhân đó – nếu nó xảy ra – chẳng có cơ hội nào cho một quả cầu tuyết trong địa ngục đâu.”

“Ba không thể chắc chắn được một trăm phần trăm,” Lucy nói, cho dù cô thầm đồng ý. “Mọi người sẽ làm ba ngạc nhiên đấy.”

“Phải, họ đã làm thế,” ông thú nhận. “Vào tuổi của con, tuy vậy, không thường thế. Những chiếc ly café ở đâu nhỉ?”

Cùng nhau, họ mở một vài hộp tủ bếp cho đến khi tìm thấy chúng.

“Mẹ con và ba vừa mới thảo luận,” Phillip nói, và khiến cô choáng váng bằng cách thêm vào, “Ba đoán là bà ấy đã nói với con rằng ba đã từng kết hôn trước đây.”

“Vâng,” Lucy xoay sở nói. “Điều đó hơi có phần sốc.”

“Tất cả những thứ này với con và Alice và Kevin đã khuấy lên vài vấn đề mà mẹ con và ba đã không đối mặt trong một thời gian khá dài.”

“Có tề không?” Lucy ngập ngừng hỏi.

“Ba không biết. Ba không bao giờ bị thuyết phục rằng mọi thứ trong một mối quan hệ cần phải thảo luận đến. Vài thứ không thể sửa chữa được bởi những cuộc trò chuyện.”

“Con đoán những vấn đề này phải liên quan đến... bà ấy?” Vì lý do nào đó những từ “vợ trước của ba” nghe quá gai người để có thể nói.

“Phải. Ba yêu mẹ con. Ba sẽ không bao giờ so sánh. Mối quan hệ kia là...”
Ngừng lời, tràn ứ với nỗi căng thẳng trầm ngâm mà cô chưa bao giờ thấy ở ông trước đây. “Đó là một phạm trù riêng.”

“Tên bà ấy là gì?” Lucy hỏi dụi dàng.

Môi ông hé mở như thể định trả lời, nhưng rồi ông lắc đầu và rơi vào yên lặng.

Bà ấy là kiểu phụ nữ nào nhỉ, Lucy băn khoăn, hàng thập kỷ sau khi bà ấy chết, ông vẫn không thể nói ra được tên bà sao?

“Cảm xúc mãnh liệt đó...” ông nói sau một lúc, như thể với chính mình.
“Cảm xúc đó của hai người quá chân thực với nhau, họ là hai nửa của một tổng thể. Nó rất... đặc biệt.”

“Vậy ba không ân hận,” Lucy nói.

“Ba không ân hận.” Cha cô nhìn thẳng vào cô, đôi mắt ông lấp lánh. Giọng ông dày lên khi thêm vào. “Tốt hơn việc không biết. Nhưng chỉ với ba thôi. Người khác có thể sẽ nói rằng nó đáng bất kỳ giá nào chỉ để có chính xác vài khoảnh khắc của những gì ba đã có.” Quay đi, ông bắt đầu rót café.

Thầm choáng váng trước sự phô bày cảm xúc hiếm hoi ấy, Lucy tập tễnh đi lấy những chiếc muống từ một học tử. Nếu ông là một người đàn ông giàu cảm xúc hơn, cô sẽ đến để ôm ông. Tuy nhiên, tính lịch thiệp nghiêm chỉnh của ông luôn là một lớp giáp bảo vệ, đẩy lùi mọi sự phô bày cảm xúc.

Bây giờ cô đã hiểu vài thứ về cha cô mà cô chưa từng có trước đây – sự yên lặng của ông, vẻ điềm tĩnh vô tận của ông, chẳng hề dính dáng gì đến sự an bình.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sau khi nhà Marinn đã quay lại California, mẹ của Lucy đã gọi để kể với cô về ngày mà họ đã trải qua cùng Alice và Kevin diễn ra y như có thể mong đợi. Theo lời Cherise, cặp đôi đã bị khuất phục. Kevin có phần yên lặng. “Nhưng mẹ có cảm giác,” mẹ cô nói, “rằng cả hai đứa nó đều đã thu xếp trong đầu chúng nó phải thực hiện điều đó bất luận thế nào. Mẹ nghĩ Kevin bị thúc đẩy bởi cha mẹ của cậu ta – có vẻ như chúng rất kiên quyết với việc kết hôn.”

Lucy mỉm cười thiếu nảo. Cha mẹ của Kevin là một cặp đôi lớn tuổi đã làm hư con trai duy nhất của chính họ, rồi sau đó lại bị mất tinh thần bởi sự non nớt và tự coi mình là trung tâm của anh ta. Nhưng đã quá trễ cho họ để tự hỏi liệu những gì họ đã làm lẽ ra nên làm khác đi. Có lẽ họ nghĩ rằng kết hôn sẽ tốt cho anh ta, khiến anh ta trưởng thành hơn.

“Mọi người ra ngoài ăn tối,” Cherise nói, “và đều cư xử tốt nhất.”

“Ngay cả Ba ư?” Lucy hỏi với vẻ phớt lạnh.

“Ngay cả Ba con. Khoảnh khắc ngưng đọng duy nhất là khi Kevin hỏi thăm mẹ về con.”

“Anh ta đã làm thế sao?” Lucy cảm thấy đau nhói trong dạ dày. “Trước mặt mọi người sao?”

“Phải. Cậu ta muốn biết về chân con, và cách con đang cảm thấy, rồi sau đó hỏi xem con dính líu thế nào với Sam.”

“Chúa ơi. Con cá là Alice muốn giết anh ta.”

“Đó không phải thời điểm tốt với vai trò của cậu ta.”

“Mẹ nói với anh ta điều gì?”

“Sự thật – rằng con có vẻ tốt, và hạnh phúc, và con có vẻ đã trở nên rất gần gũi với Sam. Và mẹ không thể hài lòng về điều đó nhiều hơn được nữa.”

“Mẹ. Con đã nói với mẹ rồi, con không có cơ hội nào để có được mối quan hệ nghiêm túc với Sam. Vì thế, làm ơn đừng đặt hy vọng của mẹ lên một điều không thể.”

“Đừng nói ‘điều không thể’ như thế,” mẹ cô nói với vẻ bức bối đầy lạc quan, “về thứ mà con đã làm rồi.”

Hai ngày sau cuộc viếng thăm của cha mẹ cô, Lucy chuyển vào trong căn condo tại Friday Harbor. Trước sự ngạc nhiên của cô, Sam đã phản đối việc cô rời khỏi Rainshadow sớm như thế, khẳng định rằng cô cần thêm thời

gian để nghỉ ngơi và hồi phục. “Hơn nữa,” anh nói, “Anh không nghĩ em đã quen với cách đu lên đôi nạng đó, chưa đâu.”

“Em đã hoàn toàn quen với việc đu lên chúng rồi,” Lucy nói. “Em thậm chí còn có thể làm những trò bịp với nó nữa cơ. Anh nên thấy những chuyển động theo kiểu bơi tự do của em.”

“Tất cả những bậc thang đó. Tất cả những chuyển đi bộ đó. Và em vẫn chưa thể lái được xe. Em sẽ đi đến tiệm tạp phẩm bằng cách nào?”

“Em có toàn bộ danh sách số điện thoại của giáo đoàn Hog Heaven.”

“Anh không muốn em rong chơi với nhóm cuồng mô-tô ấy.”

“Em không rong chơi với họ,” Lucy nói, thích thú. “Họ chỉ giúp em một tay lúc này lúc khác thôi mà.”

Mặc Dù rõ ràng là Sam muốn tranh cãi xa hơn nữa, nhưng anh lằm bằm, “Đó là cuộc đời em mà.”

Lucy trao cho anh nụ cười toét miệng tinh quái. “Đừng lo,” Cô nói, “Em sẽ để anh thỉnh thoảng ghé qua kiểm tra nhanh.”

Anh quắc mắt với cô. “Tuyệt đấy. Bởi vì sex thuận tiện là mối quan tâm chính của anh.”

Mặc dù Lucy khá buồn khi rời xa ngôi nhà trên phố Rainshadow, cô cảm thấy điều đó tốt hơn cho cả hai người họ. Ngày nào đó không xa, cô hoàn toàn chắc chắn rằng Sam sẽ bắt đầu cảm thấy nỗi sợ bị trói buộc. Và quan trọng nhất, Lucy thấy hạnh phúc vì có thể quay trở lại xưởng chế tạo của cô.

Cô nhớ thủy tinh của cô quay quắt, gần như có thể cảm thấy nó đang vẫy gọi cô.

Vào ngày đầu tiên trở lại với Swing on a Star, Lucy đã được điền đầy với ngọn lửa sáng tạo. Cô đã sắp đặt để sản xuất một tranh mẫu, hoặc một thiết kế mang kích thước thật, về ô cửa sổ với cái cây cho ngôi nhà trang trại nho Rainshadow. Dùng kết hợp giữa bản phác họa thủ công và phần mềm máy tính, cô lập chi tiết những đường cắt và số mảnh thủy tinh với các sắc thái màu sắc. Khi nó hoàn thành với sự hài lòng của cô, cô sẽ lập ba bản sao về các đường nét, một để tham khảo, một để cắt thành từng mảnh bằng kéo, và một để ráp hình ô cửa sổ trên đó. Sau đó tiến trình tỉ mỉ của việc cắt và bẻ thủy tinh sẽ bắt đầu, đi cùng với việc tái tạo hình dáng và mài cạnh của các mảnh kính khi cần.

Lucy vẫn đang làm việc trên tranh mẫu khi Sam đến studio vào giờ ăn trưa. Anh mang đến hai túi giấy trắng nhăn nheo từ tiệm Market Chef, cả hai túi trông có vẻ khá nặng. “Sandwiches” anh nói.

“Em không mong anh đến,” Lucy la lên. Một nụ cười trêu chọc trải rộng qua mặt cô. “Đúng là anh không thể cách xa em được rồi.”

Sam liếc nhìn chồng giấy phác họa trên bàn. “Thứ này thích đáng hơn cuộc sống an nhàn mà em có với anh sao?”

Lucy cười vang. “Chà, việc được phục dịch đến nơi đến chốn hết sức hấp dẫn... nhưng thật tuyệt khi được sáng tạo lần nữa.”

Sam đặt những chiếc túi lên bàn làm việc và đi vòng qua để nhìn tranh mẫu. Anh nhìn chăm chú bản thiết kế. “Thật đẹp quá.”

“Nó sẽ đẹp đến choáng váng,” Lucy nói. “Anh không tưởng tượng được những gì thủy tinh sẽ thêm vào đâu.”

Đôi khoé môi anh uốn cong. “Hiểu em, anh được chuẩn bị cho bất kỳ điều gì.” Sau khi nghiên cứu bản thiết kế chừng một phút, anh nói. “Anh mang cho em một món quà mừng nhà mới. Anh nghĩ em sẽ muốn giữ nó ở đây.”

“Anh không phải cho em quà đâu.”

“Em sẽ không thể sử dụng nó trong một thời gian.”

“Nó đâu?”

“Ngồi yên. Anh sẽ mang nó vào.”

Lucy đợi với một nụ cười toe toét mong chờ khi Sam đi ra ngoài. Đôi mắt cô mở rộng khi anh dắt một chiếc xe đạp với một chiếc nơ khổng lồ trang trí ở chính giữa tay lái. “Em không tin được điều đó, Sam. Anh ngọt ngào nhất, ngọt ngào nhất...” Cô ngừng lại và reo lên vui thích khi cô nhìn vào chiếc xe đạp hái nho được phục hồi khó tin ấy, với màu xanh của rừng già và giảm chấn đệm khí màu trắng mạnh mẽ.

“Đó là một chiếc Ladies Schwinn Hornet đời 1954.” Sam nói, đẩy nó đến với cô.

Lucy lướt những ngón tay trên lớp sơn đẹp đẽ, những chiếc vỏ xe màu đen dày, chỗ ngồi bọc da màu trắng. “Nó thật hoàn hảo,” Cô nói, ngạc nhiên khi phát hiện giọng của cô khản đặc và mắt cô mờ sương. Bởi vì một món quà như thế này chỉ có thể đến từ một người thấu hiểu cô, biết rõ cô. Và đây là một dấu hiệu cho thấy Sam thật sự cảm thấy thứ gì đó về cô, bất luận anh có ý định như thế hay không. Cô đã kinh ngạc bởi nhận thức ấy có ý nghĩa với cô nhiều như thế nào, cô đã muốn anh chăm sóc cô nhiều bao nhiêu.

“Cám ơn anh, em...” Cô đứng lên và quàng đôi tay quanh anh, vùi gương mặt cô vào vai anh.

“Không đáng gì đâu mà.” Sam vỗ vào lưng cô an ủi. “Không cần phải như con nít được quà thế đâu.”

Cảm nhận anh đã trở nên căng thẳng như thế nào, hiểu rõ lý do tại sao, Lucy nói bằng giọng bị bóp nghẹt. “Điều đó ngọt ngào đến không thể tin được, và có lẽ đó là điều tử tế nhất ai đó trao tặng cho em.” Cô cố ép ra một tiếng cười và nghiêng lên để hôn vào má anh. “Thư giãn nào. Em vẫn không yêu anh đâu mà.”

“Tạ ơn Chúa.” Anh cười toe toét với cô, nhẹ nhõm trông thấy.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Trong hai tháng sau đó, Lucy bị lấp đầy bởi công việc. Sam thường ghé thăm lấy cố kiểm tra cô, nhưng những cuộc thăm viếng của anh thường dẫn đến kết quả là hai người họ ăn tối cùng nhau. Mặc dù có những tiết mục lãng mạn nhiều không đếm xuể tại căn condo sau đó, sex không phải là thứ Sam yêu cầu hay mong đợi một cách tự động. Có vẻ như anh thích thú được nói chuyện cùng cô, chỉ cần ở bên cô, bất kể họ có kết thúc với việc ngủ cùng nhau hay không. Một buổi chiều, anh đưa Holly đến xưởng kính của Lucy, và Lucy giúp cô bé chế tạo một bình bắt ánh nắng bằng thủy tinh và lá đồng. Vào một ngày khác họ đưa Holly đến công viên tượng điêu khắc, nơi Sam nhanh chóng được vây quanh bởi ít nhất nửa tá trẻ con, tất cả đều cười khúc khích dữ dội khi anh hướng dẫn trong những nỗ lực làm điệu bộ giống như các bức tượng.

Lucy nhận thấy hành vi của Sam khá khó hiểu. Với một người đàn ông cương quyết tránh né những ràng buộc về cảm xúc như thế, những hành động của anh là của một người đàn ông khao khát sự gần gũi. Những cuộc thảo luận của họ thường đi lạc vào vùng lãnh thổ riêng tư, như khi họ chia sẻ những suy nghĩ của họ về những ký ức tuổi thơ. Lucy càng thu lượm nhiều những nền tảng của nhà Nolans, cảm giác thương cảm về Sam càng nhiều hơn. Con cái của những người nghiện rượu thường trở nên ngờ vực những cảm xúc mạnh mẽ. Họ thường có khuynh hướng tự cô lập, phòng thủ, nhằm chống lại việc bị tổn thương hoặc bị lạm dụng, hoặc nguy hiểm hơn hết tất cả, thứ gì đó đã bị phá huỷ bằng mọi giá. Nhưng tuy vậy, Sam đang bị cuốn lại gần hơn, đang dần học cách tin tưởng cô mà dường như không nhận ra điều đó.

Anh có nhiều thứ hơn anh nghĩ anh có, Lucy ao ước được nói với anh như thế. Thật không thể tin rằng, ngày nào đó, Sam có thể vươn đến giới hạn trong việc có thể yêu ai đó và được yêu lại. Mặt khác, loại thay đổi trọng yếu, về việc tự nhận thức, có thể mất thời gian rất dài. Có lẽ là suốt đời. Hoặc có thể điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Người phụ nữ nào ghim tất cả hy vọng của cô ấy trên Sam chắc chắn sẽ kết thúc với một trái tim tan vỡ.

Và với bản thân cô thôi, Lucy thừa nhận rằng cô đã ở gần việc trở thành người phụ nữ đó một cách nguy hiểm. Thật dễ dàng để yêu Sam. Cô bị anh thu hút không thể cưỡng nổi, quá đổi hạnh phúc khi họ ở bên nhau, cô hiểu rằng có một giới hạn thời gian gần bó dành cho mỗi quan hệ của họ. Nếu cô để quá lâu mới phá vỡ nó, cô sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Tổn thương vượt xa hơn nhiều cô đã có với Kevin, thật vậy.

Trong lúc ấy, cô quyết định thích thú với mọi khoảnh khắc cô có thể có với Sam. Những khoảnh khắc đánh cắp, được lấp đầy với nhận thức vừa ngọt ngào vừa cay đắng rằng hạnh phúc ấy phù du như ánh trăng.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Mặc dù Lucy không đích thân tiếp xúc với Alice, mẹ cô đã liên tục báo tin cho cô về những kế hoạch đám cưới đang tiến hành. Lễ cưới sẽ tổ chức tại giáo đường Our Lady Of Good Voyage tại Roche Harbor, trên bờ Tây của hòn đảo. Một nguyễn đường màu trắng nhỏ xíu, cổ kính hơn một thế kỷ, yên vị trên bờ biển nhìn ra bến cảng. sau đó, một tiệc chiêu đãi sẽ tổ chức trong sân sau của McMillin's, một nhà hàng lâu đời phía trước biển.

Thật cay đắng đối với cô rằng cho dù mẹ cô không sốt sắng về Kevin, bà đã trở nên nhiệt tình với đám cưới. Thêm một lần nữa, có vẻ thế, Alice có thể làm bất kỳ thứ gì con bé muốn và vượt qua trót lọt với điều đó.

Vào ngày thiệp mời đến, Lucy đặt nó trên góc quầy bếp, cảm thấy cay đắng và khó chịu mỗi khi nhìn vào nó.

Khi Sam đến ăn tối cùng cô, anh nhận ra phong thư vẫn còn dán kín ấy ngay lập tức.

“Đó là cái gì thế?”

Lucy nhăn mặt. “Thiệp mời đám cưới.”

“Em không định mở nó ra sao?”

“Em đang hy vọng là nếu em trì hoãn và lờ nó đi, bằng cách nào đó nó sẽ biến mất.” Cô làm bộ bận rộn tại bồn rửa, rửa đám rau cải xoăn trong một cái rổ.

Sam tiến lại gần cô. Anh đặt tay lên hông cô và kéo cô tựa sát vào anh. Và anh đợi với vẻ kiên nhẫn, một sự hiện diện vững vàng phía sau cô. Nghiêng đầu, anh chải nhẹ bờ môi trên vành tai cô.

Lucy tắt nước và thấm khô tay vào một chiếc khăn lau chén gần đó. “Em không biết liệu em có thể đi không nữa,” Cô nói với giọng cầu kính. “Em không muốn. Nhưng em phải làm. Em chẳng thấy có lựa chọn nào.”

Sam xoay cô đối diện với anh, đặt tay anh hai bên cô trên mặt quỳ bấp. “Em chắc rằng sẽ bị tổn thương khi nhìn thấy Kevin đi cùng Alice trong lối đi giữa nhà thờ ư?”

“Một chút. Nhưng không phải vì Kevin. Tất cả là vì em gái em. Em vẫn điên tiết về cách con bé phản bội em và hai người họ đã dối trá với em như thế nào, và bây giờ cha mẹ em lại cư xử y như trước đây và chi trả cho mọi thứ, điều đó có nghĩa là Alice không bao giờ thay đổi, con bé sẽ không bao giờ học được...”

“Thở nào,” Sam nhắc nhở cô.

Lucy hít thở sâu và buột ra một tiếng thở dài bùng nổ. “Nhiều như em ghét ý tưởng tham dự đám cưới, em không thể ngồi tại nhà trong lúc điều đó diễn ra. Điều đó trông như thể em vẫn còn cảm giác với Kevin, hoặc em ghen, hoặc thứ gì đó.”

“Muốn anh đưa em đến nơi nào đó không?” Sam hỏi.

Trán cô nhăn lại bối rối. “Ý anh là... trong lúc họ đang đám cưới ư?”

“Anh sẽ đưa em đến một resort nhỏ xinh đẹp ở Mexico. Em không thể bị chọc tức về ngày cưới của họ khi em đang thư giãn trên một bãi biển cát trắng và đang uống Mojitos được.”

Cô ngược nhìn anh với đôi mắt tròn xoe. “Anh sẽ làm điều đó cho em sao?”

Sam mỉm cười. “Anh cũng được lợi mà. Bắt đầu với cảnh tượng em mặc bikini xem. Cho anh biết em muốn đi đâu. Los Cabos? Baja? Hoặc có lẽ Belize hay Costa Rica...”

“Sam,” Lucy vỗ nhẹ vào ngực Sam với chút xao xuyến lo lắng. “Cám ơn anh. Anh đánh giá cao đề nghị đó nhiều hơn em có thể nói. Nhưng sẽ không có đủ Mojitos để xoá nhoà được sự kiện đó là ngày cưới của họ. Em sẽ phải tham dự. Em không đòi hỏi anh...” Cô dừng lại, không thể cho phép bản thân hỏi anh.

“Em đã đồng ý là bạn hẹn của anh tại đám cưới của Mark và Maggie,” Sam nói. “Thật công bằng khi anh đi cùng em đến đám cưới của em gái em.”

“Cám ơn anh.”

“Đừng đề cập đến chuyện đó nữa nhé.”

“Không... thật sự thì,” Cô nói một cách nghiêm túc. “Em đã cảm thấy tốt hơn khi biết anh sẽ đi cùng em.” Ngay khi từ ngữ thoát ra khỏi miệng cô, cô muốn thu chúng lại, sợ rằng cô đã để lộ quá nhiều. Bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy rằng cô cần Sam, phụ thuộc vào anh, sẽ khiến anh bỏ chạy.

Nhưng anh đã giữ đầu cô trong đôi tay anh và hôn cô. Lòng bàn tay anh lướt dọc theo xương sống cô trước khi đậu lại phía dưới thấp, trên hông cô, tỳ sát cô vào với anh. Đôi mắt cô mở rộng khi cô cảm thấy áp lực của thứ kích động đang dày lên và áp vào cô. Vào lúc này, Sam đã biết quá nhiều về cô, nơi nào cô nhạy cảm nhất, điều gì kích thích cô. Anh hôn cô cho đến khi mắt cô khép lại và là người trong tay anh, cho đến khi trái tim cô đập dồn dập.

Từ từ, những nụ hôn khoá chặt ấy rút cạn sức mạnh của cô và lấp đầy cô bằng cảm xúc.

Lucy ngoảnh mặt đi đủ để lấy hơi thở, “Lên lầu thôi,” Và anh nhắc cô lên trong đôi cánh tay anh.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Kỳ nghỉ cuối tuần kế tiếp, Mark và Maggie cưới nhau trên một chiếc phà không còn hoạt động ở Seattle. Một ngày ấm áp và đẹp trời, mặt nước của Lake Union mang sắc thái lấp lánh của màu ngọc lam. Một cảm giác thanh bình tràn ngập tiệc cưới. Không có dấu hiệu nào về sự lo âu hoặc thiếu chắc chắn, không chút căng thẳng hoặc cuống quýt nào, không gì hết ngoại trừ một niềm hạnh phúc toàn tâm toàn ý toả ra từ cả cô dâu lẫn chú rể.

Maggie thật xinh đẹp trong bộ váy choàng dài chấm gối bằng lụa màu ngà dệt vân, Cổ áo hình chữ V và dây vai được viền những thứ trang trí màu kem trong suốt thanh nhã. Mái tóc vẫn cao đơn giản được tô điểm bằng một búi hoa hồng trắng. Holly mặc chiếc váy màu kem tương tự, phần váy phồng lên nhờ một lớp vải tyn lót bên dưới. Thật xao xuyến với Lucy khi ấy, lúc Mark và Maggie đứng bên vị thẩm phán trị an để nói lời thề nguyện họ đã ra hiệu Holly đến đứng cùng họ. Sau khi Mark hôn cô dâu, anh ấy cũng khom xuống để hôn Holly.

Một tiệc buffet đẹp mắt được phục vụ bên trong chiếc phà : Một sừng dê kết bằng trái cây, một sự chọn lựa rực rỡ màu sắc của salads, pasta, cơm, hải sản tươi Thái bình dương, những ổ bánh mì tròn nhồi pho mát, thịt xông khói, và tương ớt xoài, và những hàng bánh tart, rau xanh cuộn nhân. Thay vì bánh cưới truyền thống, một tháp những chiếc bánh nhỏ riêng biệt được sắp xếp

trên những bậc thang bằng nhựa trong. Một nhóm tứ tấu nhạc Jazz đang chơi bài “Embraceable You”

“Em tiếc là đám cưới này không xảy ra sau đám cưới của Alice thay vì trước,” Lucy nói với Sam.

“Tại sao?”

“Bởi vì mọi người quá hạnh phúc, và Mark và Maggie rõ ràng rất yêu nhau. Nó sẽ làm cho đám cưới của em gái em thậm chí còn tệ hơn khi so sánh.”

Sam bật cười và trao cho cô một y champagne. Anh đẹp trai đến nín thở trong bộ lễ phục sẫm màu và một chiếc cà vạt hoa mỹ, cho dù anh mang theo cùng trang phục ấy những cái giạt cổ áo thiếu kiên nhẫn của một người đàn ông không thích bị trói buộc trong những kiểu quần áo trang trọng. “Đề nghị về một cuộc đào thoát Mexico vẫn còn hiệu lực.” anh bảo cô.

“Đừng dụ dỗ em.”

Sau khi những khách mời đã làm đầy đĩa của họ từ tiệc buffet, và những chiếc bàn đã chật kín, Sam bước lên trước để nâng cốc chúc mừng. Mark đứng với cánh tay choàng quanh cả Maggie và Holly.

“Nếu đó không phải là một chuyến vận tải công cộng,” Sam nói, “anh trai tôi sẽ không kết hôn hôm nay. Anh ấy và Maggie đã sa vào tình yêu suốt theo lộ trình chuyến phà từ Bellingham đến Anacortes... điều này nhắc nhở chúng ta về một câu nói cũ : Cuộc đời là một chuyến hành trình. Vài người có khả năng bẩm sinh về phương hướng. Bạn đặt họ ở giữa một đất nước xa lạ và họ vẫn có thể tìm ra cách quay về. Anh trai tôi không phải là một trong những người đó.” Sam ngừng lại khi một vài người khách bắt đầu cười, và anh trai anh bắn cho anh một ánh mắt cảnh báo vờ vịt. “Vì vậy, khi Mark, với sự xoay sở kỳ diệu nào đó, kết thúc được ở nơi anh ấy dự định đến, đó là

một ngạc nhiên thú vị đối với tất cả mọi người, bao gồm cả Mark.” Nhiều tiếng cười hơn trong đám đông. “Bằng cách nào đó, bất chấp tất cả những rào cản, những khúc ngoặt, và những con đường một chiều, Mark đã xoay sở tìm được đường để đến với Maggie.” Sam nâng ly của anh lên. “Vì chuyến hành trình của Mark và Maggie với nhau. Và vì Holly, người đáng yêu hơn bất kỳ cô gái nào trên toàn thế giới.”

Mọi người vỗ tay và reo hò, ban nhạc bắt đầu chơi phiên bản chậm, lãng mạn của “Fly Me to the Moon”. Mark mang Maggie vào trong vòng tay anh, và hai người họ lướt một vòng trên sàn khiêu vũ.

“Điều đó thật hoàn hảo.” Lucy thì thầm với Sam.

“Cám ơn.” Anh mỉm cười với cô. “Đừng đi đâu nhé. Anh sẽ trở lại ngay.”

Trao chiếc ly champagne rỗng cho người phục vụ đi ngang qua, Sam đến chỗ Holly và đưa cô bé đến sàn khiêu vũ, xoay tròn cô bé, đặt cô bé lên trên chân anh, nâng cô bé trên tay anh và xoay cô bé trong một vòng chậm rãi.

Nụ cười của Lucy trở nên đăm chiêu và xao lãng khi cô quan sát họ. Sâu trong tâm trí, cô đang lo lắng về một bức e-mail mà cô nhận từ Alan Spellman, vị giáo sư trước đây của cô, vào sáng sớm hôm đó. Cô không đề cập đến chúng với bất kỳ ai, cảm thấy phiền muộn và mâu thuẫn khi lẽ ra cô không nên cảm thấy gì khác hơn sự rộn ràng vui sướng.

Allan đã viết rằng, uỷ ban điều hành tại Trung Tâm Nghệ Thuật Mitchell đã bầu chọn để cấp cho cô một khoản trợ cấp tài chính kéo dài một năm cho nghệ nhân vùng miền. Ông đã chúc mừng Lucy một cách nồng thắm. Tất cả những gì cô cần làm là ký văn bản chấp nhận những điều khoản và điều kiện của khoản tài trợ, và sau đó thông báo công cộng chính thức sẽ được xác lập. “Tôi không thể hài lòng hơn,” ông viết. “Cô và Mitchell Art Center là một cặp hoàn hảo.”

Lucy khá thích thú với cụm từ đó. Nhưng nó không làm lạc hướng cô khỏi sự việc rằng, sau tất cả những mối quan hệ thất bại, cặp đôi hoàn hảo của cô hoá ra lại là một chương trình nghệ thuật. Cô sẽ trải qua một năm ở New York. Co sẽ có được sự công nhận tầm cỡ quốc gia. Làm việc với các nghệ nhân khác, thử nghiệm những kỹ thuật mới, tham dự những dịp trình diễn thiết kế không thường xuyên trong khu thí nghiệm thuỷ tinh chung của Trung Tâm Nghệ Thuật. Cô sẽ có cuộc triển lãm đặc sắc của riêng cô khi kết thúc chương trình. Đó là một cơ hội mà Lucy luôn mơ ước. Và không điều gì cản đường cô.

Ngoại trừ Sam.

Cô không hứa hẹn gì. Sam cũng không. Trọng tâm của sự sắp đặt là cả hai người họ có thể chia tay và bỏ đi mà không cần nhìn lại. Một đề nghị như đề nghị từ Trung Tâm Nghệ Thuật Mitchell không thường đến với cô, nếu không muốn nói là không có lần thứ hai. Và cô biết rằng, Sam sẽ không bao giờ muốn cô hy sinh một điều như thế nhân danh anh.

Vậy, tại sao cô lại phiền muộn như thế?

Bởi vì cô muốn có nhiều thời gian hơn với Sam. Bởi vì mối quan hệ của họ, ngay cả trong những giới hạn của nó, có ý nghĩa với cô rất nhiều.

Quá nhiều.

Suy nghĩ của Lucy quay trở lại hiện tại khi cô quan sát cha của Maggie yêu cầu được nhảy với con gái ông, trong khi Mark đi đến để cắt ngang Sam và Holly. Nhiều cặp đôi khác tham gia cùng họ, khiêu vũ trong sóng nhạc khát khao ngọt ngào ấy

Sam quay lại với Lucy và chìa tay tay cho một lời mời không lời.

“Em không thể nhảy.” Lucy phản đối với một tiếng cười, ra hiệu về chiếc nẹp Aircast trên chân cô.

Một cụ cười khoan thai uốn cong môi anh. “Chúng ta sẽ giả vờ y như thật.”

Cô bước vào vòng tay Sam, hít thở hương thơm của anh, làn da đàn ông rậm nắng và mùi hương tuyết tùng ngọt ngào, trộn lẫn với những dấu hiệu của len mùa hè và sợi cô-tông hồ bột. Vì Lucy không thể khiêu vũ với thanh nẹp, họ chỉ đứng đưa qua lại, hai mái đầu tựa vào nhau.

Một sự xáo động tụ tập bên trong cô, khao khát hoà quyện vào nỗi hoảng loạn nhẹ. Ngay khi cô rời khỏi anh, cô nhận ra, cô không bao giờ có thể quay trở lại. Thật quá đau đớn khi nhìn anh bên một người phụ nữ khác, khi chứng kiến con đường tương lai của anh rẽ qua lối khác của cô... và ký ức mùa hè họ ở bên nhau như tình nhân. Họ đã trở nên quá gần gũi để tạo ra một kết nối hiếm có và phi thường, thứ gì đó vượt xa hơn thể chất. Nhưng chung cuộc, tất cả những sự phòng vệ sâu kín của họ vẫn không thể vượt qua. Họ vẫn cách biệt, không bao giờ vươn đến sự thân mật thật sự mà Lucy luôn ao ước. Mặc dù thế, đây có lẽ là sự gần gũi nhất mà cô từng có được.

“Tốt hơn không biết,” cha cô đã nói như thế. Chúa giúp cô, cô đã bắt đầu hiểu ý ông muốn nói gì.

“Gì thế?” Sam thì thầm.

Cô gắng gượng một nụ cười nhẹ. “Không có gì.”

Nhưng Sam không bị lừa. “Em đang lo lắng về điều gì thế?”

“Chân... chân em hơi đau.” Cô nói dối.

Cánh tay anh siết chặt quanh cô. “Chúng ta hãy đi chỗ nào đó ngồi một lúc,” anh nói, và dẫn cô rời khỏi sàn khiêu vũ.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sáng hôm sau, Lucy thức dậy trễ hơn thường lệ, ánh nắng trắng lệt đã tuôn tràn vào phòng ngủ của căn condo. Với một cái duỗi dài, rùng mình và một cái ngáp, cô xoay người sang bên cạnh, và chớp mắt ngạc nhiên trước cảnh tượng Sam đang ngủ bên cạnh cô.

Đào bới lại các ký ức về đêm hôm trước, cô nhớ Sam đã đưa cô về nhà. Cô đã chũch choáng một cách vui vẻ sau khá nhiều ly champagne. Anh đã cởi đồ cho cô và đặt cô vào giường, và cười lặng lẽ khi cô cố quyến rũ anh.

“Đã trễ rồi, Lucy, em cần phải ngủ.”

“Anh muốn em,” cô ngâm nga. “Anh có mà. Em có thể nói thế.” Cô đã nói lỏng nút thắt ca vát của anh và dùng nó để kéo anh xuống với cô. Sau một nụ hôn cháy bỏng, cô đã thành công trong việc tháo bỏ chiếc ca vát ra khỏi cổ áo anh, và cô trao nó cho anh với vẻ hân hoan. “Làm thứ gì đó xấu xa đi.” Cô nói, “Cột em với thứ này. Em thách anh đó.” Cô nhấc chiếc chân lạnh lặn lên và quấn nó quanh anh. “Trừ phi anh quá mệt.”

“Anh sẽ chết trước khi anh quá mệt cho điều đó,” Sam thông báo với cô, và anh đã giữ cô hết sức bận rộn trong đêm.

Có vẻ như sau thử nghiệm thú vị đó, sự cảm dỗ của giấc ngủ đã lấn át luật lệ của Sam về việc không bao giờ qua đêm với phụ nữ.

Lucy cho phép ánh mắt cô du ngoạn trên thân thể dài, đầy sức mạnh ấy, những chỗ vòng lên bóng mượt của lưng và vai anh, sự lộn xộn đầy cám dỗ của tóc anh. Gương mặt anh trông có vẻ trẻ trung hơn khi ngủ, miệng anh thư giãn, hình lưỡi liềm dày của bờ mi thoáng rập rờn khi những hình ảnh trong mơ chạy đuổi theo nhau qua tâm trí anh. Nhìn ngắm vết khía hình chữ V mờ mờ giữa chân mày anh, Lucy không thể ngừng bản thân không vươn tay ra để làm dịu nó xuống với một đầu ngón tay dịu dàng.

Sam thức giấc với một âm thanh âm ừ, mất phương hướng và lơ mơ. “Lucy.” Anh nói bằng giọng ngái ngủ, vươn tay theo phản xạ để kéo cô lại gần. Cô rúc sát vào anh, vùi mặt vào vùng tơ rối sáng màu trên ngực anh.

Nhưng trong khoảnh khắc kế tiếp, cô cảm thấy cú xóc báo động nảy xuyên qua anh.

“Cái gì... Nơi nào...” Đầu Sam bật thẳng lên, và hơi thở của anh chết sững khi nhận ra những thứ quanh anh. “Jesus.” Cô nghe anh lầm bầm. Anh nhảy bật ra khỏi giường như thể nó đang bốc cháy.

“Có gì quan trọng sao?” Lucy hỏi, giật mình trước phản ứng của anh.

Sam nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt gần như kinh hoàng mà cô thấy chẳng chút tăng bốc nào. “Anh không về nhà đêm qua. Anh ngủ ở đây.”

“Điều đó ổn mà. Renfield ở trong chuồng. Holly ở với Mark và Maggie. Chẳng có gì phải lo lắng hết.”

Nhưng Sam bắt đầu chộp lấy mớ quần áo nằm rải rác. “Sao em để anh ngủ?”

“Em cũng ngủ,” Lucy nói với vẻ phòng thủ. “Và dù sao thì em cũng sẽ không đánh thức anh... anh đã quá mệt, và em không thấy phiền khi chia sẻ chiếc giường, vì thế...”

“Anh phiền,” Sam nói với vẻ mạnh mẽ. “Anh không làm điều này. Anh không ở lại cho đến sáng.”

“Anh là gì? Ma cà rồng à? Chẳng có gì lớn lao hết, Sam. Nó chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Nhưng anh không nghe cô. Anh cầm mớ quần áo vào trong phòng tắm, và trong một phút, cô nghe thấy tiếng nước chảy.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

“...và rồi anh ấy chạy biến.” Lucy kể với Justine và Zoe sau sáng hôm đó, “giống như một con chó bị phỏng ấy. Anh ấy chỉ vừa vặn nói được một từ với tớ trên đường đi ra. Tớ không thể nói anh ấy cầu kính hoặc sợ chết khiếp, hoặc cả hai. Có lẽ là cả hai.”

Sau khi Sam rời đi, Lucy đến quán trọ để gặp gỡ các bạn. Ba người họ ngồi trong bếp với những cốc café. Lucy không phải là người duy nhất gặp vấn đề. Khuynh hướng rạn rỡ thường lệ của Zoe bị nhạt đi trước nỗi lo lắng cho bà nội cô ấy, người đang gặp vấn đề về sức khỏe. Justine vừa chia tay với Duane, và cho dù cô ấy đang cố ra vẻ thờ ơ, đó rõ ràng là một tình huống khó khăn cho cô ấy.

Khi Lucy hỏi điều gì đã gây rạn nứt giữa hai người họ, Justine nói với vẻ lảng tránh. “Tớ...ờ...vô tình dọa anh ấy chết khiếp.”

“Bằng cách nào? Cậu đã làm xét nghiệm thử thai hay gì đó à?”

“Chúa ơi, không.” Justine vẫy tay trong một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. “Tớ không muốn nói về rắc rối của tớ. Những vấn đề của các cậu hứng thú hơn nhiều.”

Sau khi kể với họ về thái độ của Sam, Lucy tỳ cằm trên bàn tay và hỏi với vẻ cau có, “Tại sao ai đó lại mất hết hồn vía khi trải qua suốt đêm trên giường? Tại sao Sam chẳng gặp vấn đề gì khi có sex với tớ, nhưng ý tưởng ngủ nghê thật sự theo đúng nghĩa đen với tớ lại khiến anh ấy chạy cong đuôi như thế?”

“Thử nghĩ xem giường là gì,” Justine nói. “Nơi cậu ngủ là nơi cậu dễ tổn thương nhất. Cậu vô dụng. Cậu mất ý thức. Vì thế khi hai người ngủ chung một giường, trong trạng thái sau cùng của sự nhạy cảm, đó là một hành động cực độ của sự tin tưởng. Kiểu gần gũi đó khác biệt so với sex – nhưng sức mạnh thì y như nhau thôi.”

“Và Sam sẽ không cho phép bản thân trở nên gần gũi với bất kỳ ai,” Lucy nói, nuốt xuống cơn đau nhức nhối trong cổ họng cô. “Điều đó quá nguy hiểm cho anh ấy. Bởi vì anh ấy và các anh em trai cũng như em gái của anh ấy đã bị tổn thương lập đi lập lại bởi những người được cho là yêu thương họ nhiều nhất.”

Justine gật đầu. “Cha mẹ của chúng ta dạy chúng ta cách tạo dựng những mối quan hệ. Họ cho chúng ta thấy cách nó diễn ra. Thật khó để tái lập bản thân sau những thứ đó.”

“Có lẽ cậu có thể nói với Sam,” Zoe gợi ý, đặt bàn tay lên cánh tay căng thẳng của Lucy. “Thỉnh thoảng nếu cậu bộc lộ thứ gì đó...”

“Không. Tớ đã hứa với bản thân là tớ sẽ không cố thay đổi hoặc điều chỉnh anh ấy. Sam chịu trách nhiệm về những vấn đề của chính anh ấy. Và tớ chịu trách nhiệm về những vấn đề của tớ.” Lucy không nhận ra những dòng nước

mắt đã chảy dài trên má cô cho đến khi Justine trao cho cô một miếng khăn ăn. Khụt khịt, thở dài, cô hỉ mũi và kể với họ về giải thưởng tài trợ của Trung Tâm nghệ thuật.

“Cậu sẽ nhận nó, đúng không?” Justine hỏi.

“Phải. Tớ sẽ rời đi vài ngày sau đám cưới của Alice.”

“Khi nào cậu định nói với Sam?”

“Không cho đến phút cuối cùng. Tớ muốn níu kéo mọi khoảnh khắc mà chúng tớ còn lại. Khi tớ kể với anh ấy, anh ấy sẽ nói rằng tớ nên đi, và anh ấy sẽ nhớ tớ... nhưng trong sâu thẳm anh ấy sẽ thấy cực kỳ nhẹ nhõm. Bởi vì anh ấy cũng cảm nhận được rằng... thứ gì đó đã xảy ra với mối quan hệ của bọn tớ. Bọn tớ đã trở nên gắn kết. Và điều đó phải ngừng lại trước khi tiến quá xa.”

“Tại sao?” Zoe hỏi nhẹ nhàng.

“Bởi vì cả Sam lẫn tớ đều biết rằng anh ấy sẽ làm tổn thương tớ. Anh ấy không bao giờ có thể nói ‘anh yêu em’ và dâng hiến trái tim của anh ấy cho người nào đó.” Cô hỉ mũi lần nữa. “Bước cuối cùng đó là bước trầm trọng nhất. Nó dẫn đến một nơi mà anh ấy không có ý định đến.”

“Tớ rất tiếc, Lucy.” Justine thì thầm. “Tớ sẽ không bao giờ khuyến khích cậu gặp gỡ Sam nếu tớ biết điều đó sẽ khiến cậu đau lòng. Tớ đã nghĩ cậu cần chút vui vẻ nào đó.”

“Nó có vui mà,” Lucy nói một cách nghiêm túc, lau nước mắt.

“Tớ có thể thấy điều đó,” Justine nói, và Lucy trao cho cô ấy một tiếng khúc khích đầm lệt.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi Lucy làm việc trong xưởng của cô chiều muộn hôm đó, cô bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa. Đặt dụng cụ cắt kính sang một bên, cô với tay siết chặt túm tóc cột đuôi ngựa khi cô đến để gặp người khách viếng thăm.

Sam đứng đó với bó hoa hỗn hợp, gồm hoa hồng màu cam, hoa lily vàng, những đoá cúc sao màu hồng, và những chùm cúc đồng tiền sặc sỡ.

Ánh mắt của Lucy chuyển từ gương mặt bí hiểm của anh đến bó hoa rực rỡ. “Những bông hoa hồi lỗi à?” Cô hỏi, cố kềm lại một nụ cười.

“Cả kẹo hồi lỗi nữa.” Sam trao cho cô một hộp hình chữ nhật bọc satin, trĩu nặng với ít nhất hai pound chocolate hảo hạng. “Kèm theo một lời tạ lỗi chân thành.” Được khuyến khích bởi vẻ mặt của cô, anh tiếp tục. “Không phải là lỗi của em khi để anh ngủ lại cùng em. Và sau khi suy nghĩ về điều đó, anh nhận ra, anh không thật sự tổn hại bởi trải nghiệm đó. Anh thật sự vui vì nó đã xảy ra, bởi vì đó là cách duy nhất để anh có thể phát hiện ra em xinh đẹp như thế nào khi thức dậy.”

Lucy bật cười, một làn sóng màu hồng phủ qua mặt cô. “Anh có lời xin lỗi thật tuyệt vời, Sam.”

“Anh có thể đưa em ra ngoài ăn tối không?”

“Em rất thích điều đó. Nhưng...”

“Nhưng?”

“Em có vài ý tưởng. Và em đang tự hỏi liệu chúng ta có thể chỉ là bạn bè mà không đi kèm ‘lợi ích’ không. Ít ra là trong vài ngày.”

“Dĩ nhiên,” Sam nói, ánh mắt anh thăm dò. Lặng lẽ anh nói thêm, “Anh có thể hỏi tại sao không?”

Lucy đi để đặt bó hoa và chocolate lên bàn. “Chỉ là em có vài thứ mà em đang cố thực hiện. Em cần đôi chút riêng tư. Nếu điều đó khiến anh đổi ý về bữa tối, em hiểu.”

Không hiểu sao, điều đó dường như quấy rầy anh. “Không, điều đó không thay đổi ý anh về bữa tối. Anh...” Anh ngừng lời, tìm kiếm đúng từ - “muốn em nhiều hơn chỉ sex.”

Lucy mỉm cười khi cô quay lại với anh, một nụ cười ấm áp và không gượng ép dường như làm anh sửng sốt. “Cám ơn anh.”

Họ đứng đối diện nhau, hoàn toàn không chạm vào nhau. Lucy ngờ rằng cả hai người họ đều đang vật lộn với sự mâu thuẫn gây bối rối rằng thứ gì đó sai giữa hai người họ, và ngang bằng với thứ gì đó hoàn toàn đúng đắn.

Sam nhìn cô chăm chú, ánh mắt anh khiến tóc gáy cô dựng đứng lên. Dáng vẻ anh khắc khổ, bất động, ngoại trừ những bó cơ trên gò má anh. Sự im lặng trở nên sắc bén, và Lucy bồn chồn khi cô cố nghĩ cách để bẻ gãy nó.

“Anh muốn ôm em.” Sam nói, giọng anh trầm trầm.

Chúch choáng, nhận thức rõ sự đỏ hồng nhẹ của cô đã chuyển thành đỏ thắm, Lucy trao cho sự bồn chồn sự bật cười. Nhưng Sam không cười.

Họ đã chia sẻ những hoạt động tình dục thân mật nhất có thể, đã nhìn thấy nhau trong những hoàn cảnh đầy đủ quần áo và khoá thân... nhưng trong

khoảnh khắc này, một cái ôm thông thường đơn giản rõ ràng làm mất nhuệ khí. Cô bước tới trước. Cánh tay anh quấn quanh cô chậm rãi, như thể bất kỳ sự chuyển động đột ngột nào cũng sẽ làm cô sợ. Họ cuộn vào nhau thận trọng từng chút, những đường cong áp sát vào nơi rắn chắc, tay chân vừa đủ sát, đầu cô tìm kiếm chỗ nghỉ ngơi quen thuộc trên vai anh.

Hoàn toàn thư giãn, Lucy cảm thấy mọi hơi thở, mọi suy nghĩ, mọi nhịp tim đập được điều chỉnh với anh, một dòng chảy đang mở ra giữa họ. Liệu có thể là tình yêu đang lưu chuyển thuần khiết giữa hai thân thể, không phải trong sự liên kết nhục thể mà là thứ gì đó tương đương với chân thành và toàn vẹn không? Như thế này. Ở đây. Ngay bây giờ.

Cô lạc khỏi thời gian, chỉ đứng đó cùng anh. Thật ra, có vẻ như họ đã hoàn toàn trượt khỏi thời gian, lạc trong nhau. Trong sự tinh túy kỳ diệu này họ đã là của nhau. Nhưng cuối cùng, Sam tách ra và nói gì đó về việc sẽ đón cô vào giờ ăn tối. Lucy gật đầu với vẻ mù mẫm, túm chặt khung cửa để giữ bản thân đứng vững. Sam rời khỏi mà không nhìn lại, đi bộ dọc theo con đường với vẻ thận trọng hơi cường điệu của một người đàn ông không hoàn toàn vững vàng trên chân của chính mình.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Khi Lucy gọi cho Allan Spellman để nói với ông rằng cô chấp nhận tài trợ của trung tâm nghệ thuật, cô đề nghị ông trì hoãn việc công bố cho đến cuối tháng Tám. Vì thời gian đó Alice và Kevin sẽ kết hôn, và Lucy sẽ phải hoàn thành tất cả những dự án hiện thời.

Cô đặt sang một bên một bản tiến độ của mỗi ngày làm việc trên ô cửa sổ kính ghép cho ngôi nhà cuối phố Rainshadow. Đó là một mảng phức tạp và

đầy tham vọng, yêu cầu tất cả các kỹ năng mang tính kỹ thuật của cô. Lucy bị chi phối bởi sự thôi thúc thực hiện mọi chi tiết chính xác. Tất cả những cảm giác của cô về Sam dường như đều đổ vào trong thủy tinh khi cô cắt và sắp xếp những mảnh ghép như trong một bài thơ bằng thị giác. Những màu sắc đều mang sắc thái tự nhiên của đất, cây cối, bầu trời, và với vầng trăng ấy, thủy tinh được nung chảy và sắp xếp để cho nó một chất lượng ba chiều.

Sau khi thủy tinh đã được tạo hình, Lucy căng chì bằng mâm kẹp và kèm. Cô ráp ô cửa sổ một cách tỉ mỉ, thêm những mảnh kính vào trong rãnh chì, rồi cắt và điều chỉnh chì vòng quanh chúng. Một khi tất cả lớp lót bằng chì bên trong đã được hoàn tất, cô sẽ dùng đường bao ngoài hình chữ U để hoàn thiện tất cả các cạnh bên ngoài. Kế đó sẽ đến giai đoạn hàn, và dùng xi măng để chống thấm nước.

Khi ô cửa sổ có được hình thể trên bàn làm việc của cô, Lucy cảm nhận sự ấm áp kỳ lạ trong lớp thủy tinh, một sự ấm áp chẳng liên quan gì đến hơi nóng truyền từ kim loại hàn. Một đêm khi Lucy đóng cửa xưởng, cô tình cờ liếc vào ô cửa sổ chưa hoàn tất, đang nằm bằng phẳng trên bàn làm việc. Những mảnh thủy tinh rục rở với sự bừng sáng của chính nó.

Mối quan hệ của cô với Sam vẫn duy trì tính thuần khiết kể từ đêm anh ngủ lại cùng cô trong căn condo. Thuần khiết, không nhục dục. Sam đã làm hết khả năng của anh để quyến rũ cô, với những nụ hôn toát mồ hôi và những tiết mục xen kẽ đầy đam mê khiến cả hai bọn họ phát sốt với những khao khát không được thoả mãn. Nhưng Lucy lo sợ về một khả năng rất thực tế là, nếu cô có sex với anh lúc này, cô sẽ buột ra rằng cô đã yêu anh nhiều như thế nào. Từ ngữ đã ở đó, trong trí óc cô, trên môi cô, phần lớn thời gian, muốn đến tuyệt vọng được thổ lộ. Chỉ duy nhất cảm giác tự giữ gìn mới trao cho cô sức mạnh để từ chối Sam. Và cho dù anh chấp nhận sự từ chối bằng thái độ tốt vào lúc đầu, rõ ràng anh đang thấy nhiều khó khăn hơn để kèm chế vào lúc này.

“Khi nào?” Sam đã hỏi sau lần gặp gỡ cuối cùng của họ, hơi thở của anh nóng rẫy trên miệng cô, một ngọn lửa nóng bỏng nguy hiểm trong đôi mắt anh.

“Em không biết,” Lucy nói một cách yếu ớt, run rẩy khi bàn tay anh vuốt ve lưng và hông cô. “Không cho đến khi em có thể chắc chắn về bản thân.”

“Hãy để anh có em,” anh thì thầm, tỳ trán anh vào trán cô. “Hãy để anh làm tình với em suốt đêm. Anh muốn thức dậy bên em lần nữa. Chỉ cần nói với anh những gì em cần thôi, Lucy, và anh sẽ làm.”

Làm tình. Anh chưa bao giờ gọi nó như thế trước đây. Hai từ đó đã siết chặt quanh trái tim cô như một gọng kìm. Đây là một sự tra tấn khi yêu sam – rằng anh đang muốn đến quá gần, nhưng không hoàn toàn đủ gần.

Và vì thứ mà cô cần nhất – là anh yêu cô – là không thể nào, cô từ chối anh lần nữa.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Lucy hoàn tất ô cửa sổ trước đám cưới của Alice hai ngày. Mọi người ở ngoài thị trấn đã bắt đầu đến, phần lớn họ ở tại những nhà nghỉ của Roche Harbor resort, hoặc lấy phòng trong Hotel de Haro. Cha mẹ của Lucy đã đến vào sáng hôm đó, và trải qua cả ngày cùng Alice và người điều phối tiệc cưới. Ngày mai Lucy sẽ ăn trưa với họ, nhưng tối nay cô sẽ đi ăn tối với Sam. Và cô sẽ nói với anh rằng cô sắp rời khỏi Friday Harbor.

Suy nghĩ của cô bị cắt ngang bởi một tiếng gõ vào cánh cửa xưởng chế tạo. “Vào đi.” Cô gọi ra. “Cửa không khoá.”

Thật ngạc nhiên với cô, đó là Kevin.

Người bạn trai trước đây của cô trao tặng cô một nụ cười toe toét khá ngượng ngập. “Luce. Xin em đôi phút nhé?”

Trái tim Lucy chùng xuống. Cô hy vọng đây không phải là một nỗ lực tìm kiếm hoà bình, thảo luận về quá khứ đã chia sẻ cùng nhau và những thứ xoa dịu để ngày cưới của anh ta và Alice không bị nhỡ nhuốc. Điều đó hoàn toàn không cần thiết. Lucy đã bỏ quá cho anh ta, tạ ơn Chúa, và cô đang ao ước đặt những chuyện đã qua trở thành quá khứ. Điều cuối cùng cô muốn làm là mổ xẻ quá khứ của họ.

“Tôi có được đôi phút,” Cô thận trọng nói, “nhưng tôi đang bận rộn. và tôi chắc chắn là anh thậm chí còn bận hơn với tất cả những thứ của đám cưới.”

“Thật sự thì không có nhiều việc lắm cho chú rể. Anh chỉ xuất hiện khi nào và nơi nào họ bảo anh làm.” Kevin vẫn đẹp trai như trước đây, nhưng có một vẻ kỳ lạ về anh ta. Một biểu hiện trống rỗng, kinh ngạc của một người đàn ông vừa vấp chân trên lề đường và quay lại để nhìn xem vật cản vô hình nào đã ngáng chân anh ta.

Khi anh ta tiến lại gần, Lucy thấy bản thân đang kéo những mảnh giấy không dùng đến ngang qua chiếc cửa sổ cây của cô, cảm thấy cần phải che dấu nó khỏi tầm nhìn anh ta. Cô đi sang cạnh bàn làm việc và dựa người vào đó.

“Thanh nẹp của em đã được tháo ra,” Kevin nhận xét. “Cái chân thế nào rồi?”

“Tuyệt,” Cô nói nhẹ nhàng. “Tôi chỉ phải cẩn thận với nó một chút. Không dính líu đến những thứ mang tính va chạm cao trong một thời gian.”

Anh ta dừng lại ở vị trí gần hơn cô cảm thấy thoải mái, nhưng cô không lùi lại.

Ngắm nghía anh ta, Lucy tự hỏi làm thế nào mà một người đàn ông cô từng hết sức gần gũi bây giờ lại có thể y như một người xa lạ được như thế. Cô đã rất chắc chắn rằng cô đã rơi vào tình yêu với anh ta... và đó là một mô phỏng tuyệt hảo, giống y như những bông hoa băng vải có thể trông rất giống với hoa thật, hoặc khối đá Zirconium có thể cũng lấp lánh như kim cương. Nhưng phiên bản tình yêu của họ mang hình thái của sự vỡ vụn. Tất cả những lời lẽ yêu đương và những nghi thức dễ chịu của họ là cách để che đậy sự trống rỗng bên dưới. Cô đã hy vọng rằng anh ta sẽ tìm thấy một mối quan hệ sâu sắc hơn, chân thành hơn với Alice. Nhưng cô nghi ngờ điều đó. Và điều đó thật sự khiến cô thấy tiếc cho anh ta.

“Anh thế nào?” Cô hỏi.

Điều gì đó trong giọng cô khiến bờ vai của Kevin hạ thấp hơn. Anh ta thở sâu. “Giống như đang bị bắt kẹp trong một cơn bão. Màu hoa, huy hiệu cho khách mời với những dây ru băng riêng biệt, chụp hình và quay phim và mọi thứ tào lao khác... những thứ này ở trong cách phức tạp và điên khùng hơn chúng nên thế. Ý anh đó đúng là một đám cưới.”

Lucy cho phép bản thân cười với anh ta. “Điều đó sẽ trôi qua sớm thôi. Rồi anh có thể thư giãn.”

Kevin bắt đầu nhịp bước quanh gian xưởng đã từng là nơi thân thuộc. Anh ta đã ở đó vô số lần khi họ sống cùng nhau. Anh ta thậm chí còn giúp lắp đặt những rãnh chứa kính đứng. Nhưng Lucy cảm thấy thiếu thoải mái khi anh ta xâm nhập xa hơn vào trong gian xưởng. Kevin không còn thuộc về nơi này nữa. Anh ta không còn quyền đi vãn vơ trong nơi làm việc của cô với vẻ trịch thượng như thế.

“Phần kỳ lạ nhất trong tất cả,” anh ta nói, kiểm tra một hàng kệ sắp những chao đèn đã hoàn tất. “là đám cưới càng đến gần, anh càng tìm thấy bản thân đang cố đoán điều gì đã xảy đến với chúng ta.”

Lucy chớp mắt. “Ý anh là... anh và tôi ư?”

“Phải.”

“Những gì đã xảy ra là anh đã lừa dối tôi.”

“Anh biết. Nhưng anh cần đoán ra là tại sao.”

“Không quan trọng lý do là gì. Nó đã qua rồi. Anh sẽ kết hôn sau ngày mai.”

“Anh nghĩ nếu em cho anh nhiều không gian hơn,” Kevin nói, “anh sẽ không bao giờ kết thúc với Alice. Anh nghĩ sự quan hệ với cô ấy bắt đầu theo cách anh muốn cho em thấy anh cần nhiều không gian hơn.”

Đôi mắt cô mở lớn. “Kevin, tôi thật sự không muốn đi đến đó đâu.”

Anh ta trở lại với cô, thậm chí còn đứng gần hơn trước đó. “Anh cảm thấy giống như có thứ gì đó đã bỏ lỡ giữa anh và em,” anh ta nói, “và anh nghĩ anh sẽ tìm điều đó với Alice. Nhưng gần đây anh nhận ra... anh đã có điều đó với em suốt từ đầu rồi. Anh chỉ không nhận ra nó thôi.”

“Đừng,” Lucy nói. “Ý tôi là thế, Kevin. Không có ý nghĩa gì đâu.”

“Anh đã nghĩ em và anh quá ổn định, và cuộc sống sẽ trở nên buồn tẻ. Anh nghĩ anh muốn sự phấn khích. Anh là một gã ngốc, Luce. Anh đã hạnh phúc với em, và anh đã ném nó đi. Anh nhớ những gì chúng ta đã có với nhau. Anh...”

“Anh điên à?” Cô hỏi. “Anh đã nghĩ lại về đám cưới rồi sao? Bây giờ, sau tất cả những kế hoạch đã được tiến hành và những khách mời ở ngoài thị trấn đang đến sao?”

“Anh không yêu Alice đủ để cưới cô ấy. Đó là một sai lầm.”

“Anh đã hứa hẹn với con bé. Anh không thể rút lui được! Anh tìm kiếm những thú vui tàn ác trong việc làm cho phụ nữ sa vào tình yêu với anh rồi sau đó vứt bỏ họ sao?”

“Anh bị xô đẩy vào những điều này. Không ai hỏi anh xem anh muốn gì hết. Anh không được quyết định điều gì khiến anh hạnh phúc sao?”

“Chúa ơi, Kevin. Những âm thanh đó giống hệt thứ Alice đã nói với tôi. ‘Em chỉ muốn hạnh phúc.’ Cả hai các người đều nghĩ hạnh phúc là thứ phải đuổi theo sau, giống như đứa trẻ với món đồ chơi bóng bẩy. Sẽ chẳng tìm thấy thấy hạnh phúc đâu, cho đến khi các người bắt đầu biết quan tâm đến người khác thay vì chỉ làm hài lòng bản thân. Anh cần đi đi, Kevin. Anh cần sống với cam kết mà anh đã hứa với Alice. Hãy nhận lãnh đôi chút trách nhiệm đi. Rồi anh có thể có cơ hội được hạnh phúc.”

Xét từ vẻ cau có của Kevin, anh ta thấy lời khuyên của cô có vẻ chiếu cố. Có một nét khốn khổ, bần tiện trong giọng anh ta. “Điều gì khiến em thành thạo chết tiệt như thế? Em, người đang hẹn hò với kẻ ở tầng lớp D, Sam Nolan. Quý ông chuyên gia rượu vang đến từ một gia đình những kẻ say xỉn lặn ngụp trong đồng rác và rồi sẽ kết thúc giống y như họ...”

“Anh phải rời khỏi đây bây giờ,” Lucy nói, đi đến bàn làm việc của cô, đặt chúng ở giữa họ.

Trong bóng sắc tự thương thân của cơn thịnh nộ, anh ta quay ngoắt từ thái cực này đến thái cực kia.

“Anh đã nói anh ta hò hẹn với em. Luce, đó là một sự sắp đặt... Anh đã là người làm điều đó. Anh ta nợ anh một ân huệ. Anh cho anh ta xem hình của em trên điện thoại của anh, và yêu cầu anh ta đưa em đi chơi. Đó là ý tưởng của Alice.” Lúc này Kevin đang cười như thể đó là một lời nói đùa rùng rợn. “Để ngăn em dừng hành động giống như một nạn nhân. Một khi em đã hẹn hò với ai đó, một khi em đã đi tiếp, cha mẹ em sẽ bỏ qua cho chúng tôi.”

“Đó là những gì anh đến đến đây để nói à?” Lucy lắc đầu. “Tôi đã biết điều đó rồi, Kevin. Sam đã kể cho tôi nghe ngay từ khởi đầu.” Cô với tay xuống bàn làm việc cho đến khi những ngón tay cô chạm vào sự mát lạnh bằng phẳng trơn láng của lớp thủy tinh.

“Nhưng tại sao em ...”

“Điều đó không quan trọng. Nếu anh đang cố gậy rắc rối giữa tôi và Sam, thì chẳng ích lợi gì đâu. Tôi sẽ rời đảo ngay sau đám cưới. Tôi sẽ đi New York.”

Đôi mắt Kevin mở rộng. “Tại sao?”

“Tôi có một học bổng về nghệ thuật, Tôi sắp bắt đầu một cuộc sống mới.”

Khi Kevin hiểu được thông tin, một ngọn lửa phấn khích rực rỡ xuất hiện trong mắt anh ta, và màu sắc của anh ta dâng cao. “Anh sẽ đi cùng em.”

Lucy nhìn chăm chăm vào anh ta ngỡ ngàng.

“Không điều gì giữ anh ở lại đây hết,” Anh ta nói. “Anh có thể di chuyển công việc của anh – Anh có thể làm công việc thiết kế sân vườn ở bất kỳ

đâu. Chúa ơi, Lucy, Đây là câu trả lời! Anh biết anh đã làm tổn thương em, anh biết anh khốn kiếp, nhưng anh sẽ đền bù cho em. Anh thề. Chúng ta sẽ bắt đầu cuộc sống mới cùng nhau. Chúng ta sẽ để tất cả đồng phân này lại phía sau.”

“Anh mất trí rồi,” Sam nói, sững sốt trước hành vi của anh ta đến nỗi cô gần như không thể tìm thấy từ ngữ. “Anh là... Kevin, anh sắp cưới em gái tôi...”

“Anh không yêu cô ấy. Anh yêu em. Anh không bao giờ ngừng yêu em. Và anh biết em cảm thấy cùng cách đó với anh, vẫn chưa quá trễ. Điều đó quá tuyệt giữa chúng ta. Anh sẽ làm cho em nhớ lại, anh phải...” Anh ta đến bên cô và túm lấy cánh tay cô.

“Kevin, ngừng lại!”

“Anh đã ngủ với Alice, và em đã ngủ với Sam, vì vậy chúng ta huề. Tất cả là quá khứ. Lucy, nghe anh...”

“Buông ra.” Giữa chừng sự si nhục ấy, cô nhận thức mạnh mẽ về thủy tinh quanh cô, những ô kính vuông, những mảnh kính vỡ, các hạt thủy tinh, những tấm lát và bột thủy tinh nguyên liệu. Và cô hiểu trong một phần giây rằng với sức mạnh của ước muốn của cô, cô có thể tạo hình nó thành bất kỳ thứ gì cô muốn. Một hình ảnh xuất hiện trong trí cô, và cô tập trung vào đó.

Kevin túm cô chặt hơn, thở nặng nhọc. “Là anh, Lucy. Là anh. Anh muốn em trở lại. Anh muốn em...”

Anh ta ngừng lại với một lời nguyện rửa bị bóp nghẹt, và Lucy được thả ra với sự đột ngột đáng ngạc nhiên.

Một tiếng lít chút gây rùng mình đến tận xương xé rách bầu không khí khi một hình dáng nhỏ tối tăm lao đến và vỗ cánh quanh đầu của Kevin. Một

con dơi. “Cái quỷ gì...” Kevin giơ tay lên và thất bại trước sự công kích của sinh vật có cánh. “Thứ đó đến từ đâu vậy?”

Lucy nhìn vào chiếc bàn hàn của cô. Hai mảnh góc mà cô vẫn chưa gắn vào phần còn lại của ô cửa sổ, những mảnh cắt bằng kính sa thạch màu đen, đã cuộn lại và nhúc nhích. “Tiến lên đi.” Cô nói, và ngay lập tức chúng bay khỏi bàn, một cặp dơi nữa gia nhập cuộc tấn công chống lại Kevin.

Ba con dơi xất lát không khí với những chiếc cánh có răng cưa, bổ nhào xuống cho đến khi Kevin đi đến cửa. Va vấp và nguyên rủa, anh ta đi ra bên ngoài. Hai con dơi theo sau anh ta. Con thứ ba bay vào trong góc phòng và rớt xuống sàn, hồi hả trườn qua bề mặt sàn xi măng.

Lấy một hơi thở sâu. Lucy đi đến ô cửa sổ và mở nó ra. Vầng dương đã hạ thấp, bầu trời chuyển sang chạng vạng, không khí nặng với sức nóng còn nấn ná của ngày.

“Cám ơn,” Lucy nói, đứng lùi lại khỏi cánh cửa sổ. “Hãy bay đi nào.” Sau một lúc, con dơi cất cánh, lướt xuyên qua ô cửa sổ mở, biến mất vào trong bầu trời.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 20.

“Em sẽ phải dọn dẹp sớm nhé,” Sam nói, hạ thấp hông xuống và quan sát Alex làm việc bên dưới lồng cầu thang bé xíu dẫn ra tầng hai của mái vòm trung tâm của ngôi nhà. Alex đã nạo và làm sạch mọi vết nứt bên dưới lồng cầu thang ọp ẹp, và bây giờ đang ở trong giữa việc đóng những miếng chêm và cạnh của tất cả các mặt bậc và ván đứng của những bậc thang. Vào lúc em trai anh làm xong, lồng cầu thang sẽ vững chắc đủ để chống đỡ một con voi.

“Sao phải làm thế?” Alex hỏi, ngừng việc đóng búa lại.

“Lucy sẽ đến ăn tối.”

“Cho em mười phút, em sẽ làm xong thứ này.”

“Cám ơn.” Sam lặng ngắm em trai với một cái cau mày, tự hỏi nên nói gì với cậu ấy, làm sao để giúp đỡ cậu ấy.

Alex đang cư xử khá lạ lùng trong những ngày này, rón rén loanh quanh giống như một con mèo sợ hãi. Cả Sam và Mark đã hy vọng việc hoàn tất vụ ly hôn sẽ mang đến đôi chút thư giãn cho Alex. Nhưng thay vì thế, cậu ta lại đang lao xuống dốc. Cậu ta quá gầy và hốc hác. Với những quầng thâm tô điểm quanh mắt giống như thầy ma. Thật là một di sản ân phúc về gen di truyền của Alex, bất chấp hốc hác và kiệt sức, cậu ta vẫn đẹp trai một cách ấn tượng. Tại đám cưới của Mark, cậu ta ngồi trong một góc, uống rượu, và phụ nữ vẫn không thể để cậu ta yên.

“Al,” Sam nói, “em không định trở thành đóng phân tệ hại đấy chứ?”

Sự đóng búa ngừng lại lần nữa. “Em không phê thuốc, nếu đó là điều anh hỏi.”

“Trông em như địa ngục ấy.”

“Em ổn. Chưa bao giờ tốt hơn.”

Sam trao cho cậu ta một ánh mắt ngờ vực. “Quá tốt để nghe.”

Với âm thanh của tiếng chuông cửa, Sam đi xuống tầng dưới để xem ai đến.

Anh mở cửa trước và nhận ra Lucy đến sớm. Ngay lập tức anh biết có gì đó không ổn – cô mang dáng vẻ giống như ai đó thường có khi cái chết xảy đến. “Lucy?” Anh tự động với tay đến cô, và cô lao đảo lùi lại, nhảy bật ra khỏi anh.

Sam bối rối, nhìn chăm chăm vào cô đầy cảnh giác.

Miệng của Lucy trông có vẻ khô và bị tàn phá, như thể cô đã cắn nó. Và sau đó cô gượng mỉm cười. “Em có vài thứ cần phải nói với anh. Làm ơn đừng cắt ngang, hoặc em sẽ không thể làm trọn được. Thật ra đó là một tin tức rất tuyệt.”

Sam quá rối trí trước vẻ phấn khởi giả mạo của Lucy, rõ ràng che dấu sự khốn khổ bên dưới, thật khó để hiểu được cô đang nói gì với anh. Thứ gì đó về tài trợ nghệ thuật hoặc chương trình... thứ gì đó về một trung tâm nghệ thuật ở New York. Trung tâm nghệ thuật Mitchell. Cô đã chấp thuận. Đó là một tài trợ rất danh giá – loại cơ hội cô đã mong ước trong toàn bộ cuộc đời cô. Nó sẽ kéo dài một năm. Cô sẽ không trở lại đảo nữa.

Rồi cô rơi vào yên lặng và nhìn anh, chờ đợi phản ứng của anh.

Sam dò dẫm tìm từ ngữ. “Đó là một tin tuyệt vời,” anh xoay sở nói. “Chúc mừng.”

Lucy gật đầu, mang trên mặt một nụ cười trông giống như bị giữ chặt bằng những chiếc đinh ghim. Anh bước tới trước để ôm cô, và cô để anh làm như thể chỉ trong thoáng chốc, nhưng tất cả các bó cơ của cô như thể bị thắt gút và cứng lại. Giống như anh đặt cánh tay quanh một bức tượng đá hoa cương lạnh ngắt.

“Em không thể bỏ qua điều đó.” Cô nói lần nữa trong vai anh. “Một cơ hội như thế này...”

“Phải,” Sam buông cô ra. “Em nên làm điều đó. Dứt khoát thế.”

Anh tiếp tục nhìn cô, cố xoay trí óc anh quanh sự kiện rằng Lucy sắp rời khỏi anh. Lucy sắp đi rồi. Cụm từ đó điền đầy anh với một cảm giác tê dại, trống rỗng mà anh đoán là nhẹ nhõm.

Phải. Đã đến lúc. Mọi quan hệ của họ đã bắt đầu trở nên phức tạp. Tốt nhất là luôn cắt bỏ mọi thứ khi chúng vẫn còn tốt đẹp.

“Nếu em cần anh giúp đặt những món đồ vào kho...” anh bắt đầu.

“Không, mọi thứ đều ở trong tầm kiểm soát.” Mắt của Lucy trở nên ướn cho dù cô vẫn đang mỉm cười. Cô làm anh choáng váng khi nói. “Sẽ dễ dàng hơn nếu em không gặp anh hoặc nói chuyện với anh từ bây giờ trở đi. Em cần một sự chia tay nhanh gọn.”

“Đám cưới của Alice...”

“Em không nghĩ sẽ có đám cưới nữa. Đó là việc tốt, vì lợi ích của Alice. Hôn nhân có đủ khó khăn cho những người thật sự yêu nhau. Em không nghĩ con bé và Kevin có một cơ hội nào như thế. Em không nghĩ...” Cô ngừng lại và buột ra một hơi thở run rẩy.

Khi Lucy đứng đó với những giọt lệ lấp lánh trong mắt, Sam bị siết chặt bởi một cảm giác không quen thuộc, cảm giác tồi tệ nhất anh từng có trong cuộc đời trưởng thành của anh. Bén nhọn hơn là sợ hãi, đau đớn hơn là nuối tiếc, trống rỗng hơn là cô đơn. Anh hình dung một mảnh băng xé đôi ngực anh có lẽ có cảm giác giống như thế.

“Em không yêu anh,” Lucy nói trong nụ cười run rẩy. Trước sự im lặng của anh, cô nói, “Hãy nói với em anh cũng cảm thấy theo cách tương tự đi.”

Nghi thức quen thuộc của họ. Sam phải tăng hăng trước khi gắng gượng nói, “Anh cũng không yêu em.”

Lucy tiếp tục mỉm cười và trao cho anh một cái gật đầu hài lòng. “Em đã giữ lời hứa của em. Không ai bị tổn thương. Tạm biệt, Sam.” Cô quay người và bước xuống những bậc cấp của hiên trước, hơi thiên vị cho chiếc chân bên phải.

Sam đứng trên hiên, quan sát khi Lucy lái xe đi khỏi. Kinh ngạc bởi cuộc chiến ngang bằng của hoảng loạn và giận dữ đã nhấn chìm anh.

Địa ngục gì vừa mới xảy ra vậy?

Chầm chậm anh trở lại bên trong nhà. Alex đang ngồi dưới chân lồng cầu thang chính, đang vỗ về Renfield nằm dưới chân cậu ta.

“Đã xảy ra điều gì thế?” Alex hỏi.

Sam ngồi xuống bên cạnh cậu và kể với cậu mọi thứ, nghe giọng nói của chính mình như thể nó đến từ bên ngoài cơ thể anh. “Bây giờ anh không chắc phải làm gì,” anh cộc cằn nói.

“Quên cô ấy đi và bước tiếp,” Alex nói với vẻ chán ngán. “Đó là những gì anh vẫn luôn làm, đúng chứ?”

“Phải. Nhưng không bao giờ điều đó có cảm giác giống như thế này.” Sam cào tay vào trong tóc cho đến khi nó dựng đứng lên trong những búi hoang dã. Anh cảm thấy phát ốm về mặt thể chất, buồn nôn. Giống như mạch máu anh chứa đầy chất độc. Anh nhức nhối trong mọi bắp cơ. “Anh nghĩ anh đang mắc phải chứng gì đó.”

“Có lẽ anh cần uống một chút.”

“Nếu anh bắt đầu việc đó ngay bây giờ,” Sam nói dữ dội. “Có lẽ anh sẽ không bao giờ ngừng lại. Vì thế, hãy ban cho anh một ân huệ và đừng nói điều đó lần nữa.”

Một thoáng im lặng ngắn tiếp theo sau, “Vì anh đã ở sẵn trong tâm trạng kinh tởm rồi,” Alex mạo hiểm, “Em có vài thứ cần nói với anh.”

“Gì?” Sam cau kính hỏi.

“Em cần chuyển đến ở cùng anh vào tuần sau,”

“Gì?” Sam hỏi lần nữa, với tông giọng hoàn toàn khác.

“Chỉ trong khoảng vài tháng. Em không còn nhiều tiền mặt, và Darcy đã chiếm ngôi nhà xem như phần dàn xếp. Cô ta muốn em rời khỏi đó trong lúc cô ta cố bán nó.”

“Chúa Hải Đông.” Sam lầm bầm. “Anh vừa mới tổng khứ được Mark đi.”

Alex bắn cho anh một ánh mắt bất an, một bóng tối phiền muộn trong đôi mắt ấy. “Em phải ở lại đây, Sam. Em không nghĩ sẽ ở lâu. Em không thể giải thích lý do tại sao.” Cậu ta do dự, và xoay sở để nói ra một từ chỉ sử dụng đôi lần trong toàn bộ cuộc đời cậu. “Làm ơn.”

Sam gật đầu, ớn lạnh trước ý tưởng rằng lần cuối cùng anh nhìn thấy chính xác dáng vẻ đó trong mắt ai đó, đôi đồng tử đen như màu nửa đêm, sự ảm đạm trùng trùng mở rộng của một linh hồn đã mất, là khi anh nhìn cha anh ngay trước khi ông chết.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Không thể ngủ được, Lucy làm việc gần trắng đêm trong xưởng của cô, hoàn thành ô cửa sổ kính ghép màu. Cô không nhận ra nhiều giờ đã trôi qua, chỉ lưu ý thấy bầu trời đã sáng lên và sự hối hả buổi sớm mai của Friday Harbor đã bắt đầu. Ô cửa sổ cây sáng lấp lánh, bằng phẳng và bất động, nhưng mỗi lần cô đặt đầu ngón tay trên nó, cô đều cảm thấy một sức sống huyền ảo toả ra từ thủy tinh.

Cảm thấy kiệt quệ nhưng kiên quyết, Lucy đi bộ đến căn condo và tắm rất lâu. Đó là ngày hôm trước đám cưới của Alice. Tối nay bữa tối diễn tập sẽ được tổ chức. Cô tự hỏi không biết Kevin đã nói chuyện với Alice chưa, hoặc đã đổ vỡ với con bé, hoặc giữ im lặng về sự xét lại của anh ta.

Lucy thật sự quá mệt để quan tâm đến cách này hay cách khác. Cô quấn mái tóc ướt trong một khăn xếp, mặc vào chiếc quần bằng vải Flanen thoải mái và một chiếc áo cánh co giãn mỏng manh, rồi trườn vào trong giường.

Ngay khi cô bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu, chuông điện thoang vang lên.

Lucy dò dẫm tìm điện thoại. “Xin chào?”

“Lucy.” Đó là giọng lạo xạo của mẹ cô. “Con vẫn còn ngủ à? Mẹ đã hy vọng Alice ở cùng con.”

“Tại sao Alice lại ở cùng con?” Lucy hỏi với một cái ngáp, xoa nắn đôi mắt nhức nhối.

“Không ai biết con bé đi đâu. Mẹ nhận một cuộc gọi từ con bé chỉ mới cách đây một lúc. Kevin đã đi mất rồi.”

“Đi mất,” Lucy lập lại, mơ hồ.

“Cậu ta đã lấy chuyến bay đầu tiên sáng nay. Tên khốn đó đã đổi vé chuyến bay mà mẹ đã mua cho kỳ trăng mật của chúng – Cậu ta định đi West Palm một mình. Alice đã lâm vào hoảng loạn. Con bé không ở nhà của chúng nó, và cũng không trả lời điện thoại. Mẹ không biết nó đi đâu, hay thậm chí bắt đầu tìm kiếm con bé bằng cách nào. Vài khách mời ngoài thị trấn đã đến đây rồi, và nhiều hơn nữa sẽ đến hôm nay. Đã quá trễ để huỷ đặt hoa và thức ăn. Cái đồ con hoang nhỏ bé đó – Tại sao cậu ta phải đợi cho đến phút cuối cùng mới làm điều này? Nhưng điều quan trọng là Alice. Mẹ không muốn con bé làm điều gì đó ... bi thảm.”

Buồn phiền, Lucy ngồi dậy và loạng choạng rời khỏi giường. “Con sẽ tìm con bé.”

“Con có cần cha con đi cùng không? Ông ấy đang sắp chết vì không có việc gì để làm.”

“Không, không... Con sẽ tự mình xoay sở, Con sẽ gọi mẹ khi con tìm thấy điều gì đó.”

Sau khi gác điện thoại, Lucy cột tóc thành một túm đuôi ngựa, mặc quần jeans và áo thun vào, và lóng ngóng với máy pha café cho đến khi cô xoay sở để chế được một bình chất lỏng đen như mực. Nó quá đậm – cô đã không phân lượng chính xác. Ngay cả khi pha loãng nửa nước nửa café cũng không làm dịu đi màu đen. Cô nhăn mặt và uống nó giống như uống thuốc.

Cầm điện thoại lên, cô nhấn số của Alice, chuẩn bị để lại lời nhắn. Cô gằn như giật mình khi Alice trả lời.

“Chào.”

Lucy mở miệng rồi đóng lại, muốn nói mười thứ trong cùng một lúc. Cuối cùng, cô buột miệng đầy bất ngờ, “Em ở đâu?”

“Lăng McMillin.” Giọng của Alice thô nhám.

“Ở yên đó.”

“Đừng đưa ai đến.”

“Không đâu. Cứ ở yên đó.”

“Được rồi.”

“Hứa đi.”

“Em hứa.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Lăng, theo cách gọi của cư dân Afterglow Vista, là một nơi đẹp nhất trên đảo. Đó là một vị trí trong vùng rừng ở phía bắc Roche Harbor. Người sáng lập của công ty xi-măng và vôi hết sức thành công, John McMillin, đã thiết kế lăng mộ cho chính mình. Đó là một công trình kiến trúc đồ sộ hình trụ, phong cách Masonic* trong vẻ nặng nề tuân theo chủ nghĩa tượng trưng. Những cột trụ cao sừng sững vòng quanh một chiếc bàn đá và bảy chiếc ghế đá. Một trong những chiếc cột cổ tình bỏ bỏ lại chưa hoàn thiện, chỗ trống bên cạnh nó là chiếc ghế thứ tám. Theo tin đồn địa phương, những linh hồn phiêu bạt từ những mộ phần gần đó từng được nhìn thấy đang ngồi cạnh bàn sau nửa đêm.

*(*Masonic : hay Free-Masonry (nền tảng tự do, theo đuổi tự do)- Hội Tam Điểm, bắt nguồn từ châu Âu, là một hội kín và rất khắt khe, thành viên và những người tài giỏi, giàu có và thế lực, với tôn chỉ “thông thái và bác ái”, có ảnh hưởng rất sâu rộng trên thế giới ở tầm thượng tầng chính trị. Cho đến nay vẫn không rõ được thành lập từ bao giờ và hoạt động cụ thể ra sao, chỉ có những truyền thuyết, đoán định)*

Không may cho Lucy, đường mòn băng rừng dẫn đến Afterglow Vista dài khoảng nửa dặm. Cô cuộc bộ thận trọng, hy vọng cô sẽ không tạo ra bất kỳ tổn hại nào cho những cái dây chằng mới vừa được chữa lành. Sau khi vượt qua một bãi tha ma nhỏ với nhiều mộ chí được bao quanh bởi những hàng rào nhỏ, cô nhìn thấy lăng.

Alice đang ngồi trên những bậc cấp đầy gió, mặc quần Jeans và áo sơ mi Henley*. Cô ta đang ôm trong lòng một ụ nhỏ thứ vải màu trắng xốp như bông – thứ gì đó kiểu vải tuyn hoặc lụa sa.

*(*Henley shirt là một loại áo cổ chữ V lật, hoặc cổ tròn lật với chỗ xẻ cài 2-3 nút được may từ nhiều loại vải)*

Lucy không muốn cảm thấy tiếc cho em gái cô. Nhưng gương mặt của Alice thật khổ sở, và trông như thể mới mười hai tuổi.

Đi tập thể dục đến cô ta – chân của Lucy bắt đầu đau – cô ngồi bên cạnh Alice trên những bậc đá gây ớn lạnh. Khu rừng yên tĩnh nhưng không hề yên lặng, không gian tràn đầy tiếng xạc xào của lá, tiếng riu rít của những con chim nhỏ, tiếng vỗ cánh, tiếng vo ve của côn trùng.

“Đó là cái gì thế?” Lucy hỏi sau một lúc, nhìn vào khối vải trắng trong lòng Alice.

“Mạng che.” Alice cho cô xem dải băng buộc đầu đính ngọc trai dính vào lớp vải tuyền.

“Nó thật xinh xắn.”

Alice quay về về phía cô, sụt sịt và túm chặt lấy ống tay áo của Lucy bằng cả hai bàn tay như một đứa trẻ. “Kevin không yêu em.” Cô ta thì thầm.

“Anh ta chẳng yêu ai hết,” Lucy nói, đặt một cánh tay quanh cô ta.

Một tiếng thì thầm đau đớn khác. “Chị nghĩ em đáng bị thế này.”

“Không.”

“Chị ghét em.”

“Không.” Lucy xoay người đủ để cụng trán cô vào trán của em gái.

“Em thật hỗn loạn.”

“Em sẽ ổn thôi.”

“Em không biết tại sao em làm điều đó. Em không nên cướp anh ta khỏi chị.”

“Em không thể. Nếu anh ta thật sự là của chị, không ai có thể.”

“Em rất buồn. Rất t-tiếc.”

“Không sao.”

Alice im lặng một lúc, những giọt nước mắt thấm xuyên qua làn vải trên ống tay áo của Lucy. “Em không thể làm bất kỳ điều gì. Mẹ và cha... họ không bao giờ để em cố làm bất kỳ điều gì. Em cảm thấy vô dụng. Giống như một sản phẩm hỏng.”

“Ý em là khi chúng ta lớn lên à?”

Alice gật đầu. “Và rồi em thường có được mọi thứ đã được làm xong cho em. Nếu có thứ gì đó khó khăn, em từ bỏ và ai đó luôn hoàn tất nó cho em.”

Lucy nhận ra rằng mỗi lần cô và cha mẹ cô can thiệp để chăm sóc Alice, họ đã trao cho con bé thông điệp là con bé không thể tự làm điều đó.

“Em đã luôn ghen với chị.” Alice tiếp tục, “Bởi vì chị có thể làm bất kỳ thứ gì chị muốn. Chị không sợ hãi điều gì. Chị không cần ai chăm sóc chị.”

“Alice,” Lucy nói, “Em không cần sự cho phép của mẹ và ba để tự mang lấy gánh nặng của cuộc đời em. Hãy tìm thứ gì đó em muốn làm, và đừng từ bỏ. Em có thể bắt đầu từ ngày mai.”

“Và rồi em sẽ ngã dập mặt.” Alice nói đều đều.

“Phải. Và sau khi em ngã, em sẽ tự nâng dậy khỏi mặt đất, và đứng trên đôi chân của chính em mà không cần ai khác giúp... và đó là khi em biết em có thể tự chăm sóc bản thân.”

“Ôi, giữ chặt em đi nào.” Alice nói, Lucy mỉm cười và ôm cô ta.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

CHƯƠNG 21

Mọi người trên đảo, bao gồm cả những công nhân vườn nho của Sam, đều nghe về sự huỷ bỏ đám cưới của Kevin và Alice, và tất cả những trận mưa phóng xạ tiếp sau đó. Mọi người đều nói về chúng. Lý do duy nhất Sam lắng nghe những câu chuyện ngồi lê đôi mách là hy vọng thu lượm được bất kỳ mẩu thông tin nhỏ nhoi nào về Lucy. Nhưng tên cô hiếm khi được đề cập đến. Anh đã nghe rằng nhà Marinn vẫn tiến lên và tiếp tục bữa tối diễn tập, và hôm sau vẫn duy trì bữa tiệc chiêu đãi đã được lập kế hoạch cho sau lễ cưới. Có đủ âm nhạc, thức ăn và đồ uống. Sam cũng nghe rằng nhà Marinn đang cân nhắc đến việc kiện Kevin về ít nhất một phần phí tổn, bao gồm vé máy bay mà hẳn đã sử dụng để thực hiện kỳ nghỉ tự tặng cho bản thân.

Đã ba ngày kể từ khi Lucy ghé thăm Rainshadow. Mark, Maggie và Holly vừa trở lại từ tuần trăng mật, Sam và Alex đã giúp họ chuyển đến nơi ở mới, một ngôi nhà nông trại ba phòng ngủ sửa chữa lại cùng một cái hồ.

Khi Sam không thể chịu đựng được thêm nữa, anh gọi cho Lucy và để lại một thông điệp ngắn, hỏi xem liệu anh có thể nói chuyện với cô không. Cô không trả lời cuộc gọi.

Sam đã ở bờ vực của sự sáng suốt. Anh không thể ăn hay ngủ. Việc cố không nghĩ đến Lucy mất nhiều năng lượng hơn nghĩ về cô.

Mark đã nói với anh về khoảng cách địa lý. “Cái vụ Trung tâm nghệ thuật Mitchell này nghe có vẻ giống một giao dịch lớn lao đây.”

“Danh giá như địa ngục ấy chứ.”

“Nên em không muốn yêu cầu cô ấy bỏ qua.”

“Không. Em không bao giờ muốn Lucy thực hiện kiểu hy sinh đó. Thật ra, em mừng là cô ấy sẽ đi. Điều đó tốt cho cả hai bọn em.”

Mark trao anh một ánh mắt mỉa mai. “Nó tốt cho bọn em chính xác như thế nào?”

“Em không định cam kết đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không thể,” Sam cúi kính. “Em không giống anh.”

“Em giống y xì anh, đồ ngốc. Hết sức giống trong việc cố như quỷ để tránh lặp lại những gì chúng ta đã trải qua khi lớn lên. Em nghĩ điều đó dễ dàng với anh sao, việc thú nhận rằng anh đã rơi vào tình yêu với Maggie ấy? Hỏi cô ấy cưới anh?”

“Không.”

“Tốt, vậy đây.” Mark cười trước vẻ mặt tiu nghỉu của Sam. “Tìm được đúng người, Sam, và điều khó khăn nhất trên thế giới sẽ trở thành điều dễ dàng nhất trên thế giới. Anh có cùng vấn đề tương tự em. Không thể trốn tránh khỏi điều đó được khi ở gia đình nhà Nolan. Nhưng anh sẽ nói với em điều này... Không cách nào anh có thể để Maggie đi mà ít nhất không nói với cô ấy rằng anh yêu cô ấy. Và một khi anh làm điều đó... anh không có lựa chọn nào ngoại trừ nín thở, và liều một cú nhảy mạo hiểm.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Đã xấp xỉ tám mươi lăm giờ rưỡi kể từ lần cuối Sam gặp Lucy – không phải là anh đang đếm – một chuyến giao hàng đã được thực hiện tại ngôi nhà trong vườn nho Rainshadow. Hai anh chàng với chiếc xe bán tải thật trọng đở xuống một món đồ dẹt, khá lớn và mang nó đến hiên trước. Chạy ra khỏi vườn nho, Sam đến ngôi nhà ngay khi họ lái xe rời khỏi. Alex ở trong sảnh đón, đang nhìn chăm chăm xuống món đồ đã lộ một phần ra khỏi lớp bao gói.

Đó là ô cửa sổ cây.

“Có ghi chú nào đi cùng với nó không?” Sam hỏi.

“Không.”

“Máy người giao hàng có nói điều gì không?”

“Chỉ nói rằng thứ này sẽ thật khó chịu để lắp đặt.” Alex hạ thấp hông xuống, nhìn ô cửa sổ. “Hãy nhìn thứ này. Em đã mong đợi thứ gì đó kiểu như đây hoa và phong cách Victorian cơ. Không phải thứ này.”

Ô cửa sổ thật cứng cáp, dày và tinh xảo, những lớp kính mang màu sắc tự nhiên và kết cấu đa dạng. Thân cây và nhánh, chế tạo bằng chì, có một sự hợp nhất bên trong ô cửa sổ theo cách mà Sam chưa từng thấy trước đây. Vàng trắng dường như tỏa sáng như thể từ một nguồn sáng của riêng nó.

Alex đứng lên và với tay lấy điện thoại từ trong túi quần sau. “Em sẽ gọi vài người thợ của em đến giúp em lắp đặt ô cửa sổ. Hôm nay nếu có thể.”

“Anh không biết.” Sam nói.

“Về điều gì?”

“Anh không biết liệu anh có muốn lắp đặt nó hay không nữa.”

Alex đáp lại với vẻ cau có thiếu kiên nhẫn. “Đừng trao cho em thứ vớ vẩn đó. Ô cửa sổ phải đi cùng ngôi nhà này. Nơi cần nó. Đã có một cái y như thế từ cách đây rất lâu rồi.”

Sam trao cho cậu một ánh mắt kỳ lạ. “Bằng cách nào chú mày biết điều đó?”

Gương mặt của Alex không thể dò thấu. “Em chỉ muốn nói rằng có vẻ như nó ở đúng chỗ.” Cậu ta bước ra xa, quay số điện thoại. “Em sẽ quan tâm đến nó.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Thầm cảm ơn sự chính xác trong việc đo đạc của Lucy, Alex và những người thợ của cậu đã có thể lắp ô cửa sổ ghép kính màu áp vào mảng ván đang tồn tại, và gắn chặt các cạnh bằng chất trét silicon trong suốt. Vào chiều muộn, phần lớn công việc lắp đặt đã được làm xong. Chất silicon sẽ khô sau hai mươi bốn giờ, và họ sẽ hoàn thiện ô cửa sổ bằng việc sắp xếp gỗ quanh các cạnh.

“Vừa lắp đặt xong ô cửa sổ,” Sam nhắn tin cho Lucy. “Em nên đến xem nó.”

Không hồi đáp.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Thường khi Sam thoát khỏi giấc ngủ một cách chậm rãi, nhưng sáng nay mắt anh bừng mở và anh ngồi bật dậy. Anh cảm thấy khó chịu, không thoải mái, giống như anh bị giật mình hoảng hốt. Lê bước vào trong phòng tắm, anh cạo râu và đi tắm. Một cái liếc thủ tục vào trong gương soi để lộ một vẻ mặt căng thẳng, cay đắng dường như không thuộc về anh, nhưng quen thuộc kỳ lạ. Rồi anh nhận ra, đó là vẻ mặt mà Alex vẫn thường mang.

Anh mặc quần jeans và áo thun màu đen vào, và đi xuống dưới bếp để uống café và ăn sáng. Tuy vậy, trên đường đi, anh nhìn ô cửa sổ kính ghép màu tại chiếu nghỉ tầng hai, và anh đứng bất động.

Ô cửa sổ đã thay đổi. Bầu trời kính bây giờ bừng sáng với màu hồng và hồng đào của bình minh, những cành cây sẫm màu được bao phủ với những chiếc lá xanh sum xuê. Những màu sắc bị kèm giữ của ô cửa sổ đã tìm ra cách để toả sáng rạng ngời. Những màu sắc rực rỡ tuôn trào qua kính, cảnh tượng đi vào trong mắt anh giống như âm nhạc thị giác, vươn tới một nơi trong anh, nơi những bản năng sâu thẳm nhất cư trú. Hiệu ứng của ô cửa sổ này còn nhiều hơn là vẻ đẹp. Đó là một hình thái của sự thật mà anh không thể phủ nhận. Sự thật đó bẻ gãy từng phần sự phòng thủ của anh, và bỏ anh lại mù mẫn như thể anh vừa đi từ một căn phòng tối tăm vào trong ánh sáng.

Chậm rãi, Sam ra khỏi nhà vào trong vườn nho yên tĩnh, để xem xét loại pháp thuật nào Lucy đã làm vì anh. Không gian ngát hương từ những thứ đang tăng trưởng, và bị muối mặn bởi biển cả. Với cảm xúc được tăng cường của Sam, những lá nho có vẻ xanh hơn thường lệ, đất đai màu mỡ hơn. Trước mắt anh, bầu trời chuyển sang một sắc xanh rực rỡ đến mức anh phải nheo mắt chống lại sự châm chích của những giọt lệ. Đất đai được lý

tưởng hoá như một hoạ sĩ có thể tưởng tượng ra, ngoại trừ rằng đó là thật, loại nghệ thuật mà bạn có thể đi xuyên qua, chạm vào và thưởng thức.

Thứ gì đó đã ảnh hưởng đến vườn nho... sức mạnh tự nhiên, hoặc bùa mê nào đó, một ngôn ngữ không lời đã triệu tập những cây nho trong một bài ca hy vọng.

Giống như cơn mơ, Sam lang thang đến hành nho lai mà không ai có thể định danh. Anh cảm thấy năng lượng của nó thậm chí trước cả khi anh chạm vào nó, thân và lá đang vẫy nhẹ, đang ca hát với cuộc đời. Anh cảm nhận bộ rễ đã len lỏi vào trong lòng đất sâu như thế nào, neo chặt vào đất cho đến khi không gì có thể di chuyển được nó. Lướt đôi bàn tay ngang quá đám lá, anh cảm thấy chúng đang thì thầm với anh, cảm thấy bí mật của cây nho đang thẩm thấu vào trong da anh. Ngắt một trong những trái nho màu xanh đen, Sam đặt chúng vào giữa răng và cắn xuống. Hương vị sâu sắc và phức tạp, gợi lên những nông cạn ngọt ngào cay đắng của quá khứ, rồi cuộn vào trong sự huyền diệu tăm tối đẹp đẽ của những thứ vẫn nằm ngay bên ngoài tầm với của anh.

Nghe thấy âm thanh của một chiếc xe hơi đang tiến đến, anh quay lại thấy chiếc BMW của Alex đang tiến dọc theo lối vào. Alex chưa bao giờ đến đây sớm như thế này. Chầm chậm, Alex hạ thấp cửa xe xuống và hỏi, “Muốn đi nhờ không?”

Trong trạng thái mê mụ, Sam lắc đầu và ra hiệu cho cậu ta đi tiếp. Anh không thể giải thích điều gì đã xảy ra, không thể bắt đầu tìm được từ ngữ... và Alex sẽ khám phá ra điều đó đủ sớm.

Vào lúc Sam trở lại ngôi nhà, Alex đã đi đến chiếu nghỉ ở tầng hai.

Sam lên lầu và thấy em trai anh đang nhìn chăm chú vào ô cửa sổ. Không có vẻ băn khoăn nào trên gương mặt cậu ta, chỉ có sự căng thẳng lạc lối của

một người đàn ông giao kết với thế giới bằng mối tương quan dính líu đến phủ tạng và những vấn đề phàm tục của chính anh ta. Alex sẽ muốn một lời giải thích khi rõ ràng là không hề có. Hoặc ít nhất không phải là thứ mà cậu ta có thể chấp nhận.

“Anh đã làm gì nó thế?” Alex hỏi.

“Không gì hết.”

“Bằng cách nào...”

“Anh không biết.

Cả hai người họ dán mắt vào ô cửa sổ, nó vẫn tiếp tục biến đổi khi Sam đi ra bên ngoài... Vàng trắng màu tro đã biến mất, bầu trời thủy tinh biến thành ánh kim và xanh, mê say với mặt trời. Những chiếc lá thậm chí còn hào phóng hơn, những miếng ngọc lục bảo được đặt vào trong bụi nước gần như làm lu mờ những nhánh cây.

“Nó có ý nghĩa gì nhỉ?” Alex tự hỏi thành lời.

Cảm xúc đã tạo nên sự khả kiến, Lucy đã từng nói về thủy tinh ghép màu của cô.

Thứ này, Sam nghĩ, là tình yêu tạo nên sự khả kiến. Tất cả của nó. Vườn nho, ngôi nhà, ô cửa sổ, cây nho dại.

Sự nhận biết đơn giản đến mức nhiều người sẽ bỏ lỡ nó khi đang bị chi phối bởi những ý nghĩ phức tạp. Chỉ những ai với vài tiềm năng còn sót lại về sự kỳ diệu sẽ hiểu. Tình yêu là điều bí mật đứng sau mọi thứ... tình yêu là thứ khiến cho vườn nho phát triển và lấp đầy khoảng trống giữa những vì sao, tình yêu ổn định mặt đất bên dưới chân anh. Không quan trọng liệu bạn có

thừa nhận hay là không. Bạn không thể ngừng chuyển động của trái đất hoặc giữ được những con sóng của đại dương, hay làm giảm sức hút của vầng trăng. Bạn không thể ngăn những cơn mưa hoặc che bóng mặt trời. Và một trái tim dạt dào tình cảm không hề ít sức mạnh hơn bất kỳ phần còn lại nào.

Quá khứ đã luôn vây bọc quanh anh giống như những song sắt của một nhà tù, và anh không bao giờ hiểu được rằng anh có đủ sức mạnh để ra khỏi đó bất kỳ lúc nào. Anh không chỉ cam chịu những hậu quả từ những sai lầm của cha mẹ anh, anh còn tự nguyện mang chúng theo cùng anh. Nhưng tại sao anh nên trải qua phần đời còn lại bị đè nặng bởi sự sợ hãi, tổn thương, những bí mật, khi anh chỉ cần buông tay, anh sẽ tự do vươn tới những gì anh mong muốn nhất? Anh có thể có Lucy. Anh có thể yêu cô điên cuồng, vui sướng mà không có giới hạn nào.

Tất cả những gì anh phải làm là nín thở và liều một cú nhảy mạo hiểm.

Không nói một từ với em trai, Sam lao xuống tầng dưới và chộp lấy chìa khoá xe.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Cả căn condo lẫn studio của Lucy đều yên lặng và tăm tối một cách đáng ngại, cách mà một chỗ ở vẫn thường như thế khi sẽ bị bỏ trống trong một thời gian dài.

Một cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm ngực Sam và phía sau cổ anh. Sự khẩn thiết khiến anh lái xe đến thị trấn đã tụ họp thành một thòng lọng tuyệt vọng siết chặt trái tim anh.

Lucy không thể đã đi mất rồi. Còn quá sớm.

Trong cơn bốc đồng, Sam đi đến Artist's Point, tìm Justine. Khi anh đi vào trong quán trọ, hương thơm an ủi của bữa điểm tâm thoang thoảng quanh anh, bánh quy phủ bột mì nóng hổi, bánh ngọt, thịt ba rọi xông bằng khói gỗ táo, trứng chiên.

Justine ở trong phòng ăn tối, đang mang một chồng đĩa và dao nĩa đã sử dụng. Cô mỉm cười khi thấy anh. “Chào Sam,”

“Anh có thể nói chuyện với em một phút thôi không?”

“Chắc chắn rồi.” Sau khi mang chồng đĩa vào bếp, Justine trở lại và đi cùng anh đến một góc của khu vực đón khách. “Chuyện thế nào?”

Sam lắc đầu thiếu kiên nhẫn. “Anh đang tìm Lucy. Cô ấy không ở trong căn condo cũng như studio. Anh đang tự hỏi không biết liệu em có bất kỳ ý tưởng nào là cô ấy đang ở đâu không?”

“Bạn ấy đã đi New York,” Justine nói.

“Còn quá sớm,” Sam nói ngắn gọn. “Nó được cho là đến ngày mai cơ mà.”

“Em biết, nhưng giáo sư của cô ấy đã gọi, và họ muốn cô ấy đến đó vì một cuộc họp mặt và bữa tiệc lớn nào đó...”

“Cô ấy đi khi nào?”

“Em vừa đưa bạn ấy đến sân bay cách đây một lúc. Bạn ấy lấy chuyến bay tám giờ.”

Sam lôi điện thoại của anh ra để nhìn giờ. Bảy giờ năm mươi. “Cám ơn.”

“Sam, đã quá trễ để anh...”

Nhưng anh đã rời khỏi quán trọ trước khi Justine có thể nói xong.

Nhảy vào trong xe, anh lái thẳng đến sân bay và gọi Lucy bằng điện thoại của anh. Cuộc gọi đi thẳng vào hộp thư thoại. Nguyên rửa, Sam tấp vào lề đường và nhắn tin cho cô.

Đừng đi.

Anh đưa xe trở lại lòng đường và giông vào nó, trong lúc từ ngữ chạy xuyên qua trí óc anh theo một mạch không dứt.

Đừng đi. Đừng đi...

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Sân bay Roy Franklin, được đặt theo tên của phi công chiến đấu cơ trong chiến tranh thế giới lần thứ hai đã tìm ra nó, nằm phía Tây Friday Harbor. Cả hai chuyến bay thuộc lịch trình và có đặc quyền đều cất cánh trên một đường băng duy nhất của sân bay. Các hành khách và các khách viếng thăm đều buộc phải đợi vì lý do này hay lý do khác và thường xuyên thấy mình ở trong quán café Ernie's, một cửa hàng café sơn màu xanh ngay cạnh sân bay.

Sam đậu xe bên cạnh ga cuối và đi đến cửa bằng những sỏi chân vôi vàng. Nhưng thậm chí trước cả khi anh vào được bên trong, tiếng gầm của động cơ phản lực Cessna đã điền đầy không gian. Che mắt, Sam ngược nhìn chiếc

máy bay màu vàng và trắng chín chỗ ngồi, đang lên cao và nhanh dần trên đường đến Seattle.

Lucy đã đi rồi.

Đau đớn nhiều hơn anh mong đợi khi anh quan sát chiếc máy bay mang cô xa khỏi anh. Đau đớn theo một cách khiến anh muốn đi đến một góc tối nào đó để không nghĩ ngợi, nói chuyện, hay di chuyển.

Bước đến nhà ga cuối, Sam buông người bên cạnh ngưỡng cửa. Anh cố sắp xếp đầu óc, cố nghĩ về những gì phải làm kế tiếp. Đôi mắt anh bóng rát. Anh khép chúng lại trong một lúc, để cho những chất dịch lỏng làm dịu đi sự nhức nhối.

Cửa nhà ga bật mở, theo sau bởi tiếng lách cách từ những bánh xe hành lý. Xuyên qua màn sương mờ ảo, anh thấy một hình thể nhỏ nhắn của một người phụ nữ, và trái tim anh ngừng đập. Anh gọi tên cô trong một hơi thở.

Lucy quay người đối diện với anh.

Trong một thoáng, Sam đã nghĩ cô là ảo ảnh trong trí tưởng tượng của anh, được gọi lên từ cường độ khao khát dữ dội muốn được nhìn thấy cô của anh. Trong vài phút vừa rồi, anh đã trải qua hết mấy kiếp đời.

Vươn tới cô trong ba sải chân, Sam kéo mạnh cô vào anh, sự va chạm khiến cả hai loạng choạng. Trước khi Lucy có thể thốt ra được một lời, anh đã bao phủ miệng cô bằng miệng anh, ngẫu nhiên mọi từ và mọi hơi thở cho đến khi tay nắm va-ly rời khỏi những ngón tay cô và va loảng xoảng trên lề đường.

Miệng cô chịu thua và níu chặt miệng anh, cánh tay cô trượt quanh cổ anh. Cô vừa khít với anh như thể được tạo ra cho anh, khít khao một cách hoàn

hảo, những vẫn còn xa cách khỏi anh. Anh muốn kéo cô vào bên trong anh, biến họ thành một. Anh hôn cô mãnh liệt hơn, gần như man dại, cho đến khi cô ngoảnh mặt đi với một hơi thở đứt đoạn. Những ngón tay cô lồng vào gáy anh, vuốt ve như thể để xoa dịu anh.

Sam giữ gương mặt cô trong đôi bàn tay đang run rẩy của anh. Đôi gò má cô đỏ bừng bừng, đôi mắt mờ sương hoang mang. “Tại sao em không ở trên chuyến bay?” Anh hỏi khàn khàn.

Lucy chớp mắt. “Anh... anh đã nhắn tin cho em.”

“Và như vậy là đủ ư?” Trượt cánh tay quanh cô, Sam khàn giọng hỏi, “Em rời khỏi chuyến bay chỉ vì hai từ thôi sao?”

Cô nhìn anh trong một cách thức không ai từng làm thế trước đây, đôi mắt cô lấp lánh bởi sự âu yếm rạng ngời. “Chúng là hai từ đúng.”

“Anh yêu em,” Sam nói, và đặt miệng anh trên miệng cô, và ngừng nụ hôn bởi vì anh phải nói điều đó lần nữa. “Anh yêu em.”

Những ngón tay run rẩy của Lucy lần đến môi anh, mơn trớn chúng dịu dàng. “Anh có chắc không? Làm sao anh biết đó không phải chỉ về sex?”

“Đó là về sex... sex với trí óc em, sex với linh hồn em, sex với màu sắc của đôi mắt em, mùi hương của da em. Anh muốn được ngủ trong giường em. Anh muốn em là hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy mỗi sáng và điều cuối cùng anh thấy vào buổi tối. Anh yêu em theo cách anh không bao giờ nghĩ là anh có thể yêu bất kỳ ai.”

Đôi mắt cô đắm lệ. “Em cũng yêu anh, Sam. Em không muốn rời khỏi anh, nhưng...”

“Đợi đã. Hãy để anh nói điều này trước... Anh sẽ đợi em. Không phải lựa chọn gì với anh đâu. Anh có thể đợi mãi mãi. Em không cần phải từ bỏ New York. Anh sẽ làm bất kỳ điều gì cần thiết để khiến điều đó được tiến hành. Những cuộc gọi điện thoại đường dài, không gian ảo - bất kể thứ gì. Anh muốn em có được giấc mơ của em. Anh không muốn em từ bỏ nó hoặc hạn chế cuộc sống bởi vì anh.”

Cô mỉm cười qua màn nước mắt. “Nhưng anh là một phần của những giấc mơ ấy.”

Sam quấn tay quanh cô và tựa má lên tóc cô. “Không quan trọng bây giờ em đi đâu,” Anh thì thầm. “Bất luận thế nào, chúng ta vẫn ở bên nhau. Một ngôi sao nhị phân có thể có một quỹ đạo cách biệt, nhưng nó vẫn bị hút vào nhau bởi trọng lực.”

Tiếng khúc khích của Lucy bị bóp nghẹt trong áo anh. “Kẻ lập dị bác học thích trò chuyện.”

“Quen dần với điều đó đi,” Anh bảo cô, đánh cắp một nụ hôn dữ dội. Anh liếc vào nhà ga. “Em có muốn vào trong và thay đổi lịch bay của em không?”

Lucy lắc đầu một cách kiên định. “Em sẽ ở lại đây. Em sẽ từ chối tài trợ nghệ thuật đó. Em có thể làm công việc ghép kính của em ở đây cũng dễ dàng y như em có thể làm ở đó.”

“Không, em sẽ không. Em sẽ đi New York, để trở thành một nghệ sĩ mà em có ý định làm. Và anh sẽ tiêu tốn một gia tài cho vé máy bay để gặp em thường xuyên nhất có thể. Và rồi sau một năm, em sẽ trở lại đây và cưới anh.”

Lucy ngược nhìn anh với đôi mắt tròn xoe. “Cưới anh,” Cô nói yếu ớt.

“Lời cầu hôn chính thức sẽ đến sau,” Sam nói. “Anh chỉ muốn em nhận thức rõ ý định nghiêm túc của anh.”

“Nhưng... anh không tin tưởng hôn nhân...”

“Anh đã đổi ý. Anh đã đoán ra thiếu sót trong lập luận của anh rồi. Anh đã bảo em rằng sẽ có nhiều lãng mạn hơn khi không cần phải cưới, bởi vì em chỉ ở bên nhau trong những thời gian tốt đẹp. Nhưng anh sai rồi. Thứ có ý nghĩa duy nhất là khi em ở lại trong suốt những thời điểm tệ hại. Bất kể sẽ tốt hơn hay tệ hơn.”

Lucy vít đầu anh xuống cho một nụ hôn khác. Đó là một nụ hôn mang ý nghĩa tin tưởng và dâng hiến... một nụ hôn về rượu vang và những ngôi sao và pháp thuật... Một nụ hôn về sự tỉnh giấc an toàn trong vòng tay của người yêu khi buổi sáng trườn qua đường bay của những cánh chim đại bàng và mặt trời số tung những dải ru băng bạc ngang qua vịnh False.

“Chúng ta sẽ nói về New York sau,” Lucy nói khi môi họ tách nhau ra. “Em vẫn không chắc em sẽ đi. Bây giờ em thậm chí không chắc là có cần nó không. Nghệ thuật có thể xảy ra ở bất kỳ nơi nào.” Đôi mắt cô lấp lánh như thể cô đang suy nghĩ đến loại tri thức bí mật nào đó. “Nhưng ngay lúc này... anh sẽ đưa em đến Rainshadow Road nhé?”

Cho câu trả lời, Sam nhắc va li của cô lên và quàng tay quanh cô khi họ đi đến xe. “Thứ gì đó đã xảy ra với ô cửa sổ mà em làm cho anh,” anh bảo cô sau một lúc. “Vườn nho đang thay đổi. Mọi thứ đang thay đổi.”

Lucy mỉm cười, có vẻ không hề ngạc nhiên chút nào. “Kể em nghe đi.”

“Em phải tự mình nhìn thấy chúng.”

Và anh đưa cô về nhà, chuyến đầu tiên của nhiều chuyến mà họ sẽ đi cùng nhau.

* <http://sesenau.blogspot.com> *

ĐOẠN KẾT.

Trái tim của một con chim ruồi cũng không thể đập nhanh hơn trái tim của Lucy khi chiếc taxi rẽ vào đường xuống vịnh False và hướng về Rainshadow Road.

Trong suốt năm vừa qua, cô đã qua lại giữa New York và Friday Harbor nhiều không đếm xuể, và Sam cũng đi thăm cô thường xuyên tương tự. Nhưng chuyến đi này, không giống tất cả những chuyến đi khác, sẽ không kết thúc bằng lời chào tạm biệt.

Lucy quay lại đảo sớm hơn hai ngày so với kế hoạch ban đầu. Sau một năm sống chia cắt, cô không thể sống xa Sam lâu thêm chút nào nữa.

Họ đã trở thành bậc thầy ngoạn mục cho mối quan hệ cách trở. Họ sống cùng những quyển lịch, những cuộc gọi có kế hoạch và những chuyến bay. Họ gửi thiệp, tin nhắn, e-mail, và trò chuyện với nhau qua skype. “Anh có nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện nhiều thế này khi chúng ta thật sự ở bên nhau không?” Lucy đã hỏi như vậy, và lời đáp của Sam mang đậm vẻ phóng đãng, “Không.”

Nếu có một thứ chẳng hạn như đồng thời thay đổi trong thời gian chia cách, Lucy nghĩ họ đã thực hiện rồi. Và nỗ lực được đòi hỏi trong việc duy trì mối quan hệ cách trở khiến cô nhận ra rằng quá nhiều người đã coi thời gian mà họ trải qua với người mà họ yêu như một ân sủng. Mỗi phút quý giá bên nhau là thứ mà họ phải giành được.

Trong suốt thời gian tham gia chương trình nghệ nhân vùng miền của Trung tâm nghệ thuật Mitchell, Lucy đã phối hợp cùng các nghệ nhân khác sáng tạo những tác phẩm mang tính khái quát với những kỹ thuật như là tranh thủy tinh – áp dụng sự phối hợp của kính nền và sự nhuộm màu của thủy tinh – hoặc sự phân lớp những linh kiện truyền thông hỗn hợp bằng những mảnh thủy tinh. Công việc chính yếu của họ, dĩ nhiên, là những ô cửa sổ kính ghép màu, sử dụng họa tiết thiên nhiên và thử nghiệm những phương thức vận dụng màu sắc bằng ánh sáng và sự khúc xạ. Một nhà phê bình nghệ thuật đáng kính trọng đã viết rằng tác phẩm kính ghép màu của Lucy là một “thiên khai của ánh sáng, những bức tranh bằng kính đầy sức sống mang sắc màu vui tươi và sức mạnh hữu hình.” Thời gian gần cuối chương trình, Lucy có được nhiều đề nghị cho nhiệm vụ tạo ra những ô cửa sổ kính ghép màu cho những toà nhà công cộng và nhà thờ, thậm chí cô còn nhận được lời mời thiết kế những cảnh dựng và phục trang nhà hát cho bộ phận sản xuất của Pacific Northwest Ballet*.

*(*Pacific Northwest Ballet hay Pacific Northwest Dance Association – Hiệp hội múa Tây Bắc Thái Bình Dương, thành lập năm 1972 tại Seattle, một công ty, nhà hát kịch, trường dạy chuyên về múa Ballet hàng đầu của nước Mỹ. Mỗi năm có khoảng 100 buổi diễn được biểu diễn.)*

Trong thời gian đó, vườn nho của Sam đã phát triển thịnh vượng với đỉnh điểm là anh đã vươn tới sản lượng mục tiêu đạt hai tấn nho trên một arce sớm hơn anh mong đợi ít nhất một năm. Chất lượng trái, anh đã kể với Lucy, hứa hẹn thậm chí còn tốt hơn anh có thể hy vọng. Vào cuối mùa hè, vườn nho Rainshadow sẽ có tiến trình đóng chai tại chỗ đầu tiên.

“Một nơi tuyệt vời,” Người lái taxi bình luận khi họ rẽ vào ngõ Rainshadow và tiến lại gần vườn nho rực rỡ với màu cam và vàng.

“Phải, nó thật đẹp.” Lucy thì thầm, say sưa với cảnh tượng của ngôi nhà nhuộm sắc hoàng hôn, những đầu hồi nhà và những hàng lan can như được mạ vàng bởi ánh nắng, những bụi hồng và cẩm tú cầu trắng đầy hoa. Và

những hàng nho trĩu trái. Không khí tràn qua cửa sổ xe ngọt ngào và mát lành, những ngọn gió biển luồn qua những thân nho trẻ khoẻ mạnh.

Mặc dù Lucy có thể nhờ Justine hoặc Zoe đón cô tại sân bay, cô không muốn tốn thời gian nói chuyện với bất kỳ ai – cô muốn gặp Sam ngay khi có thể.

Dĩ nhiên, cô nghĩ với cái nhãn mặt khẩn nguyệ, vì Sam không mong đợi cô, anh có thể không ở nhà. Tuy nhiên, khi họ tiến đến ngôi nhà, cô nghìn thấy hình dáng thân thuộc của Sam khi anh trở lại từ vườn nho cùng đôi người thợ của anh. Một nụ cười kéo giật vành môi cô khi Sam nhìn thấy chiếc taxi và trở nên bất động.

Vào lúc chiếc xe ngừng lại, Sam đã vươn đến bên nó và giật mạnh để mở cửa xe. Trước khi Lucy có thể thốt lên được từ nào, anh đã kéo cô ra khỏi chiếc taxi. Anh đắm mồ hôi từ công việc ngoài trời, với tất cả testosterone và sự hấp dẫn đàn ông ấy khi miệng anh phủ lên miệng cô trong một nụ hôn tàn phá. Trong vài tuần vừa qua, anh đã tăng thêm vài cân cho những bắp cơ, và sự r ám nắng của anh sâu đến mức đôi mắt xanh r ực rỡ đến choáng váng trước sự tương phản.

“Em về sớm.” Sam nói, hôn lên má cô và cầm cô và đỉnh mũi cô.

“Anh làm xước da em kìa,” Lucy đáp trong tiếng cười hụt hơi, ấ lòng tay cô vào gương mặt l ờm ch ờm râu của anh.

“Anh sẽ dọn dẹp sạch sẽ vì em.” Sam nói.

“Em sẽ giúp anh tắm.” Đứng nhón chân, Lucy nói bên tai anh, “Em thậm chí sẽ chăm sóc những nơi khó vươn tới của anh.”

Sam buông cô ra đủ lâu để thanh toán tiền taxi. Thêm vài phút để anh nói tạm biệt với những người thợ đang cười toe toét và thông báo với họ sẽ không xuất hiện trước trưa mai.

Sau khi mang hành lý của Lucy vào trong nhà, Sam giữ tay cô trong tay anh và dẫn cô lên lầu. “Có lý do đặc biệt nào cho việc em ở đây sớm hơn hai ngày không?”

“Em xoay sở để kết thúc công việc và đóng gói nhanh hơn em mong đợi một chút. Và khi em gọi cho hãng hàng không về việc đổi chuyến bay, họ không tính phí bởi vì em nói với họ rằng đó là một trường hợp khẩn cấp.”

“Khẩn cấp gì?”

“Em bảo họ, bạn trai của em hứa sẽ cầu hôn với em ngay khi em đến Friday Harbor.”

“Đó đâu phải trường hợp khẩn cấp,” anh nói.

“Một trường hợp khẩn cấp là một việc đòi hỏi phải được đáp ứng ngay tức thời.” Cô thông báo với anh.

Sam ngừng lại tại chiếu nghỉ tầng hai để hôn cô lần nữa.

“VẬY anh sẽ làm chứ?” Lucy dai dẳng.

“Cầu hôn em ư?” Vành môi anh cong lại trên môi cô. “Không trước khi anh tắm.”

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Trong buổi ban mai Lucy thức dậy với đầu cô áp vào bờ vai nam tính rắn rỏi của anh, mũi cô nhột nhột bởi thắm lông sáng màu trên ngực anh. Đôi tay ấm áp của Sam lướt trên cô, khiến cô nổi gai ốc.

“Lucy,” anh thì thầm. “Anh không nghĩ anh có thể để em rời khỏi anh lần nữa. Em phải đưa anh đi cùng em.”

“Em sẽ không đi đâu nữa hết,” Cô thì thầm lại. Lòng tay cô trượt đến giữa ngực anh, ánh nắng sớm mai bắt lấy sự lấp lánh của chiếc nhẫn đính hôn gây ra những đốm sáng rực rỡ nhảy nhót trên tường. “Em đã biết nơi em thuộc về.”

Khi cô áp vào ngực Sam, nhịp tim anh mạnh và vững vàng bên dưới tay cô, cô cảm thấy như thể họ là một cặp ngôi sao bị bắn tung xa xôi, đã hút vào trong quỹ đạo của nhau bởi một sức mạnh mãnh liệt hơn vận số, định mệnh, hay thậm chí tình yêu. Không từ ngữ nào diễn tả được điều này, cảm giác này... nhưng nó có xảy ra.

Khi Lucy nằm đó, đắm chìm trong hạnh phúc, ngẫm nghĩ về những điều kỳ diệu không thể gọi tên, những ô kính của cửa sổ gần đó chậm chậm bị kéo ra khỏi khung gỗ, các cạnh của nó cuộn lại, thủy tinh biến thành màu xanh rực rỡ.

Và bất kỳ người khách qua đường nào nếu tình cờ nhìn về hướng vịnh trong giờ khắc sớm sủa đó, họ sẽ thấy một dòng suối bướm bướm đang nhảy múa vào trong bầu trời, từ ngôi nhà sơn trắng kiểu Victorian cuối phố Rainshadow.

Se Sẻ Nâu

29/04/2015

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Table of Contents

CHƯƠNG 1.

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3.

CHƯƠNG 4.

CHƯƠNG 5.

CHƯƠNG 6.

CHƯƠNG 7.

CHƯƠNG 8.

CHƯƠNG 9.

CHƯƠNG 10.

CHƯƠNG 11.

CHƯƠNG 12.

CHƯƠNG 13.

CHƯƠNG 14.

CHƯƠNG 15.

CHƯƠNG 16.

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19.

CHƯƠNG 20.

CHƯƠNG 21

ĐOẠN KẾT.